

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

II

A SPICY FANTASY ROMANCE

ENCHANTRA

KAYLIE SMITH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ENCKANTRA

A GP)CV FANTAGV ROMANTİZM

KAYLIE SMITH

SECOND SKY

PRAISE FOR PHANTASMA

"Kaylie Smith'in *Phantasma*'sı her romantizm severin hayalini kurduğu çökmekte olan bir ziyafet. Karanlık büyü, korkutucu tehlike, heyecan verici sınavlar ve kaynayan sıcak bir romantizm sayfalarında bolca yer alıyor. Kitabı kapattıktan uzun süre sonra bile okuyucular inatçı Ophelia ve onun günahkâr muhteşem Hayalet'inin azminden vazgeçemeyecekler. Üstelik bir de kedi var!"

-Sophie Kim, *The God and the Gumiho'nun*
Sunday Times'in 1 numaralı çok
satan yazarı

"Bu yıl okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri! Bunu *Caraval* yapın, ama yetişkinler için, her şeyin daha karanlık, daha kanlı, daha baharatlı ve kıvrımlarla dolu olduğu bir yer. Kaylie Smith yaratıcı oyunları, tüyler ürpertici ortamı ve kalbinizin anahtarını size seve seve sunacak bir aşkla tam bir sayfa çevirici yaratmış."

-Nisha J. Tuli, *Güneş Kraliçesinin*
Davası'nın uluslararası çok satan
yazarı

"Büyüleyici, gerilimli ve baharatlı *Phantasma*, nefesinizi kesecek, karanlık ve romantik bir . Smith, cehennemin dokuz katını ustalıkla örerek kanlı olduğu kadar bayıltıcı bir hikâyeye dönüştürmüş ve okurlar Ophelia'yı bu zekâ ve kâbus oyununda takip etmeye bayılacaklar.

Düşünceli nöroderjik temsil ve tahmin etmediğim sürprizlerle birleşince, bu hikaye beni gece boyunca okumaya devam ettirdi!"

-M. K. Lobb, *Yedi Yüzsüz Aziz* ikilisinin yazarı

"Uğursuz, baştan çıkarıcı ve son derece tehlikeli. Big Easy sokaklarında geçen bu sırlar ve yasak arzular oyununda okuyucular zekice hazırlanmış her seviyede daha fazlasını arzulayacak. *Phantasma* karanlık zenginlik, cızırdayan sıcak romantizm ve affetmeyen vahşetin mükemmel bir karışımı."

-Alexis L. Menard, *House of Bane* ve *Blood* kitaplarının yazarı

BOOKS BY KAYLIE SMITH

WICKED GAMES SERISI

Phantasma

Enchantra

CONTENTS

[İçerik Rehberliği](#)

[PARANORMAL VARLIKLAR HIYERARŞISI](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50 Sonsöz](#)

[Kaylie'den Daha Fazlasını](#)
[Dinleyin Kaylie Smith'in](#)
[Kitapları Kaylie](#)
[Phantasma'dan Bir](#)
[Mektup Teşekkür](#)

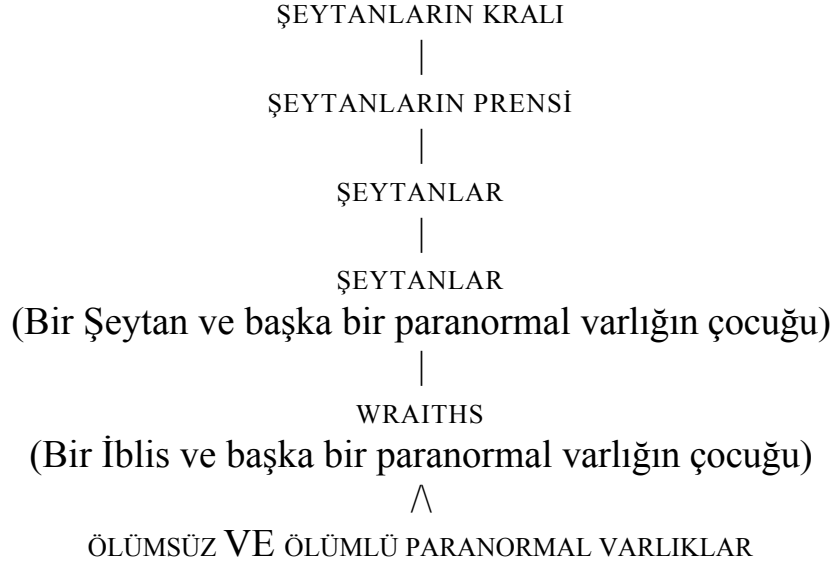
Kendileri ve şeytanları arasındaki köprüleri yakan cesur ruhlar için. Ve hala kibriti yakmaya çalışanlar için - sizi bekleyeceğiz.

*Ve Deanna, Becca ve Night için,
Bu kitabın var olabilmesi için aklımı başımda tutmama yardım eden herkese.
Telefonlarıma her zaman cevap verdiğiniz için teşekkürler.*

CONTENT GUIDANCE

Bu kitap açık cinsel içerik, kan, ölüm, hafif kan, uyuşturucu referansları, ağır alkol kullanımı, kendine zarar verme ve büyülü bir afrodizyak ile içki şişesi içerir. İçeriğin ayrıntılı bir listesi [yazarın web sitesinde](#) mevcuttur.

PARANORMAL HİYERARŞİ VARLIKLAR

ÖLÜMSÜZ PARANORMAL VARLIKLAR

Vampirler Şekil
Değiştirenler
Famlyarlar
Hayaletler

ÖLÜMLÜ PARANORMAL VARLIKLAR

Ölü Çağırılar
Kahinler
Cadılar
Hayaletler

HAYALETLERİN SINIFLANDIRILMASI

Fantomlar

Hayaletlerin en bedensel ve güçlü türü.

Poltergeistler

Başka bir varlığın bedensel bedenine sahip olabilen Hayalet türü.

Görünüşler

En yaygın Hayalet türü. Tamamen bedensizdir ve herhangi bir bedensel düzlemde karşıya geçmeden çok uzun süre kalırbir Gulyabaniye dönüşebilir.

Ghouls

Uyuşmuş, akılsız bir varlığa dönüşmüş bir hayalet.

"Fenerlerle dışarıdayım, kendimi arıyorum."
-Emily Dickinson

PROLOGUE

dARKNEGG

Cehennem, tıpkı karşısındaki adam gibi girdaplı karanlık ve sırlardan oluşuyordu.

"Senden iğreniyorum," diye yemin etti, adamın ellerinden süzülen kara büyü dalları bileklerini ve boğazını sararak onu labirentin duvarına geri iterken. Ne zaman bu kadar yakın olsa teninde vızıldayan şehvetli enerji, damarlarını yavaşça ısıtan cazibe direnirken dişlerini sıkmasına neden oldu. Gölgeleeri en son bu şekilde onu sardığında, aralarında çok daha az giysi vardı.

Gölgeleerinin peşinden gitti, göğsü onunkine değene kadar ilerledi.

"Aşk. Nefret. Aynı tutku, farklı isimler," dedi ona. "Ve bu çizgi ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde bulanıklaşabiliyor, öyle değil mi?"

"Hayır," diye öfkelen-di. "Senden *nefret* ettiğimin benim için çok açık olmasından başka bir şey olacağını sanmıyorum."

Dudakları kulağının hemen yanına gelene kadar yavaşça eğilerek, "Kantla," dedi.

BAŞLANGIÇ

L

OMENG

Genevieve Grimm'in ilk cinayeti Roma'nın kalbinde işlendi.

Başlangıçta kargalar teker teker ortaya çıkmıştı. Kahvaltı etmek için en sevdiği yer haline gelen pastaneye yaptığı sabah yürüyüşlerinin arka planında viyaklıyorlardı. Reçelli tartları, Roma'yı geride bırakıp önündeki bilinmeze daldığında çok özleyeceği şeylerden biriydi.

Geçen hafta boyunca her sabah bavullarını toplayıp yeniden yerleştirmiş, yanlış elbiseler seçmiş ya da en sevdiği parfümü unutmuş olabileceğinden endişelenmişti - ya da en iyi ilk izlenimi yaratabileceğini düşündüğü diğer şeylerden herhangi birini. Öğleden sonraları şehri keşfediyor, kız kardeşi Ophelia'nın kararlaştırdıkları güzergâhtan saptığından asla şüphelenmemesi için birkaç gün içinde her önemli simge yapıyı ziyaret etmeye çalışıyordu.

Ya da en azından kendine bulduğu bahane buydu.

Gerçekten, oyalanıyordu. Belki de varlığından bile haberi olmayan bir yabancıya bu kadar umut bağlamanın hata olduğunu düşünüyordu. Ya da kız kardeşinin özenle hazırladığı tüm planları bozmadan önce net bir işaret beklemesi gerektiğini.

Kargaların garip davrandığını ilk kez birkaç gün önce pastanedeki kahvaltıda fark etmişti. O pastanenin önünde sıcak çikolatasını yudumlarken ve bir kitabı -Ophelia'nın koleksiyonundan gizlice sandığına koyduğu bir büyü kitabını- karıştırırken, küçük şeytanlardan biri çiçek açmış pembe zakkum ağacından onu izlemişti. Kuşa tekrar baktı ve bakışlarında biraz fazla kurnaz bir şey vardı. Doğal olmayan bir şey. Ama bunun *doğüstü* bir şey olabileceği düşüncesi aklından hiç geçmemişti.

Tüylü yaratıkların tam bir kehanete dönüşme ihtimali de öyle.

Ancak ertesi gün ilk kargaya bir başkası katıldı ve Porta Portese bit pazarına doğru yürürken ve yine Ophelia'nın yolculuk süresince kalması için ayarladığı kasaba evine dönerken çığlıklar atmaya başladı. O gece ikili bir üçlüye dönüşmüş, cadı saatlerine kadar gagalarını yatak odasının penceresine vurmuşlardı.

Ancak kuşlarda bir tuhafılık olduğu açık olmasına rağmen, Genevieve hâlâ neden onu takip ettiklerine dair şüpheleriyle yüzleşmeye hazır değildi. Ancak Colosseum'a yaptığı ziyaretten sonra, aynı derecede klişe turistlerin arasında ayırt edilemez bir yüz olması gerekirken, kargaları görmezden gelmek imkansız hale geldi.

O gün için, kuşların istenmeyen ilgisini azaltmaya yardımcı olabileceğini umarak, elinden geldiğince açık saçık giyinmişti. Elbisesi al şifondan yapılmıştı, etekleri ve kolları sevimli bir şekilde fırfırlıydı ve gevşek altın-kahverengi bukleleri başının üstünde basit bir chignon şeklinde toplanmıştı. Eldiven ya da herhangi bir takı takma zahmetine girmemişti; tıpkı kendisi gibi, yırtıcı kuşlar parlak şeylerden biraz fazla hoşlanıyordu.

Çabası, antik amfiteyatroya doğru yaptığı yürüyüş olaysız geçince ödüllendirildi. Şehir evinden uzaklaştıkça, tüylü şeytanlardan tek bir tanesine bile rastlamadan eşit tempoda yürümeye devam etti. Muhteşem cazibe merkezinin etrafında bir rehberi takip ederken de rahatsız olmadı.

Hayır, güneş nihayet ufku altına inip her şeyi sıcak altından soğuk gümüşe çevirene ve tur grubunun geri kalanıyla birlikte dışarı çıkana kadar cinayet gâklamaları da beraberinde gelmedi. Her çatıya ve sokak lambasına bir karga tünemişti ve yüzlerce boncuk gibi bakışın kalabalığın ortasında onun yüzüne kilitlendiği sahne muhtemelen hafızasından asla silinmeyecekti. Roma'nın arnavut kaldırımli sokaklarında koşarken ciğerlerindeki yanma hissinin yankısı da silinmeyecekti, kuşlar çığlıklar ve kanatlar içinde peşinden koşarken.

Kargalar ona asla zarar vermedi, rahat edemeyeceği kadar alçalırken ve etrafındaki kalabalığın dehşet içinde çığlık atmasına neden olurken cildinde tek bir çizik bile bırakmadılar. Saçının bir telini bile yerinden oynatmadılar. Sadece aceleye getirilmiş olmanın kaçınılmaz hissini yaşattılar.

Bir işaret bekliyordu ve kesinlikle bir işaret almıştı.

"Gideceğim!" diye bağırdı kuşlara. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!"

Sonra ona biraz fazla yaklaştılar -kanatları saçlarına, sırtına, eteklerine sürtünüyordu- ve onu gittikçe daha hızlı bir şekilde belediye binasına doğru ittiler.

Kuşlar havada szlp pencere kenarlarına ve yukarıdaki balkona konmaya başlarken parmakları pelerininin cebindeki yaldızlı anahtarı arıyordu. Anahtarı kilide soktu ve kendini içeri itip merdivenlere doğru dönmeden önce klik sesini dinledi.

Sadece bir işaret istemem gerekiyordu, diye içinden kendi kendini uyardı. *Artık daha fazla erteleyemem.*

Ana sitin çift kapısını açarak bir sandığı yatağın üzerine taşıdı. ılgınca gagalama sesleri uzak duvarın pencerelerinde yankılanırken irkildi. Peneler camı sıyırdı ve mürekkepli tüyler camların üzerinde uçuşurken havaya tüyleri diken diken eden bir çığlık yayıldı.

Elbiseleri, etekleri ve i çamaşırlarını yatağın üzerine atarken, "Buralarda bir yerde," diye mırıldandı.

Sonunda çantanın dibine ulaşıp aradığı nesneyi çıkardığında, gagalamalar sustu.

Karmaşık bir telkari tasarımıyla kabartılmış siyah bir zarftı, dönen desenler parlak gümüşle varaklanmıştı. Eşleşen balmumu mührünün üzerinde yabani gller ve meyvelerle süslenmiş dikenli bir dal resmi vardı ve ortasına büyük bir "S" harfi yerleştirilmışti. İçindeki kadifemsi parşömen parçası, şimdiye kadar hissettiği tüm kâğıtlardan daha lkst ve üzerine zarifçe karalanmış kelimeler zengin safir mürekkebiyle yazılmıştı.

Genevieve mektubu zaten yırtılmış olan kolundan çekip çıkardı ve omuzlarına ağır bir his çökerken mektubu açtı. Mektubu bir kez daha okurken kanı ısınmaya başladı.

Enchantra Estate'in masasından

Sevgili Tessie,

Size geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için en derin özürlerimi sunarım. Ailemle ilgili durum yıllar içinde giderek daha karmaşık bir hal aldı ve korkarım ki zaman benden uzaklaştı. Ayrıntılarla sizi çok fazla sıkmayacağım.

Bunca zaman sonra, mektuplarınızdaki konuların ötesinde bile konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ve bu yüzden ikimizin bunu yüz yüze yapması konusunda ısrar etmeliyim.

Her şeyi olduğu gibi bıraktığımız ve şimdiye kadar ulaşmayı ihmal ettiğim için çok üzgün olduğumu, ancak hatalarımı düzeltmeyi çok istediğimi ifade etmeliyim.

Seyahat masraflarınız için ekte küçük bir hediye var. Lütfen bunu sadaka olarak algılamayın, nasıl olduğunuzu biliyorum, ama daha ziyade benim ya da akrabalarımın ne yapacağını bildiğinden daha fazlasına sahibim ve tanıdıklarımızı yeniden bir araya getirmek için sunabileceğim en az şey bu. Bahar ekinoksunun yakında olduğunu biliyorum, ancak o zamandan önce bizi ziyaret etmenizde ısrar ediyorum çünkü Knox'a karşı olan görevlerimden kısa bir iznim olacak. Aslında ziyaret etmenizi talep ediyorum. Ayrıca, iblis meyveleri mükemmel olgunlaşmış olacak.

Çok yakında görüşürüz.

Eski dostun,

Barrington Silver

Eve döndüğünde mektubu ilk kez açtığında, bazı harflerin mürekkebinin hafifçe aktığını ve bazı kelimelerin bazı kısımlarının diğerlerinden daha kalın görüldüğünü fark etmişti. Satırların arasında çok tanıdık bir şekil ortaya çıkmıştı.

Bir karga.

"Lanet olası kuşlar," diye mırıldandı.

Parşömeden yayılan his gibi, alamet de artık apaçık ortadaydı. Hafif bir sıcaklık vızıltısı, son aylarda tanımak için kendini eğittiği bir şeydi. Büyü.

Bahar ekinoksunun yakında olduğunu biliyorum, ancak arifesinden önce bizi ziyaret etmenizde ısrar ediyorum.

Genevieve her zaman ekinokstan önce Roma'dan bolca zaman ayırarak ayrılmayı planlamıştı, ancak sınırları ve şehrin tüm cazibeleri arasında...

Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?

Davetiyeyi günlüğünün sayfaları arasına geri itti ve sandıklarını kapattı. Vakit gelmişti.

Arkasında cinayet kreşendoya ulaştı, gagaları cam bölmelere o kadar sert vuruyordu ki henüz nasıl parçalanmadıklarından emin değildi. Çılgın kanatları kalbiyle senkronize bir şekilde atmaya devam ederken gaklamaları gök gürültüsünü andırıyordu.

"Ben gidiyorum," diye homurdandı bavullarını yataktan indirirken, sandıkların ağırlığı neredeyse çok ağırdı.

Ama sonunda gitmeye hazır bir şekilde arkasını döndüğünde, kuşlar ortadan kaybolmuştu.

THE EVE OF THE
SPRING EQUINOX

S

TKE)NV)TAT)ON

Öğleden sonra ışığı pencereden içeri süzülüyor, birinci sınıf yataklı vagonu büyüleyici bir altın rengine bürüyordu. Dışarıdaki Toskana kırsalı muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en nefes kesici manzaralardan biriydi ama tren hızla geçip giderken ona bakmakta bile zorlanıyordu, tren varış noktasına doğru hızla ilerlerken sinirleri alev alev yanıyordu.

Son yemek arabası da odasının önündeki yuvarlanıyor, bardakların ve tabakların birbirine çarparak çıkardığı sesler yavaş yavaş kayboluyordu. Trenin bir sonraki durağa gelmesini beklerken sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu.

İtalya kırsalındaki yolculuk rahatsız edici, yorucu ve en kötüsü de *sıkıcıydı*. İlk başta sandığındaki kitapları tekrar okumayı denemişti ama kendisini takip eden karga salgınının muhtemelen büyü olarak bilinen bir büyüünün sonucu olduğunu doğruladıktan sonra çabucak sıkıldı.

Sağ elini sol eline doğru uzatarak, artık takmadığını unutmaya devam ettiği bir yüzükle oynamaya çalıştı. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle iki elini de tekrar kucağına bıraktı. Konuşacak tek bir ilginç ruh olmadan aynı dört duvar arasında sıkışıp kalmak Genevieve'in kişisel cehennem versiyonuydu. Grimm Malikânesi'nde büyürken bunu yeterince yaşadığını düşünüyordu.

Merhum annesi Tessie Grimm kız kardeşini Ölü Çağırma sanatında eğitirken, Genevieve'in elinde pelüş hayvanları ve oyuncak bebeklerinden başka konuşacak bir şey kalmamıştı. En büyükleri olarak Ophelia, annelerinin büyüsunu miras alan tek kişi olacaktı ve Genevieve'in bunu fark etmesi yıllar almıştı

Annelerinin Ophelia'ya odaklanmasının onu nasıl tek çocuk gibi hissettirdiğini. Ve onu sürekli bir kalabalığın içinde olma ihtiyacıyla baş başa bırakmıştı. Ya da başkasının yatağında.

Genevieve kendi sihrini saklamaya alışmış, annesinin gücünü öğrenmesinden ve onu Ophie gibi korumasından korkmuştu. Kendi kendine Tessie Grimm'in tuhaf dünyasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Sonra, sadece birkaç ay önce annesi ölmüş ve Ophelia ailesinin mirasını devralmıştı. Annelerinin yaklaşımı yerine Ophelia, son aylarda Grimm Malikânesi'nin kapısına gelen her paranormal varlığın -Cadılar, Hayaletler, Vampirler, *Şeytanlar*- bir tür sorun çözücüsü haline gelerek Necromancer unvanını kucaklamaya karar vermişti ve bu, Genevieve'in dünya hakkında ne kadar kasıtlı olarak naif olduğunu fark etmesini sağladı.

Geçtiğimiz sonbaharda Ophelia'yla birlikte katıldıkları Cehennem yarışması Phantasma'daki deneyimi, bu tür paranormal şeyler hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istemesine neden olmuştu. Yarışmaya katıldığında Genevieve'i çok fazla endişelendirmemişti. Kendisinden ve Ophelia'nın babasından miras kalan özel büyü tarzının, Şeytan Malikânesi'ndeki tüm fiziksel dehşet ve sınavlardan kaçınmasını kolaylaştıracağını biliyordu. Ancak böyle bir sihre sahip olmasaydı, yarışmada muhtemelen tek bir gün bile geçiremeyeceğini düşünmek sinir bozucuydu.

Genevieve'in Ophelia'ya yeni keşfettiği öğrenme arzusundan bahsetmesi için pek çok fırsat olmuştu. Ama Genevieve ne zaman denese, kendini ne kadar aptal olduğunu itiraf edemez halde bulmuştu. Uzun zamandır ailesinden, kendinden nasıl kaçtığını.

Paranormal olayları küçümsemeyi bırakmasının *en büyük* nedenini itiraf etmeye de hazır değildi. Çünkü artık onu hiç sevmemiş bir adamın sevgisini kazanmaya çalışmıyordu...

Tepesinden gelen bir düdük sesi, trenin yakında bir sonraki durağı olan Floransa'ya yaklaşacağını duyurmak için düşüncelerini yarıp geçti. Son varış noktasına en yakın şehir.

Genevieve'in penceredeki yansıması .

Artık çok yakındı. Kendisi gibi başka bir aileyi keşfetmeye çok yakındı.

Pelerininin cebini karıştırdı ve bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafı annesinin odasında, Tessie Grimm'in New Orleans'a yerleşmeden önce sürdürdüğü hayata dair diğer hatıralarla birlikte saklanmış olarak bulmuştu. Ophelia'nın bile hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayat.

Sepya renkli resimde, Tessie Grimm'in yanında duran bir adam görölüyordu; adamın kolu, birbirleriyle olan rahatlıklarını açıkça belli edecek şekilde Tessie'nin omuzlarına atılmıştı. Ancak Genevieve'in dikkatini çeken şey, her ikisinin de kalp şeklindeki madalyonları takıyor olmasıydı.

Genevieve fotoğrafı bulduğu andan itibaren kendini aynı soruları sorarken bulmuştu. Annesinin madalyonunun ailesinin soyuyla bağlantılı olduğunu, her zaman annelerinin ölümünden sonra Ophelia'ya geçmesi gerektiğini biliyordu. Resimdeki adam da bir Ölü Çağırıcı mıydı? Çocukları var mıydı? Onlardan herhangi biri onun gibi miydi?

Ve böylece merakı yıllar geçtikçe arttı. Ta ki artık buna karşı koyamayana kadar.

Fotoğrafı elinde evirip çevirdi ve arkasındaki, annesinin zarif yazısıyla yazılmış isimleri okudu.

Barrington Silver ve Tessie Grimm.

Buhar düdüğünün sesi ikinci kez yankılandı ve Genevieve fotoğrafı pelerininin cebine soktu. Trenin tekerleklerinin raylar üzerindeki ritmik tıkırtısı yeni istasyona yaklaştıkça giderek azaldı, Genevieve eşyalarını toplamak için ayağa kalktığı anda motorun yumuşak uğultusu yavaş yavaş sustu.

Davetiyedeki Enchantra'yı ekinoks arifesinden önce ziyaret etmesi yönündeki rağmen, Bay Silver'ın onu geri çevireceğini düşünemiyordu. İlk olarak, notunun yazıldığı hararet yüzünden. Kâğıtta, kalemin vuruşlarının şiddetiyle neredeyse delip geçtiği derin girintiler vardı. İkincisi de, bu büyüyle ona eziyet ettikten sonra onunla konuşmayı reddederse, onu öldürmek isteyebilirdi. Belki de bu son düşünce tam olarak adil değildi. Ne de olsa davetiye annesine gönderilmişti ve muhtemelen onu hiç açmamalıydı. Annesinin ölümünden aylar önce Bay Silver'la yazışmaya başlayıp, tam da bu tür bir davetiye almak için onları yeniden bir araya getirmeyi umduğu için hissettiği suçluluktan bahsetmiyorum bile. Altı mektup göndermiş ve her birini Tessie Grimm'in adıyla imzalamıştı. Ama sonunda bir cevap aldığı anda Mektubu geri aldığı anda annesi gitmişti.

Odasının kapısına hızla vurulması onu düşüncelerinden uyandırdı. "Bayan Grimm," tanıdık görevli onu kibarca selamladı, kalın İtalyan aksanı sıcaklıkla doluydu. Hacimli samur saçları ve genç bir yüzü vardı. Yolculuk boyunca birkaç kısa konuşma yapmışlardı.

Çıldırııcı yalnızlık içinde güzel bir kesinti. "Size bir yemek hazırlamamı ister misiniz?"

Genevieve başını salladı. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. "Hayır, teşekkür ederim Luca. Ama bavullarımdan birini taşımama yardım edersen çok memnun olurum."

Luca çenesini eğerek başını salladı. "Elbette, Bayan Grimm."

Luca öne doğru bir adım atarak bavullardan büyük olanını aldı, sonra tekrar koridora çıktı ve Luca'nın onu takip etmesi için durakladı. Havaşız küçük odada oyalanmaya ya da arkasına bakmaya zahmet etmedi, sadece Luca'yı dar koridorda takip etti, sonunda yoluna devam ettiğı için rahatlamıştı. Yürürlerken kalçası gövdesine ve rahatsız edici bir şekilde duvara çarptı, tutuşunu ayarlarken parmak eklemleri ahşap panellere acıyla vurdu. Bu kıtada onu şu ana kadar rahatsız eden bir şey varsa, o da her şeyin onun geniş kıvrımlarına ve kapladığı alana göre çok küçük olmasıydı.

Arkasının açık olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ederek, büyüşünden küçük bir parça açtı ve sol kolundan aşağıya, elindeki sandığa doğru uzatarak onu -ve yumruğunu- tamamen yok etti.

Luca'yla birlikte nihayet trenin önüne vardıklarında, küçük yolcu ve çalışan kalabalığı herhangi bir tuhaflık fark etmeden önce elini ve valizini bir kez daha katı hale getirdi. Hafif bir tıslamayla trenin kapıları açıldı ve büyüleyici bir şehrin ortasında yer alan hareketli istasyon ortaya çıktı; kalabalıkların renkli modası ve havadaki çiçek kokuları, aniden bulutlanan gökyüzüne rağmen baharın en net işaretleriydi. Keskin esinti tenine çarptıkça keskinleşiyordu, buradaki mevsim memlekettekinden çok farklıydı. Daha canlı.

Luca'nın önlerindeki yıpranmış platforma çıkmasına izin verdi ve kendisine de yardım etmesine izin vermeden önce ikinci sandığı yere koymasını bekledi. Luca, pelerininin altından beline asılı altın yaldızlı çantadan katlanmış bir tomar kâğıt para çıkarırken ona küçük bir selam verdi.

Kadın ucu avucuna bastırırken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Grimm. Renkli arkadaşlığınızı özleyeceğim."

"Senin için çok üşüldüm," dedi ona içtenlikle, eğilip iki sandığını da kaldırdı, treni çoktan geride bırakmaya hazırdu. "Düşmemeye çalış

Hayatınızdaki gözle görülür yokluğum yüzünden çok ağır bir depresyona girdiniz."

Kız dönüp dağınık yolcu kalabalığının arasından geçerek istasyonun girişine yakın bir yerde sıraya girmiş üniformalı adamlara doğru ilerlerken adam kıkırdadı. Gözlerini sahte bir hayranlıkla her birinin üzerinde gezdirdi ve yemi kimin yutacağını görmek için bekledi.

İlk katlanan, gür sakallı ve budaklı bastonlu orta yaşlı bir adamdı.

"Hai bisogno di un passaggio, bella ragazza?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Genevieve ona. "Çok fazla İtalyanca bilmiyorum. İngilizce konuşabiliyor musunuz acaba?"

"İngilizce, hayır," dedi ona başını sallayarak. Bastonunu kaldırdı ve birkaç vagon solda duran başka bir şoförü işaret etti. "Morello."

"Grazie," dedi diğer adama doğru aceleyle yürümeden önce.

Bu adam yakışıklıydı, kendisinden sadece bir ya da iki yaş büyüktü, koyu renk, geriye taranmış saçları ve gülümsediğinde kırışan ela gözleri vardı. Kız yaklaşırken de gülümsüyordu.

"Siz Morello musunuz?" diye sordu ve ona gurur verici bir gülümseme verdi. "Öyleyim," dedi ona. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çantalarını onun ayaklarının dibine bıraktı. "Şehrin birkaç mil dışında bir adrese gidiyorum. Elimde tüm detayları içeren bir harita var."

Annesinin hatıralarından çaldığı elle çizilmiş haritayı çıkardı ve ona doğru tuttu. Adam dudağını ısırdı ve bir an için aksanının hafif çekikliğini anlamamış olabileceğini düşündü, ama gözleri sağa, birbirlerine sarılıp vedalaşan bir baba ve oğluna kayınca, sorusunu düşünmek için sadece bir dakikasını ayırdığını fark etti.

Tepemizde bir çığlık çınladı.

Genevieve gökyüzüne baktı ve yukarıda daireler çizen üç kargaya ters ters baktı.

Deniyorum! Onlara bağışlamak istedi.

Bakışlarını yaratıklardan ayırdı ve Morello'nun dikkatini yeniden çekmek için boğazını temizledi, bir sonraki sözlerinin, gözüne kestirdiği hedefleri her zaman hipnotize ediyormuş gibi görünen bir tür sakarin Güney çekişiyle damladığından emin oldu.

"Cömertçe bahşiş vereceğime söz veriyorum," dedi ona. "Muhtemelen araba kullanmaya alışık olduğunuzdan biraz daha uzak, ama bunu kabul ederseniz benim için dünyalara bedel olur."

Adamın ela gözleri kızın yüzündeki yalvaran ifadeyle genişledi, hafifçe parladı ve kız istediğini elde etmek üzere olduğunu anladı.

Güçlü bir baş hareketiyle eğilip çantalarını aldı. Kızın eline baktı, yüzük olup olmadığını kontrol ettiği belliydi, "Sorun değil, Bayan...?" dedi.

"Grimm," diye cevap verdi.

"Bayan Grimm," diye onayladı. "Bu taraftan."

Neredeyse üç saat sonra araba nihayet Barrington Silver'ın malikânesinin uzun, dolambaçlı araba yolundan aşağı yuvarlandı. Genevieve arabanın camını örten kadife perdeyi araladı ve saran romantik manzarayı seyretmek için dışarıya baktı. Kuşlar hemen ileride uçmaya devam ediyor, istasyondakinden çok daha berrak bir gökyüzünde ona eşlik ediyorlardı.

En azından şimdi sessizler, diye düşündü bakışları tekrar ufka kayarken.

Kırsal kesimin inişli çıkışlı tepeleri arasında yer alan üzüm bağı, doğanın en iyi sanatının bir tuvali gibi gözler önüne seriliyordu. Sıra sıra dizilmiş asmalar titizlikle budanmış tarlaların üzerinde uzanıyor, çiçekli ağaçlar her yöne renk katarken altın rengi güneş dallarının arasından süzülüyordu. Araba yolda ilerlemeye devam ederken devasa bir kapı görüldü. Gümüş metal işçiliğinin girdaplı detayları o kadar karmaşıktı ki, süslü tasarımının içinde yazan ismi neredeyse gizliyorlardı.

Enchantra.

Araba durdu ve Morello'nun şaşkınlıkla adını seslendiğini duydu. Bir süre sonra taksinin kapısı açıldığında, Morello'nun gözleri endişeyle doluydu.

"Bayan Grimm, talimatlarınızda bir hata olabileceğinden endişeleniyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

Ona elini uzatarak arabadan inmesine yardım etmesini işaret etti, botları çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

Bir an sonra gümüş kapının önünde duruyorlardı. Gözleri üzerinde dikenli sarmaşıklar dolanmış arasında çelik parmaklıklar ve

Aralarındaki boşluklardan damlayan ve ayaklarının dibinde yere dökülen tuhaf mor meyvelere doğru daralıyorlardı.

Morello'nun merakla izlediği davetiyeyi cebinden bir kez daha çıkardı ve düşündüğü gibi, sarmaşıklar ve meyveler balmumu mührün üzerinde kabartılmış olanların aynısıydı.

"Burası kesinlikle doğru yer," diye kendi kendine onayladı.

Morello zarftan kapıların ardındaki araziye baktı. "Ama..."

Ve haklıydı. Kesinlikle bir *ama* vardı.

Kapıların ötesinde, görebildiği kadarıyla, yayılmış, boş bir tarladan başka bir şey yoktu.

BERR)EG

"Sizi şehre geri götürebilirim," güvence verdi Morello. "Ekstra ücret almayız."

Genevieve kapılara doğru bakmaya devam etti. Önündeki manzarayla ilgili bir şey aklının bir köşesini tırmalıyordu...

"Bayan Grimm?" Morello bastırdı.

Bir an için bunu onun teklifini kabul edip istasyona dönmek için bir işaret olarak alıp almaması gerektiğini düşündü. Sonra kapının ötesinde bir şey *parıldadı*. Bir serap gibi.

Gözünü kırptı ve gitmişti.

Yukarıda bir dizi kavgacı gırtlama sesi duyuldu. Genevieve başını kaldırıp yağmur vaadiyle kararan gökyüzüne baktı. Üç karga şimdi sonsuz bir beklenti döngüsü içinde dönüp duruyordu.

Bunca yolu gelmişti, çok fazla belayı göze almıştı, şimdi geri dönmek için çok uzun süre bunun hayalini kurmuştu.

Burada benim için bir şey var, diye düşündü. .

Genevieve omuzlarını dikleştirerek Morello'ya döndü ve "Buradan ayrılmayacağım. Yolculuğunuz için minnettarım ve umarım bu hava bastırmadan sağ salim dönersiniz."

"Ama seni burada bırakamam," diye ısrar etti Morello. "İhtiyacın olan kalacak bir yerse, ben-"

"Yapabilirsin ve beni burada bırakacaksın." Eliyle bir fiske vurdu. "Ben iyi olacağım."

"Etrafta kilometrelerce başka bir şey yok," diye itiraz etti. "Benden bir bayanı ıssız bir yerde bırakmamı bekleyemezsiniz."

İç çekti. Yarattığı tatlı masumiyet illüzyonunun bazı erkekleri ne kadar derinden büyülediğini unutmuştu ama bunun için zamanı yoktu.

bunu kolayca bıraktı. Onun *gitmesine* ihtiyacı vardı.

Annesi ve kız kardeşinin yapabildiği ürkütücü bakışları taklit ederek, yüzüne toplayabildiği en tüyler ürpertici ifadeyi yerleştirdi. Elbette Genevieve onlar gibi bir Ölü Çağırın'ın tüm ürpertici detaylarına sahip değildi - buz gibi gözler, soluk tenler - ama idare etmek zorundaydı.

İçindeki büyüünün bir çekirdeğine ulaşarak, "Kim benim bir *hanımefendi* olduğumu söyledi?" diye mırıldanırken, formunun görünmez, bedensiz halinin içinde ve dışında titreşmesini sağlamaya başladı.

Büyü yapmaya devam ederken Morello tökezleyerek ondan uzaklaştı, ela gözleri şoktan dehşete doğru dans ederken daha önce onu ıslatmış olabileceğini düşündüğü tılsım tamamen eriyip gitti.

Bir adım ilerledi. "Sonunun fısıldanan efsanelerden biri olmasını istemiyorsan... *güzel* bir yabancıyla ıssızlığın ortasında dolaşan ve bir daha kendisinden haber alınamayan bir adamın hikayesi... Gitmeni öneririm. *Şimdi*."

Morello yutkundu ve arabaya doğru geri çekildi, ama hakkını yemeyelim, koşmadı.

"İnsan böylesine sevimli bir görünüme sahipken ancak bu kadar korkutucu olabilir, sanırım," diye geçirdi içinden.

Ophelia'nın buzbakışları genellikle tedirgin edici olarak tanımlanırken, Genevieve'in gözleri sıcak, *davetkâr* bir cerulean rengiydi, kalın kirpiklerle çerçevelenmişti ve kalp şeklinde bir yüzü vardı - burnunun köprüsü ve pembe yanakları boyunca dağılmış en *sevimli* çillere sahipti. Korse içindeyken bile kıvrımlarının yumuşak hatlarını keskin olmaktan çıkaran şehvetli vücudundan bahsetmiyorum bile. Taliplerinin defalarca yaltaklandığı detaylar.

Çillerin çok güzel.

*En güzel gözlere sahiptin. Çok tatlısın,
bir sineği bile incitemezsin.*

Farrow Henry'nin bu son cümleyi dilinden düşürdüğüne pişman olduğuna bahse girerdi. Morello'yu korkutup kaçırın kişiyi tanımakta güçlük çekiyordu.

Ve korkmuştu da, çünkü Morello şimdi söz verdiği gibi sürücü koltuğuna oturmuş, atın dizginlerini çekerek olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Arabanın sesi uzaklarda kaybolurken, yerini gökyüzünün ani homurtusu aldı. Yukarı baktı

birkaç kara bulutun yuvarlandığını gördü ve iç çekti. Kıyafeti muhtemelen mahvolacaktı.

Kapıya döndü, gözlerini yeniden kısarak ötesindeki mesafeye baktı, gümüş parmaklıkları kavradı ve konsantre olurken avuçlarına batan başıboş dikenleri görmezden geldi.

Bir ritim. Ve... *aha*.

Sihrin parıltısı.

"Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Sanki sözleri bir şeyleri uyandırmış gibi, aniden izlendiği hissi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Omzunun üzerinden baktı, ama arkasında dolambaçlı araba yolundan ve sıra sıra dizilmiş dutlarla kaplı sarmaşıklardan başka bir şey yoktu.

Squawk.

Genevieve sıçradı ve yüzünü yukarı doğru çevirdiğinde iri bir karganın kapının kemerinin üzerine konduğunu gördü. Karganın yontulmuş çelikten damlayan meyveleri gagalamaya başlamasını temkinli bir şekilde izledi.

Ayrıca, şeytan meyveleri tamamen olgunlaşmış olacak.

Genevieve uzanıp parlak, morumsu meyvelerden birini asmasından kopardı ve incelemek için yüzünün önünde tuttu. Ne tam olarak üzümdü ne de yaban mersini, ama tuhaflığına rağmen ağzını sulandırdığı kesindi.

Elbette var, Farrow'un sesinin şöyle dediğini hayal edebiliyordu. Ne de olsa sen de bir İblis'sin.

Genevieve dişlerini sıktı.

Phantasma'ya kısmen ondan kaçmak için girmişti ama malikânenin koridorlarını örümcek ağlarıyla dolu her köşede gizlenen Farrow'un hayaletleriyle dolu bulmuştu. Gecenin bir yarısı uyuyamadığında ve uyuyabildiğinde de kâbuslarında Farrow'un yüzü karşısına çıkıyordu ve Perili Ev'in kanayan duvarlarından kaçtıktan sonra bile Farrow bir şekilde gittiği her yerde onu bir adım geriden takip etmeyi başarmıştı.

Her kafede sıcak çikolatasının yansımasındaydı. Her ateşin . Kalbini paramparça ettiğinden beri sahip olduğu birkaç sevgilinin yüzünde. Bazı günler aralarında yaşananların acısı, kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyi bulanıklaştıracak şekilde aklında kalıyordu. Bunca zamandır temiz hava soluduğunu sanıyordu ama şimdi dumanın onu boğmak için biraz zaman aldığını fark etmişti.

Sonunda New Orleans'tan ayrıldığında istenmeyen anıların sona ereceğini ummuştı ama turuncu alevlerden oluşan bir duvarın ardından onu izleyen okyanus mavisi gözlerin donuk anısı şimdi zihninde titreşirken, hiçbir mesafenin onun anısının yakıcılığını ortadan kaldıramayacağını biliyordu.

Ophelia Ölü Çağırın olabilirdi ama Genevieve de Hayaletlerle aynı şekilde uğraşıyordu. Sadece onunkiler hâlâ hayattaydı.

Unut onu, diye emretti kendi kendine, meyveyi dilinin üzerine atarken, buz gibi dış yüzeyini dişleriyle kırdığında ağzına dolan meyve suyunun tatlı tadının tadını çıkararak.

"Mmm," diye mırıldandı
memnuniyetle. Bir tane daha seçti. Ve
bir tane daha.

Meyveler o kadar lezzetliydi ki ilk başta etrafında meydana gelen değişimi fark etmedi. Gözlerini yeniden odakladığında, havada dalgalandığını gördüğü sihirli perde nihayet kapıların ötesine doğru kalkarken, kopardığı son dut gevşemiş elinin içinde yere düştü.

Önündeki arazide karmaşık bir çit labirenti uzanıyordu; yemyeşil duvarlar, ortasında ne sakladığını göremeyeceği kadar yüksekti. Ama bu labirent bile önünde duran ışıltılı gümüş villayı engelleyemiyordu. Kulelere benzeyen iki kare yapı ön cepheyi çevreliyor, yukarıdaki kasvetli gökyüzüne doğru o kadar yükseliyordu ki neredeyse bulutları öpeceklerdi. Tüm taş dış cephe gümüş incilerle kaplıydı ve kapıyla aynı tırmanan, dikenli sarmaşıklarla örtülmüştü. Araba yolunun kilitli girişin hemen ötesinde devam ettiğini, çit labirentine ulaşmadan önce çatallandığını ve malikânenin iki yanında döndüğünü görebiliyordu. Ve her yer el değmemiş, pudra gibi beyaz bir örtüyle kaplıydı.

Kar mı? Ne garip.

Sanki görüşünü netleştirecekmiş gibi kendini parmaklıklara yaklaştırdı ve kapıların ötesindeki her şeyi kaplayan buz parçacıklarını halüsinasyon olarak görmediğini doğruladı. Gümüş çit, görebildiği kadarıyla tüm çevreyi çevreliyordu ama arazinin büyüklüğü ve sadece bir ölümünün gözleriyle, arazinin gerçekte ne kadar geriye gittiğini tam olarak söyleyemedi.

"Sanırım gidip kendim görmem gerekecek," dedi ama büyüsunü çağırmadan önce tereddüt etti.

Bu kararın da diğerkleri gibi geri dönölmez olup olmayacağını merak ediyordu. Kapıların ötesine adım attığında, bulacağı her şeyin onu değıştirebileceğini biliyordu ve geçen yıl zaten çok değışmişti. Aynadaki yansıması eskiden olduğu saf kız değildi.

Yine de tüm bu değışiklikler onu şimdi Enchantra'ya götüren şeydi. Parmaklıkların ardında bekleyen daha fazla bir şey vardı, çok uzun zamandır sahip olduğu bir ihtiyacın cevabı. Annesinin ona ihtiyaç duyduğu şeyi neden hiçbir zaman veremediğini anlamasına yardımcı olabileceğini umduğu bir geçmiş. Grimm Malikânesi dışında da uyum sağlayabileceği bir yer olduğunu hissetmesini sağlayabilecek bir arkadaşlık.

Squawk.

Genevieve doğruldu ve kargaya ters ters baktı, ardından parmaklıkların arasından kayacak kadar uzun süre kendini bedensizleştirirken büyüsünün damarlarında ısınmasına izin verdi. Kapıdan kurtulup bir kez daha katı hale geldiğinde, ilerideki budanmış labirentten kaçınmak için sağdaki çatalı takip ederek araba yolunun geri kalanından aşağıya doğru ilerledi.

Bir an sonra garip bir izlenme hissi bir kez daha üzerine çöktü. Durakladı.

"Alo?" diye seslendi, sık çalılıkların arasından bakarak.

Çitlerin arasından kısa bir hışırtı duyulduğunda keskin bir nefes aldı.

Gölgemsi bir şekil yeşillik duvarından aniden sıçradı ve Genevieve geriye doğru tökezleyerek eteklerine takılıp yere düşmeden önce kendini zorlukla tutarken şaşkın bir çığlık attı.

Kendini toparladığında, bakışları bir dizi parlayan kehribar gözle çarpıştı. Siyah bir tilki.

Yaratık başını ona doğru eğdi ve kendini fazlasıyla farkında bir pozisyona getirerek ön pençelerini dikkatlice yere çaprazlamış bir şekilde oturdu. Sanki neden izinsiz girdiğine dair bir açıklama bekliyormuş gibiydi.

Genevieve ne kadar saçma gelse de tilkiye, "Davet edildim," diye ısrar etti. "Bak, bir davetiyem var-"

Samur yaratık ileri atıldı ve labirente geri dalmadan önce kağıdı onun elinden kaptı.

"Hey!" diye bağırarak kuyruğunun kabarık ucuna doğru hamle yaptı ama kuyruk onun elinden kurtulup gözden kayboldu. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

İçgüdüsel olarak görünmez hale geçti ve tilkinin peşinden yeşillığe daldı. Çitin diğer tarafında, tilki sağına doğru sıçrayarak uzaklaşırken kendini labirentin dolambaçlı koridorlarından birinin içinde buldu. Eteklerini topladı ve peşinden koştu.

Neyse ki yaratık onu labirentin derinliklerine götürdükçe, kendini güvende hissederek hızını yavaşlatmaya başladı. Ne yazık ki onun görünmezliği, arkadan sinsice yaklaşmasını oldukça kolaylaştırdı.

Kaskatı kesilince tilkiyi ensesinden tutup havaya kaldırdı ve boştaki eliyle siyah zarfı ağzından çıkarmaya çalışırken tilkinin avucunun içinde şiddetle kıpırdanmasına izin verdi. Tilki sadece çenesini daha sıkı kilitledi.

Dilini yaratığa doğru şaklattı. "*Bırak onu!*"

Tilki boğazından kısık, hırıltılı bir ses çıkarırken, kurnaz, altın gözleri ona fazlasıyla insani bir şekilde baktı.

"Bana hırlama! Buradaki tehdit *sensin*," diye azarladı davetiyeyi çekiştirmeye devam ederken. "Eğer bırakmazsan, ben-"

Daha tehdidini tamamlayamadan tilki ve zarf yoğun siyah bir duman halinde buharlaştı. Genevieve inanamayarak gözlerini kırıştırdı.

Az önce ne oldu böyle? diye merak etti, yavaşça arkasını dönüp bir açıklama ararken kalbi küt küt atıyordu.

Squawk.

Bakışları gökyüzüne kaydı.

"Kışt!" diye bağırdı karga havada biraz fazla alçalınca. Artık canına tak etmişti. "Geldim! Sen işini yaptın! Şimdi *siktirip* gitme zamanı-"

Sözünü bitiremeden kuş cansız bir gümbürtüyle yere düştü. Gergin bir süre kuşun şişmiş karnına baktı.

Çilek...?

Görüşü yavaş yavaş bulanıklaşırken, "Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı. Şaşırtıcı labirentten çıkmak için bir adım geri atmaya çalıştı ama etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı ve ayakları çalışmayı reddediyordu.

Bir an sonra dünya tamamen elimizden kayıp gitti.

Gölgeler zihninin kenarlarından hafifçe geri çekilirken Genevieve'in yüzünü soğuk ve ıslak bir şey dürtüyordu. Genevieve yerden kaldırılıp sert ve sıcak bir şeye yaslanmadan önce yanağına hızlı hızlı nefesler çarptı.

"Farrow?" diye mırıldandı, gözlerini zorla açmaya ve içinde bulunduğu durumdan kurtulmaya çalışıyordu. Ama savaşılamayacak kadar güçsüzdü ve karşısındaki her kimse Farrow'dan daha dayanıklı görünüyordu. Kokusu... tatlı bir şeyle kesilmiş keskin nane... Farrow'un kendini boğmak için kullandığı misk kokulu kolonyaya hiç benzemiyordu.

"Apuell abon, Umbra," diye mırıldandı derin, tanıdık olmayan bir ses.

Ve bir şekilde o sesin tam olarak ne dediğini biliyordu. *İyi kız, Umbra.*

Gölgeler bir kez daha zihnini doldururken, sesler birbirine karışırken Genevieve sözlerinin geri kalanını anlayamadı. Son bir kez gözlerini açmaya, orada kimin olduğunu görmeye çalıştı ama karanlık onu tamamen yutmadan önce tek görebildiği kısa bir altın parıltısıydı.

Kabus hep aynıydı.

Kız umutsuzca ortadan kaybolmaya çalışırken, adam elinde yanan bir kibritle kızın başında dikildi. "Sen bir İblis'sin. Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Ve şimdi sen lanet olası yan."

Genevieve nihayet uyandığında, Enchantra'nın kapılarının dışında, sandıklarının yanındaydı, oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu ve ağzında acı bir tat vardı.

WARMEGT HOŞGELDİNİZ

Genevieve bir iniltiyle doğruldu, diline yapışan berbat tat karşısında yüzünü buruştururken kemiklerinin derinliklerinde bir ürperti hissetti.

"Bu da ne..." diye fısıldadı kendi kendine, zonklayan şakaklarını ovarken.

Kapılara doğru baktığında, kapıların ötesinde hiçbir şey görmedi, ancak zihninin gerisinde bir şey ona bunun *yanlış* olduğunu söylüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru eğilerek parmaklıkların etrafında asılı duran tuhaf meyvelere gözlerini dikti.

Aklından bir anının titreşimi geçti. Meyvelerden birini koparıp dilinin üzerine koyması...

Sonra başka bir an geri geldi. Parmaklıkların arasından geçip gözlerinin önünde ışıltılı bir villanın belirişini, önünde yapraklı bir labirentin yayılışını izleyişi. Ölü karga. Tilki.

Delirdim mi ben?

Derin bir nefes aldı ve ellerini parmaklıklara dolayarak kendini ayağa kaldırmak için uzandı-

-Ve acı içinde inledi.

Ellerini metalden çekip göğsüne bastırdı ve teninde kalan büyüün yakıcı vızıltısı karşısında öfkeli bir tıslama çıkardı. Ve zihninde her şey aniden keskinleşti. Kesinlikle delirmemişti. Bir karga vardı. Bir tilki. Gizemli bir figür... Onu taşıyan...

Kendini ayağa kaldırdı, elbisesini fırçalamak için aşağı baktı ve ne kadar kirli ve buruşuk hale geldiğini görünce neredeyse boğuluyordu. Şortunu kaptığı gibi ofladı ve sert bir kararlılıkla kapıya döndü.

büyüsüne uzandı ve gümüş parmaklıklardan bir kez daha geçti. Diğer tarafa geçer geçmez, sanki duyularından kalın, puslu bir film sıyrılmış gibiydi. Orada, saklı mülk bir kez daha tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Bögürtlenlerin tam olarak yapmaları gerekeni yapıp yapmadıklarını merak etti, ama diğer tarafa geri döndüğünde, büyüleri ona gördüklerini unutturmak içindi.

"Büyü başımın belası," diye homurdandı, çit labirentinin dış yapraklı duvarına doğru adım atarken bedensel olmayan durumunda kalmaya devam etti. Çalıların ve aralarındaki boş koridorların arasından geçti ve sonunda kendini labirentin tam karşı tarafında, geniş villanın ön verandasından metrelerce uzakta buldu. Beyaz mermer basamaklara yaklaşıırken, çift kapının üzerine kabartmayla işlenmiş aynı "S" harfini fark etti.

Katı formuna geri dönerek bavulunu verandaya bıraktı ve ayaklarının üzerinde sallanarak gümüş tokmağı kaldırdı. Tokmağın halkası, dikenli sarmaşıklardan oluşan karmaşık bir şekilde işlenmiş bir halkaydı ve gelişini duyurmak için ağır, metalik bir çınlamayla tokmağı yere vururken uçları avucuna batıyordu.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Havadaki sessizlik ürkütücüydü, etraftaki yaşam eksikliği genel olarak endişe vericiydi Ancak cesaretini kaybetmesine fırsat kalmadan sağ taraftaki kapı gürültüyle açıldı. Genevieve havada çıtırdamaya başlayan garip güç karşısında nefesini tuttu, bir figür eşiğe doğru adım attı, bir omzunu kapının çerçevesine yasladı ve kurnaz bakışları onu içine çekti. Garip bir şekilde tanıdık bir kehribar tonunda olan bir bakış.

Altın gözlü yabancı onunkinden bir karıştan biraz daha kısa boyluydu - *oldukça saygıdeğer* bir uzunlukta, bir metre beş santim. Dağınık siyah saçları New Orleans'taki erkeklerin tercih ettiği tarzdan biraz daha uzundu, gelişigüzel geriye taranmış ve uçlarından hafifçe kıvrılmıştı. Yüzü geleneksel olarak çekiciydi -kare çene, keskin elmacık kemikleri, mükemmel düz burun-başka birinde sıkıcı olabilecek bir şekilde. Ama alt dudagının tam ortasından geçen altın çember ve gözlerinin hipnotize edici altın rengi Genevieve'i *günahkâr* bir şekilde baştan çıkarıyordu.

Fildişi tenine çok yakışan özel dikim siyah bir gömlek giymiş, üzerine ipek bir yelek ilişirmiş ve kaslı vücuduna mükemmel bir kesim yapmıştı. Pileli siyah pantolonu belinden aşağıya doğru sarkıyor ve oniks taşlarla kaplı deri kemeriyle sabitleniyordu. O

Parmaklarının çoğunu obsidyen yüzükler süslüyordu ve etrafındaki havaya yapışan karanlığın keskin, açık kenarına rağmen, görünüşünde çok kasıtlı ve rafine bir şey vardı. Her ne sebeple olursa olsun, daha az çabanın *şıklık* anlamına geldiğini düşünen evdeki mülayim bekârların aksine. Ve kesinlikle kâbuslarında gördüğü altın saçlı ve mavi gözlü adamdan tamamen farklıydı.

Gece ve gündüz.

Genevieve, Farrow düşüncesinden sıyrıldı, onun zihninde dolaşmasına izin verdiği için kendini azarladı ve dikkatini yeniden önündeki yabancıya odakladı. Boğazını temizledi.

"Merhaba," diye karşıladı canlı bir gülümsemeyle.

Kadını, onun kendisini incelediği kadar dikkatle incelerken hiçbir şey söylemedi ve bakışlarının yoğunluğu altında kaymamak için çaba sarf etti.

Çenesini kaldırdı. "Benim adım Genevieve Grimm."

"Ve?" diye çizdi. "Ne istiyorsun lan?"

Davetiyenin önerdiği tarihlerden sonra habersiz geldiği için pek de sıcak bir karşılama beklemiyordu ama adamın sözlerindeki öfke onu gerçekten şaşırtmıştı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi, sesi özellikle yüksek değildi ama tartışmasız bir şekilde kararlıydı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Barrington Silver'la görüşmek istiyorum ve görüşene kadar da buradan ayrılmayacağım," dedi.

Kısa bir an için adamın ağzının kenarlarının yukarı doğru seğirdiğine yemin edebilirdi ama bir göz kırpmasının ardından adamın kaşları daha da çatılmıştı.

"Sanırım kayboldun," dedi ona, sıkı kelimelerin altında kaynayan bir tehdit. "Arkanı dön ve her nereden geldiysen oraya geri dön. İzinsiz giriyorsun."

Bununla birlikte, kapıyı tam yüzüne çarptı. Bir an için sadece şaşkınlıkla bakakaldı.

Kendine geldiğinde, boğazında bir sıkıntı homurtusu duyarak, gümüş tokmağı bir kez daha yakaladı. Adamın tavırları korkunçtu ama bunca yolu tek bir kaba adamın onu durdurmasına izin vermeyecek kadar çok zahmet çekmişti. Umarım bu adam sadece görevlilerin bir parçasıydı ve tesadüfen malikâneye rastlayabilecek kişileri korkutup kaçırarak biriydi.

Yine de kesinlikle bir Necromancer gibi *görünüyordu*.

Ağır tokmağı bir, iki, üç kez yere vurdu. Bu kez her iki kapı da kırılarak açıldığında, arka planda dans eden gölgeler, yabancı'nın geniş gövdesinin etrafında dumana benzer bir hale oluşturunuyordu. Gölge'ler kapı aralığından dışarı taşmaya başladığında, Genevieve topukları üzerinde geriye sallandı, mürekkep gibi dalgalar etrafında kıvrılmaya başladığında nefes alış veriş'i sığlaştı. Kollarının derisi, onu saran yabancı güç karşısında çakıllanmaya başladı ama içgüdüleri ona kaçması gerektiğini haykırmasına rağmen yerinden kıpırdamadan durdu.

Ophelia yeteneklerinden bazılarını benden saklamıyorsa, onun bir Ölü Çağırıcı olmadığını söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

"Bir yerde istenmediğin zaman anlamıyor musun?" diye hırladı.

"Bir misafire nasıl davranılacağını anladığın kadar anlıyorsun sanırım," diye karşılık verdi, sesi istediğinden biraz daha nefes nefese çıkmıştı. "Ama dediğim gibi, bu mülk'ün yöneticisinden beni Enchantra'ya davet eden bir mektup aldım. Sakın yanlış yere gittiğimi iddia etmeye kalkmayın. İsim ön kapının üzerinde yazıyor."

"Öyle," diye kabul etti kollarını kavuştururken, gölgeler hâlâ saldırmaya hazır yılanlar gibi etrafında kıpırdanıyordu. "O zaman neden bana bu sözde daveti göstermiyorsun?"

Elini ceplerine attı, ama zarfı bulamayınca o anı aklına geldi. *Tilki.*

Tekrar yabancı'nın yüzüne baktı ve dudaklarındaki çatık kaşların yerini alaycı bir gülümsemenin aldığını gördü.

"Davetiyemin *tam olarak* nerede olduğunu biliyorsun," diye suçlayarak parmağını adamın yüzüne doğru uzattı.

Hiçbir şey söylemedi ve kadın sabırsızlıkla ayağını yere vurduğunda gözleri hareketi takip etti, gözlerindeki parıltı eğlenceye benzer bir şeye dönüştü. Gerçi çenesinin sıkılığı aksini iddia edebilirdi.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Bir elini kalçasına dayadı. "Tilki. Bir çeşit büyü'cü illüzyon mu? Eğitimli bir evcil hayvan mı? Yoksa o *sen miydin*? Bir çeşit şekil değiştirme yeteneğ'in mi var? Tam olarak nesin sen?"

Çünkü Ölü Çağırıcı olsun ya da olmasın, o şüphesiz *bir şeydi*. Kendisinden sadece beş ya da altı yaş büyük gibi görünse de, onun *varlığı* genç görünümünün aldatıcı olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Nesin *sen*?" diye karşılık verdi. "Beladan başka yani. Kapıdaki takviye kuvvetlerini ikinci kez nasıl atlattın?"

"Aha!" diye haykırdı, memnuniyeti içinden taşarak. "Bayıldıktan sonra beni diğer tarafa geri koydun. Uyandığımdan emin olmayacak mıydın? *Ölmediğimden*?"

"Öyle olsaydın beni ilgilendirmezdi," dedi ona, tuhaf altın rengi gözlerine yerleşen can sıkıntısı ifadesiyle.

Burnunu kırıştırarak, "Tam bir ahmaksın," diye yorum yaptı. "Tavrın korkunç."

Hakareti karşısında dudaklarına yayılan gülümseme tehlikeliydi.

Gözleri onunkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi, burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Benim tavırlarımla uğraşmak istemiyor musun? *Git* buradan."

Ellerini yumruk yaptı. "*Hayır*. Size daha önce de söyledim, Bay Silver'la konuşana kadar buradan ayrılmayacağım. Özellikle de üzerimdeki büyü'nün kaldırıldığını öğrenene kadar. Gittiğin her yerde yüzlerce çılgık atan kuş tarafından takip edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Bu konuşma kadar keyifli mi?"

"Buraya davet edildim ve bunu sen de biliyorsun," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi.

"Sanırım Tessie adında biri davet edildi. Ve söz konusu davete göre ekinoks arifesinden *önce* gelmeniz özellikle talep edildi," diye karşı çıktı. "Bu son tarih geçti ve adınızın Juniper olduğunu söylemiştiniz-"

"*Genevieve*," diye düzeltti.

"-bu nedenle, davet sizin için geçerli değil. Sizi son *kez* uyarıyorum, gidin."

Kapının yüzüne çarpması bu kez daha az beklenmedikti.

Uzun bir süre orada durdu ve buraya gelerek küçük cinayet sorununun halledildiğini teyit etmeden araziye boşaltma riskini alıp almayacağına karar vermeye çalıştı. Ancak yabancı, merakını -ve inadını- uyandırmak gibi bir hata yapmıştı ve kendisini, evin içinde keşfetmesini engellemeye bu kadar kararlı olduğu şeyi bulmakla çok daha fazla ilgilenirken buldu. Onu kazandığını düşünmeye terk etme fikriyle yaşayabileceğinden emin olmadığından bahsetmiyorum bile.

Kendine, *benim gibi başkalarını bulmayı hak ettiğimi* hatırlattı. *Barrington'ı bulup ona fotoğrafı gösterirsem, eminim o da benim için bunu isteyecektir.*

Ayrıca, hangisi daha kötüydü? Uzun zamandır istediği her şeye bu kadar yaklaşmak ve bir korkak gibi çekip gitmek mi yoksa başka bir çekilmez adamla uğraşmak mı?

Bunlar on parmağında on marifet diye düşündü.

Bavullarını topladıktan sonra kendini bedensel olmayan bir forma soktu ve başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan kapıdan geçti. Diğer tarafta katlaşıp valizlerini fuayenin gri-beyaz damalı zeminine bıraktığında, düşmanca davranan yabancıyı hâlâ orada bulmayı umuyordu. Ama etrafta uğursuz bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

GPECTER

Fuaye, ancak ne yapacağını bilemeyecek kadar zengin insanların yapabileceği şekilde görkemliydi. Tavanı gece gökyüzünün bir mozaığıydı ve parıldayan yıldızlar için elmas olduğunu varsaymak istediği şeylerle kaplanmıştı. Her duvarın üst yarısı İtalyan kırsalının mücevher tonlarındaki duvar resimleriyle kaplıydı. Parlayan folyo detaylar, dönen bulutların ve çiçek açan ağaçların konturlarını vurguluyordu. Duvarların alt yarısı ise o güne kadar gördüğü en karmaşık lambri kaplamayla süslenmişti ve pervazlar zengin bir gece mavisine boyanmıştı.

Ancak sahnenin yıldızı avizeydi. Altı katlı armut biçimli kristaller odanın her tarafına gökkuşağı ışığı saçıyordu. Duvarlar boyunca her beş metrede bir asılı duran gösterişli apliklerin içine konik mumlar yerleştirilmişti. Ve odanın her santimi tozla kaplıydı.

Çürüyen zenginlik. Ne büyük kayıp.

Antrenin uzak tarafında iki mermer sütun arasına sıkışmış devasa ahşap kapılar vardı. Solunda, villanın ana bölümüne açılıyormuş gibi görünen bir koridor vardı; ön duvarı boyunca uzanan pencereler doğal ışığın -ya da şimdiki durumda kar fırtınasının kasvetinin- zengin erik perdelerin arasından süzülmesine izin veriyordu. Her duvar boyunca boz kahverengi örtülerle örtülü büyük dikdörtgen çerçeveler asılmıştı ve Genevieve elinde olmadan gizli parçalardan birine yaklaştı, birisinin neden bu kadar çok sanat eserini örttüğünü merak ediyordu. Ancak kalın örtüyü kaldırdığında bunun sanat eseri olmadığını, gümüş rengi bir ayna olduğunu gördü.

Ne garip.

Sağında, sol tarafı kapılarla kaplı bir koridor vardı. Karşı duvarda ise bir dizi devasa yağlıboya portre vardı, hepsi de çerçeveli, kaydırmalı

Gümüş. Genevieve odalardan birinde birini bulup bulamayacağını merak ederek koridorda ilerlemeye başladı ama ilk portredeki tuhaflik dikkatini çekti ve onu durdurdu.

Boyalı kız Genevieve'den pek de büyük sayılmazdı; beline kadar inen çarpıcı beyaz saçları ve alnının iki yanından yüzünü çerçevelemek için ayrılan ince perçemleri vardı. Gözleri kalın kirpiklerinin altında simsiyahtı ve güzel yüz hatlarının geri kalanıyla sarsıcı bir tezat oluştuyordu. Şarap rengi dudakları da, izleyicinin bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi görünecek şekilde ayarlanmıştı. Buz mavisi bir elbisenin içinde gümüş kadife bir koltukta poz veriyordu ve ayaklarının dibinde yetişkin bir kar leoparı oturuyordu.

Genevieve iri benekli kediye iki kez göz kırptı.

Kesinlikle bir evcil hayvan değil, diye düşündü *bir sonraki portreye doğru ilerlerken.*

Bu resim, yüz yapısı yanındaki kıza çok benzeyen bir adamı tasvir ediyordu. Ancak soluk saçları ve koyu renk gözleri yerine, mürekkep renginde, neredeyse lacivert olan saçları kulaklarının arkasında toplanmıştı ve her bir lobundan büyük safir mücevherler sarkıyordu. Ve gözleri... o kadar soluk bir griydi ki neredeyse beyazdı.

Genevieve ürperdi. *Eğer Ophie'nin gözlerinin ürkütücü olduğunu düşünseydim...*

Adam da kızla aynı sandalyeye *yaslanmıştı* ve ayaklarının dibinde leopar olmasa da omzuna siyah bir baykuş tünemişti. Bakışları izleyiciyi takip ediyor gibi görünüyordu.

Genevieve bir sonraki tabloya geçmeden, tepesinde bir yerden bir gümbürtü yankılandı. Döndü ve kendisini bu gürültüyü çıkaran kişiye götürecek bir merdiven bulmayı umarak aceleyle fuayeye doğru geri döndü. Umarım malikânenin sahibinin kendisidir. Ya da en azından altın gözlü yabancidan başka biri.

Şimdi arka taraftaki çift kapının hafif aralık olduğunu fark etti. Kasıla kasıla kapılara doğru ilerledi ve birini çekerek açtı, diğer taraftaki odaya bakarken olduğu yerde durdu. Büyük bir balo salonu. Sık sık hayallerinin arka planı olarak gördüğü türden.

Başının üzerindeki tavan, çeşitli paranormal ve geçici varlıklar arasındaki savaşları tasvir eden canlı fresklerle süslenmişti - kırmızı pençeli Şeytanlar dönüşümlerinin ortasında Şekil Değiştirenleri parçalıyor, Hayaletler opalesan kanlarını Vampirlerin ağızlarına döküyor, Melekler birbirlerinin kanatlarını koparıyordu. Duvarlar, gümüşü ışığın mermer dans pistine yayılmasını ve daha fazlasını aydınlatmasını sağlayan uzun kemerli pencereleri ortaya çıkarmak için arkaya bağlanmış altın perdelerle örtülmüştü.

karşılarındaki duvarda aynalarla kaplıydı. Bu pencerelerden ikisinin arasında devasa, yaldızlı bir saat vardı. Saatlerin Romen rakamları on iki büyük dairenin ortasında yer alıyordu, ön yüzü gibi altın renginde olan şu anki saat dört hariç hepsi siyahtı. Ve balo salonunun en uzak köşesinde, tam da aradığı şeye, büyük bir merdivene göz attı. Basamaklar, dans pistinin üç tarafını çevreleyen bir balkonun bulunduğu ikinci kat sahanlığına çıkıyordu.

Genevieve halı kaplı merdivenlere doğru ilerledi, parmaklarını yaldızlı trabzanların üzerinde gezdirerek yoğun tozun içinde temiz bir iz bıraktı ve gözleriyle ilerideki gölgelerde canlı bir şey olup olmadığını araştırdı. Sahanlığa ulaştığında göz ucuyla duman gibi yayılan bir şey fark etti.

Başını tilkiye doğru çevirdi. "Sen."

Tilki dönüp kaçmaya başlamadan önce kuyruğunu alaycı bir şekilde salladı. Genevieve peşine düştü, tilkiyi sola doğru keskin bir köşeden takip etti ve kapalı kapılarla kaplı geniş bir koridora girdi. Gözlerini kısarak karanlığa baktı ama tilki ya gölgelerin arasına mükemmel bir şekilde karışmıştı ya da gitmişti.

Koridorda yavaşça ilerlerken "Alo?" diye seslendi. "Burada kimse var mı?"

Sağındaki ilk kapıya yaklaştı ve kapının tokmağını çevirdi, kapıyı açtığında kilidin açık olduğunu görünce şaşırdı. Oda... boştu. Yatak yok, mobilya yok, sadece düz beyaz bir kutu. Kapıyı kapattı ve bir sonraki odayı kontrol etti. Boştu.

Ne tuhaf bir yer israftı...

"Sen de kimsin be?" diye tısladı biri.

Genevieve boş odanın eşiğinden geri döndü ve koridorun ağzında duran birini bulmak için döndü. Genevieve'in tanımadığı ve kesinlikle anlamaması gereken bir dilde konuşmuşlardı ama yine de her kelime zihninde kristal berraklığındaydı.

Yaklaştıkça Genevieve onun resimdeki kız olduğunu fark etti. Hayalet beyazı saçları şık, küt bir kütle halinde kesilmişti; saç telleri, yaklaşan adımlarının hızıyla salınırken omuzlarının tepesine ancak ulaşıyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu kız aynı dilde, bakışları Genevieve'in elbisesinin üzerinde gezinirken.

Genevieve ellerini korsajının kemerleri üzerinde gezdirirken, "Ön kapıdan," diye cevap verdi. Korkunç derecede dağınık görünüyor olmalıydı. Kesinlikle onun iyi bir ilk izlenim fikri değildi.

Kız homurdandı. "Çok küstahsın, biliyorsun. Eğer Knox'un konuklarından biriysen, erkencisin. Ve kesinlikle boku yemişsin. *Av yarın.*"

Av mı?

"Orada olacağından değil, çünkü cenazen bu gece olacak," diye devam etti kız, ses tonu konuştuğu kelimeler için fazla lakayttı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Genevieve ona. "Peki sizi daha önce nasıl anlayabiliyordum? İngilizce konuşmuyordun..."

"Deli misin sen?" diye sordu kız, Genevieve'in yüzünü incelerken artık gerçekten endişeliydi. "Buraya tam olarak nasıl geldin?"

Oh. "Siyah bir tilki var-"

"Umbra?" Kızın gözleri şimdi kurnazca kısılmıştı. "*Rowington* seni buraya mı aldı?"

Umbra. Rowington.

Genevieve bu isimleri daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. "*İzin* vermek doğru kelime olmayabilir-"

"Ellin?" Köşeden derinden gelen bir ses yankılandı ve Genevieve'in midesi bir an için, gerçekleşmek üzere olan yüzleşmeden dolayı endişeyle çalkalandı, ama *Ellin*'le birlikte sese doğru döndüklerinde, Genevieve gelenin altın gözlü piç olmadığını görünce rahatladı. Hayır, bu adam biraz daha zayıftı, kuzguni saçları mükemmel bir şekilde arkaya taranmış, yanları tepesine göre daha kırpılmıştı. Yarı açık gömleğinin altından görünen göğsünün derisi kaba çetele işaretleriyle dövmeliydi, bileklerinin manşetlerinin hemen üzerindeki şeritleri de öyle. Ancak onunla ilgili en çarpıcı ayrıntı gözlerinin kızıl rengiydi.

Gözleri ve belki de Genevieve'in şimdiye kadar gördüğü en çekici insan olduğu gerçeği. Bu kadar yakışıklı olması gerçekten şaşırtıcıydı. Kızarmasına yetecek kadar.

Adam ağzının kenarından sarkan lolipopa benzeyen bir şeyle, "*Ellington*, oyalanıyorsun," diye söylendi. Genevieve yine onun kızla aynı dili konuştuğunu fark etti ama yine de onu anlamakta güçlük çekmedi. "*Rowin* zaten tüm odalarımızı hazırladı ve her yerimin kan olduğunu öğrenirse çok kızacak-"

Adam Genevieve'i görünce aniden durakladı, sonra bakışlarını tekrar Ellin'e çevirdi, kırmızı gözleri kardeşçe bir bakışa dönüştü. Genevieve onun kızın kardeşi olduğundan oldukça emindi. Sadece burunlarının keskin yamaçları, gözlerinin ve ağızlarının şekilleri, acıyan, yargılayan bakışları gibi açık benzerliklerden dolayı değil, yüzündeki ifade sadece bir kardeşin size bir pisliği temizlemenize yardım etmeden ve bunun için sizden bir iyilik istemeden hemen önce verebileceği türden bir ifadeydi. Ophelia bu ifadeyi çocukluklarında pek çok kez takınmıştı.

"Bu ne lan Ellin?" dedi adam kiraz kırmızısı emiciyi ağzından çıkarırken. "Cehennem Ağız'ını yine açık mı bıraktın? Son iki yüzyıl seni Knox'un insanları katledişini izlemekten bıktırmadı mı?"

Neden bahsediyor bu?

Ellin ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Onu içeri *ben* almadım. Onu burada buldum, pislik. Rowin'e sor-"

"Rowin?" Kaşları inanmazlıkla havaya kalkarak onun sözünü kesti. Ellin omuz silkti. "Umbra'dan bahsetti."

Adam bakışlarını Genevieve'in üzerinde gezdirdi. "Rowin'le mi geldin?"

"Eğer öyleysem?" Genevieve sordu, çünkü neye varmak istediklerini tam olarak anlayamamıştı ama adamın önceki sözleri hâlâ zihninin bir köşesinde alarm gibi çalıyordu.

Son iki yüzyıl sizi Knox'un insanları katletmesini izlemekten bıktırmadı mı?

Knox. Barrington'ın mektubunda bahsettiği isim buydu.

Knox'a karşı olan görevlerine kısa bir ara vermekle ilgili bir şey.

"Rowin'le birlikteysen birkaç sorum olacak," dedi adam, Ellin'in yaptığı gibi kolayca İngilizceye geçerek. "Ama eğer değilsen, Knox ya da Grave seni burada bulmadan önce acına son vermenin daha insancıl olacağını düşünüyorum." Boştaki eliyle kemerinden bir bıçağı rahatça çıkardı.

"Sevin, halının üzerinde olmaz," diye iç geçirdi Ellin.

Genevieve bıçağı görünce nabzının hızlanmasına ve adamın sözlerindeki kalıcı tehdide rağmen tepki vermemeye dikkat ediyordu. Bu evde yaşayanların nesi vardı böyle?

"Rowin'le birlikteyim," diye atıldı Genevieve, *Sevin* ayaklarının üzerinde kayarak onun yanıtını beklerken.

"Muhteşem, Çünkü Ben de dökülmüş çok çok kan
Şimdiden." Sevin, Ellin'in "Rowin'le ne şekilde?" diye
sorduğu sırada itiraf etti.

Genevieve de cevap veremeden, alt katta bir yerden ani bir bağırış duyuldu.
Kardeşler birbirlerine dolu dolu baktılar.

"Bu Grave'in sesine mi benziyordu?" Ellin merak etti.

Genevieve temkinli bir şekilde bir adım geri çekildi. Fark etmemiş
gibiydiler. Sevin'in dudaklarında beliren gülümseme dehşet vericiydi. "Bir
cephe istiyorum-

Grave'in *onu* gördüğündeki yüzünün satır görüntüsü."

Ellin oflayıp pufladı. "Rowin'in neyin olduğunu sanıyorsun? Bir girişimde
bulunmaya çalışıyor olamaz-"

Genevieve görünmez bir hale büründü ve onların yanından geçip aceleyle
merdivenlere doğru ilerlerken tartışmalarının geri kalanının arkasında
kaybolmasına izin verdi. Balo salonunun zemininde hızla ilerledi ve fuayeye
geri döndüğünde rahat bir nefes aldı, sadece çantalarını alabilmek için katı bir
şekilde döndü. Ancak çantaların saplarına tutunmayı başaramadan duvara
doğru geri itildi.

Öfkeli kehribar gözlere baktı.

Rowin.

Genevieve onunla duvarın arasından sıyrılmaya çalıştı ama o sadece
avuçlarını onun iki yanındaki düz yüzeye bastırdı ve kollarıyla onu olduğu
yere hapsetti.

Onu *gerçekten* başlamıştı.

"Sen bir Hortlak mısın?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye tersledi, dizini onun
bacaklarının arasına sokup yolundan çekilmesini *sağlamak* için can atıyordu.

"Benim sorunum, senin nasıl dinleneceğini bilmediğin gerçeği," diye
homurdanarak düşüncelerini günümüze geri getirdi. "Geçitteki koşulları
aşabileceğini bilseydim, iblislerden kurtulmana yardım etme zahmetine
girmezdin. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı? Nasıl bir oyun
oynadığının? Sanırım yok, yoksa buraya asla gelmezdin."

"Senin derdin ne lan?" diye sordu büyüünün içinden geçmesine izin
vermeden ve adamın formundan kaymadan önce. Döndü. "Ve kardeşlerin *beni*
acıma son vermekle mi tehdit ediyor? Hepinizin nesi var böyle?"

"İstemediğiniz soruları sormayın" diye uyardı.

"Oh, bu korkunç misafirperverliğiniz için ne kadar gülünç bir açıklamanız varsa öğrenmek için can attığımı garanti ederim," dedi ona. "Ölü insanlarla dolu bir evde büyüdüm ve bundan daha az düşmancaydı. Hepiniz portrelerinizdeki hayvanlar tarafından mı yetiştirildiniz? Sizde kuduz var mı? Yoksa su konusunda endişelenmeli miyim?"

Uzun bir okunamayan bir ifadeyle ona baktı. Sonra, "Kardeşlerimle tanıştın mı?"

Genevieve onun konuyu aniden değiştirmesi karşısında kaşlarını kaldırdı ama yine de başıyla onayladı. "Ellin ve Sevin, değil mi?"

"Başka kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Yoksa son yarım saat içinde aldığım tehditleri saymak için iki elimi birden kullanmak zorunda kalabilirdim," diye mırıldandı. "Peki Knox kim? Ve Grave? Av nedir? Barrington Silver nerede? Neden benimle bilmediğim bir dilde konuştular ve yine de bir şekilde mantıklı geldi?"

"Bu cevapları çok yakında alacaksın," diye söz verdi, ses tonu kelimeleri neredeyse bir tehdit gibi çıkarıyordu. "Umarım sizi bekleyen kimse yoktur. Bir ebeveyn ya da eş-"

Şimdi sertleşerek sözünü kesti ve birdenbire ona bakmaya başlaması kızın ayaklarının üzerinde kaymasına neden oldu. Bakışlarını onun ellerine doğru kaydırırken gözleri kararmaya başladı... ellerine mi?

Süet eldivenlerine baktı. Hoş bir al renge boyanmış ve kürkle süslenmiş olan bu eldivenler, küçük inci düğme detayları nedeniyle en sevdiği çiftti. Ama onun hayranlık duyduğu şeyin eldivenlerin işçiliği olduğunu düşünmüyordu.

"Evli misin?" diye sordu, gözlerini kızın sol yüzük parmağına dikerek.

Genevieve elini göğsünün içine soktu. "Peki bu seni ne ilgilendirir?"

Ne garip bir soru.

Adamın ağzının kenarlarında belirmeye başlayan gülümseme aklının bir köşesinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Kendini nasıl bir belanın içine soktuğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok."

"O zaman giderim," diye ısrar etti, ama valizine doğru bir adım atmaya çalıştığında, adam yine yolunu kesti.

"Bu eve adımını attığın anda gitmek bir seçenek olmaktan çıktı," dedi ona.

"Çekil," emretti. "Senin huzurunda olmaktan bıktım."

Bir kahkaha attı. "Buna alışmak için bir yol bulmak isteyebilirsin." "Ne demek istiyorsun?" diye . Gün boyu süren yolculuktan dolayı bitkin düşmüştü ve umutsuzca düzgün bir banyoya ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. Yanında hiç

daha fazla şifreli tehditleri çözmek için enerji.

Gülümsemesi acımasızlaştı ama daha fazla açıklama yapmadı. Tek söylediği "Umbra" oldu.

Daha önce etrafında döndüğünü gördüğü gölgeler yeniden belirmeye başladı, yavaşça *ondan* dışarıya doğru yayıldı, dumana benzeyen dallar gölgeli uzuvlar oluşturdu. Mürekkep gibi dallardan birkaçının kopup tilkiye dönüşmesini huşu içinde izledi. Genevieve, Rowin'in bacakları arasında şefkatle dolanan kabarık yaratığa ters ters baktı. Umbra ona sarı-turuncu geniş gözlerini kırıştırdı -bu gözlerin rengi Rowin'inkilerle tıpatıp aynıydı- ve Genevieve onun ne tür bir varlık olduğunu bir kez daha merak etti.

"Umbra, ben babamı bulmaya giderken misafirimize göz kulak olur musun?" diye rica etti tilki, *misafir* kelimesi *kulağa* çok daha tatsız bir şey için yer tutucu gibi geliyordu.

Ancak hiçbir hareket geçemeden biri "Rowington" dedi.

Rowin'in kafası sola doğru döndü ve yanlarında koyu mor bir duman bulutu içinde uzun bir figür belirdi.

"Knox gelirse ve aynalar hâlâ kapalıysa, küsecek, biliyorsun," diye devam etti ses, mor büyüler bayat havada tamamen dağılırken.

Yeni gelen adamı görünce Genevieve'in ağzı açık kaldı. Bu adamı nerede görse tanırdı.

Barrington Silver.

FAM)L)AR

Genevieve'in Barrington'a bakarken fark ettiği ilk Şey, annesiyle çektirdiği fotoğrafta taktığı madalyonun hiçbir yerde grnmediğiydi.

İkinci Şey , fotoğrafın en az birkaç on yıl önce çekilmiŐ olmasına rağmen, adamın o zamandan beri bir gün bile yaŐlanmamıŐ gibi görünmesiydi.

lmsz.

Genevieve'in annesi güçlü bir büyüye sahipti ama sıradan bir kadın gibi yaŐlanmıŐtı. Barrington Silver l çağıran değildi. Tamamen başka bir tür varlıktı.

Genevieve'in midesine soğuk bir korku ve hayal kırıklığı hissi yerleşti. Buraya gelmekle hata yapmıştı. Bu aile kesinlikle kendi ailesi gibi değildi. Grimm Maliknesi'ndeyken, eşleşen madalyonların nedenini bulmak dahiyane bir fikir gibi görünmüŐtü. Ama Şimdi bunun umutsuz bir umuttan başka bir Şey olmadığını biliyordu.

Barrington Rowin'den daha uzun boyluydu - çok fazla olmasa da - saf tuzlu saçları ve parlak mor irisleri vardı. Yan yana durduklarında aralarındaki benzerlik çok açıktı ama Barrington *daha sıcak* görünüyordu.

Belki de bu sadece onu uzun zamandır bir fotoğraftan tanımanın etkisidir, diye düşündü. Ya da Rowin'in kapıyı ve ağzını açtığı andan beri çekilmez biri olmasından kaynaklanıyordur.

Genevieve gözlerini iki adam arasında gezdirirken, "Sakıncası yoksa Şimdi gitmek istiyorum," dedi.

Barrington'ın bakışları sanki orada durduğunu fark etmemiş gibi Genevieve'e kaydı. Onu içine çekerken yüzünün rengi soldu. Sanki bir Hayalet görüyormuŐ gibiydi.

Rowin kuru bir sesle, "Baba," diye selam verdi. "Bir... olay oldu."

"Ne *yaptın* sen?" Barrington Rowin'e hırladı.

Rowin'in ifadesi değişmedi. "İçeri girmesini engellemeye çalıştım ama tehditlere pek iyi yanıt vermiyor."

"Ama ben şimdi gidiyorum," diye ısrar etti Genevieve, adamların arasında kaynayan tuhaf gerilim daha fazla büyümeden. "Size sadece birkaç soru sormak istiyorum. Sonra da kapınızdaki korumaları kaldırabilirsiniz, ben de-"

Rowin ona, "Sana oradan ayrılmanın artık bir seçenek olmadığını söylemiştim," diye çıkıştı. "Şimdi oraya geri dönersen ön kapılardaki büyü seni kızartır." "Korkarım burada neler olduğunu anlamıyorsun, sevgili kızım," diye onayladı Barrington, gözleri hâlâ biraz inançsızlıkla parlıyordu. ona doğru bir adım attı. "Bu senin hatan değil, elbette-"

Rowin, "Bu konuda aynı fikirde değiliz," dedi. "*Birkaç* kez uyarıldı."

Barrington sanki Rowin hiç konuşmamış gibi, "Ama korumaları kaldırmak bize düşmez," diye sözlerini tamamladı. "Enchantra'ya adım atmanıza asla izin verilmemeliydi."

"Neden? Neler oluyor?" Genevieve talep etti.

"O lanet olası bir *Hortlak*," diye tersledi Rowin. "Başka ne yapmamı istiyorsun? Tekrar içeri girmesin diye onu öldürmemi mi?"

Genevieve kızgın bir ses çıkardı.

Rowin babasına tekrar hitap etmeden önce ona anlayışsız bir bakış attı. "Kendi yatağını kendi yaptı ve şimdi o yatakta yatmak zorunda kalacak. Bu arada, bu benim için bir *kazanç* olabilir. Sence de kulağa hoş gelmiyor mu?"

Barrington oğluna tuhaf bir bakış attı; sonra gözleri Genevieve'in anlamadığı bir duyguyla parladı. Bir tür aydınlanma yaşamış gibi bakışlarını Rowin'le onun arasında gezdirdi ama ne olduğunu söyleme zahmetine girmedir. Rowin babasına başıyla onay verdi.

Genevieve, "Sessiz konuşmayı kesin," diye talep etti.

"Haklısın, kabalık ediyoruz. Rowington, neden gidip kardeşlerini olanlardan haberdar etmiyorsun?" diye önerdi Barrington.

Rowin hemen uzaklaştı ve Barrington tüm dikkatini Genevieve'e verdi.

"Sen Tessie Grimm'in kızıydın," dedi.

Genevieve bu tanıma karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Tessie Grimm'i kayıran kız o değildi. Hiçbir şekilde.

"Evet, öyleyim," diye onayladı.

"Ophelia?"

Başını iki yana salladı. "Benim adım Genevieve. İsterseniz Vivi de diyebilirsiniz.

Ophelia benim kız kardeşim."

Barrington'ın gözleri bir an için kapandı. "Annen sana benim hakkımda tam olarak ne söyledi?" dedi.

"Hiçbir şey." Cevap otomatikti, içgüdüsel. Doğrusu, soru *annen sana ne söyledi* ile başladığı sürece sorduğunun bir önemi yoktu. Bu şekilde başlayan her sorunun cevabı her zaman aynı olurdu. "Ama ikinizin bir fotoğrafını buldum. Ve eski mektuplarınızdan bazılarını okudum. Senin de bir Necromancer olabileceğini düşündüm. Umuyordum ki... şey, artık bir önemi yok."

"Lanet olsun, Tessie," diye mırıldandı Barrington, sanki migreni tutmaya başlamış gibi burnunun kenarını sıkarak. "Görünüşe göre bazı karışıklıklar olmuş. Seni eve, annenin yanına götürmeyi çok isterdim ama bugün Enchantra'yı ziyaret etmenin felaket olduğu yılın tek günü. Ayrılmak kolay olmayacak ve işbirliğinize ihtiyacım var."

"Neyle işbirliği yapacağım?" diye sordu.

İçini çekti ve onu takip etmesi için işaret etti. "Gel. Evin hâlâ hazırlanması gerekiyor. Ve çocuklarım bu evde işe yarar bir şey yapmayı reddettiğinden, fazladan bir çift el değerli olacaktır."

Fuayenin duvarındaki örtülü aynalardan birine doğru yürüdü ve Genevieve bir toz bulutu içinde örtüyü indirmesine yardım etti. Barrington bir sonraki aynaya geçerken Genevieve öksürdü ve tozları uzaklaştırmak için elini havada salladı. Genevieve oflayıp pufladı ve onu takip etti.

"Knox'un kim olduğunu bilmek istiyorum. Ve Av nedir? Kapılardaki korumaları kim kontrol ediyor? Nasıl oluyor da İngilizce olmasa bile söylediklerinizi anlayabiliyorum? Tam olarak neyle işbirliği yapmamı istiyorsun?" diye sordu adam aynadan aynaya geçip onları ortaya çıkarırken. "Ve bu evde neden bu kadar çok ayna var?"

Barrington, "Sen kesinlikle Gabriel White'ın kızıydın," diye mırıldandı.

Nefes alış verişi keskindi. "Babamla tanıştınız mı? Annemle konuşmayı daha önce bırakmış olabileceğinizi düşünmüştüm..."

Barrington, "Onunla çok ama çok kısa bir süre görüştüm," dedi. Aniden döndü ve balo salonunun girişine doğru yürümeye başladı. Kadın onun peşinden gitti.

"Arazideki koğuşları benim kaldıramayacağımı söylediğimde, bunun nedeni Knox adında çok güçlü bir Şeytan tarafından yapılmış olmalarıydı," diye açıkladı.

balo salonunun içinde bir sağa takıldı. "İlk dilimiz olan Cehennem dilini anlayabilmenizden nedeni de onun büyü. Yakında bu salonlarda pek çok farklı türden varlık dolaşacak ve çeviri büyü hepimizin birbirimizi anlamasını sağlayacak. Yakında diller arasındaki geçişin farkına bile varmayacaksınız."

"Bekle, Knox bir *Şeytan* mı?" Genevieve olduğu yerde durdu. "Hayatım boyunca yeterince *Şeytan*la uğraştım zaten."

"Knox gibisi yok," diye söz verdi Barrington bir örtü daha yırtıp atarken, bu örtü uzak duvardaki kemerli pencerelere paralel duran devasa aynalardan birini örtüyordu. "Bugün davetsiz bir misafirle onu şaşırtmak, genellikle çok fazla kan temizlememizle sonuçlanırdı. Ama neyse ki Rowington çocuklarım arasında en pratik olanı."

"Beni kaybettin," diye itiraf etti. "Yani bu şeytan için mi çalışıyorsun?"

"Ben sadece onun için çalışmıyorum Bayan Grimm. Ben onun Tanıdığı'yım," diye açıkladı Barrington, sözlerine karanlık bir hava katarak. "Tanıdıklarla hiç deneyiminiz var mı?"

"Onları... duymuştum," dedi şimdi evin önüne doğru yürürlerken.

Genevieve, Grimm Malikânesi'nde incelediği paranormal varlıkların sınıflandırmasını düşündü. Familiar'lar, kendi sihirleri olmayan ve *Şeytan* gibi güçlü bir ev sahibine bağlı olan yaratıklardı. Ölümsüzler olarak sınıflandırılıyorlardı, çünkü yaşam süreleri konukçularınıninkine bağlıydı. Eğer bir konukçu sonsuza kadar yaşarsa, Tanıdıkları da sonsuza kadar yaşardı.

Yine de bir insanın Tanıdık olması nadir görülen bir şeydi. Çoğunlukla hayvandırlar.

Portrelerdeki hayvanlar, diye fark etti Genevieve fuayeden geçip tabloların bulunduğu koridora doğru ilerlerken. Kar leoparı. Baykuş. *Umbra*.

Barrington, "Bir Tanıdık ile ev sahibi arasındaki bağlar neredeyse koparılamaz," diye devam etti. "İşte bu yüzden kendimi bildim bileli Knox'a bağlıyım ve bu yüzden çoğu insan duyarlı varlıklar yerine hayvanları seçiyor. Nefret ettiğiniz birine sonsuza kadar bağlı kaldığınızı düşünün."

"O zaman neden böyle bir bağ kabul ettiniz?" diye merak etti.

"Bu benim açımdan aptalca bir çabaydı," diye itiraf etti. "Paranormal varlıkların dünyasını keşfeden ve kısacık hayatından tatmin olmayan ölümlü bir adam."

Koridorun tam ortasındaki, üstü örtülü tek tabloya geldiklerinde kendisiyle alay etti. Sağında Barrington'ın kendi portresi vardı ama onun diğerleri gibi bir Tanıdığı yoktu. Sadece o vardı, menekşe rengi gözleriyle izleyiciye bakıyordu, ancak belli açılardan gözbebeklerinde tanıdık bir altın parıltısı olduğuna yemin edebilirdi.

"Knox için çalışırken karım Vira ile tanıştım," dedi Barrington kendi resminin yanındaki tabloyu yavaşça açarken. "Gördüğünüz gibi o bir İblis."

Resimdeki kadın Ophelia'nın yaşlarında, belki biraz daha yaşlı görünüyordu ama gençlik yanılsaması kıpkırmızı gözlerindeki ağırlıkla kırılıyordu. Saçları kar gibi beyazdı, üzerinde tek bir siyah çizgi vardı ve solgun tenine rağmen gülümsemesi sıcaktı.

"Knox'un izniyle evlendik ve sonunda yedi çocuğumuz oldu: Gravington, Covington, Rowington, Remington, Sevington, Wellington ve Ellington." Elini koridordaki diğer portrelere doğru salladı.

Adamın ciddi tonuna rağmen Genevieve kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Hepsinin ismi son derece *trajikti*.

Genevieve yine büyümlü varlıklar üzerine yaptığı çalışmaları düşündü.

"Karınız bir İblisse ve siz de bir zamanlar ölümlüyseniz, bu çocuklarınızı..."

"Wraithler, evet."

Genevieve ürperme isteğiyle savaştı. Wraithler hakkında çok az şey biliyordu ve bunların hiçbirisi de iyi değildi. Kitaplar onların karanlığın kendisinden yapıldığını, başkalarının kanını ve ruhunu arzuladıklarını söylüyordu. Neyse ki Barrington onun telaşını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Knox'la olan çalışmalarım nedeniyle çocuklarımın gelişim yıllarının çoğunu kaçırdım. Onlar yetişkin olduklarında, emekli olmak için bir yol bulmam gerektiğini biliyordum."

"Bay Silver, bunların benim sorularımla ne ilgisi var?" Genevieve yalvardı. "Sadece gitmek istiyorum."

"Bana koşulları ve Av'ı sormuştun," dedi onu fuayeye doğru geri çağırırken. "Knox'la olan bağımlı koparmanın yollarını araştırırken karım çok hastalandı. Crimson Rot denilen nadir bir hastalık. Knox onun hastalığını ve belki de ondan kurtulma isteğimi duyunca bana bir pazarlık teklif etti."

Genevieve'in gözleri büyüdü.

Şeytanlarla yapılan pazarlıklar basit anlaşmalar değildi. Kökleri derin bir büyüye dayanır ve her iki tarafı da bağlayan tehlikeli derecede özel şartları vardır. Şeytanlar bunları çaresiz ya da zayıf fikirli kişileri avlamak için kullanırdı. Genevieve annesinden hiçbir şey öğrenmemiş olabilirdi ama o bile bir Şeytan'la pazarlık yapmanın sadece felakete yol açabileceğini biliyordu.

"Kızıl Çürüklüğün tedavisi yok." Barrington'ın sesi artık kısılmıştı. "Ama ölümü bir yıl kadar uzatan geçici çözümler -nadir ve şaşırtıcı derecede pahalı iksirler- var. Ve şans eseri Knox'un da bu iksire erişimi var."

Barrington şimdi fuayenin ortasında durakladı, avizenin ışığı açtıktaki aynalardan yansıyarak yüzündeki yıkımı aydınlatıyordu.

"Neyi kabul ettiğimin farkında değildim. Tam olarak değil. Ya da belki de farkındaydım ama kendimi aksini düşünmeye ikna ettim. Knox gözünü çocuklarıma dikmişti ve önerdiği şey de Av'dı. Bir ceza olarak tasarladığı bir oyun, çünkü bağımlı koparmak istiyordum. Ve cehennemdeki her kumarbaz ve hasta fanatik için bir gösteri. Çocukların Av'dan sadece bir kez geçmeleri gerekecekmiş gibi konuştu ve bu temelde onları kabul etmeye ikna ettim. Ama kontratındaki ifadeler benim için fazla zekiceydi. O zamandan beri her yıl oynamaya zorlanıyorlar."

"Peki bu oyun ayrılma yeteneğimi nasıl etkiliyor?" Genevieve bastırdı, ancak bulmacanın parçaları zihninde yerine oturmaya başlamıştı bile. Göğsü sıkışmaya başladı.

Barrington, "Bugün Knox'un büyüünün Av'ın oyuncularını kilitletiği gün," diye açıkladı. "Tam gece yarısı, Knox ve benim dışımda bugün Enchantra'ya ayak basan herkes resmi olarak bir oyuncu olacak. Ya Av'ı kazanana ya da..."

"Onlar *ne*?" fısıldadı, ancak cevabı zaten bildiğini hissetti.

"Belli ki öldürülmüş," diye anons etti bir başkası.

TKE PROPOGAL

Genevieve döndüğünde Rowin'in koridorun girişindeki pervaza yaslanmış, anlaşılmaz bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"Diğerleriyle konuştun mu?" Barrington sordu.

Rowin başını salladı. "Benden memnun değiller ama bu yeni bir şey değil. Sen ve ben Knox gelmeden önce birkaç şey daha konuşmalıyız."

Barrington başıyla onayladı. Genevieve'i nazikçe dirseğinden tutmak için döndü. "Gel kızım, seni misafir odasına götürelim. Bence oturman gerek."

"*İhtiyacım* olan şey yabancılar tarafından çekiştirilmekten kurtulmak," dedi Genevieve kendini onun elinden kurtarıırken ve topuklarını yere vururken. Rowin'e ters ters baktı. "Kazanmak ya da *ölmek* derken ne demek istiyorsun?"

"Bu kelimelerin benim bilmediğim alternatif anlamları mı var?" Rowin alay etti. "Avı ya kazanırsın ya da öldürülürsün. Bu yüzden umarım sözlü münazaraya olan tutkunuz bir tür fiziksel yeteneğe de dönüşür."

Genevieve tekrar Barrington'a döndü. "Ama bu oyunu yıllardır oynadıklarını söylemişsiniz. Kazanan hariç herkes öldürülürse-"

Farkına vardığında sözünü kesti. *Ölümsüzler. Hepsi ölümsüz.*

Rowin, "Av'da öldürüldüğümüzde, Knox'un büyüğü ruhlarımızı bedensel formlarımızdan yakıyor ve ardından her iki parçamızı da Cehennem'e geri taşımak için bedenlerimizi bu doğrusal düzlemde koparıyor," diye açıkladı.

Kulağa korkunç geliyordu. Aynı zamanda korkutucu derecede güçlü bir sihirdi - Genevieve için bile bu kadar açıktı. Ruhlar hassastı ve eğer Knox'un

Büyü insanı bir anda bu düzlemden Öteki Taraf'a taşıyabilirdi, o gerçekten de güçlü bir Şeytan'dı.

"O zaman yılın geri kalanını Knox'un komutası altında geçiririz," dedi Rowin, sesinde acı vardı.

"Öte yandan kazanan, Av yeniden başlayana kadar burada kalacak," diye bitirdi Barrington. "Ama bir ölümlü... bir ölümlünün bedeni, ruhundan ayrılmayı korkunç sonuçlar doğurmadan Bayan Grimm."

"Ve ben ölümlüyüm," diye fısıldadı

Genevieve. "Çabuk anlıyorsun," diye homurdandı Rowin.

Ona dişlerini göstermek için döndü. "Sen bir *pisliksin*." Adam sırtıttı. "Sahip olduğun tek pençe kelimeler mi?" "Yaklaş da görelim," diye mırıldandı.

Rowin bir adım öne çıkmak istedi ama Barrington elini kaldırarak, "Yeter," diye bağırды. Gözlerini Rowin'e dikti. "Git çalışma odasında bekle. Birazdan orada olacağım."

Genevieve, Rowin'in şekilsiz bir gölge ve duman karmaşasına dönüşmeye başlamasını hafif bir şokla izledi. Figürü bir an oradaydı, sonra koridorun karanlığında eriyip tamamen kayboldu.

"Lanetli oyunumuzun Tessie'nin kızlarından birine zarar vermesi düşüncesine katlanamam," dedi Barrington ona, sesi öncekinden biraz daha sert çıkmıştı. "Sizi güvende tutmanın bir yolu var. Sadece biraz dikkat gerektiriyor-"

Büyük bir gürültü evin içinde yankılandı.

Barrington derin bir iç çekti. "Lütfen beni bağışlayın. Çocuklarım bugün beni her zamankinden daha fazla çıldırtmaya kararlı. Koridorun sonundaki misafir odasında rahatınıza bakın."

Ve böylece Barrington Silver, ardında sadece mor bir duman bırakarak ortadan kayboldu.

Genevieve misafir odasını bulup Barrington'ın bulduğu çözümü görmeyi beklemenin, riske girmekten çok daha az yorucu olacağına karar vermişti - Rowin ne demişti? Ön kapılarda *kızartılmak* mı?

Oda şaşırtıcı derecede sıcaktı, uyumsuz antika mobilyalar ve kristal vazolardaki taze çiçekler odayı hem samimi hem de davetkâr hissettiriyordu.

Küçük kanepenin tam karşısında bir dizi sandalye, maun bir sehpa ve odanın arka tarafındaki tüm duvarı kaplayan, aynı kırmızımsı ahşaptan yapılmış gömme bir dolap vardı. Dolabın üstündeki raflar çeşitli içki şişeleri ve cam eşyalarla doluydu. Bunun önünde, kadife kaplı taburelerle kaplı uzun, mermer bir bar vardı.

"Vay, vay, bakın bize kim katıldı," dedi eğlenen bir ses. Genevieve sesin sahibini bulmak için odayı tararken kaskatı kesildi.

Sevin'in bakışları Genevieve'inkilere kilitlenince dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ağzındaki emiciyi yana kaydırarak sol yanağında bir şişkinlik yarattı. Genevieve, Sevin duvarı itip kasılarak yaklaşırken ona şüpheyle baktı.

"Daha önce oldukça gizli bir şekilde ortadan kaybolmuştun. Sessiz bir tip misin o zaman?" diye sordu, ağzındaki emiciyi çıkarıp ona doğrulturken kıpkırmızı bakışlarında muzip bir parıltı vardı. "Yoksa çılgılık atmayı mı seversin?"

Genevieve kollarını kavuşturdu. "Sanırım hayattaki yeni amacım bu cevabı asla öğrenemeyeceğinden emin olmak olacak."

Hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Hançerler hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kısmıştı. "Ne şekilde? Uсталık? Etkililik? Sizin tarafınızda nasıl görüneceğini düşünüyorum?"

Sırıtsı daha da genişledi. "Sadece bir ya da iki bıçak darbesine ne kadar hazırlıklı olduğunu merak ediyorum."

Ellin odaya girerken kapı aralığından bir kahkaha sesi yükseldi.

"Peki buna hazırlanmak için ne yapmış olabilir Sevin?" Ellin bakışlarını Genevieve'e çevirdi. "Benim tavsiyem bıçaklanmaman. Eğer bıçaklanırsan da kan kaybından ölme."

Sanki bu Genevieve'in kontrol edebileceği bir şeymiş gibi.

"Ellin'in kusuruna bakmayın," diye özür diledi Sevin. "Ölümlülerin ne kadar kırılgan olduğu konusunda pek tecrübesi yok. Ya da onların kanını emmenin ne kadar kolay olduğu konusunda."

Genevieve kaskatı kesildi. Gümüş çocukların Wraith olduğunu unutmuştu. *O zaman kan ve ruh yeme olayı doğru mu?*

Ancak o daha soramadan Ellin kendini bir sandalyeye atarak, "Neden ölümlülerle bunu bilecek kadar zaman geçireyim ki? İnanılmaz derecede sıkıcılar."

Sevin bakışlarını tekrar Genevieve'e kaydırırken sırtarak, "*Donukluğun* bunun sorunu olacağını sanmıyorum," dedi. "Öyle mi?"

Genevieve sehpanın yanından geçip çıkışa doğru dönerken cevap vermeye tenezzül etmedi. Onların yanında kendini köşeye sıkışmış bir tavşan gibi hissetmeye başlamıştı. Ve bıçaklanması ya da kanaması konusu çok fazla kez gündeme gelmişti. Barrington onu bu lanetli evde oynanan küçük oyundan kurtarmanın bir yolunu bildiğini söylemişti ve Genevieve onun doğru söylediğini umuyordu.

"Sıkıcı biri olsa bile," diye düşündü Ellin, "Rowin'in planı işleri ilginç hale getirecek. Belki de Favoriler için yapılacak oylamada sana rakip bile olur."

Genevieve ikisine de çıkışmadan, Rowin dönen gölgelerinin arasında aniden odada belirdi. Birkaç dakika sonra da babası.

Barrington, Ellin ve Sevin'e "Dışarı," diye bağırdı.

Sevin, Genevieve'e göz kırparken, Ellin dışarı atılmasının kendisi için ne kadar sakıncalı olduğunu göstermeye çalıştı.

"İyi şanslar," dedi Sevin kardeşine çıkarken. "*Çok güzel* görünüyorsun birlikte."

Genevieve şaşkınlıkla gözlerini kısarken Ellin homurdandı.

"Neden oturmuyorsun Genevieve?" Barrington eliyle oturma alanının ortasındaki kanepeyi işaret etti.

Çenesini kaldırdı. "Hayır, teşekkür ."

Rowin onun reddetmesi karşısında gözlerini devirdi.

Barrington ona, "Tüm bunların bunaltıcı olduğunu biliyorum," dedi. "Ama korkarım bundan sonrası daha da üzücü olabilir."

"Kaçmak için tek seçeneğimin *öldürülmek* olduğu bir oyuna zorlanabileceğimin söylenmesinden daha mı üzücü?" diye sordu kuru bir sesle.

"Evet," Barrington.

İşte o anda Barrington'ın yaşını gerçekten gördü. Yüzü genç olabilirdi ama gözlerinde bir ebeveyn olarak birkaç yaşamın deneyiminin ağırlığı vardı. Bu arada Rowin yüzünde zerre kadar duygu olmadan olanları izliyordu. Sanki taştan yapılmış gibiydi.

Barrington ona, "Knox gelmeden önce fazla zamanımız yok ve özgürce konuşma şansımızı kaybediyoruz," dedi. "Av'da benim çocuklarımdan başka hiç yarışmacı olmadı. Başkaları da girmeye çalıştı. Ama Av özellikle *Gümüş* adını taşıyanlar için tasarlandı."

Göz ucuyla Rowin'in hareket ettiğini gördü. Ellerini pantolonunun cebine sokarken altın rengi gözleri... beklentiyle mi parlıyordu?

"Bu oyuna yardım almadan girmene izin verirsem Tessie beni asla affetmez." Barrington'ın sesi söylediği her kelimeyle daha da kalınlaşmıştı ve eğer annesinin ölümü hakkında konuşması gereken bir zaman varsa, o da kesinlikle şimdi olmalıydı. Ancak Barrington'ın ağzından çıkan bir sonraki sözcükler, dilinin ucundaki itirafı soğuk bir şekilde durdurdu. "Av'a Rowington'ın karısı olarak katılmana karar verildi."

Bir an için tüm dünya durdu. Genevieve onu yanlış duyduğunu biliyordu; *eş* kelimesi onun ağzından çıkmamıştı.

Av, özellikle Gümüş ismine sahip olanlar için tasarlanmıştı. İçinden vahşi bir kahkaha yükseldi.

"İki kazanana izin verilmesinin tek yolu bu," diye devam etti Barrington. "Knox'un diğer oğullarımdan birine uzun zaman önce, seyircileri Av'ın olağan etkinliklerinden sıkıldığında önerdiği bir boşluk. Çocuklarımdan herhangi biri arzu ederse aynı boşluğu kullanabilir."

Bakışlarını Rowin'e çevirdi. "Orada öylece durup babanın seninle evlenmemi istemesine izin mi vereceksin?"

"Sormamı istediğinizi mi ima ediyorsunuz? Hem de dizlerimin üzerinde?" Rowin çizdi. "Ölümlüler böyle yapar, değil mi?"

Onun için dizlerinin üzerine çökmesi fikri, yaptıkları konuşmadan bile daha şaşırtıcı bir şekilde kanını kaynattı, ama *bir* şekilde ses tonunu korumayı başardı, "Bu bir diz ve açıkçası benim önerdiğim şey bu *değil*. Ona bunun gülünç bir fikir olduğunu söylemeni öneriyorum!"

"Ne yazık ki bunu yapamam," dedi Rowin, bakışları onunkilere kilitlenerek. "Çünkü bu benim fikrimdi."

Neredeyse boğuluyordu.

Barrington, "Av'dan sağ çıkmanın tek yolu evlilik, Genevieve," diye onayladı.

"Kendi başımın çaresine bakma becerime güvenmemenizi takdir ediyorum," dedi Genevieve, her kelimesinden öfke akan bir sesle, "bu çileden tamamen kurtulmam için bir yol bulacağınızı umuyordum. Eğer *evlenme* teklifiniz sizin iğrenç oyununuzu oynamak *ve evlenmekse*, sanırım yalnız oynamayı tercih ederim. İster inanın ister inanmayın, bu benim ilk ölümcül yarışmam olmayacak. Phantasma'yı duydun mu? Geçen yıl Şeytan Malikânesi'ne girdim ve gördüğünüz gibi gayet iyi bir şekilde hayatta kaldım."

Bunu kanıtlamak için derisinde yedi altın yıldız işaretliydi.

Barrington başını salladı. "Kendi başına oynamak bir seçenek değil. Onun yerine Knox seni öldürür. Ve Tessie'ye en azından bunu borçluyum - savaşıma şansın olduğundan emin olmak için."

Ona karşı hoşnutsuzlukla dudağını büktü.

"Bu benim alacağım bir risk değil," diye devam etti Barrington. "Rowington için de aynı derecede faydalı olacağından bahsetmiyorum bile. Gerçek bir kazan-kazan."

Rowin'le yüzleşirken bir elini kalçasına dayadı ve alay etti, "Ah, yani ben bir *fayda* mıyım? Sanki *bana* bir iyilik yapıyormuşsun gibi konuştun."

"Potansiyel olarak bir faydasın," diye düzeltti. "Eğer önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir şekilde nasıl dinleyeceğini öğrenirsen."

"Şu anda can kulağıyla dinliyorum," diye belirtti. "Neden bana senin için nasıl bu kadar faydalı olduğumu açıklamıyorsun?"

"Knox'un yasal boşluğuna göre eğer içimizden biri evlenir ve eşini ikna ederse" -bu kelimeyle gözleri karardı- "Av'a katılabilir, bir sezon boyunca birlikte oynayabilirler ve kazanırlarsa özel bir ödül var. Çift, Av'dan kalıcı olarak serbest bırakılır. Elbette bir püf noktası var. Eğer bir çift ilk oyunu kaybederse, yeni aile üyesi geri kalanımızla birlikte Av'a kilitlenir. Sonsuza kadar. En azından ölümsüzlerse."

"Ki öyle olmadığımı tespit etmiştik," diye hatırlattı.

Rowin, Barrington'ın yüzünü buruşturduğunu fark edince ağzını sert bir çizgiye bastırdı.

Gözlerini ikisi arasında gezdirirken, "İkiniz de ciddisiniz," diye fark etti. "İkiniz de gerçekten bir yabancıyla *evlenmeyi* kabul edeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Rowin ona, "Eminim daha kötüsünü de yapabilirsin," dedi.

Onun ne kadar haklı olduğunu asla yüksek sesle kabul etmedi. Bunun yerine, "Standartlarımı Cehennem'in derinliklerine indirsem bile, onlara ulaşabileceğinden şüpheliyim" dedi.

Rowin muhtemelen ona ısırıcı bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Barrington daha hızlı davrandı.

"Knox'un her an gelebileceğini hatırlatmak isterim. Eğer ikiniz dostça ve *hızlı* davranmayı öğrenemezseniz, Genevieve bu geceyi atlatamaz," diye uyardı Barrington. "Hayır, sadece dostane değil, *ortak* olmalısınız. Knox'u ve seyircilerini kandırmak için ikinizin de aşırı önlemler alması gerekecek - toplum içinde kavga etmek yok, birbirinize hakaret etmek yok, becerebildiğiniz kadar çok sevgi gösterisi."

"Siz gerçekten *aklınızı kaçırmışsınız*," diye alay etti Genevieve.

Barrington, "Ve eğer işbirliği yapmazsan hayatını kaybedeceksin," diye tersledi.

Genevieve küçümseyerek dudağını büktü. "Benimle böyle konuşmayın, Mr. Silver. Sen *benim* babam değilsin."

Göz ucuyla Rowin'in gülümsediğini gördüğüne yemin etti.

"Özür dilerim." Barrington derin bir iç çekerek elini saçlarının geçirdi. "İçinde bulunduğun tehlikeyi sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Knox seni burada bulursa öldürür. Tabii ailenin bir parçası olduğunu öğrenmezse. Rowington'la oynamayı kabul etsen bile, ikinizin birbirinize aşık olduğunuza dair her türlü işareti göstermeniz gerekecek."

"Yani sadece senin saçma planına uymak zorunda değilim. Bundan zevk alıyormuş gibi mi görünmeliyim?"

"Knox sizi yakından izliyor olacak. Ve oyun başlar başlamaz tüm seyircileri de. Aynalar, Cehennem'deki izleyicilerin evi gözetleyebilmesi için büyülenmiştir. Bu yüzden tüm ortak alanlarda gözlükler var. Ve bu yüzden çocuklarımın onları örtmek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı var."

"Onun yerine diğerlerinden evlensem olmaz mı?" diye önerdi.

"Hayır," dedi Rowin. "Bu benim fikrimdi. Dolayısıyla sen de benimsin. Av'dan özgürlüğünü kazanacak biri varsa, o da benim."

Genevieve anında telaşlandı. Öfkeden mi yoksa daha önce hiçbir erkeğin ona "benim" dememiş olmasından mı, emin değildi.

Her iki da, "Asla senin olmayacağım" diye yemin etmeyi ihmal etmedi.

Rowin cebinden bir şey çıkardı. "Bu yüzük yakında aksini iddia edebilir."

Genevieve adamın uzattığı gümüş yüzüğe bakarken, "Bir yüzük," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra

Genevieve koştu.

W)CKEd REFLECT)ON

Genevieve boş koridorda aceleyle nereye gittiğinden tam olarak emin değildi. Tek bildiği *uzaklaşması* gerektiğiydi.

Antreden portrelerin olduğu koridora doğru hızla ilerledi ve solundaki ilk kapının yarıya kadar açık olduğunu fark etti. İçeriye dikkatle baktı ve boş bir makyaj odası olduğunu görünce rahatladı, her duvar tozlu, mavi jakarlı bir duvar kağıdıyla süslenmişti ve telaşlı deseniyle gözlerini şaşı ediyordu. Kapının kilidini yankılanan bir tıkırtıyla çevirdikten sonra ellerini mermer makyaj masasına dayadı.

Yüzükler. Düğünler. Şeytanlar. Oyunlar. Hepsi çok fazla. Çocukluk travmalarım hakkında konuşacak bir arkadaş bulmak istiyordum, lanet bir koca değil.

Birkaç derin nefes aldı. Titreyen eliyle uzanıp lavabonun üzerindeki musluğu açtı ve yüzüne birkaç avuç soğuk su çarptı, ardından dolabın üstündeki özenle katlanmış havlulardan birini alıp cildini kuruladı.

Bakışlarını tekrar aynaya çevirdiğinde, şimdi kendisine bakan kötü yansımayı gördüğünde bir çığlık boğazını tırmalamaya başladı. Kendi yüzü olmasına rağmen, cerulean irisleri koyu bir menekşeye dönüşmüş ve ağzı korkunç, çok geniş bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Burada ne kadar sevimli küçük bir yarattığımız var?

Genevieve arkasındaki duvara çarpına kadar makyaj masasından uzaklaştı; oda, kendisiyle aynadaki korkunç illüzyon arasına rahat bir mesafe koyamayacak kadar dardı. Mırıldanan ses kesinlikle

zihninin içinde. Daha önce sadece bir kez, Phantasma'nın içinde, Sinclair adında bir şeytanla yaşadığı bir şey.

"Kimsin sen?" diye sordu, sözlerini dengede tutmaya çalışırken gözleri aynadaki doğal olmayan mor bakıştan hiç ayrılmıyordu.

Ses güldü. **Bazıları bana evin efendisi diyor.**

Diğerleri bana Knox der. Hanımefendinin seçimi. Ve sen...?

Gülme sırası Genevieve'deydi. Bir Şeytana adını verecek değildi.

Oh, ama, söyleyebilirsin-

Ani bir vuruş odayı kesti.

"Genevieve, kapıyı aç," diye seslendi artık fazlasıyla tanıdık gelmeye başlayan derin bir ses diğer taraftan.

Rowin'in kendisine patronluk taslayabileceğini düşünmesi Genevieve'i ne kadar tedirgin ettiyse, Şeytan'ın varlığından kaçmaya o kadar hevesliydi. Kapının kilidini çevirdi ama kilit açılır açılmaz hemen yerine oturdu.

Bırak beklesin, tatlım. Seninle işim henüz bitmedi.

Genevieve, Rowin'e bağırarak için ağzını açtı ama konuşmaya çalıştığında hiçbir kelime çıkmadı.

Tekrar aynaya baktı ve aynanın yüzeyinden bir şey fırlayıp bileklerine yapışırken gürleyen bir kahkaha zihnine nüfuz etti. Mor ipler. Kendini iplerin pençesinden kurtarmaya çalıştı ama faydası olmadı. Işıltılı ipler onu ileriye doğru sürüklerken daha da sıkılaştı. Doğruca makyaj masasına doğru savruldu, tezgahın kenarı karnına çarptı ve acıyla homurdanmasına neden oldu.

Direnç4'ü bırakın ve bu sizin için çok daha kolay olacaktır.

İpler bir kez daha acı verici bir şekilde çekildi, neredeyse kollarını yuvalarından çıkarıyordu, sonunda yenilmiş bir tıslama çıkardı.

Kendi iradesiyle makyaj masasına tırmanırken sıkılmış dişlerinin arasından "*Pekâlâ*," diye homurdandı.

Şeytan onu ileriye doğru ittikçe önündeki ayna dalgalanmaya başladı ve Rowin'in vuruşları daha da sabırsızlaştı. Ancak garip portaldan yuvarlanırken her şey tamamen sessizleşti. Götürüldüğü yerin makyaj odasının birebir kopyası olduğu hemen anlaşıldı, tek farkı... aynalı olmasıydı. İpler hâlâ bileklerine dolanmıştı ama şimdi kapıdan dışarı uzanıyorlardı

Enchantra'daki koridorun bu ayna-âlemdeki versiyonu olduğunu tahmin ettiği bir koridora girdi.

Gel beni bul, güzelim.

Genevieve makyaj masasından indi ve kararlılıkla kapıya yöneldi, ipleri takip ederek koridordan geçti, evin ters çevrilmiş düzeninden geçti ve fuayeden geçerek ön girişe ulaştı. Aklının bir köşesinde buranın çok daha aydınlık göründüğünü fark etti. Silver ailesinin yokluğunda daha az tozlu ve kesinlikle çok daha sessizdi.

Ön kapıyı açtığı anda, verandanın ötesinde bulduğu şey karşısında nefesi kesildi.

Labirentin duvarları çiçek açmış güllerle kaplıydı. Hepsi fuşya, allık ve lavanta tonlarındaydı ve tepelerindeki pırıl pırıl güneş onları gökyüzüne doğru uzatıyordu. Karın çamuru ve soğuğun ısırtığı gitmişti. Onun yerine, pelerinini ve eldivenlerini çıkarmak istemesine neden olan bir sıcaklıkla karşılaştı, ikincisini ceplerine sokmadan önce çıkardı.

Sanki transa geçmiş gibi labirente doğru ilerledi. Menekşe rengi ipler artık daha nazikçe çekiştiriyor, ısrar etmek yerine yol gösteriyordu. Labirentin kalbine ulaşana kadar çitlerin kıvrımları ve dönüşleri arasında ilerledi, damlayan suyun sesi giderek yükseldi. İçerideki fuayenin aynı damalı zeminiyle süslenmiş kare bir açıklık. Gri-beyaz mermeri sadece küçük bir çim alan çevreliyordu. Ortada zarif bir gümüş fiskiye vardı, su akıntıları çok tanıdık birkaç hayvanın ağzından fışkırıyordu.

Bir figür şekillenirken önünde aniden koyu mor bir duman girdabı havayı çalkalamaya başladı. Dudaklarından boğuk bir nefes döküldü ve kendini aynada gördüğü sahtekâra bakarken buldu. Kendisinin bu versiyonu da aynı menekşe gözlere ve sert gülümsemeye sahipti, ancak kıyafetinin allık detayları yerine, sahtekâr menekşe ve siyah bir elbise giymişti. Sanki bir cenaze töreni için giyinmişlerdi.

Genevieve'in taklitçi benliği Knox'un sesiyle, "Merhaba tatlım," dedi. "Ne tür bir oyun bu?" Genevieve tısladı. "Neden bu kadar Ben mi?"

Sahtekârın kaşları kalktı. "mi? Bu kesinlikle ilginç."

Knox bir akbaba gibi etrafında dönmeye başladığında Genevieve yutkundu, gözleri aç bir şekilde formunun her santimetresinde geziniyordu.

"Beni neden buraya getirdin?" Genevieve, adam daha fazla bir şey söylemeyince sabırsızlanarak sordu.

"Maskeli baloya kadar genellikle Enchantra'yı ziyaret etmem ama bugün bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Aynaya baktığımda bana bakan o güzel yüzünü gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin."

"Ne istiyorsun?"

"Hayır, bence asıl soru ne istediğiniz? Evime zorla girmiş gibi görünüyorsunuz."

"I-" Genevieve'in aklı karışmıştı. Barrington gerçeği öğrenirse Knox'un onu öldüreceğini söylemişti. "Ben Rowington Silver'in nişanlısıyım."

Bu sözlerin dudaklarından dökülmesine izin verdiğine inanamıyordu. Hâlâ Gümüşler'in gülünç planına uymaya niyeti yoktu ama bu kâbustan canlı çıkmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Knox'un yüzüne tehlikeli bir gülümseme yayıldı ve ona bir kez daha baktı. "Rowington kendine bir gelin mi buldu?"

Genevieve başını salladı. Yalanı tekrar söylemeye cesaret edemedi.

"Ve o deneyecek..."

Tekrar başını salladı.

"Ne kadar sevinçli bir haber," dedi Şeytan, yaklaşarak. "Düğün bu gece o zaman?"

Genevieve yutkundu. Ve sonra bir kez daha başını salladı.

"Umarım Rowington seni neye bulaştığın konusunda hazırlamıştır, tatlım. Eğer ikinizin bir çift olarak oynayacağınızı duyurursam, müşterilerim heyecanlanacaktır. Bu da demek oluyor ki, bu gece ne sen ne de Rowington korkak davranmanız iyi olur. Çünkü seyircilerim bahislerini çekmeye karar verirlerse, bunun sonuçları olacaktır. *Ben* kaybedersem, *herkes* kaybeder."

Genevieve kuru bir sesle, "Çok dramatik," dedi.

Knox adımlarını durdurdu, şimdi yüzünü ona dönmüştü. Kendisine bu şekilde bakmak ürkütücüydü.

"Söylemeliyim ki, Rowin'in seninle ne yapacağını düşündüğünü bilmek için *can* atıyorum. Basit bir ölümlü. Ama iyi bir romantik trajediyi severim." Bir eğlence kokusu. "O her zaman bencil biri olmuştur. Neredeyse yirmi yıldır özgür ve bu onun için hâlâ yeterli değil."

"Özgürlük mü? Aileniz cehennemde kapana kısılmışken özgür kalmak özgürlük değildir. Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

Sahtekârın yüzündeki gülümseme sıkılaştı. "Sen ve Rowin aynı kumaştan kesilmişsiniz, görüyorum."

Genevieve yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

"Şimdi küçük bir oyun oynayacaksınız," dedi Knox. "Bunu Av'da nasıl bir performans sergileyebileceğinize dair bir ön değerlendirme olarak düşünün."

"Ben-" diye başladı. Ama sözünü bitiremeden, kendisinin taklitçi versiyonu ve mor ipler buhar olup uçtu. Genevieve bunu gitmek için bir işaret olarak aldı.

Çitlerle çevrili duvarların arasındaki bir açıklıktan geçmeye çalıştı ama iç koridorlara açılan boşluk sola kaydı. Yüzünün yaprak ve güllerle dolmasına ramak kala durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kendini düzeltti ve ikinci kez çıkmaya çalıştı ama açıklık bir kez daha uzaklaştı.

"Bu yanlış çıkış yolu," seslendi neşeli bir ses arkasından.

Döndüğünde Sevin'i gördü, açıklığın uzak köşesindeki bir başka açıklığın yanına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu eğlenerek izliyordu.

"Sen gerçek değilsin," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Sevin'in illüzyonu başını eğerek. "Evet," dedi, hiç . Sevin'den daha iyi bildiği gerçeği bir yana

Bir Şeytan'ın yaratabileceği illüzyonların çoğunda, bunun bir sahtekâr olduğunu açıkça ortaya koyan bazı ayrıntılar eksikti. Ağzından lolipop sarkmıyordu. Ve gözlerinde eğlence kıvılcımı yoktu.

"Gerçek olmayabiliriz ama bahse girerim aynı şekilde acı verebiliriz," diye yorum yaptı sağındaki ikinci bir ses.

Genevieve arkasını dönüp Rowin'i buldu; Rowin ona bir göz atarken yüzünde kayıtsızlık maskesi vardı. Rowin'in bu halinin ne gibi özellikleri olduğunu anlamak onun için o kadar kolay değildi. Belki saçları daha kısaydı. Kıyafeti daha az kusursuz dikilmişti.

"Şu işi bitirelim, olur mu?" Rowin ona doğru ilerlerken düşüncelerini yarıda keserek öneride bulundu.

Adam ileri atıldığında Genevieve geri sıçradı ve aniden eline geçirdiği hançerin ucundan kıl payı kurtuldu. Adam tekrar saldırmak için kendini düzelttiğinde, Genevieve uzanıp labirentin duvarından bir avuç yaprak ve sarmaşık kopardı. Adam hançerle bir kez daha ileri atılınca, kadın hançerin sol elinin avuç içinden geçmesine izin verdi ve bir avuç yaprağı adamın ağzına soktu.

Rowin şaşkınlık içinde yaprakları tükürürken bir acı patlaması elinden geçip koluna kadar yankılandı. Avucundan çıkan bıçağa aval aval baktı, bıçaktan kan dökülüyordu.

bir şelale gibi yarasından akarak pelerininin ve elbisesinin önünden aşağıya sıçradı. Genevieve hiç ses çıkarmadan uzanıp bıçağın kabzasını tuttu ve yarasından çekerek ayaklarının dibinde yere çarpmasına izin verdi.

Kaçmalısın, dedi kendi kendine. Çekil.

Ama elbisesini mahveden kana bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Rowin'in ağzının kenarları memnuniyetsizlikle aşağı doğru döndü ve işte o zaman bu sahtekârda neyin yanlış olduğunu anladı. Dudak halkası eksikti.

Yazık oldu, çünkü bu muhtemelen onda hoşuma giden tek şey olabilir.

İllüzyon havadan bir hançer daha çıkardı.

"Koşmaya başlamanı önerebilir miyim, tatlım?" Sevin gülerek seslendi.

Sanki soğuk suyla ıslatılmış gibi, Genevieve'in şoku sonunda geçti. Rowin'in havaya kaldırdığı kolunun altından eğilen Genevieve kendini bir kez daha labirentin girişine doğru çekti, ancak bu sefer yerinde duruyordu. İlk iç koridora doğru hızla ilerledi; Rowin, Sevin ve görünmeyen en az bir kişi daha onu kovalarken birkaç çift ayak sesi etrafında yankılandı. Başının yanından bir şey geçti ve sol elmacık kemiğinin üst kısmında bir acı çentiği yanmaya başlayıp ılık bir kan damlası yüzünden aşağı süzülürken dişlerini sıktı. Bir sonraki sağa kanca atmaya çalıştı ama bunu yaptığı anda çiçekli çitlerden birine yüz üstü çakıldı. yaprakları tükürürken, ironi gözünden kaçmamıştı, labirentin bir kez daha kendisini tuzağa düşürmek için hareket ettiğini gördü.

"Bir ölümlü," diye alay etti hemen arkasından huysuz, tanıdık olmayan bir ses. "Kolay galibiyet."

Genevieve döndü ama yabancının yüzünün detaylarını seçemedi hançeri indi. Büyüsüne ulaşmaya çalıştı ama genellikle özünde yanan kıvılcımı hiçbir yerde bulamadı ve yabancı bıçağını sağ omzuna sapladı. İlk başta içinden kopup gelen acı neredeyse dizlerini büküyordu ve onu dik tutan tek şey yanlarındaki dallara dolanan tutamağıydı. Ancak saldırganın kahkahasını duyduğunda içinde bir şeyler koptu. Çitten tutuşunu çözdü ve bıçağı tam ortasından yakalamak için uzandı, keskin kenarı zaten yaralı olan avucunu keserken tısladı. İri yarı yabancı yeterince uzun süre tereddüt etti

Hançeri onun elinden çekip alması için. Hızla kabzasını kavradı ve hançeri adamın sağ göz çukuruna saplayabildiği kadar sapladı.

Bıçağı adamın yüzünden çıkarmayı başardığında, bir sonraki darbeyi boynunun yan tarafına indirdi. Öfkesi ve korkusu içinde anlaşılabilir bir düğüme dönüşürken, tekrar tekrar ona saldırdı. Adamın bedeni nihayet yere yığıldığında, kadın öfkesinin verdiği güçle sarsılıyordu. Yaptığı şey karşısında şok içinde donup kalmıştı.

Ancak başka bir hançer ona doğru savrulup neredeyse karnının yumuşak etine saplanacakken, yolundan sıyrılıp çitin içine doğru tökezleyince sessizlik uzun sürmedi.

-Ancak duvardaki açıklık bir kez daha kaymıştı. Yere sertçe çarptı. En son ne zaman böyle fiziksel bir darbe aldığını gerçekten hatırlayamıyordu. Yıllarca insan olmanın verdiği rahatsızlıktan kaçınmak için büyüüne güvenmiş, bir yandan da umutsuzca insan gibi görünmeye çalışmıştı.

Çok berbat durumdayım, diye düşündü.

Sonuncuyu kimin attığından ya da şu anda ona doğru gürleyen ayak seslerinin kime ait olduğundan emin değildi ama artık canına tak ettiğinden emindi. Hâlâ vücudunu yırtan acıya karşı kendini destekledi ve ayağa fırlayarak labirentte bir kez daha ilerlemeye başladı. Ve ya Knox ihtiyacı olan tüm değerlendirmeyi almıştı ya da o bir doz saf şans bulmuştu, çünkü labirentten hareketli duvarlardan veya katil kardeşlerden daha fazla sorun yaşamadan çıkmayı başardı.

Tuvalete gitmek için evin içinde koşturdu ve makyaj masasının üzerine tırmanıp aynadan geçerek gerçekliğe geri döndüğünde son bir düşünce duydu.

Bu 4oin4 eğlenceli olacak.

Genevieve ağır bir gümbürtüyle yere düşerken, banyonun kapısı kırılarak açıldı, kilidin direndiği yer parçalandı ve tahta parçaları yere saçıldı.

Rowin'e gözlerini kırıştırırken şaşkınlıkla ciyakladı, zihni hâlâ az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Lanet olsun. Knox ile mi konuştun? Ne yaptı-" Rowin öyle dedi ama Genevieve çoktan ileri atılmaya başlamıştı.

Parçalanmış tahtanın üzerinde sürünerek onu geçip tuvaletten çıktı ve ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerledi. Enchantra'nın kapısına doğru.

Ölse bile bu evden, bu aileden uzaklaşacaktı.

MEZAR M)GTAKE

Ayaklarını gidebildikleri kadar hızlı iterken, akşam havasındaki soğukluk ciğerlerindeki ateşle karşılaştırıldığında ısıırıyordu.

Ön verandanın basamaklarından hızla inip labirentin çağırın girişıyle karşılaştığında damarlarındaki büyüü esnetti. Hayalet halindeyken bile dondurucu havayı hissedebiliyordu ama labirentin derinliklerine doğru ilerlerken bunu görmezden geldi. Kalbi o kadar düzensiz atıyordu ki büyüü gidip geliyordu ve çok uzakta olmayan karda ağır ayak seslerinin çıtırdadığını duyduğunda gücü üzerindeki hakimiyeti tamamen kırıldı.

"*Kahretsin,*" diye tısladı duraklayıp kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken. Ama konsantrasyonu tamamen dağılmıştı ve büyü rezervi yorgunluktan azalıyordu. Birinin ona yaklaştığını duyabiliyordu ve acelesi yüzünden kendini tuzağa düşürdüğünü biliyordu.

Arkasından biri bağırınca ayakları bir kez daha hareketlendi ve labirentteki yerini değeriendirmeye başladı. Yeşilliklerden oluşın on metrelik duvarlar ne kadar derine indiğini belirlemesini zorlaştırıyordu ama en azından bu duvarlar ayna âleminde olduğu gibi hareket etmiyordu. Tahmin etmeye başladı. İlk çatalda sola, ikincisinde sağa. Yaptığı her dönüş onu bir çıkmaz sokağa götürüyor gibiydi ve bir köşeyi biraz fazla sıkı döndüğünde, bir diken dalı kolunu kesip derisine battı. Pürüzlü yaradan sızın taze kana bakarken acı içinde tısladı ve dikenlerin pelerininin kumaşını bu kadar kolay kesebildikleri için pençe de olabileceklerini düşündü.

"Bu acıtmış gibi görünüyor."

Genevieve şaşkınlıkla irkildi ve kısa bir süre durdu, karanlığı tarayarak onu ararken göğsü kabardı.

"Daha fazla yaklaşma," diye tükürdü.

Rowin başını ona doğru eğdi, ellerini ceplerine sokmuştu, altın rengi gözleri ay ışığında parlıyordu. "Sevin haklıydı. Çaresiz küçük bir tavşana benziyorsun."

Boğazından kırıgın bir alay sesi yükseldi. Bir adım daha yaklaştı. "Burada seni yiyip bitirecekler," dedi ona. "Ama sanırım seyirciler bundan keyif alacak. Bu yılın Favorisi olarak Sevin'i bile geride bırakabilirsin. Tabii yeterince uzun süre hayatta kalırsan."

Bir adım geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Gelinimi korkutmaya çalışmaktan vazgeçersen çok memnun olurum Remi," dedi derin bir ses arkasından.

Rowin'in keskin nane ve bal kokusu aniden onu sardı ve yaklaşmasını izlemek için arkasını döndü. şaşkınlıkla bakışlarını iki adam arasında gezdirdi. Rowin'in dudağındaki çember ve neredeyse belirsiz birkaç ayrıntı dışında, ikisi de birbirinin tıpatıp kopyası gibi görünüyordu.

Tek yumurta ikizleri.

"Tanrı aşkına, sizden *iki* tane mi var?" Genevieve haykırdı.

Remi omuz silkti. "Düşmanlarımız da aynı derecede hayal kırıklığına uğradı."

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Rowin ikizine. "Babam tören için Sevin ve Ellin'in hazırlanmasına yardım etmenizi istiyor. O ve Knox çalışma odasında maskeli balo davetiyelerini yenileme planlarını tartışıyorlar ve senin onlarla orada buluşabileceğini söyledi."

Remi omuz silkerek karşılık verdi. "Sanki geri kalanımız sonsuza dek Knox'la sıkışıp kalırken seni bu sonsuz cehennemden kurtaracak bir şey ayarlamana yardım etmek umurumdaymış gibi."

Remi'nin sözlerinde acı vardı ama bu, başkalarının istedikleri bir şeyi elde *ettiklerini* gören kıskanç yabancıların hissettiğı türden bir acı değildi. Hayır, bu tür çok daha karmaşıktı. Bu, *sevdiğiniz* biri istediğiniz bir şeyi aldığında yaşadığınız türden bir acıydı. Onlar için duyduğunuz mutluluk öfkenizle karışır. Ellerinden alarak onları incitmek istememek, ama belki de bunu daha çok hak ettiğinizi ve bunun sizi kötü bir insan yapmadığını düşünerek kendinizi kandırmak.

Bu onun birlikte büyüdüğü bir duyguydu. Bu duygu Ophelia'yla arasını çok uzun süre açmıştı. Ama Ophie'nin zaman annelerinin önceliğı olacağını ve Ophelia'nın böyle olmasını istemediğini anladığı gün, huzuru bulduğu gündü. Ophelia'nın annesinin

Ailelerinin mirasını sürdürme baskısı Ophie'nin kendi hayatına dair umutlarını ve hayallerini yavaş yavaş yok etmişti ve kızması gerekenin kız kardeşi olmadığını biliyordu.

Rowin kardeşine, "Bu kavgayı daha sonra yapabiliriz," dedi.

"Ne zaman?" Remi bir adım öne çıkarak sordu. "Bir dahaki sefere bizi cehennemde ziyaret etmeye karar verdiğinde mi? Bir dahaki sefere hayatında neler olup bittiğini anlatmak için bize yazdığında mı? Neredeyse yirmi yıldır ikisini de yapmadın, bu yüzden nefesimi tutmayacağım."

Genevieve çoğunlukla kendi kendine, "Ben de ev halkımın en trajik dramatik ödülü hak ettiğini düşünüyordum," diye mırıldandı.

Rowin'in gözleri kızın yüzüne kaydı, bakışlarını kızgınlık kapladı.

Remi esprisiz bir kahkaha attı. "Umarım hak ettiğin her şey onda vardır Rowin."

Genevieve, Remi'nin daha önce Rowin'in yaptığını gördüğü o garip gölge şeyini yapmaya başlamasını izledi, karanlığın wisps'i kaybolana kadar onu yavaşça sarıyordu.

"Ne zaman sessiz olman gerektiğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Rowin ona dönerken hırladı.

"Bu hiçbir zaman benim yeteneğim olmadı," diye kabul etti.

İki adım sonra adam onun önündeydi ve labirent duvarının dikenli dallarının omurgasına battığını hissedene kadar onu geriye doğru yürüttü.

"Şu andan itibaren ya benim tarafımdasın ya da lanet olası yolumdasın," dedi ona, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek, o kadar yakınlardı ki göğüsleri birbirine bastırılmıştı ve kalp atışlarını hissedebileceğine yemin etti. "Senin kışını kurtarmak için neleri tehlikeye attığım hakkında hiçbir fikrin yok. Knox sen kaçtıktan hemen sonra ortaya çıktı ve şu anda babamla konuşuyor. Ama her an bize katılmaya karar verebilir. Bu konuşma bile bir risk."

"Bütün riskin *bende olduğunu*, senin ise çok büyük bir ödül kazanacağını zaten kabul ettiğimizi sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Yüksek ödüller yüksek risklerden doğar," diye açıkladı. "Eğer Av'da ölürsen *ikimiz* de kaybederiz ve uğruna çalıştığım her şey boşa gider."

"O zaman neden birlikte çalışmamız konusunda bu kadar ısrarcısın?" diye yalvardı. "Çünkü evet, kazanırsak *elde* edeceğim ödül her şeye değer. Ve..." Sözleri çenesi sıkıştı. "Ve?"

"Ve benim gözetimimde eve girdin. Bu yüzden benim yükümü taşıyorsun," diye mırıldandı.

Kaşlarını çatarak, "Asla senin katlanacağın *bir şey* olmayacağım," diye yemin etti. "Şu andan itibaren böyle konuşmamaya çok dikkat etmen gerekecek.

açık. Knox şimdiden seyirci listesini ve bu yılki oyuna yatırılan bahis miktarını üç katına çıkarmayı planlıyor. Eğer ona tüm bunların bir oyun olduğunu söyleyecek kişi siz olmak istiyorsanız, buyurun."

Kadın yutkundu ve adamın ağzının bir köşesi kalktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Evlilik töreni gece yarısından önce tamamlanmalı. Babam Knox'a ailemin de katılmasını istediğimiz için geç bıraktığımızı açıklıyor. Ve tabii ki Knox'un kendisi de. Ona göre, fırtınalı bir aşk yaşadık ve birlikteliğimizi kutsamasını sabırsızlıkla bekliyorduk." Rowin gözlerini kızın elbisesinin kanlı haline dikti. "Kazanacağı parayla ilgili heyecanı şüphelerine ağır basıyor gibi görünüyor. Şimdilik. Tek yapmamız gereken gösteriştan uzak durmak."

"Ben bunun için uygun kız değilim," diye fısıldadı, ondan çok kendine. "Aşık olmadığım birine aşıkmiş gibi davranmam."

"Eminim gayet iyi rol yapabilirsin," diye mırıldandı elini kaldırıp yüzünü çevreleyen buklelerden birini işaret parmağının etrafında döndürmeye başlarken. "Bunu bir karakteri oynamak gibi düşün. Enchantra'nın duvarları içinde artık Genevieve Grimm değilsin. Sen benim karımsın." Oynadığı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, parmak uçlarının yanaklarını hafifçe sıyrmasına izin verdi ve dokunuşa doğru eğilme dürtüsüne direnirken bir nefes almasına neden oldu. "Herkesin önünde gülümseyecek ve benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranacaksın. *Tartışmak yok.*" Son cümlesini söylerken gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi ve bu bakışı ne kadar çekici bulduğuna kızmadan bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ve Av sırasında hayatlarımız için savaşmadığımız zamanlarda, izleyicilerin eğlenmesi için oynayabileceğimiz bir an varsa, bir öpücük-"

Bu, onu trans halinden hemen çıkardı.

Kahretsin, bunu nasıl yaptı?

"Hayır. Öpüşmek yok, rol yapmak yok, *düğün* yok," diyerek ona tükürdü ve iki elini göğsüne koyarak onu olabildiğince sert bir şekilde kendisinden uzaklaştırdı. Adam yerinden kımıldamadı.

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. Birkaç dakika önce takındığı samimiyet ve sıcaklık ifadesi bir anda eriyip gitmişti. Bu onun midesini bulandırdı.

Çalkantı.

"Bunun tamamen olmasa bile eşit derecede sizin hatanız olduğunu hatırlatabilir miyim?" dedi. "Size ait olmayan bir daveti açmaya karar verdiniz. Gitmeniz yönündeki açık uyarılarıma rağmen eve girmeye karar verdiniz. Ve ne tür bir anne, *sevgili arkadaşının* ailesinin yüzyıllardır sadist lanetten bahsetmeyi unuttur-"

Genevieve, "*Ölü* olan türden," diye öfkелendi ve sözleri onu daha da derinden yaralamadan sözünü kesti.

Genevieve'in açıklaması üzerine Rowin kaskatı kesildi. Ona ters ters baktı ve bu ifşanın kendisini kötü hissetmesine neden olmasını umdu. Ancak boş bir başsağlığı dilemeye fırsat bulamadan, labirentin dışında bir yerden biri adını seslendi. Sevin.

"İçeri girmemiz gerekiyor," dedi Rowin ona, sesi öncekinden biraz daha yumuşaktı. "Dediğim gibi, törenin gece yarısına kadar tamamlanması gerekiyor."

Arkasını dönmeye başladı, ama kadın hareket etmeyince beklenti dolu bir bakışla durakladı.

"Hayır," diye devam etti. "Bu çok saçma."

"Başka bir seçeneğiniz olmadığını zaten tespit etmedik mi? Eğer beni daha fazla peşinden koşturursan, ben-"

"Ne yapacaksın?" diye bastırdı. "Beni öldürecek misiniz? Zaten kaderim bu olmayacak mı? En azından bunu sana şimdi yaptırırsam, kendimi biraz beladan kurtarmış olurum."

"Gerçekten benim elimden ölmenin evlenmekten daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Peki ya yaparsam?"

Gülümsemesi sinsî bir hal aldı ve kadının kalbi bu manzara karşısında göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı.

"Biliyor musun, bela? Hadi kendi küçük bahsimizi yapalım."

Nefesini tuttu.

"Bu labirentten çıkmayı ve benden önce ön kapıya ulaşmayı başarırsan - büyüünü kullanmadan- sana bir seçim hakkı vereceğim. Ya kendi başına oyna ya da benimle oyna. Ancak ben kazanırsam, içeri girip lanet olası bir gelinlik giyeceksin."

"Labirentte nasıl ilerleyeceğini zaten biliyorsun," diye suçladı.

"O zaman sana bir avantaj sağlayacağım," diye izin verdi.

"Güzel. Ne zaman-"

"*Şimdi.*"

Genevieve onun dudaklarından bu kelime dökülür dökülmez bir an bile tereddüt etmeden arkasını döndü ve koridordan dışarı fırladı. Kulaklarına hücum eden kanın sesi o kadar yüksekti ki, karda ilerleyen kendi ayak seslerini zar zor duyabiliyordu.

İki kez sağa döndü ve sonunda labirentin kalbine ulaştı. Tıpkı Knox'un onu götürdüğü ayna-âlemde olduğu gibi görünüyordu. Ancak fiskiye'nin dibindeki dairesel havuz bu gerçeklikte kaskatı donmuştu, kemerli su akıntıları kıpırdamıyordu. Yanından geçerken, her açıdan ışıltılı katmanlarına oyulmuş farklı bir hayvanın sergilendiğini gördü. Büyük bir vizon. Bir yılan. Bir kurt. Bir baykuş. O koşarken geri kalanlar birbirine karıştı.

Labirentten çıkmasının ne kadar sürdüğünü, kaç tane sinir bozucu çıkmaz sokağa ya da yanlış çıkışa girdiğini bilmiyordu ama Rowin'in görünürde olmadığı pırıl pırıl, dikenli kapılar ileride belirdiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Ancak kapıya ulaşmadan birkaç santim önce, gölgemsi bir şekil tam yolunda belirdi. Doğruca Rowin'in aniden sertleşen figürüne çarptı, göğsünden sekti ve karlı zeminde kaydı.

"Yeterince uzun sürdü," diye söylenirken bir kolunu hızla onun beline dolayarak tekrar ayağa kalkmasını sağladı.

Kendini onun kucağından kopardı. "*Büyü yok demiştin!*"

Sırıttı. "Hayır, büyü kullanamayacağını söyledim."

Çılgılık atmak istedi. Kendisini böylesine kolay bir numarayla kandırdığı için ona saldırmak istedi. Kelimelerini tam olarak seçmeden anlaşma yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Kaybettin," dedi ve eliyle işaret ederek onun yanından geçti. "Hadi şu işi bitirelim."

Ama onu takip etmedi. Bunun yerine ileri atıldı, ellerini kapının parmaklıklarına çarptı, etraflarına sarılmış donmuş dikenlerin yarasına batmasını hiç umursamadı. Ama bu küçük acı, endişelerinin en küçüğüydü. Parmaklıklara dokunduğu anda vücudunu acı dolu bir sarsıntı kapladığında haykırdı, etrafında bir güç dalgası patladı ve ağır bir gümbürtüyle geriye doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ayağa fırladı ve tekrar denemek için bedensiz formuna geçti. Ancak tam geçecekken, onu Hayalet halinden çıkarıp sarsmış.

"*Ne oluyor lan?*" diye tısladı, artık sertleşmiş olan ellerine bakarken.

Metal işçiliğini kaplayan büyü her neyse, şimdi onun Hortlak yeteneklerini geçersiz kılıyor gibiydi. Bir kez daha denedi ve soğuk metal onu geriye uçurdu. Cildi alev almış gibi hissetti. Çok yakından tanıdığı bir histi bu.

Döndü ve karın içine kustu.

Midesindekileri iyice boşalttıktan sonra, gökyüzünden düşen kar tanelerini izlerken elinin tersiyle ağzını sildi, onların ateşli yanaklarında eridiğini ve kirpiklerini kapladığını hissetti. Hayır. Hayır. Lanet olsun, bu olamazdı. Eğer gidemiyorsa, bu bir başka hain oyunda daha kapana kısıldığı anlamına geliyordu. Buraya gelmekle çok büyük bir hata yapmıştı.

Sol parmağındaki yüzüğe dokunmak için uzandı ve rahatladı. Gittiğini hatırladı. Bir kez daha sallandı.

Botlar karda gıcırdayarak onun yanında durdu. Rowin onun hizasına çömelirken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi.

"Seni buradan çıkamayacağın konusunda uyarmıştım," diye hatırlattı ona. "Şimdi bunun için hastalanmak gerçekten biraz acınası bir durum."

Acınası.

Genevieve bu kelimeyle gerildi. Çok iyi bildiği bir kelimeydi bu. Uyuyamadığı cadı saatlerinde aklından çıkmayan bir kelime. Karnında yavaş yavaş sönmekte olan öfke anında yeniden alevlendi. Sadece öfke değil, *kin*. Çünkü kendini bir kez daha tuzağa düşürdüğü için ne kadar yıkılmış olsa da, kin ona güç veriyordu. İnadına bir şeyler yapmaya alışkındı. Aslında bu konuda mükemmeldi.

Aklından geçen yılki Mardi Gras geçit töreninin görüntüleri geçti. Farrow'un onu ve Basile Landry'yi sevişirken yakaladığı, dikkatle koreografisi yapılmış bir sahne...

Anıları çabucak silkeleyip attı ve tüm öfkesini önündeki adama yöneltti. Etrafında döndü ve kendini ona doğru fırlattı. Kadın onu yere yatırıp beline sarılınca adam şaşkınlıkla homurdandı.

"Sen tam *bir piçsin*-" diye öfkelendi.

Göz açıp kapayıncaya kadar onu sırtı kirli zemine bastırıncaya kadar yuvarladı, eriyen buz elbisesini ıslattı. Aralarından uzanıp adamın yüzüne pençe atmaya çalışırken hayal kırıklığıyla bir çığlık attı. Adam bir eliyle kızın bileklerini kolayca kavrarken, diğer elini de kızın başının yanında yere koyarak ağırlığını kızıdan uzak tuttu.

"Ve sen de yarı vahşisin," diye gözlemledi, altın gözlerinde bir kıvılcım alevlendi.

Kalçalarını salladı, üzerinden itmeye çalıştı, ama muhtemelen sadece onun amacını daha da kanıtladı.

"Uslu duracağına söz vermezsen gitmene izin vermeyeceğim," diye tehdit etti.

Acı bir kahkaha attı. "O zaman sanırım sonsuza dek böyle kalmak zorundayız."

Uzun, gergin bir an boyunca ona baktı ve bakışlarının yoğunluğuyla ilgili bir şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Birden ne kadar yakın olduklarını fark etti. Vücudunun ne kendi vücudunun her santimi boyunca bastırıldığını hissedebiliyordu. Karnının yontulmuş düzlemleri, vücudunun sertliği...

Adam onun üzerinden yuvarlandı ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. Rahat bir nefes aldı, ta ki göz açıp kapayıncaya kadar, kendini bir un çuvalı gibi kaldırılıp adamın omzuna atılırken bulana kadar. Daha önce hiç böyle hırpalanmamıştı.

Yumruklarını adamın sırtına indirirken öfkeyle hırladı. Ama eve doğru ilerlerken adımları hiç duraksamadı.

"Sen lanet olası bir *hayvansın*!" diye hırladı.

Adamın omuzlarının kahkahayla titrediğini hissetti. "Bana zarar vermeden önce kendini çok yoracaksın, bela."

Yumruklarını çekerken çenesi sıkıştı, başına hücum eden kan migrenini azdırdı. Sonra aklına gelen diğer tek şeyi yaptı: Onu ısırıldı. Kıçından.

Şaşkınlık homurtusu etraflarındaki soğuk gecede yankılandı ama adam elini hiç gevşetmedi.

LO

KOL AYAKLARI

20 Mart

Ağlamaya başlarsam diye bunu aynasız bir odada yazıyorum. Bir Şeytan tarafından yönetilen başka bir malikanede mahsur kalmamış olsaydım bundan bahsetmek garip olurdu. İnanır mısınız, aynalara olan açık takıntısı göz önüne alındığında, bu Şeytan tanıdığım diğer Şeytan'dan bile daha kibirli görünüyor.

*Ben... çok boktan bir
durumdayım. Sikeyim.*

Sikeyim. Sikeyim.

Ophelia'ya bu yolculukta yeni bir sayfa açacağıma söz verdim. Denizci ağzımı frenleyeceğime. Salem'le bu kadar çok zaman geçirdiğinden beri kendi dilinin de aynı derecede yozlaştığını düşünürsek biraz ikiyüzlüce.

Ayrıca spontane dürtülerime karşı biraz daha dikkatli olacağıma söz verdim...

New Orleans'tan ayrıldığımdan beri daha da kötüleştiğimden endişeleniyorum.

Bir yanım neşemi o kadar çok elimden aldığı için ~~onu~~ suçluyor ki, geriye kalan tek heyecanım pervasız olmak. Diğer bir yanım ise her şey için sonsuza kadar ~~onu~~ suçlayamayacağımı biliyor.

Sadece bu durum benim için bile yeni bir herbatlık seviyesi.

Evlenmek üzereyim. Evet. Evlenmek. Yirmi ikinci doğum gününe günler kaldı. Sadece birkaç saattir tanıdığım ve sinir bozucu bulduğum bir adamla.

Ama evlenmeye kalkışıp da nefret ettiğim ilk erkek olmayacak. Sadece bu nişanın daha iyi bir sonla bitmesini umabiliriz.

Ophelia beni öldürecek. Eğer bu evden canlı çıkmayı başarabilirsem.

Bunu daha önce de söylediğime eminim.

X, Genevieve

"Pekâlâ, elbisenizin özellikleri iletildi," dedi Rowin salona geri dönerken. Aceleyle kalemini günlüğünün sayfaları arasına sıkıştırdı ve günlüğü karda mahvettiği elbisesini attıktan sonra giydiği elbisenin cebine soktu.

Onu tekrar içeri aldığıında, Barrington'ın ve onun saçma sapan düşünlerinde ne isteyebileceğine dair sorularına cevap vermeyi reddetmişti. Sevin hevesle çikolata fiskiyesi istemiş ama hemen reddedilmişti. Ancak Rowin istediği her türlü abartılı gelinliği isteyebileceğinden bahsettiği anda Sevin canlanmıştı. Sadece birazcık.

Bunun en azından bir kısmı eğlenceli olmalıdır.

Barrington ve Sevin son dakika detaylarıyla ilgilenmek için ortadan kaybolduktan sonra Rowin, hazırlanma zamanı gelmeden önce ona Enchantra'yı gezdirmeyi önerdi.

"Neden?" diye sordu.

Ona sıkılmış bir bakış attı. "Çünkü nereye saklanacağını bilmeden iki oda arasında kaldığında bunun için minnettar olacaksın."

"Benimle birlikte saklanmayacak mısın? Tüm bunların amacı bu değil mi?" diye sordu.

"İster inanın ister inanmayın, yeminimizi ettikten sonra birbirimize kenetlenmeyeceğiz," dedi. "Bu da bir noktada ayrılabilceğimiz anlamına geliyor. Ve eğer birimiz ölürse, *ikimiz* de ölürüz."

Buna sebep olma riski en yüksek olan kişi. Neden bizi bir on dakika daha tartışmaktan kurtarmıyor ve ayağa kalkmıyorsun?"

Ofladı ve salonun kanepesinden kalktı, daha az yapmayı tercih edeceęi bařka bir řey dūřunmeye çalıřırken onun arkasından yūřūdū.

Phantasma bu listeye bile giremedi.

İlk on dakikayı Rowin'in peřinden giderek, onun için faydalı olabileceęini dūřūndūęu her kūuk kōřeyi iřaret ederek ve Av'ın her turunun oyunun biraz farklı bir versiyonundan ve kendi kurallarından oluřtuęunu anlatarak geçirdi. Bu versiyonlar sonsuz gibi gōrūnūyordu ama kardeřlerinin her birinin kendi favorileri olduęunu ve muhtemelen bunlara baęlı kalacaklarını ōne sūrdū.

"Var mı?" diye sordu balo salonuna doğru ilerlerken. "Bilmem gereken favori bir oyunun var mı?"

Onu geniř mermer dans pistinde gezdirirken yūz ifadesi dūřūnceli bir hal aldı. "Senden bir řey yapmanı istedięim ve senin bunu yapmayı reddettięin anlardan gerçekten keyif aldım."

"Ne tesadūf, ben de bu oyunu çok severim," dedi būyūk merdivenin dibine vardıklarında. "Biliyor musun, eęer bana *iyi davranmayı* deneseydin, belki de-

O daha dūřūncesini tamamlayamadan, adam birdenbire tam ōnūnde belirdi. Adamın vūcudunun uzunluğu kadınınkine değdiğinde nefesi kesildi, adam kadının sırtını merdivenin tırabzanına yasladığında kadının kolu beline dolandı. Ağzını kızın sol kulağına doğru eğdiğinde gōzleri yarı kapalı hale geldi ve ellerini vūcutlarının arasına hapsederek avuçlarını kızın karnındaki gergin kaslara dayadı.

"Rahatla," dedi nefesinin altında, "ve bana bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyormuş gibi davranmaya alış. Bir gōzlemcimiz var."

Rowin'in dudakları boğazındaki nabza değecek kadar yaklaştığında Genevieve titrek bir nefes aldı ama dudaklar tam temas edemeden Rowin doğruldu ve merdivenlerin başına doğru baktı.

"Ah, bu Grave," diye mırıldandı.

Genevieve řōyle bir baktı ve merdivenlerin bařında duran bir adam gōrdū. Çok *iri* bir adam. Biraz tanıdık gelen biri.

Ayna āleminden gelen tanımlanamayan yabancıyı fark etti. Öyle olmalıydı. Bir an sonra adam gōzlerini kırpıştırarak tamamen gōzden kayboldu.

Rowin, "Knox olabileceęini dūřūndūm," diye açıkladı.

"Her ikisinin de düşmanca bir havası var," diye izin verdi Genevieve, az önce dudaklarını tenine değdirmeye ne kadar yaklaşmış olduğu için sözleri hâlâ biraz soluk soluğaydı.

Gözlerinde şok olmuş bir eğlence kıvılcımı çaktı ama geldiği gibi kayboldu, "Devam edelim mi?" diye sorarken taştan maskesi tekrar yerine oturdu.

Şaşkınlıkla ona baktı.

Adamın bu kadar yumuşak bir şekilde sıcaktan soğuğa geçmesi, kalbi göğsünde akrobasi yaparken onun bu kadar yakın davranmasının bu kadar kolay olması onu şaşırtmıştı.

"Sanırım turla işim bitti," dedi ona, gözleriyle buluşmayı reddederek. "Törenden önce saçımı yapmak için zamana ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Saçının mükemmel olduğundan emin olmak için stratejiyi mi atlıyorsun?"

Omuz silkti. "Eğer koridordan aşağı sürükleneceksem, en azından harika görünmek isterim. İlk düğün sadece bir kez olur."

"Sen ölümlüsün. Sadece bir kez ölürsün," diye mırıldandı ve arkasına bile bakmadan merdivenleri çıkmaya devam etti.

Genevieve oflaya puflaya ters yönde ilerleyerek salona geri döndü. Adamın haklı olduğunu, saçından ya da elbisesinin detaylarını doğru yapıp yapmayacaklarından çok daha önemli şeyler olduğunu biliyordu ama yine de durumun ciddiyetinin tam olarak kavrandığından emin değildi.

"Av şöyle, Şeytan böyle," diye mırıldandı kendi kendine fuayeden geçerken. "Eğer düğün günümde berbat görünmek zorunda kalırsam, bu evdeki en korkunç şey ben olacağım-"

Portrelerin bulunduğu koridorda aniden bir homurtu yankılandı ve Genevieve durakladı.

Sesin geldiği yöne doğru ilerledi ve soldaki odalardan birinin kapısının aralık olduğunu, içeriden tuhaf bir tıslama sesi geldiğini fark etti. Adımlarını yavaşlattı ve içeri bakmak için parmak uçlarında açık aralığa doğru ilerledi, yatak odasının ortasında sırtı ona dönük duran bir adamın silüetini seçene kadar gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Derisine büyük siyah bir yılan işlenmişti ve omurgasından yukarı, belirgin omuz kaslarının arasına doğru kayıyordu. Elinde bir bıçak vardı ve bıçağı... kaburgalarına doğru kesiyor, her yeni kan nehrinde inliyordu.

sığ yaralardan yan tarafına damlıyordu. Dudaklarından bir soluk döküldü ve adamın bakışları omzunun üzerinden kayd.

"Kim var orada?" diye homurdandı.

Genevieve dehşet içinde geri çekildi ve topukları üzerinde döndü. Antreden hızla geçerek hiç beklemediği bir anda Sevin'in yanından geçti.

"Üşüyor musun?" Sevin gülerek arkasından seslendi.

Genevieve salona doğru ilerlerken ona repertuarındaki en kaba hareketi yaptı ve gürültülü bir kahkaha kazandı. Aradığı kapıya ulaştığında ve kapıyı çekerek açtığında-

-Ellin'e çarptı.

"*İşte buradasın,*" dedi Ellin Genevieve'i dengede tutarken. "Gelinliğin burada. Hazırlanma vakti geldi."

LL

BR)dE

Kapının diğerk tarafından gelen yumruk sesi odanın içinde yankılandı.

"Hazır mısın?" Ellin aradı.

Ellin tüm bunların sahte olduğunu bilmesine rağmen, Rowin'in kız kardeşi Genevieve'i kendi kişisel bebeğ i gibi giydirmekten hoşlanıyor gibiydi.

Genevieve sonunda boy aynasında kendisiyle yüzleşmek için döndüğ ünde -Ellin'in daha önce Sevin'i salona sürüklemiş olduğı kadının gözlerinin hayretle açılmasını izledi. İlk fark ettiğ i şey, damarlarında dolaş an gergin enerjinin yanaklarının kızarmasını ne kadar parlak hale getirdiğ iydi ve genişleyen gözlerinin turuncusunu tamamlıyordu. İkincisi ise elbiseydi.

Kesinlikle *büyüleyiciydi*.

Gelinlik, beyaz yerine neredeyse leylak rengine görünmesini sağlayan opalesan parlaklığ a sahip bir ipekten yapılmış tı. Düğün gününde saf beyaz giymek gibi özel bir arzusu hiç olmamış tı ve zaten bu renk ona geleneksel anlamda kesinlikle uymuyordu. Elbisenin korsajı şehvetli kıvrımlarına tam oturacak şekilde kesilmiş ti ve kemerleri göbeğ inin hemen altında bir "V" oluşturuyordu. Yakası, Ellin'in izniyle sedefli bir pudrayla tozlanmış olan omuzlarına ve göğ süne doğru zevkle dalıyordu. İpek etekleri belden kıvrımlarla kabarıyor, hacmini korumak için altına krinolin eklemesine gerek kalmayacak kadar sertti. Minik inciler ve kristaller korsajın ve eteklerin yanı sıra, elbisenin göğ üs kısmının hemen üzerinde, sırtın kıvrımlı kesiminin altında duran büyük fiyongun üzerine serpiştirilmiş ti. Ve *kolları*. Pazılarından dramatik bir şekilde kabaran kollar, dirseklerinden içeri doğru daralıp ön kollarını bileklerine kadar ikinci bir deri gibi sarmadan önce onu peri kanatlarına sahipmiş gibi gösteriyordu.

Başka koşullar altında olsa, bu kadar çarpıcı görüldüğü için nefesi kesilirdi. Parlak pembe dudakları mükemmel bir şekilde büzülmüştü. Altın-kahverengi bukleleri, başının üzerinde stratejik olarak dağınık bir yığın halinde zarifçe toplanmıştı. Kulaklarından sarkan küçük inciler büyükannesine aitti. Her ayrıntı son derece mükemmeldi.

Ama şu anda omuzlarına çöken dehşet yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

"Alo?" Ellin tekrar seslendi, sabırsızlığı ses tonunu renklendiriyordu.

Genevieve sonunda kapıyı çekerek açtı ve Ellin'e aşağılayıcı bir bakış fırlattı ama Ellin'in ağzı bir karış açık kalınca sinirlenmemek için kendini zor tuttu.

Genevieve ayaklarını sürüyerek koridora çıkarken Ellin, "Vay canına," diye haykırdı, gözleri elbisenin üzerinde hayranlıkla geziniyordu. "Gerçekten muhteşem."

"Vay anasını," diye haykırdı Sevin karşı duvara yaslandığı yerden doğrulurken. Gözlerini onun üzerinde gezdirirken yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "Rowin'i boş ver, onun yerine benimle evlenmeye ne dersin? Kazanma şansın o kadar yüksek olmaz ama ben *çok* daha eğlenceliyim."

"Kapa çeneni Sevin," dedi Ellin gözlerini devirerek, şimdi aynanın üzerine bir battaniye örttüğü yerden. "Seninle ya da Rowin'le evlenmek arasındaki tek fark, işkence görmüş ruhunu ondan çok daha iyi saklıyor olman."

"Ve ben daha güzelim," diye ekledi Sevin neşeyle. "Bu kısmı unutma." Genevieve hafifçe omuz silkti. Bu doğrudu.

"Bu aileye katılmakla ilgili bir numaralı ders nedir? Egoları beslemeyin," diye uyardı Ellin Genevieve'i.

Ama Sevin güzeldi, Rowin ise daha keskin ve yakışıklıydı. Karanlık ve çekici olmasından bahsetmiyorum bile.

Genevieve bu düşünce zincirini, keşfetmek istemediği bir yöne gitmeden önce silkeledi ve boğazını temizledi. "Neden şimdi aynanın üzerini örtüyorsun?"

"Bence meraklı gözler olmadan kendini toparlamak için bir dakikayı hak ediyorsun," dedi Ellin.

Tuvalettteki sahne Genevieve'in zihninde kısa bir an canlandı ve göremediği kişiler tarafından bu kadar yakından izleniyor olma fikri onu ürpertti.

Ellin şimdi ellerini birbirine  ırdı. "Pek   . Git babamla Rowin'in bahçede hazır olduklarından emin ol Sevin. Ben ona bir içki hazırlayacağım."

Genevieve bu son söz üzerine kaşlarını kaldırdı. Ellin omuz silkti. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun"

Genevieve kesinlikle tartışmayacaktı. Sevin bir düğün marşı mırıldanarak  n kapıya yönelirken, o da eteklerini toplayarak Ellin'in kendisini salona geri götürmesine izin verdi.

"Rowin'in düğünü dışarıda yapmak istediğine h    inanamıyorum," diye yakındı Ellin. "Hava buz gibi."

"Muhtemelen bana işkence etmek istediği için," diye mırıldandı Genevieve. "Rowin kasıtlı olarak zalim değildir," diye savundu Ellin elini sallayarak.

Başını. "şimdi, eğer Grave olsaydı, kesinlikle. Bu yüzden düğüne katılması açıkça yasaklandı. Ama kar konusunda fazla endişelenmeyin. Babam Remi ve Covin'e bahçeden k reyebildikleri kadarını k remelerini söyledi."

"Neden zahmet ediyorsun?" Genevieve sordu. "Bunların herhangi biriyle mi?"

"Knox," diye cevap verdi Ellin, *açıkça belli* olan bir bakışla. "O koridorda yürüdüğün anda, yaptığın her küçük şeyin izlenme olasılığı olduğunu hatırlamalısın. Ve eğer yeterince iyi bir gösteri yaparsan, bunun için  d llendirilebilirsin bile."

"Nasıl  d llendirildi?" Genevieve merak etti.

"Av'da teknik olarak kazanabileceğiniz iki ödül var. Avı kazanmanın kendisi bir yıllık özgürlüktür, ancak seyircilerin en çok beğendiği oyuncu için de bir oylama yapılır. Kazanan Favori unvanını alır ve Knox ona meşhur hazinesinden bir nimet bahşeder."

Genevieve başını eğdi. "Ne tür bir nimet?"

Ellin omuz silkti. "Sihirli ıvır zıvırlar. Mücevherler. Nadir eserler. Adını siz koyun. Covin geçen yıl kazanmayı başardı -genelde Sevin'dir- ve sözde kendisini büyütecek saçma sapan bir iksir se ti-"

"Bu bok h    bitmedi mi?" diye g r bir ses etraflarında çınladı.

Genevieve döndüğünde iki adamın salonun içine doğru ilerlediğini gördü. Konuşan adam, daha önce merdivenin tepesinden onu ve Rowin'i izleyen adamlarla aynıydı. Mezar.

Genevieve'in tahmin etmesi gerekirse, Grave'in Rowin'den iki santim daha uzun olduğunu ve vücudunun saf, kesilmiş kaslardan olduğunu söyleyebilirdi. Alt dudağında iki oniks halka vardı ve kırpılmış saçları Ellin'inki kadar beyazdı, ayrıca saçlarının arasında tek bir samur çizgisi vardı.

sağ tarafında duruyordu. Gri gözleri, baykuşlu portredeki adamın solgun bakışlarından sadece bir iki ton daha koyuydu - Genevieve şimdi onun hemen yanında durduğunu fark etti.

"Bugün teknik olarak onun düğün günü, Grave. En azından gece yarısına kadar çekilmez bir pislik gibi davranmamaya çalışsan?" Ellin barın arkasındaki dolaptan iki kristal bardak indirirken öneride bulundu. Genevieve kıza minnettar bir bakış fırlattı.

"Siktir git, Ellin. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Grave kız kardeşine seslendi ama gözleri Genevieve'in kaçıp saklanmak istemesine neden olacak şekilde ona kilitlenmişti. "Ona bu konuda yardım ettiğine inanmıyorum. Eğer *onunla* kazanmayı başırırsa, hepimiz boku yeriz."

"Peki benden ne yapmamı istiyordun?" Ellin ona karşılık verdi. "Knox'a kimliğini ifşa edip onu öldürmemi mi?"

Grave'in gözlerinde bir anlık entrika parıltısı belirince Genevieve kaskatı kesildi ama Ellin çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Knox davetiyelerini çoktan gönderdi," diye uyardı Ellin. "Bu noktada herkese düğünün sahte olduğunu söylersen Knox çok öfkelenir. Bu tek bir ölümlüden daha fazlası Grave. Ve senin Rowin'i yenme çaresizliğinden de öte. Ama ne istersen yap, sanırım."

Genevieve şu anda Ellin'in savunması için o kadar minnettar olduğundan emin değildi ama Grave'den başka bir itiraz gelmemiştir, bu yüzden Genevieve kız kardeşinin söylediklerinin, onu bu oyundan çıkarma arzusunu yatıştırmak için yeterince işe yaradığını düşündü. En azından şimdilik.

"Şimdi, viski mi tekila mı?" Ellin Genevieve'e teklif etti. "Grave? Wells?"

"Tekila," diye cevap verdi Genevieve otomatik olarak, çünkü hem Grave hem de Wells

mor bir şeyle dolu bir şişeyi tercih etmeyi reddetti.

Ellin dolaptaki cam sürahileri karıştırırken Grave de Genevieve'e daha yakından bakmak için tezgâhın üzerine eğildi.

Tamamen kapalı olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek istercesine aynaya doğru baktı ve sonra homurdandı, "Buraya tam olarak nasıl geldin?"

"Enchantra'ya babanızın anneme gönderdiği bazı yazışmaları iade etmek için geldim," dedi ona, sesi düzdü.

Wells boğazını temizledi. "Annen kim?"

Genevieve derin bir nefes aldı ve kadehini tekrar dudaklarına götürdü, "Tessie Grimm," diye cevap vermeden önce yanan sıvıyı tek bir yudumda içti.

Üçünün de yüzüne bir şok ifadesi yerleşti. Sonra kapı aralığından alçak bir ısıklık sesi geldi.

"Bu ismi yıllardır duymamıştım," dedi Sevin odaya girerken. Sonra başparmağını omzunun üzerinden geçirerek, "Babam her an sizi bahçeye çıkarabileceğimizi söyledi," dedi.

Genevieve onun sözleriyle adrenalini patlaması yaşadı ve kadehini Ellin'e uzatarak sessizce yeniden doldurmasını istedi. Ellin sırtarak bunu yerine getirdi.

"Ve sen de Ophelia olmadığını söylemiştin?" Genevieve bu kez likörden yavaş bir yudum alıp damarlarına yayılan sıcaklığın tadını çıkarırken Wells onayladı.

"Hayır, kesinlikle değilim," dedi Genevieve.

"Tessie nasıl?" Sevin yeleğinin cebinden bir şey çıkararak sordu. Kırmızı bir vantuz.

Annesinin adını sanki onu gerçekten tanıyormuş gibi söylüyordu, sadece onu değil - çocukların, ebeveynleriyle isimlerini hatırlayacak kadar takılan yetişkinleri *tanıdıkları* gibi. Hayır, Genevieve şimdi hepsinin Tessie Grimm'i bir noktada tanıdıklarını fark ediyordu.

"Asıl soru şu: Babam ona neden tekrar yazıyordu?" Grave homurdandı.

Genevieve, "Aslında tam olarak ona yazmıyordu," diye açıkladı. "Öldüğünden beri. Birkaç ay önce."

Ellin şaşkınlığını bir elinin arkasına saklarken Sevin aval aval baktı. "Ne?"

Herkes başını Barrington'ın sesine doğru çevirdi. Gıcır gıcır, koyu mor takım elbisesi, ona uygun yeleği ve şal kravatıyla şık görünüyordu. Yersiz olan tek şey yüzündeki yıkılmışlık ifadesiydi.

Genevieve bardağını tezgâhın üzerine bırakırken çıkardığı sesle irkildi ve tamamen adama döndü. "Özür dilerim. Bundan daha önce bahsetmek istemişim ama her şey çok hızlı gelişti ve-"

"Ne zaman?" diye sordu, elini dehşet içinde ağzına götürürken menekşe rengi gözleri heyecanla parlıyordu.

"Geçen sonbahar. Hemen önceydi..." Genevieve sözlerini bitirirken başını salladı. "Daha sonra açıklayabilirim. Düğünden sonra. Sanırım ikimizin bu lanet olası oyunu içermeyen bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Barrington bir an için gözlerini sımsıkı yumdu ama kadın tekrar özür dilemeye fırsat bulamadan dikkatini çocuklarına yöneltmişti bile. "Wells, Sevin, benimle gelin. Kapıları ve geçidi açacağız. Ellin, sen Genevieve'in elbisesini giymesine yardım edebilir ve karda ona eşlik edebilirsin. Knox her an dönebilir."

Ellin Sevin'le bakıştı. "Ticaret mi?"

Sevin kız kardeşine başıyla onay verdikten sonra gözlerini sert bir gülümsemeyle Genevieve'e çevirdi. "Merak etme, emin ellerde olacaksın."

"Rowin son on beş yıldır hayatlarımızı zerre kadar umursamadı ve hepiniz gerçekten bu lanet oyuna katılacak mısınız?" Grave onlara fırlattı.

Barrington, "Çık dışarı," diye bağırdı. "Bu tartışmayı tekrarlamamanın zamanı değil. Ve yemin ederim Grave, Knox'a bu evlilikle ilgili hiçbir şey söylemesen iyi edersin."

"Yoksa ne olur?" Grave alay etti.

Barrington, "Yoksa *tüm* aile için vahim sonuçlar doğabilir," diye vurguladı.

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar ve Genevieve Barrington'ın ne demek istediğini merak etti. Grave, Genevieve'i şaşırtacak şekilde babasının dediğini yaptı ve kaşlarını çatarak da olsa oradan ayrıldı. Giderken kız kardeşinin elindeki içki şişesini kaptı.

"Hey!" Ellin homurdandı.

O ve diğerleri teker teker dışarı çıkarken Grave yanıt olarak doğrudan şişeden bir yudum aldı.

Sevin neşeyle Genevieve'e "Ailemize hoş geldin," dedi. "Hazır ya da değil."

DÜRÜST YEMİN

Genevieve aynanın üzerinde asılı duran örtüyü geriye iterek kendine son bir kez baktı. Karanlıktan yaratılmış bir yabancıya kendini teslim etmeden önce son bir kez gözlerindeki ışığa hayran kaldı.

"Hazır mısın?" Sevin arkasından usulca sordu.

Adam elbisesinin arkasından uzanan küçük trene uzandığında Genevieve omuzlarını dikleştirdi. Ancak adam onu alamadan Genevieve dilini şaklattı ve ağzındaki emiciyi işaret etti.

"Sen bu elbiseye dokunmadan önce o gitmeli," diye azarladı.

Ağzındaki şekeri çıkarıp bar tezgahındaki kristal kül tablasına atarken kederli bir şekilde iç çekti. Ellerinin temiz olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı, sonra tekrar çömeldi ve elindeki fazlalıkları dikkatlice kollarının arasına topladı.

"Demek kardeşin ölmemi istiyor, ha?" Genevieve sordu.

"Hangisi?" Sevin sordu.

Bir kez daha tam boyuna doğru doğrulurken omuz silkti. "Sanırım oyun başladığında hepimiz senin ölmeni isteyeceğiz. Ama Av'ın parametreleri içinde olan hiçbir şey kişisel olarak algılanamaz. Belli bir performans göstermeliyiz, yoksa Knox her şey bittiğinde yeterince kâr elde edemediğimiz için cezalandırılmamızı sağlayacaktır. Bizi en kötü halimizde gördüğünüzde bunu hatırlamaya çalışın."

Adam dirseğinin kıvrımını uzattı ve kadın bunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ve performansın şimdi başlıyor," diye mırıldandı onu kapıya doğru götürürken.

Odadan çıkıp daha önce orada olmayan aynalarla dolu dış koridora geçtiklerinde havadaki oksijeni emen ağır bir gerilim vardı. Topuklarının mermer zemine vuruşu evin uğursuz sessizliğindeki tek sestti. Antreye vardıklarında Ellin ön kapıyı çekip açtı ve onları içeri buyur etti. Ayakkabıları dışarıdaki taze buz tabakasının üzerinde çtırdarken Sevin Genevieve'i sıkıca ve sabit tuttu. Kardeşler onu villanın sol tarafına, malikânenin arka tarafına açılan taş kapıya doğru yönlendirirken, havada ürpertici bir rüzgâr esmeye başladı. Genevieve şiddetli bir şekilde titremesi gerektiğini biliyordu ama tekila ve sinirleri arasında bir yerde, tamamen uyuşmuş olduğunu fark etti.

Ellin evden araziye çevreleyen gümüş çitlere kadar uzanan taş duvara gömülü kemerli ahşap kapıyı çaldı. Wells kapıyı açıp üçünü içeri buyur etmeden önce diğer taraftan metal bir mandalın çınlaması ve sürtünmesi duyuldu.

Genevieve önündeki manzaraya ağzı açık bakarken Wells Ellin'e, "Yerimize oturabiliriz," diye mırıldandı.

Kapıdan evin arkasına kadar uzanan şampanya kadifesi bir yolluk, keskin bir sola saparak labirenti oluşturan aynı tür çitlerle çevrili bir bahçeye dönüşüyordu. Koşu yolunun her iki yanında da çalılar dolusu al ve altın rengi güller sıralanmıştı. Her çiçek dalının arasında uzun, yaldızlı şamdanlar vardı. Alevleri soğuktan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Nasıl...?" diye merak etti Sevin, koridorda onu yürütmeye başlamak için yanına dönmeden önce arkasındaki halının üzerinde trenini düzeltirken.

Sevin, "Şeytan'ın Tanıdığı olmak, kişinin oldukça geniş bir hile çantasına erişimini sağlar," diye açıkladı.

"İyi bir zevkin yanı sıra," diye belirtti.

"Eh, o kısım Rowin'e ait," dedi ona.

Halının kıvrımına ulaştıklarında Genevieve karşısında bulduğu manzara karşısında neredeyse boğulacaktı. Bahçe kara rağmen göz alıcıydı. Hatta belki de bu *yüzden*. Çitlerin üzeri pırıl pırıl buz tanecikleriyle kaplanmıştı ve kareli gri-beyaz mermerden küçük bir meydanı çevreliyordu. Çitlerin üzerinde, Enchantra'nın ön kapılarını süsleyen dikenli sarmaşıklarla iç içe geçmiş gümüş latisler vardı; parlak morumsu meyveler yeşilliklerden mücevher gibi damlıyordu. Çitlerin önünde ise daha da fazla gül fidanı ve yanan mum kümeleri vardı.

Aydınlatılmış meydana adım attıklarında Genevieve'in gözleri kısa bir süre Rowin'in kardeşleri için düzenlenmiş yaldızlı sandalyelerde gezindi. Ellin ve Wells, kendi isteğiyle orada bulunuyormuş gibi görünmeyen Remi'nin arkasında yan yana otururken, Barrington meydanın en arkasında hepsinin karşısında duruyordu.

Koridorun sonunda bekleyen, altın rengi gözlerinde hınzır bir parıltıyla müstakbel kocasıydı.

Rowington Silver, ayaklarının altındaki kar ve mermerin beyazına karşı obsidyen renginde bir görüntüydü. Siyah takım elbisesinin ceketinin ve pantolonunun üzerinde karmaşık, tek renkli ipek telkari işlemeler vardı. Hepsi kusursuz bir şekilde dikilmişti. Kravatı, kol düğmelerindeki detaylarla ve kulaklarından sarkan küpelerle uyumlu altın rengi bir ipekti. Saçları bile güzelce geriye taranmıştı, bu onu şaşırtan bir çabaydı.

Düğün kıyafetinden de aynı derecede etkilendiyse de yüz ifadesi ona ihanet etmedi. Yine de Sevin onu yolcu ederken gözleri hafifçe elbisesinin bedeninde gezindi, elini kolunun kıvrımından çıkarıp Rowin'in bekleyen avucuna yerleştirdi. Sevin onu hevesle ağabeyi ve babasının yanına bıraktı, Remi'nin yanına oturdu ve Genevieve'i kendi başına dik durması için bıraktı.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Rowin nefesinin altından "Nefes al," dedi ve elini onun eline hafifçe vurdu.

babası boğazını temizlerken sıktı.

Barrington, "Bugün burada Rowington Silver ve Genevieve Grimm'in Aeternitas'ın kutsal töreniyle birleşmesine tanıklık etmek için toplandık. Ebedi evlilik."

Ebediyetten bahsedilince Genevieve'in nefes alış veriş yavaşladı. "Rowin, seninle başlayacağız. Lütfen benden sonra tekrar et," dedi Barrington. yönlendirildi. "Ben, Rowington Silver, kaderimi seninkiyle mühürlüyorum."

"Ben, Rowington Silver, kaderimi seninkiyle mühürlüyorum," diye tekrarlardı Rowin, kehribar rengi bakışları Genevieve'inkine sabitlenmişti ve her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederken sabit duruyordu.

"Benim ruhum senin ruhundur. Benim kalbim senin kalbin. Kanım senin kanındır.

Sonsuza dek," diye bitirdi Barrington.

"Benim ruhum senin ruhundur. Benim kalbim senin kalbin. Kanım senin kanındır.

Sonsuza dek," dedi Rowin ona.

Kağıt üzerinde korkunç yeminler değillerdi. Ama Genevieve midесinin çalkalandığını hissetti.

"Şimdi, Genevieve," dedi Barrington. "Ben, Genevieve Grimm, kaderimi seninkiyle mühürlüyorum."

Genevieve ağzını açtı, kelimeleri çıkarmaya çalıştı ama dili bir türlü çalışmıyordu. Tek bildiği, kendini Farrow'dan daha kötü bir kâbusa bağlıyor olabileceğiydi. *Ebediyen* kelimesinin dehşet verici olduğundan bahsetmiyorum bile. Daha önce hiçbir şey onu uzun süreli eğlendirmemişti.

Barrington nazıkçe, "Genevieve," diyerek onu düşüncelerinden kopardı.

Rowin sürekli sessiz kalıyordu.

Genevieve birkaç nefes yuttu, kış havasının ısırmasına, etini çakıllı hale getirmesine odaklanmaya çalıştı. Onu uyuşturmasına. Bunu atlatabilirdi. Onların oyununu oynayabilirdi.

Rowin eğilip onun kulağına fısıldadı, sanki tam olarak ne düşündüğünü anlayabiliyormuş gibi. "*Sonsuzluk* kısmına takılıp kalma. Hiçbir şey gerçekten ebedi değildir. Öyle olmasını istesen bile."

Genevieve fısıldadı: "Ben, Genevieve Grimm, kaderimi seninkiyle mühürlüyorum."

Rowin cesaretlendirmek için çenesini eğdi.

"Benim ruhum senin ruhundur. Benim kalbim senin kalbin. Kanım senin kanındır.

Sonsuza dek," dedi Barrington.

Ses tonunu olabildiğince canlı hale getirerek kelimeleri tekrarladı.

"Ve ikiniz de hastalıkta ve sağlıkta, aydınlıkta ve karanlıkta birbirinizi koruyacağınıza, birbirinizi seçeceğinize söz veriyor musunuz?" Barrington devam etti.

"İstiyorum," dedi Rowin, kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde.

Genevieve cesaretini kaybetmeden önce, "Evet," diye onayladı.

Barrington sesini yükseltip, "Sizi karı koca ilan ediyorum," derken gülümsemesi o anki koşullarda olabildiğince samimiydi. Gözlerini oğluna çevirdi. "Şimdi gelinini öpebilirsin."

Barrington bir adım uzaklaşarak Genevieve'in görüş alanındaki tek şeyin Rowin olduğundan emin oldu. Kocası.

Ve sonra onu hissetti. Bir Şeytan'ın ağır gözleri.

Knox gelmişti.

Rowin'den uzaklaşıp Şeytan'ın nerede olabileceğine bakmaya çalışırken vücudu gerginlikten kaskatı kesildi ama Rowin *odaklan* der gibi elini sıktı.

Sanki Knox'un bakışları her taraftan onu sıkıştırıyormuş gibi hissediyordu ama Rowin uzanıp çenesinin altına bir parmağını dokundurarak yüzünü burunlarının neredeyse birbirine değeceği kadar Knox'a doğru kaldırdığında, bu ayrıntı bir şekilde aklının bir köşesinde kayboldu.

Bir kolunu yavaşça onun beline doladı ve bedenini kendi bedenine doğru çekti. "Hazır mısın?"

Değildi ama yine de başını salladı.

"Derin nefes al," dedi.

Adamın yaklaşp yüzünü aşağı doğru eğmesini, burunlarının hafifçe birbirine değmesini ve dünyanın geri kalanının yok olmasını dinledi.

Ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi.

Şehvetten doğmayan bir öpücük için bu her şeyi tüketen bir öpücüktü. Dudaklarının sıcaklığı onu içten dışa doğru kavururken tüm düşünceler kafasından uçup gitti. Adamın boştaki elini saçlarına gömdüğünü, yüzünü tam istediği açığa getirmek için tutturulmuş saçlarına doladığını hissetti. Yaptığı her hareket kendinden emin, kendinden emindi ve öpücüğü derinleştirmek için dudaklarını nazikçe ayırdığında, o da aynı şeyi yapmakta tereddüt etmedi. Adam sırtını hafifçe eğdiğinde onun tadı ağzını doldurdu. İçgüdüsel olarak onun pazularını kavramak için uzandı ama buna gerçekten gerek yoktu.

Uzaklardan bir yerden bir ısıklık sesi duyulduğunda, tam dilinin ucunu dudağındaki çembere değdirecekken, Rowin aniden kendini uzaklaştırdı.

Gözlerini kırıştırarak açarken istemsiz bir hayal kırıklığı sesi çıkardı, yüzünde neyin yanlış olduğunu ararken nefes alış veriş sığılaştı. Sonra nerede olduklarını hatırladı. Ne yaptıklarını. Bir eliyle saçlarını düzeltti, kendini bu kadar kaptırdığı için utanmıştı. O ise her zamanki esrarengiz soğukkanlılık maskesini takıyordu.

Bu sefer çok fazlaydı.

Bunu nasıl yapıyorsun? Çılgılık atmak istedi. Bunların hiçbirini seni etkilemiyormuş gibi mi davranacaksın?

Solunda biri belirdi: Barrington.

"Şimdi tek ihtiyacım olan şey imzalarınız," dedi Barrington ikisinin de önünde duran kalın, sarımsı bir parşömen parçasını uzatırken.

Kâğıdın üst kısmında parıldayan altın rengiyle *Evlilik Sertifikası* yazıyordu. Ortadaki iki boş satırın altında her ikisinin de adı yazılıydı ve

en altta siyah mürekkeple karalanmış iki imza vardı. Sevington Silver ve Ellington Silver. Tanıkları.

Rowin, babasının boşta duran elinde tuttuğunu fark etmediği kalemı aldı ve adının üstündeki boş satıra kendi imzasını hızlıca karaladı. Sonra ona uzattı ve o da aynısını yaparken dişlerini sıktı.

Barrington keskin bir baş hareketiyle sertifikayı ve dinleyicilerine döndü. "Karşınızda Bay ve Bayan Rowington *Silver*."

Rowin'in kardeşleri arasında birkaç tezahürat duyulduktan sonra Rowin sandalyelerin gıcırdadığını ve "Hadi içeri girelim" gibi bir mırıldanma duydu.

Diğerleri giderken Knox'un bakışlarının boğucu varlığı da yok oldu ve Genevieve rahat bir nefes aldı.

"Knox muhtemelen Cehennem'deki patronlarına birliğimizi tanıtırken bir süreliğine ortadan kaybolacak. Ama daha dikkatli olmalısın," diye azarladı Rowin onu, artık tamamen yalnızdılar.

"Neyin?" diye meydan okudu.

"Gerçek duygularının ortaya çıkmasına izin verme."

Genevieve, gece yarısı çalan ve etraflarındaki bahçede yankılanan çan sesiyle gözlerini ondan kaçırды. Sarsıcı sesle irkildi.

Ellerini saçlarında gezdirerek mırıldandı: "Hayatımın en garip günü bittiğine göre, sanırım artık..."

Vücudunu bir yorgunluk dalgası kapladığında sözleri kesildi.

"Genevieve?" Rowin dürttü.

Ellerine baktı ve görüşünün bulanıklaşmaya başlamasını izledi. Bir an sonra şakaklarına keskin, kesici bir acı saplandı, özündeki tüm büyüünün boşaldığını hissederken görüşünde küçük siyah noktalar oluştu.

"*Rowin*," diye yalvardı. Ne için, emin değildi.

Yere düşmeden hemen önce, bir çift sert kolun onu sardığını ve adamın derin sesinin "Seni tuttum" dediğini hissetti.

"Sen bir İblis'sin. Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Ve şimdi yanacaksın."

Kız ığlık atarken kibriti düşird ama alevlerin uğultusu onu bastırdı. Hiç kimse onun çığlıklarını duyamayacaktı.

THE SPRING
EQUINIX

EAVEGdROPP)NG

Genevieve salonda boğuk bir tartışmanın uğultusuyla ve göğsünde ağırlaşan sıcak bir şeyle uyandı. Zihnindeki sis hâlâ yoğundu ve gözlerini açıp görebilmesi için birkaç deneme yapması gerekti-

-Geniş, altın rengi bir bakış ona doğru bakıyordu.

Genevieve kendini yukarı kaldırırken ciyakladı ve Umbra'nın göğsünün üstünde kıvrıldığı yerden aşağı inmesine neden oldu. Bir elini artık buruşmuş olan elbisesinin ipek korsesine attı ve ayaklarının dibinde kendini tımar eden tilkiye bakarak burnunu kırıştırdı.

"Bu ev gerçekten de hayvanlar tarafından yönetiliyor," diye mırıldandı Genevieve, püsküllü koltuktan kalkarken, vücudunun izi kadife döşemede kalmıştı. Daha önce duyduğu kısık sesler duvarın öbür tarafından geliyordu ve merakı anında uyanmıştı. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bir kulağını damask duvar kağıdına dayayarak konuşulanları anlayıp anlayamayacağına baktı. Hiçbir şey.

Gelinliğin eteklerini önünden çekerek kapıya . Kapıyı koridora bakacak kadar araladığında koridorun boş olduğunu gördü ama sesler anında daha net duyuluyordu. Umbra, açtığı boşluktan kıpırdanarak çıktı ve sağa doğru ilerledi. Genevieve onu takip etti ve tilkinin yemek odasının açık kemerinden geçip gözden kayboluşunu izledi. Odadan yüksek sesli bir takırtı yankılandığında, Genevieve adımlarını yavaşlattı ve kendini koridorun duvarına yasladı, fark edilmeden sahneyi gözlemlemek için kemerin çerçevesi etrafında yeterince öne eğildi.

"Böyle öfke nöbeti geçirmek zorunda mısın Grave?" Ellin, Wells'in yanındaki uzun yemek masasının ucunda oturduğu yerden yakındı.

"İyi tarafından bak, bıçaklayabileceğin yepyeni bir insan. Bundan her zaman zevk alırsın," dedi Sevin masanın başından, yeşil bir elma ısırığı karşılığında ağzından bir enayi daha çıkararak. Sandalyesinin arka ayakları üzerinde tehlikeli bir şekilde geriye yaslanmıştı ve Genevieve onun çoktan yere çakılmamış olmasının nasıl mümkün olduğunu merak etti.

Wells, "Asıl soru, Rowin'in onu öldürdüğümüz için herhangi birimizi affedip affetmeyeceği," diye belirtti.

"Fark eder mi? Zaten Av dışında bizimle konuşmuyor ki," diye mırıldandı Remi Sevin'in arkasında durduğu yerden.

"Sakın başlama," diye uyardı tanıdık bir ses ve Genevieve'in gözleri odanın diğer ucuna kaydı.

Bakışları Rowin'in yüzüne indiğinde, onun her zaman taktığı aynı soğukkanlı maskeyi buldu. Kehribar rengi gözleri kurnazdı ama ilgisizlikle doluydu. Ağzı sinirli bir şekilde çatıldı. Az önce onunkiyle aynı olan ağız...

Öpüşmelerini hatırlayınca kanı ısınmaya başladı. Rowin'in performanslarına olan bağlılığının çok ayrıntılı bir gösterisinden başka bir şey olmamasına rağmen böylesine içgüdüsel bir tepki vermenin şokuyla nefesi kesildi.

Yaşadığım en tutkulu öpücüük bile değildi, diye kendi kendine söylenirken, bu anıyı zihninin en karanlık köşesine itti. *O sadece bir erkek.*

Ama bu artık doğru değildi, değil mi? Onun *kocasıydı.*

Dikkatini tekrar önündeki sahneye odakladığında kanındaki sıcaklık arzudan daha az arzu edilen bir şeye dönüştü. Genevieve kardeşlerin her birine tek tek bakarken, daha önce hiç bu kadar güçlü bir genetiğin eserini görmediğini fark etti. Bu odadaki herkesle Enchantra dışında ayrı ayrı tanışmış olsaydı bile birbirleriyle akraba olduklarını bileceğinden emindi.

"Peki neden ben başlamayayım?" Remi, yüz ifadesi ikizinkini mükemmel bir şekilde yansıtan Rowin'e sordu. "Knox cehennemde, sahte evliliğinizi nasıl duyuracağını düşünüyor. Bence başlamak için *mükemmel* bir zaman."

"Peki." Rowin uzak duvara kollarını göğsünde kavuşturdu. "Oyunlar arasındaki yazışmalarım-"

Ellin, Sevin ve Wells'e, "Ya da eksikliğini," diye mırıldandı.

Rowin sözlerine devam etti: "Bu konunun konumuzla bir ilgisi yok," dedi. "Hepiniz dikkatinizi sadece Genevieve'i öldürmeye odaklamaya karar verseniz de vermeseniz de, işin gerçeği o ölürse sadece beni cezalandırmış olmazsınız, kendinizi de cezalandırmış olursunuz. O kullanışlı bir araç. Ne daha fazlası ne de daha azı. Eğer ben özgür kalırsam, hepiniz kazançlı çıkarsınız."

"Bir tedavi bulduğunuzda mı?" Grave kardeşine hırladı. "Bu *kadar* tedavi *yeter*. Bu gerçek değil. Kızıl Çürük yüzyıllardır güçlü İblislere bulaşıyor. Onların aileleri de en az bizim kadar çaresizdi. Peki ne buldular? Hiçbir şey. Avcılık oynamaya devam edersek annemiz *ölür*. Tartışma bitmiştir. Umarım yeni topunuz ve zinciriniz nasıl savaşılabileceğini biliyordur."

Genevieve, uzaktan baktığı noktadan bile Rowin'in çenesinin sıkıca kenetlendiğini görebiliyordu. Ve her nedense, bir cevap verme zahmetine gerçeği Genevieve'i, Grave'in ondan bir *top* ve *zincir* olarak bahsetmesinden daha fazla kızdırdı.

"Bakın, hepimiz bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz," dedi Rowin'in sağındaki köşeden gelen hırıltılı bir ses ve Genevieve gölgeler arasındaki adamı fark ettiğinde neredeyse irkilerek bir nefes verecekti. Adamın kırpılmış siyah saçları ve ürkütücü renklerine rağmen dikkatini bile çekmeyen kızıl gözleri vardı. Hayır, onu duraklatan şey bacağının ve gövdesinin etrafında dolanan dev abanoz yılanı.

Kendini hançerle keserken gördüğüm adam mı?

Bu da Gümüş kardeşlerin yedisini de ilk kez bir arada gördüğü anlamına geliyordu. Çünkü kaderiyle ilgili tartışma artık bir aile meselesiydi. Ayrıca konuşmalarının tamamının ana dillerinde olduğunu ve Barrington'ın haklı olduğunu yeni fark etmesine de şaşırmıştı; değişimi fark etmemişti bile.

"Nasıl gidiyor Covin?" Rowin kardeşinin sözlerine gözlerinde karanlık bir bakışla karşılık verdi.

"Ya bir galibiyet daha alacaksınız ve sizi bir daha asla görmeyeceğiz ya da galibiyet seriniz sona erecek ve sonunda geri kalan zavallı kızılarımızla birlikte cehennemin tadına bakacaksınız. Her iki durumda da, yarınki maskeli balo birbirimize karşı medeni olmak için son şansımız, bu yüzden tartışmayı bir kenara bırakıp partiye büyük bir patlamayla gidelim derim," dedi Covin ve

O konuşurken Genevieve, çatal dilli olan tek kişinin sürünen hayvanı olmadığını gördü.

Ürperdi.

"Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" Rowin kaşlarını kaldırdı. "Parti mi?"

"*Ben de* bunu ," diye karıştı Sevin.

Covin omuz silkti. "İçinde bulunduğumuz koşullarda eğlenecek başka ne var ki? Bunca yıldır sana ve Grave'e yenildiğim ve Sevin'in her on seferden dokuzunda Favoriler'i kazandığı için Cehennem ve Knox'un partilerine oldukça düşkün oldum."

Ellin gözlerini devirerek, "İblislerin yataklarını paylaşmaktan hoşlanmaya başlamışsın," dedi.

Covin yine omuz silkti. "O da var."

"Eğer kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Rowin'in küçük romantik maskaralığı neredeyse kesin olarak Favored'i benden çalacak," diye başsağlığı diledi Sevin. "Çok yazık, çünkü Knox'un koleksiyonunda bir süredir gözüme kestirdiğim küçük, şık bir cep saati var. Saati elinde tutan kişiye ne kadar zamanı kaldığını söyleyebiliyormuş-"

"Hepiniz çenenizi kapatır mısınız," diye homurdandı Grave. Sevin, sözünü kestiği için elmasını Grave'kafasına fırlattı. Grave yarısı yenmiş meyveyi tek eliyle yakaladı ve Rowin'e doğrudan hitap etmek için dönmeden önce yere fırlattı. "Sen ve gelinin gece huzur içinde uyuyabilirsiniz ama Av başladığı anda benden merhamet görmeyeceksiniz. Bu yüzden Covin'in tavsiyesine uymanızı ve maskeli balonun tadını çıkarmanızı öneririm."

Rowin kardeşine doğru bir adım ilerledi, dudaklarının kenarlarında tehlikeli bir gülümseme oynayıyordu. "Ve eğer karıma elini sürersen *sana* merhamet göstermeyeceğim."

Genevieve'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Rowin, Grave'in etrafından dolanıp çıkışa doğru ilerlemeye başladı ve Genevieve'in onu gizlice dinlerken yakalamadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde gözden kaybolmasını sağladı. Rowin koridora ulaştığında Genevieve zar zor kendini salona atmayı başarmıştı, kalbi hâlâ yakalanmış gibi çarpıyordu.

Rowin birkaç dakika sonra kapıdan içeri daldığında Genevieve iki şey biliyordu. İlki, hızlı kaçışlar için yaratılmamış olmasıydı - daha önce buna hiç ihtiyaç duymamıştı. İkincisi ise Rowin'in tüm bu süre boyunca kulak misafiri olduğunu biliyor olmasıydı. Gerçek şu ki

Bakışları kızarmış tenini ve kemikli korsajına çarpan nefeslerinin garip, daralmış hareketlerini alırken gözlerinde sivri bir bakış vardı.

Ancak adam onu herhangi bir şeyle suçlayamadan, "Neden bayıldım?" diye sordu.

"Babam sisteminizin Knox'un Av için hayatlarımızı birbirine bağlayan sihirle birlikte sihrinizi kilitlemesini kaldıramadığından şüpheleniyor," dedi ona. "Bir an için ben de kendimi çok kötü hissettim."

"Knox neden sihrimi kilitledi ki?"

Rowin, "Sadece senin değil," diye güvence verdi. "Herkesin. Av sırasında günlerimiz ikiye bölünecek. Av saatleri ve güvenli saatler. Gece yarısı ile öğlen arasındaki saatlerde büyülerimize erişmemize izin verilmiyor, çünkü Av o saatlerde gerçekleşecek. Şu andan itibaren."

"*Lanet olsun*," diye .

Bu bir felaketti. Phantasmada tüm seviyeleri tek bir endişe duymadan geçebilmişti. Etrafındaki dünya çok yoğun hale geldiğinde görünmez olmak her zaman onun kurtarıcı lütfu ve beladan uzak kaldığı tek zaman olmuştu.

Rowin, "Güzel, o halde durumun kapsamını kavırıyorsun," diye onayladı. "Sanırım bu gece için yatak odamıza çekilme vakti geldi."

"Yatak odamız da ne demek?" diye sordu, sesi yükselmişti.

Adam öne atılarak eliyle ağzını kapatmaya çalıştı ama kadın onu sert bir bakışla savuşturdu.

"Dikkat et," diye karanlık bir şekilde uyardı. "Isırırım."

Bakışları daraldı. "Evet, farkındayım." Yine de bir adım daha yaklaştı. "Sesinizi alçaltmanızı rica ediyorum. Knox şu anda babamla birlikte Cehennem'de, ama büyük olasılıkla bu gecenin ilerleyen saatlerinde maskeli balonun ayrıntılarını gözden geçirirken evde dolaşacak olacak. O yüzden aynı odayı paylaşma konusunda ne kadar hassas olursanız olun, şimdi bunları aşmanız gerekiyor."

Homurdandı. Hassas olan onun duyarlılıkları değildi. *Uyurken* onun duyma mesafesinde olmasını istemediği gerçeği idi. Kâbusları ona yeterince işkence ediyordu; onun da bunlara tanık olmasına ihtiyacı yoktu.

Burnunu ona doğru kaldırdı. "Hayır."

Altın rengi gözleri karardı. "Gerçekten sormuyordum. Seni tekrar omzuma attırtma bana. Ne kadar ısırıldığın umurumda değil."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz odaya biri girdi. İki kişi: Sevin ve Covin. Covin alçak bir ısıklık çaldı. "Isırıyor. Güzel."

Sevin başını Rowin'e doğru eğdi. "Ben de boğulmanın daha çok sana göre olduğunu sanıyordum."

Genevieve Rowin'e alaycı bir gülümseme verdi. "Şimdi denemek için hazırım."

Konuştüğünü ilk duyduğum andan beri seni boğmak istiyorum."

Sevin, "Boğulacak olanın sen olduğunu sanmıyorum tatlım," diye düzeltirken Rowin gözlerini devirdi.

Genevieve, Sevin'in sözlerinin zihninde canlandığı resim karşısında kulaklarının tepesinin hafifçe yandığını hissetti ama hiçbir fark edemedi odada karanlık bir ışık yandı.

"Siz iki aşk kuşunun hâlâ ayakta olmasına şaşırdım," diye mırıldandı hırıltılı bir ses, uzun boylu bir figür aralarında belirirken. "Şu anda bir yerlerde bir yatak başlığı kırılmıştır diye düşünmüştüm."

Genevieve sesi tanımamış olsaydı bile, Rowin'in yeni geleni görünce kaskatı kesilmesi ona bunun tam olarak kim olduğunu söylerdi.

Knox.

. Çoğu şeytan öyleydi. Ama o standartlara göre bile olağanüstü biriydi. Yüzü zarif açılar ve keskin hatlardan oluşuyordu. Hesapçı menekşe rengi gözleri kalın siyah kaşlar ve kirpiklerle çerçevelenmişti, obsidyen rengi saçları kendisininkinden daha uzundu ve sırtından aşağıya dümdüz sarkıyordu. Başının tepesinden iki kavisli boynuz çıkıyordu ve kadın bunların Şeytan İşareti olduğunu hemen anladı.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Rowin Şeytan'ı sorguladı. "Gecenin geri kalanında düğün duyurumuzu tüm Üçüncü Çember'e yayacağını sanıyordum."

Knox sırtıttı. "Sadece hevesli müşterilerime birkaç gözlük daha takmak için geri geldim. Herkes nikâhınız için *çok* heyecanlı."

"Harika. Bize izin verirseniz, Genevieve ve ben de tam yatağa gidiyorduk," dedi Rowin, Genevieve'e dönüp "Hazır mısın, bela?" diye yalvarmadan önce.

Knox beklentiyle onu izlerken elini ona uzattı.

Genevieve, Rowin'in bekleyen avucunu kabul ederken ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Kesinlikle."

Rowin'in gözlerinde bir kıvılcım çaktı ama Genevieve daha adını koyamadan kayboldu.

Knox onu uzaklaştırmaya başlarken, "Hepinize iyi geceler," dedi. Knox veda ederken, "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Grimm," dedi.

Genevieve duraklayarak Şeytan'a baktı ve onun menekşe rengi bakışlarıyla buluşarak düzeltti: "Adım *Bayan Silver*. Ve *sizinle* resmi olarak tanışmamı da büyük bir küçümsemeyle karşılıyorum. İyi geceler."

Bununla birlikte Rowin'i odadan dışarı çıkardı.

Onu evin diğer ucuna doğru götürmeye başlarken, "Pek çok ölümlü bir Şeytan'la bu şekilde konuşacak kadar cesur olamaz, biliyorsun," dedi.

Tırnaklarını karıştırmaya başladı. "Sanırım küçük oyununu oynamak için ölmemi istediğinden daha çok yaşamamı istiyor, değil mi? Öyleyse neden dilimi tutayım?"

Villanın portrelerle kaplı kanadındaki yatak odası kapılarından birine ulaştıklarında Rowin, "Bunun nasıl bildiğin bir şey olduğunu aklıma bile getirmezdin," diye mırıldandı. Kapıyı iterek açtı ve onu önden içeri buyur etti. "Önden buyurun, *Bayan Silver*."

Genevieve ve Umbra, Rowin koridorun sonundan sandıklarını getirirken birbirlerine garip garip baktılar. Tilki, Rowin'in yatağının üzerine düzgünce serilmiş siyah kadife yorganın üzerinde oturuyor, yaratığın kabarık siyah kuyruğunun ucu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Ne?" diye homurdandı Tanidik.

Umbra sadece kulaklarını kıpırdattı.

Gözlerini kurnaz yaratıktan ayıran Genevieve, Rowin'in yatak odasına baktı, ne kadar özenle korunduğuna şaşırdı ve görünürde bir ayna olmadığına şükretti. Pencereler ya da sanat eserleri de yoktu, sadece zengin altın rengi duvar kâğıdının üzerinde özenle yapılmış resim çerçeveleri olan süslü duvarlar vardı.

Dolabı muazzamdı -hayallerinden bir şeydi- ve mükemmel bir şekilde düzenlenmişti; kapakları parlak bir abanoz rengine boyanmış ve orta dikişinde burunları birleşen iki koşan tilkiyle kabartılmıştı. Tek ışık kaynağı, yatağı çevreleyen apliklerdeki konik mumlardı.

Ve cehennem, *yatak*. Şimdiye kadar gördüğü en büyük yataktı. En az beş kişinin rahatça sığabileceği kadar büyük görünüyordu ve Genevieve'in zihni, hiç olup olmadığını düşünürken dolaşmaya başladı. Yatak başlığı da dolap kapakları kadar karmaşık bir şekilde oyulmuştu, detaylar masif ahşap çerçevenin her köşesinden yükselen dört direğe kadar uzanıyordu.

Ama yatağın ne kadar büyük olduğu ya da ne kadar rahat görüldüğü önemli değildi. Yatağı onunla paylaşmayacaktı.

Tam bu sırada Rowin çantalarıyla döndü, onları yatağın karşısındaki şifonyerin üzerine koydu ve ona sert bir bakış attı.

"Ne kadar eşya *getirdin*?" diye mırıldandı.

"Kız kardeşimin bavul hazırlama alışkanlıklarım ile ilgili eleştirilerini kabul etmiyorum, seninkileri de kabul etmeyeceğim," diyerek iki bavulun da kapağını açıp üstlerini arka duvara yasladı. "*Sadece* bunları getirdiğim için şanslısın. O lanet kuşlar olmasaydı, düzgün bir gardırobum olurdu."

"Büyü kargaların sana zarar vermesine izin vermezdi," diye akıl yürüttü.

"Peki ben bunu nereden bilebilirdim?" dedi, Kolezyum'un dışındaki sahne gözünün önünde canlanırken. "Sanırım buraya gelmeden önce ne yapmalıydım ya da yapmamalıydım tartışmasını bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Tabii balayı gecemizi gerçekten kavga ederek geçirmek istemiyorsan." Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Kes şunu," diye emretti, sesi kızın kaşlarını kaldırmasına neden olacak şekilde alçalmıştı. "Arkanı dön."

Bir elini kalçasına dayadı. "Neden?"

"Böylece korsenin bağını çözebilirim."

Kekeledi. "Kızdın mı? Kesinlikle *hayır*." "*Her* konuda

zor olmak zorunda mısın?" diye çıkıştı.

"Sırf evliyiz diye seninle yatacak değilim," diye devam etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Söylesene baş belası, üstünü değiştirmenin sevişmemizle ne ilgisi var?"

Ters ters baktı. "Beni soymaya çalışıyorsun."

"Bu odadaki tüm alanı kaplayan elbiseden kurtulmaya çalışıyorum, evet," diye kabul etti.

Etrafına bakındı. Adam haklıydı. Elbisenin etekleri etraflarındaki zeminin yarısını kaplıyordu, hareketlerini ne kadar engellediğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Senin önünde giymek için uygun bir geceliğim olduğundan emin değilim," dedi sonunda.

Homurdandı. "Elinizde her ne varsa daha önce görmediğim bir şey değildir."

"İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum," dedi ona. "Bu daha önce hiç görmediğiniz bir şey. Beni. Ve ben muhteşemim."

Ona düşünceli bir bakış attı ama daha fazla yorum yapmadı.

Sonunda ofladı pufladı. "Tamam. Kurdeleleri çöz, ama eğer ellerini başka bir yere koyma konusunda-"

Göz açıp kapayıncaya kadar tam önündeydi, o kadar yakındı ki boynunun ve omuzlarının açıkta kalan derisinin her santiminde onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye uyardı, söylediği her kelimeyle birlikte gözleri kararıyordu. "Sana zarar gelmesini önlemek için ya da sen istediğin için olmadıkça sana elimi sürmekle hiç ilgilenmiyorum. Anlaşıldı mı?"

Gözlerini başka tarafa çevirdi ve kayıtsızca homurdandı.

"Genevieve."

Ofladı ve ona baktı.

"Eğer bu oyunda birlikte ortak olacaksak, bu birbirimize *güvenmemiz* gerektiği anlamına gelir," diye vurguladı.

Burnunu yukarı kaldırdı. "Güven *kazanılır*. Peki sen bunu benden kazanmak için şimdiye kadar ne yaptın? Seninle evlenmem için beni zorladın mı?"

"Burada hayatta kalmana yardımcı olmak için benimle evlenmene izin verdim," diye hatırlattı. "Dediğim gibi, bu seni zarardan korumak kapsamına girer. İkinci kısma gelince, bunu söyledim ve ciddiydim. Duymak istesen de istemesen de bunun mutlak gerçek olduğu gerçeği güven aşılamalı. Duygularınızı incitmemek için asla yalan söylemeyeceğim."

Genevieve dramatik bir şekilde, "Kocam ne kadar romantik," diye söylendi ama onun haksız olmadığını kabul etmekten nefret ediyordu. Dürüstlüğün sıradan acımasızlığını duymak zor olabilirdi ama en azından sözlerinin arkasında durması takdire şayandı.

"Bunu kazanabiliriz," dedi ona. "Son on beş yıldır üst üste kazanıyorum çünkü Grave dışında kardeşlerim bu oyundan bıktı. Şu anda senin benim galibiyet serimi kırmadaki başarılarının anahtarı olabileceğine inanıyorlar. Onları haklı çıkarma."

"Öylece yuvarlanıp ölmeyi planlamıyordum, eğer düşündüğün buysa," dedi ona.

"Bana güvenmeyi reddederseniz, tam da bunu yapmış olursunuz," diye yemin etti. "Şu andan itibaren herkes bizi birbirimize düşürmeye çalışacak, öldürmek için içimizden birini izole etmeye çalışacak. Güvenimiz tam olmalı. Birileri aksini iddia etse bile, her şeyden önce birbirimizin tarafındayız."

Genevieve bunun neden onlar için zararlı bir anlaşma olabileceğini anlamıştı.

Genevieve ona, "Ne yazık ki en son bir adama bu kadar güvendiğimde kalbimi paramparça etmişti," dedi. "Bunu tekrar yapmaya pek hevesli değilim."

Rowin ona, "Bu oyun kalplerle ilgili değil," dedi, gözlerinde onun ifşası karşısında okuyamadığı bir şeyin parıltısı vardı. "Kalplere hiçbir zaman tam anlamıyla güvenilemez zaten."

O zaman ona arkasını dönmesini işaret etti ve asıl isteği şimdi aklına geldi. Korsesi. Doğru. Sessizce ondan uzaklaşarak elbisesinin arkasına erişmesine izin verdi.

Belindeki bağcıkların düğümlerini yavaşça çekmeye başlarken devam etti, "Kalpler mantık ya da sadakatle yönetilmez. Size kolayca ihanet edebilirler."

Adamın parmak uçları omurgasının üzerindeki deriyi sıyrıp korsesini gevşetirken, sanki onu haklı çıkarmak istercesine, kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı.

"Ve sen yapmayacak mısın?" diye merak etti, omzunun üzerinden ona bakarak. "Bana ihanet mi edeceksin? *Ailen* senden istese bile mi?"

Sonra onun etrafından dolaştı ve ellerini kaldırarak taktığı çok sayıdaki yüzükten birini çıkarıp sol avucunun içinde ona doğru uzattı. Kalın, gümüş kayışa gömülü oniks taşına daha iyi bakmak için eğildi ve cilalı yüzeyine oyulmuş benzersiz girdap desenini fark etti. Bir mühür.

"Bunu düğün hediyem olarak kabul et," dedi sol elini kaldırıp yüzük parmağına nazıkçe geçirirken. Tam olması gerektiği kadar sıkıydı. "Bunu sana daha önce de vermeye çalışmıştım. Eğer sana zarar vermek isteyen biri yakınlardaysa, seni uyaracak. Hava ne kadar sıcak olursa, o kadar yakındırlar."

Ophie ile oynadığımız "sıcak ve soğuk" oyunu gibi.

"Şu anda buz gibi soğuk," diye gözlemledi parıldayan siyah taşta bakarken. Ağzının bir köşesi kalktı. "Kesinlikle."

"Bana mücevher hediye eden bir erkeğe genellikle hayır demem" -yüzüğü işaret etti- "ama bu... çirkin."

"Bunun *moda* olması gerekmiyor." Öfkeyle tavana baktı. "Yardımcı olmak için. Size niyetimin inkar edilemez bir kanıtını sunuyorum ve siz bunun zevkinize uygun olmadığından mı endişe ediyorsunuz?"

Alay etti. "Hayır, insanların bunu *benim* seçtiğimi düşünmesinden korkuyorum." "Ne kadar utanç verici," diye kestirip attı.

Şimdi yutkundu. "Peki. Seninle çalışmaya hazırım. Amacımız aynı, değil mi? Beni hayatta tutmak mı?"

"Doğru," diye kabul etti. "Zaman zaman romantizmi canlandırırırsak, Favored'i bile kazanabilirsin. Böylece ben de bu işin sonunda özgürlüğümü kazanmış olurum,

Knox'un koleksiyonundan bir hediye kazanacaksınız. Bir şey alıp gidebilirsiniz."

"O koleksiyonda istenmeyen anıları silecek bir şey olmadığı sürece, aptalca küçük bir teselli ödülü umurumda değil. Ama bu oyunu oynayacağım. Söz veriyorum."

Başını öne eğdi. "Sanırım sözünüzün bir değeri olup olmadığını öğrenmemiz gerekecek."

"Kalbimden çok daha değerli," diye mırıldandı.

Adam uzun, sessiz bir süre ona baktı ve kadın onu hiçbir zaman tam olarak okuyamadığı gerçeğiyle bir kez daha hayal kırıklığına uğradı.

Sonunda boğazını temizledi ve "Üstünü değiştirsen iyi olur" diye mırıldandı.

Kendine baktı. "Ah. Doğru."

Şifonyerin üzerindeki bavulundan geceliğini kaptığı gibi süite doğru ilerledi. Beyaz mermerden yapılmış muazzam odaya güvenli bir şekilde girdiğinde, gelinliğinin kalın kıvrımlarının üzerinden aşağıya doğru sallanmasına izin verdi ve yerine peygamber çiçeği mavisii şifon giyerken onu tekmeledi. Geceliğin kolları uzun ve dalgalıydı, bileklerinden içeri doğru daralıyor ve uçlarından dışarı doğru genişliyordu. Göğsünün hemen altında güzel bir ipek fiyonk vardı ama kare yakası, daha önce de söylediği gibi, bir yabancının önünde giyilmesi uygun olmayacak kadar dekolteydi.

Ama o artık bir yabancı *değildi*. Onun kocasıydı. Knox'u tekrar gördüğünde kendini alıştırması gereken bir unvan.

Yatak odasına döndüğünde eşikte durdu ve Rowin'in de düğün kıyafetlerini değiştirdiğini görünce vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladı. Şimdi üzerinde dar, siyah bir atlet vardı; kumaş, pazularını ve gövdesini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Rowin'in yeni açıkta kalan kollarının ve boynunun her santimini kaplayan, duman dalgaları gibi, mürekkep gibi siyah lekeler olduğunu görebiliyordu.

Onları dilimle takip etmek istiyorum.

Kendini durduramadan bu düşünce karşısında şok olmuş gibi bir ses çıkardı.

Hayır, kesinlikle istemiyorum.

Rowin ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama Genevieve onun bakışlarından kaçınarak "Bunu nereye koyayım?" diye sordu.

Çenesini dolaba doğru uzattı. "İşte. Yarın icabına bakarım." Elbiseyi yerleştirdikten sonra Genevieve dolaptan çıktığında Rowin'in yatağı ortadan ikiye ayırmış olduğunu gördü.

yastıklar. Yatağın büyüklüğü düşünöldüğünde saçma görünüyordu ama kesinlikle şikâyet etmedi. Adam yatağın kendi tarafındaki mumu söndürüp onları neredeyse zifiri karanlığa gömdüğünde, damarlarında ani bir adrenalın yükselmesi oldu.

"Her şeyden sonra beni bir şekilde yatağına almayı başardığına inanamıyorum," diye homurdandı.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı ama bunu saklamaya çalıştığından emindi.

"Yani, şimdi sadece... uyumaya mı gidiyoruz?" diye sordu adam yorganın kendi tarafındaki köşesini kaldırırken.

Onunla yatağına girmek tüm içgüdülerine ters düşüyordu. Ona çok kolay zarar verebilirdi. Daha önce pek çok yabancıнын yanında uyumuştı ama hiçbir zaman büyüü olmadan uyumamıştı. Yine de burada, onun yatağına, bu canavarlar evinin herhangi bir yerinde olduğundan daha güvende hissediyordu.

Rowin'in bakışları onunkilere kilitlendi. "Yapmak istediğın başka bir şey var mı? Bugün yeterince hareketli geçmedi mi?"

"Bu gece ele almamız gereken son bir şey var, değil mi?" diye sordu.

"Hangisi?" Beklentiyle başını öne eğdi.

Ve sözcüklerin ağzından dökölmesini engelleyemeden, "Zifaf meselesi," diye ağzından kaçırdı.

Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından yerini sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir ifadeye bıraktı. "Evli olmamızın yapacağımız anlamına gelmediğini söylediğini sanıyordum-"

"Öyle demek istemedim," diye düzeltmek için acele etti. "Demek istediğım, Knox'u daha önce duydun. Sence bu gece bizi izliyor mudur? Bizden herhangi bir kanıt bekliyor..."

"Yatak odalarımızda gözetleme gözlüğü yok. Eğer bizi gözetlemeye karar verirse, bunu bizzat yapmak zorunda. Ve ben bunu hissederim," diye güvence verirken yorganı arkaya attı ve Umbra'nın yatağına sıçramasına ve yastıklarından birinin üzerine kıvrılmasına izin verdi.

Genevieve yaratıkla aynı yatağı paylaşma fikri karşısında yüzünü buruşturdu ve Umbra'nın da ona ters ters baktığına yemin etti.

"Kanıtın oldukça keyfi olduğundan bahsetmiyorum bile, çünkü herkes lanet olabilir," diye devam etti tilkinin yanına uzanırken, gözlerini kapatırken başını katlanmış kollarına yaslamak için uzandı. "Duygusal bir bağ, ona oyunu için bahisleri veren şeydir."

Genevieve yatağın kendi tarafına geçebilmek için son mumu söndürmek üzere hareket ederken, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi. "Duygusal bağın sahtesini yapmak çok daha zor."

İlk kez, kabus ateşle başlamadı.

Genevieve donmuş bir gölün ortasında gelinliğini giyyordu. Görebildiği kadarıyla, üzerinde sadece karanlık ve ayaklarının altında buz vardı.

"Dans etmek ister misin?" dedi derin bir ses arkasından.

Genevieve irkilerek sese doğru döndü, buzun çıtırdama sesi donmuş açıklıkta yankılanıyordu. Göz ucuyla donmuş yüzeyde sürünen bir çatlak gördüğüne yemin etti ama onu fark ettiği anda tüm tehlike düşünceleri yok oldu.

Rowin elini ona doğru uzatırken, "Hiçbir zaman doğru dürüst bir ilk dansımız olmadı," dedi.

Hiç tereddüt etmeden avucunu onunkinin içine koydu ve adam onu buzun üzerinde zahmetsiz bir vals yaparak döndürdü. Kendisini onun etrafında döndürürken vücut ısisına olabildiğince yaklaştı ve onun ne kadar zarif olduğundan etkilendiğini fark etti. Hareketleri yavaşlayıp sabit bir salınıma dönüştüğünde gözlerini kapadı ve yüzünü onun omzuna yasladı.

"Bana güvendiğin için minnettarım," dedi ona, derin sesinin gürültüsü yanağında titreşerek. "Farrow'la olanlardan sonra bunun kolay olmayacağını biliyorum."

Farrow'un adını duyunca kaskatı kesildi ama nedense kendini geri çekemedi. Tekrar konuşmaya başladığında, sol elindeki bir şey garip bir şekilde ısınmaya başladı.

"Yine de kalbini verirken daha dikkatli olmalıydın," diye devam etti.

Yüzüğü fark etti. Gözlerini kırıştıtararak açtı ve elinin onun elinde kenetlendiği yere baktı. İğrenç gümüş yüzük, adamın söylediği her kelimeyle birlikte on derece daha ısınıyormuş gibi hissediyordu.

Kadın geri çekilmeye çalıştığında, adam tempolarını bir kez daha artırdı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. "Rowin-"

Ancak sonunda dönmeyi bıraktığında, onun Rowin olmadığını gördü ve aniden etrafındaki soğuk hava tamamen kavurucu hale geldi. Ayaklarının altındaki buz daha da çatlamaya başladı, onu kendine doğru çekerken her yöne örümcek ağıları yayıldı.

Farrow danslarına devam ederken, "Sen de onlardan birisin Genevieve," dedi. "Eğlencelisin ama benim ya da iyi bir aileden gelen herhangi birinin senin gibi biriyle evleneceğine inanmak hayalcilik olur."

"Bırak beni," diye tısladı ona, dönmelerini durdururken ayaklarını yerine bastırdı.

Kendini onun elinden çekip almaya çalıştı ama adam bırakmadı, kız onun tutuşuna karşı mücadele ederken gülüyordu.

"Bırakın beni!" diye tekrar bağırdı.

Farrow ona, "Bana söz verdiğin şeyi geri alır almaz yapacağım," dedi. Ve sonra elini onun göğsüne daldırdı.

Adam kalbini vücudundan söküp aralarında tutarken ağzından karışık bir çığlık yükseldi. Kadın, adamın içinde açtığı deliğe bakarken korsesinin üzerinde parlak kırmızı kan çiçek açmaya başladı.

"Neden? Onu istemiyorsun bile," diye homurdanarak adamın elindeki çırpınan organı geri çekmeye çalıştı.

"Tabii ki hayır. Ama bunu başkasına vermene de izin vermeyeceğim," dedi ve onu iterek uzaklaştırdı.

Geriye doğru düştü, yerde kaydı ve boğazından öfkeli bir çığlık koparken buza çarptı.

Genevieve yatakta ayağa fırladı. Kabusun etkisiyle nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarmış, şakakları terden kayganlaşmış ve bacaklarına dolanan bunaltıcı örtüleri yırtmaya çalışmıştı. Karanlıkta çılgınca etrafına bakındı ve bir an nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Rowin'in yattığı tarafa doğru baktı.

Sırtı ona dönüktü, düşmeden olabildiğince kenara yaklaşmıştı. Baş yastıklardan biriyle örtülüydü ve kadın onun uykusunda çıkardığı gürültüyü bilinçsizce engellemeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

En azından uyanmadı, diye düşündü.

Aynı şey Umbra için söylenemezdi.

Genevieve sonunda tilkiyi gördüğünde sıçradı, tamamen uyanıktı ve hâlâ kıvrıldığı yerden gözlerini kırpmıyordu.

Genevieve sırtını Tanıdık'a döndü ve yastığına yerleşti, vücudunun soğumasını beklerken yorgan hâlâ beline kadar iniyordu.

Farrow bir konuda yanılmıştı. Biri onunla evlenmişti. Ama hiç de hayal ettiği gibi bir düğün olmamıştı.

Gözlerinin kenarlarının diken diken olduğunu hissettiğinde, yumruklarını çarşafıya geçirdi ve hain gözyaşlarını engelleyene kadar dişlerini sıktı. Ağlamayacaktı. Burada ağlamayacaktı.

Oynaması gereken bir şeytan oyunu vardı. Ve bu sefer, kazanana kadar gitmeyecekti.

G)LdEd ÖNCEKİ

Genevieve yatağına atlayan bir kar leoparıyla uyandı. Devasa kediden kaçarken delici bir çığlık attı ve-

-Yatağın kenarından yuvarlandı.

Ancak yere çarpmanın acısı hiç geçmedi çünkü çarpmadan bir saniye önce tüm vücudu yok oldu.

Geri dönen sihrinin verdiği rahatlama hissiyle kendini katı haline geri döndürdü. Başını kaldırıp baktığında leoparın koyu renk gözlerinin yatağın hemen kenarından baktığını gördü, kuyruğu beklentiyle sallanırken kulakları kafasına yaslanmıştı.

"Safir, *topukla*," diye emretti Ellin'in sesi odanın öbür ucundaki bir yerden büyümüş kediye.

Bir an sonra diğer kız Genevieve'in yatağının yanında belirdi, yüzündeki ifade Genevieve'in düşündüğü kadar pişmanlık dolu değildi.

"Çok ağır uyuyorsun," dedi Ellin. "Başka ne deneyeceğimi bilemedim."

Genevieve ayağa kalktı ve kendisiyle birlikte yataktan kayan çarşafı tekmeledi. "İlk etapta ne denedin?"

Ellin omuz silkti. "Kapıyı çaldım."

Genevieve bir elini kalçasına dayadı. "Kaç kez?" "Bir kez."

Genevieve ters ters baktı.

Ellin'in herhangi bir özür yerine önerdiği tek şey, "Av sırasında nasıl daha uyanık olunacağını öğrenmen gerekecek," oldu. Ve ne yazık ki haklıydı. Genevieve'in daha önce uykusunun ağır olması konusunda endişelenmesine hiç gerek olmamıştı. İçgüdüleri ne zaman tehlikede olduğunu hissetse

ortadan kaybolmak için. Dün geceyi saymazsak, genellikle kâbuslarından uyanmazdı bile. Gün ışığı ufukta belirene kadar onlara katlanıyor ya da hiç uyumamayı tercih ediyordu.

Genevieve oflayıp puflayarak gözlerini ovuşturdu ve uykusu sırasında uyandığı için zihninde hâlâ devam eden uyku halini dağıtmaya çalıştı. Etrafındaki oda hâlâ karanlıktı, ona günün hangi saati olduğunu söyleyecek hiçbir pencere ya da doğal ışık yoktu. Rowin ve Umbra da ortalıkta görünmüyordu.

"Saat kaç?" diye merak etti.

"Dört buçuk," diye cevapladı Ellin, Tanıdık'ının kabarık beyaz kulaklarının arkasını kaşırken, kedi mırıltısıyla odayı doldurdu.

"*On iki saatten fazla mı uyudum?*" Genevieve ağzı açık kaldı. "Rowin beni neden uyandırmadı?"

"Dinlenmen konusunda çok kararlıydı." Ellin omuz silkti. "Ölümlü olduğun için daha fazlasına ihtiyacın varmış gibi bir şey. Doğrusu, grup geldiğinde ve Sevin ile Covin trompetlerini ele geçirmeye karar verdiğinde uyanmamış olmana şaşırdım."

"Trompet mi çalıyorlar?" Genevieve merak etti.

"Hayır."

Genevieve kendini sırtırken buldu.

Ellin, "Bir yanım ilk raundu geçebileceğini umuyor, bu moronlarla tekrar baş başa kalmamak için bile olsa," diye homurdandı.

Genevieve kuru bir sesle, "Çok duygulandım," dedi.

Ellin elini kaldırıp odanın etrafındaki havayı süpürme hareketi yaparken sadece sırtıttı. Genevieve, apliklerdeki mumların canlanmasını ve statik elektrik gibi tenini saran çatırdama hissini hayretle izledi. Bu, Rowin Enchantra'nın ön kapısını ilk açtığında hissettiklerine çok yakın bir duyguydu.

"Ateş mi?" Genevieve sordu. "Hepiniz bunu yapabilir misiniz?"

"Işık," diye düzeltti Ellin. "Ve hayır. Ailedeki tek Işık Wraith'i benim."

Genevieve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. "Yani Rowin...?"

"Rowin, Wells ve Remi Gölge Wraithler. Her Wraith'in gücü değişebilir çünkü şeytani ebeveynimizden pek çok şeyi miras alabiliriz," dedi Ellin elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

konu tartışmaya devam etmek için çok sıkıcıydı. Ama Genevieve şimdiye kadar onlar hakkında daha fazla şey renmediği için kendini tekmeliyordu. "Hazırlanmaya başlama vakti geldi. Maskeli balo bir buçuk saat içinde başlayacak ve Rowin, o ve diğerleri babamın herkesin gelişi için hazırlanmasına yardım ederken benim de giyinmene yardım etmemi istedi ama biliyorsun benim de hazırlanmam gerekiyor."

Genevieve tam Ellin'in neden ona yardım etmesi gerektiğini soracaktı ki yatak odasının kapısında asılı duran gelinliği fark etti. şimdiye kadar gördüğü en özenli elbiseydi -gelinliğinden çok daha detaylı- ve evdeki Mardi Gras balolarındakilerden bile daha gösterişliydi.

Ellin, Genevieve'in elbiseyi giymesine yardım etmeden önce i çamaşırlarına kadar soyunmasını sabırla bekledi. Elbisenin bedeni bozulmamış altın sarısı ipekten yapılmıştı; kemikli panelleri, kat kat kaban eteklere yol vermeden önce belinde bir noktaya kadar iniyordu. Ellin korsenin bağcıkları Genevieve neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı ama yarattığı etki oksijensiz kalmasına değdi; kare yaka, Genevieve'in muhteşem göğüslerinin skandal yaratacak kadar büyük bir kısmını gösteriyordu. Korsenin kalın askıları omuzlarının st kısmında fiyonklarla bağlanmıştı; Genevieve'in hayran kalmaktan kendini alamadığı bir detaydı bu ama elbiseyi gerçek bir başyapıt haline getiren, pırıl pırıl elmas ve incilerden yapılmış, el işlemeli, anatomik kalpti.

Kalbin ortasından çıkan armut biçimli taşlar korsajın her tarafına ve eteklere saçılarak kalbin binlerce parıldayan siyah kan damlacığına dönüştüğünü gösteriyordu. Genevieve eteklerin ne kadar kolay hareket ettiğini görmek için bir dönüş yaptı. Hava gibi.

"Haklıymış. Altın rengi sana çok yakışmış," dedi Ellin, elbiseye hayranlıkla bakmak için geri çekilirken.

Genevieve *onun* kim olduğunu sormak için ağzını açtı ama Ellin çoktan yoluna devam ediyordu.

"Unutma, Av gece yarısı başlıyor. Başladığında, *onların* eğlencesi için resmen var olursunuz," diye uyardı Ellin. "Parti sırasında kendinizi şımartmanızı ve yaşayabileceğiniz son eğlencenin tadını çıkarmanızı öneririm."

Genevieve yüzünü buruşturdu.

Ellin i çekti. "Rowin'in sizi bu oyunu birlikte oynamanın sonuçlarına hazırlamadığından endişeleniyorum - kazansanız da kaybetseniz de. Herkes için."

"Annen yüzünden mi? Bütün bunlar bunun için değil mi? Onu Kızıl Çürük'ten kurtarmak için?" Genevieve öyle dedi.

"Durum bundan daha karmaşık," dedi Ellin. "Ama bu senin sorunun değil. Sen gerçekten ailenin bir parçası değilsin."

Genevieve sanki Ellin ona tokat atmış gibi irkildi ama Ellin bunu fark etmemiş gibiydi. Genevieve aksini düşündüğünden ya da istediğinden değil, ama bu tür sözlerin derin bir acı vermemesinin mümkün olduğunu sanmıyordu. Rowin hariç, buradaki herkes için harcanabilir olduğu açıktı. Sevin'in onu evlendirmiş olması önemli değildi. Ellin'in onun giyinmesine yardım etmiş ve kardeşlerine karşı onu savunmuş olması da. Ya da Barrington'ın onu bağışlama konusunda bu kadar kararlı olması. Tecrübelerine göre, ölümsüzlerin kalpleri aslında aşılmaz bir taştan yapılmış olsa bile, size empati kurduklarını, hatta bağlandıklarını hissettirmenin bir yolu vardı.

Genevieve, hiç bitmeyen varoluşlarında bu kadar çok yaşam ve ölüm görmenin gerekli bir başa çıkma mekanizması olduğunu hayal etti. Yine de, ölümlü olmayı neden bu kadar sevdiğini hatırlatan iyi bir şeydi. Her şeyi bu kadar yoğun hissetmekten hoşlanıyordu. Neredeyse her şeyi. Kesinlikle kalp kırıklığı olmadan da yapabiliirdi.

"Hazırlanmayı bitirdikten sonra babam onunla çalışma odasında buluşmanı istedi," dedi Ellin, Genevieve'i düşüncelerinden çekip çıkararak. "Ama saat altıda balo salonunda olmayı unutma. Knox biri geç kaldığında sinirlenir. Görkemli bir giriş yapmayı sever."

Ellin bu son söz üzerine gözlerini devirerek gitmek için döndü ve Tanıdık'ının önündeki koridora kaçmasına izin verdi.

Yalnız kaldığında Genevieve yatağın köşesinde duran, daha önce görmediği gümüş bir hediye kutusunu fark etti, yanında da dirsek hizasında bir çift eldiven vardı. Kutunun üzerinde mor bir zarf duruyordu, gümüş balmumu mührü yukarı bakıyordu ve tereddüt etti.

En son böyle cazip bir mektubu açtığımda.

Sonunda zarfı alıp çevirdiğinde, bu kez zarfın kendisine gönderilmiş olduğunu gördü. Yani, *Bayan Silver'a*.

Mührü kırmak için tırnağını kapağın altına kaydırıp ve içindeki kalın, siyah parşömeni çıkardı. Sayfanın ortasında parıltılı, gümüş mürekkeple yazılmış üç cümle ve bir isim vardı.

Kocanız altını istedi. Maskeyi ben istedim. Bence oldukça uygun olacak.

Knox.

Mektubu bir kenara fırlattı ve kutunun kapağını açarak altındaki maskeyi ortaya çıkardı. Maskeyi gördüğünde içine dolan dehşet duygusu neredeyse boğulmasına neden oluyordu.

Bir tavşan.

Şeytan onu parlak, yaldızlı *bir av* gibi giydirmişti.

Genevieve, Rowin'in odasından çıktığında bir insan kalabalığıyla karşılaşmayı beklemiyordu.

Kapıyı açar açmaz, hepsi de zenginliğe bir grup maskeli figür bir anda ona doğru döndü. Bu ona ürkütücü bir şekilde kargaları hatırlattı.

Arkadan biri soluk soluğa, "Bu o olmalı. Gelin."

Hepsi de el aynası gibi görünen şeylere ve çeşitli fokurdayan kokteyllere tutunmuşlardı.

Tüylerden yapılmış bir elbise giymiş ve yüzünün üst yarısına bir tavus kuşu maskesi takmış olan figürlerden biri, aynasını kaldırarak "Bana gelini göster" diye rica etti.

Genevieve'in görüntüsü aynanın yüzeyinde gerçek zamanlı olarak belirdiğinde herkesin nefesi kesildi. Genevieve'in kendisi de dahil.

O sırada figürlerden bir diğeri öne çıktı ve daha önce hiç görmediği bir böcek örneğiymiş gibi onu incelerken üzerine doğru eğildi. Maskesi parlak kobalt mavisiydi, şüpheli bakışları ve üç parçalı takım elbisesinin geri kalanıyla aynı renkteydi. Onun tavşan kostümünün ya da tavuskuşununun aksine, adamın takımının teması... maskeli bir adam gibi görünüyordu.

Rowin'in yüzüğü aniden ısınmaya başladı ve şok içinde parmağına baktı.

"O kadar da özel bir şeye benzemiyorsun," diye alay etti mavili adam.

Genevieve parmağındaki yüzükle oynadı. "Biliyor musun, ben de *tam* senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Bu durum onu eğlendirmiş gibiydi, başını ona doğru eğerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bahislerimizi neden senin üzerine oynayalım ki?"

Genevieve küçümseyen bir ifadeyle dudağını büktü. "Asıl soru şu: Senin bunu yapıp yapmaman neden umurumda olsun ki?"

Gülümsemesi sıkılaştı. Halka daha da ısındı.

"Favored'i kazanmak istemiyor musun?" diye ters ters baktı.

Genevieve kıkırdadı. "Bir ailenin birbirini parçalamasını izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir grup ahlaksız pisliği neden etkilemek isteyeyim ki?"

Kafasında geyik boynuzları olan biri, "Çok geveze," diye mırıldandı.

"Rowington'ın daha sessiz birinden hoşlanacağını düşünmüştüm," diye karşılık verdi bir başkası.

Genevieve neredeyse gülüyordu. *Kesinlikle gülerdi.*

"Ölümlüler," dedi adam gözlerini küçümser bir ifadeyle devirerek. "Söylediklerinizi hakaret olarak algılayacak kadar ahlaken üstün olmayı önemseyip mi sanıyorsunuz? Yeterince uzun yaşayabilseydiniz, ahlaksızlık ya da azizlik diye bir şey olmadığını, sadece zaman geçirmenin yaratıcı yolları olduğunu görürdünüz."

Etraflarında birkaç kadeh tokuşturuldu.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," dedi yanlarından geçmeye çalışırken. "Anlamsız ebedi varlığınızın tadını çıkarın."

Adam onun yolunu kesmek için bir adım öne kaydı. Yüzük artık kavruluyordu.

Genevieve ona hareket etmesi için bağırmadan, adam uzandı ve onu duvara doğru itti. Omuzları ve sırtının küçük bir kısmı sert yüzeyden acı verici bir şekilde sekti, ancak dengesini yeniden kazanmaya çalışırken tek yapabildiği şok içinde keskin bir nefes almaktı.

"Dikkat et Cedric," diye uyardı tavuskuşu. "Eğer onun oyununu bozarsan Knox seni öldürür."

"Onu sakatlayacak değilim ya," dedi Cedric alaycı bir gülümsemeyle. "Sadece ne tür bir dövüşü olduğunu görmek istiyorum. Katkısının acınası olacağına dair içimde bir his var."

Acınası. İşte yine o kelime. Ona saldırmamak için kendini zor tuttu.

Onun yerine, gitti. Kalabalığa onun bu kadar heyecanlanmasını izleme zevkini reddetti. Oyunun ilerleyen bölümlerinde bunu yeterince emindi.

"Hey, seninle işim bitmemişti," diye seslendi Cedric onun peşinden koşarken. "Dinle, belki de yanlış bir başlangıç yaptık. Sana bir teklifim var ve zaman kaybı olmayacağından emin olmak istedim."

"İlgilenmiyorum," dedi ona bakmadan yoluna devam ederken.
"En azından ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye bastırdı.
"İkimizi de zengin edebilirim. Ben zaten zenginim. Sanırım *daha* da zengin."
"Eğer çılgılık atarım," diye tehdit etti neşeyle. "Bir saniyeliğine durabilir misin?"
"Rowin!" diye bağırdı. "Tuhaf bir adam rahatsız *ediyor-mmf!*" Cedric arkadan elini kızın ağzına kapatmıştı.
Çenesini açtı ve dişlerini adamın başparmağı ile işaret parmağı arasındaki hassas ete olabildiğince sert bir şekilde geçirdi.
"Seni küçük *orospu!*" Cedric onu silkelemeye çalışırken uludu ama kadın sadece daha sıkı ısırırdı.
Sonunda onu yerinden oynatmayı başardığında, dişlerini bir kez daha ona geçirmek için arkasını döndü. "Benden uzak dur, yoksa bir dahaki sefere *kemiğe* vuracağımdan emin ol."
Uzaklaşırken Rowin'in elindeki yüzüğe baktı ve başparmağının ucuyla yüzüğün üzerine dokundu. Attığı her adımda daha da soğuyordu.

Genevieve Barrington'ın çalışma odasına vardığında, maskeli balonun başlamasına bir saatten az bir süre kalmıştı.

Loş, mum ışığıyla aydınlatılmış oda oldukça cereyanlıydı ve gözleri karanlığa alışırken omurgasından aşağı bir ürperti akmasına neden oldu. Odun, tütün ve eski kitap kokuları, yanmış bir şeyin acı kokusundan bir an önce ona çarptı.

Kolları, arka tarafta bir yerden odaya sızdığını hissettiği güçle çakıllaştı. Gözleri çalışma odasının ortasındaki masanın arkasındaki kitaplıkların üzerinde gezinirken, garip enerjinin kaynağını buldu. Büyük, dipsiz bir geçit.

Geçidin yüzeyi, dikey bir siyah su havuzu gibi dalgalanıyor gibiydi. Genevieve gizemli uçurumdan öylesine etkilenmiş ve rahatsız olmuştu ki, Barrington boğazını temizleyene kadar onu fark etmedi.

Barrington kitaplıklardan birinin yanında durduğu yerden, "Genevieve," diye usulca selam verdi. "Gel. Otur."

Masanın önündeki deri sandalyeye doğru ilerledi, kolçağın üzerine tünedi ve elbisesini dikkatlice yan tarafa doğru sarkıttı. Kumaşın çok fazla kırışmasını istemiyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi ona, ama ses tonunda açıkça belli olan bir hüznün vardı. "Tessie'nin gözlerine sahipsin. En azından onunla ilk tanıştığımda sahip olduğu gözlere."

Çünkü Ölü Çağırınlar büyülerini miras alma ritüelini tamamlar tamamlamaz, ailesindeki kadınların doğuştan sahip olduğu sıcak serulean mavisi buz gibi bir mavi tonuna dönüşüyordu. Grimm Mavisi.

Ophelia'nın küçük kız kardeşi olan Genevieve, annesinin tüm hayatı boyunca sahip olduğu unutulmaz irisleri almak konusunda endişelenmeyi hiç düşünmemişti. Grimm Mavisi onun tenine ya da saçlarına Ophie'ninki gibi yakışmıyordu.

"Sende de onun kararlılığı var," dedi Barrington, kızın dikkatini tekrar kendisine çekerek.

Genevieve, "Ophelia buna inatçılık derdi," diye mırıldandı.

Gülümsemeye çalıştı ama bu hareket neredeyse acı verici görünüyordu.

Bir vuruş.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda.

Kendi soruları boğazında düğümlenip kalsa da Genevieve onunkinin başlamak için uygun bir yer olduğunu biliyordu. "Babam oldu. Phantasma'ya tekrar girdiğini öğrendik ve orada bir seviye var... Dolandırıcılık. Kaybetmenin sonucu en sevdiğin kişiyi öldürmekti ve o..."

Barrington sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı ve hırlayarak, "Hâlâ hayatta mı? Gabriel?"

"Ophelia ve ben emin değiliz. Ve ikimiz de bu noktada daha fazla aramak istemiyoruz-"

"Onu bulacağım," diye öfkелendi Barrington. "O piçin onun ölümü olacağını hep biliyordum. Phantasma'ya hiç girmemeliydi. Bu yüzden biz-"

Dudaklarını birbirine bastırarak sözünü kesti.

"Anlat bana," diye yalvardı Genevieve. "Her şeyi. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum, bilmeye *ihtiyacım* var. Neden hiç..."

Beni sevdin mi?

Hayır, bu doğru değildi. Tessie Grimm kesinlikle iki kızını da sevmiştir. Kendi tarzında.

Belki de basitçe herhangi biri, herhangi bir şey olabilirdim ve yine de bana karşı Ophie'ye karşı hissettiği gibi hissetmezdi? Bu daha yakındı.

"Buraya geldim çünkü benimki gibi başka bir aile arıyordum," diye açıkladı. "Düşündüm ki... Senin bir Ölü Çağırana olabileceğini umuyordum. Ve eğer çocuklarınız varsa, en azından iki tane, benim gibi kaybolmuş hisseden birini bulabilirdim. Annem bana *hiçbir şey* söylemedi. Ophelia'ya karşı çok katıydı ama benimle hiç ilgilenmezdi. Annem öldükten sonra kendimizi toparlamak ikimiz için de çok zor oldu."

Barrington uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra.

"Tessie ve ben Knox için bir iş yaparken tanıştık. Bir Necromancer'ın kanına ihtiyacım vardı."

Genevieve'in kalbi hızla çarpıyordu. Sonunda annesinin geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmek üzereydi.

"Knox bana bu görevi verdiğinde New Orleans'taydım ve Grimm ailesini ortak bir bağlantı aracılığıyla duymuştum. Annen henüz büyüsünü almamıştı ama önemli olan onun kan bağıydı. Ve yardım etmekten mutluydu. Büyükannen muhtemelen bir Şeytan Tanıdığına yardım ettiğini duysa çok kızardı. Ama Tessie vahşi ve düşüncesizdi."

"Annem mi?" Genevieve kaşlarını kaldırdı. "Vahşi ve düşüncesiz mi?"

Barrington başını salladı. "Bu doğru. Bu yüzden özellikle başlangıçta çok iyi anlaştık. Kısa sürede yakın arkadaş olduk. On yıl boyunca yaşadığımız maceraları anlatmaya vaktimiz yok. Belki Av'dan sonra. Neden şimdilik en acil sorularınızı sormuyorsunuz?"

"Yarığa ne sebep oldu? Neden Phantasma'ya girdi? Taktığı madalyon hakkında bir şey biliyor musun? Bir zamanlar ona uyan bir tane takıyordun."

Genevieve elbisesinin gizli kırımına uzandı ve resmi çıkardı. Barrington, Genevieve resmi uzatırken yutkundü, parmak uçları narin kâğıdın kenarını zorlukla kavradı, sanki bir zamanlar var olan dostluklarının tek kanıtını kazara mahvedebilirmiş gibi.

"Bu birlikte çektiğimiz son fotoğraftı," diye fısıldadı. "onun Phantasma'ya girmek istemesi yüzünden başladı. Nekromansi eğitimi neredeyse tamamlanmıştı ama hâlâ büyüsünü almamıştı. Yine de o lanet yarışmaya katılmakta ısrar etti. Daha önce de söylediğim gibi

Tessie'nin düşüncesiz biri olduğunu biliyordum. Ama sihrini aldıktan sonra... ve madalyonunu... değişmiş olması beni şaşırtmadı."

"Madalyonunun neden bu kadar özel olduğunu biliyor musun? Seninki de aynı mıydı?"

Ve neden artık seninkini giymiyorsun?" Genevieve sordu.

"Benim taktığım özel bir şey değildi. En azından anneninki gibi değildi. Ruh Kilitleri hakkında ne biliyorsun?"

"Ruh Kilitleri mi?" Genevieve terimin tadını ilk kez ağzında hissederek tekrarladı

"Onlar ruhları toplamak ve içermek için yapılmış büyülu eserlerdir. Sadece birkaç varlık onları nasıl döveceğini bilir. Büyü her türlü eşyanın üzerine yerleştirilebilir, ancak madalyonlar oldukça sık kullanılır. Fotoğrafta taktığım madalyon Knox tarafından, onun için bir çalışmayı tamamladığım sırada bana ödünç verilmişti. Ama anneninki çok farklıydı. Daha önce hiç görmediğim bir sihirle örtülüydü ve inanılmaz derecede güçlü, felaket bir şey içerdiğinden emindi."

"Nasıl felaket?" Genevieve bastırdı.

Barrington omuz silkti. "Açıklayabileceği bir şey yok, daha çok bir his. Büyükannenin de aynı şeyleri hissettiğini söyledi. Onu bu yükü taşımaya hazırlamak için kız kardeşine karşı katı davranmış olması beni şaşırtmıyor. Buna *büyük bir sorumluluk* derdi. Onu son gördüğümde, kendini Phantasma'ya atmak üzereyken bile, ilk çocuğuna karşı ne kadar dikkatli olması gerektiğinden bahsediyordu. Madalyonu devralacağı gün için onu nasıl eğitmesi gerektiğinden."

Genevieve elbette Ophelia ve madalyonuyla ilgili olanları biliyordu. Kız kardeşinin mirasına nasıl yol açtığını. Kaderine. Bunu *felaket* olarak tanımlamazdı.

Ya da belki annesinin standartlarına göre öyleydi. Şeytanların Prensi'ni serbest bırakmak muhtemelen çoğu insanın standartlarına göre felaketti.

Ama o insanlar Salem'i tanımıyordu. Ya da en azından onun sevgisine sahip değillerdi.

"Annen seni severdi Genevieve," diye tekrar konuştu Barrington. "Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim. Eğer seni ihmal ettiyse, bunun nedeni sen doğmadan çok önce ona yük olan bir şeydi."

Genevieve sessizce başını sallarken ellerine baktı.

"Ama," diye devam etti Barrington, "bu şimdi ona bu konuda kızgın olamayacağın anlamına gelmez. O gitmiş olsa bile. Bu öfkeyi hissetmeye hakkın var."

Genevieve'in bakışları tekrar onunkilere kaydı.

"Bazen ebeveynler korkunç hatalar yaparlar. Ve onları düzeltmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur," diye fısıldadı ona. "En azından ihtiyacın olduğu sürece kızgın olmana izin verebiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi ona içtenlikle. Böyle hissetmek için onun iznine ihtiyacı yoktu ama yine de iyi hissettiriyordu.

"Çocuklarım Av'da sana pek iyi davranmayacaklar," diyerek konuyu değiştirdi. "Yine de sende Tessie'den çok şey görüyorum. Sen ve Rowin bunu kazanabilirsiniz. Ama ona güvenmek zorundasın. Diğerlerinin aklına girmesine izin verme. Grave'e dikkat etmelisin. Onun tarafında kaba kuvvet ve kararlılık var. Covin de öyle. Remi ve Wells sessiz ama zekiler. Ellin acımasız değil, ama kolay kolay pes etmiyor - onu sonuna kadar izleyin. Ve Sevin... Sevin'in ne yapacağı belli olmaz."

Genevieve ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce bu bilgilerin olabildiğince çoğunu hafızasına kaydetti. Ayrılmadan hemen önce durdu ve arkasına baktı.

"Onu bulmaya gitmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet."

"Neden ?" diye sordu. Sessizlik.

Sonra, "Bazen bir şeylerin peşinden koşmamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Bazen yapabileceğimiz tek şey gitmelerine izin vermek ve kendi kendilerine geri dönmelerini ummaktır."

Genevieve odanın kederli sessizliğini terk ederken, böyle bir şeyin onun için asla yeterince iyi olmayacağını biliyordu. Her zaman bulunmak isteyecekti. Ne kadar kaçarsa kaçsın.

KNOX'UN YILLIK MASKELİ BALOSUNA DAVETLİSİNİZ

Cehennem Ağız saat tam altıda açılır ve on iki buçukta kapanır. | Bu tarihten sonra Enchantra'da kalan herkes görüldüğü yerde öldürülecektir.

AV

Tüm bahisler bin Ruh Sikkesi ile başlar. | Şampiyon, İlk Avcı ve İlk Elenen için tüm bahisler Maskeli Balo'da Gece Yarısından önce oynanmalıdır. | Son İki, En Çok Öldüren ve Favori için tüm bahisler ilk altı Tur boyunca esnektir ancak yedinci Tur başlamadan önce kilitlenmelidir. Favori, Final Turundan önce açıklanacaktır. | Her Turun başında Av Bıçağı Avcıyı seçtiğinde, Avcı oyunun hangi sürümünü oynamak istediğini seçecektir. Güvenli saatler tam on iki saat sonra başlar. | Tüm izleme, bu davetiye ile birlikte verilen tek yönlü gözlükler aracılığıyla yapılacaktır.

Av bittikten sonra gözlükler Knoxium mülküne iade edilmelidir.

BAHİS KATEGORİLERİ

Şampiyon
İlk Avcı
İlk Elenen Son
İki En Çok
Öldüren
Favori

OYUNCULAR

Son Şampiyon: Rowington Gümüş
Gravington Gümüş
Covington Gümüş
Remington Gümüş
Sevington
Gümüş
Wellington
Gümüş Ellington
Gümüş

GELİN

Söz verdiğimiz gibi, bu yılki Av'ın çok özel bir sürprizi var. Rowington Silver ve Genevieve Grimm yeminlerini ettiler ve Rowington Silver Av'daki partneri olacak. Bu nedenle çift üzerine oynanan tüm bahisler iki katına çıkacaktır. Stratejilerinizi buna göre ayarlayın. Rowington üst üste altmışıncı galibiyetini elde ederse, bu onun son Avı olacak. Tabii ki, sevgili Silver kardeşlerimizden biri evlilik boşluğunu son denediğinde, sonu pek de iyi bitmemişti, değil mi?

İLKB A HAR
É@UINOX'UNUN
GECE Sİ

MAGQUERAdE

Enchantra parıldıyordu.

Çanlar altıyı çaldığında Genevieve balo salonuna adımını attı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Etrafındaki hava, parıldayan ateş böceklerine benzeyen ışık küreleriyle doluydu ve odanın her köşesinde ışıkları sonsuz gibi gösteren devasa, yaldızlı aynalar vardı. Başının üzerinde, odanın tavanının çevresinden ipek kuşaklar uzanıyor ve merkezde tek bir noktada toplanıyordu; burada parlayan kürelerden oluşan bir küre yavaşça dönüyordu.

Maskeli konuklar balkona yayılmış, altlarında dans edenleri izliyor ve sarhoş kahkahalarla uluyorlardı. Dans pisti canlı varlıklarla doluydu, hepsi de dedikodularına ve içkilerine ara verip o geçerken bakıyorlardı. Bir orkestra pırıltılı bir vals çalıyordu, melodiler havada şampanya köpükleri gibi süzülüyordu - Genevieve şimdi odanın karşısındaki bir çeşmeden aktığını gördü. İçeceklerin sergilendiği bölüme doğru bir hamle yaptı ve birkaç kadeh altın rengi, efervesan şarabın dibinde olduğunu bildiği coşkuyu arzuladı. Normalde bir iki kadehten sonra kendini durdururdu ama bu gece eğlenmek için Ellin'in tavsiyesine uyması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca, iyi bir partinin tadını çıkarmaktan daha iyi olduğu çok az şey vardı.

Genevieve ilk kadehini indirip olgun bir çileği ağzına atarken Ellin, "Siktir git Sevington Silver, öyle bir şey yok," diye homurdandı.

Genevieve'in bakışları Ellin, Sevin ve Covin'in birkaç adım ötede bir araya toplandıkları yere kaydı. Şaşırtıcı olmayan bir kıyafetleri

en az onunki kadar karmaşıktı, hatta daha da karmaşıktı. Sevin'in maskesi gümüş bir kurttu. Covin'inki çarpıcı bir yıldı, kıpkırmızı pulları onun ve Sevin'in gözleriyle aynı tonda kıpkırmızıydı. Ellin'in maskesi ise...

Sevin, Genevieve'i gördüğünde, "Bakın, tam zamanında, tarafsız olmayan bir üçüncü taraf görüşü," diye işaret , genellikle dudaklarından sarkan enayi belirgin bir şekilde yoktu.

Sevin iki parmağını Genevieve'e kıvrırarak onu yanına çağırdı.

Genevieve iki kadeh şampanya daha içtikten sonra meraklı bir sesle, "Evet?" diye sordu.

Covin onu bir aşağı bir yukarı süzerken kısık bir ısıklık çaldı. "Kesinlikle *enfes* görünüyorsun, tavşancık."

"Dikkatli ol Covin. Sevimli kılığına rağmen yeni kardeşimizin ısırığına dair söylentiler duydum," dedi Sevin.

Genevieve kadehinden bir yudum daha almadan önce, "Söylentiler her zamanki gibi doğru," diye onayladı.

Covin sırtarak, "Şanslı Rowin," diye mırıldandı ve Genevieve'in arkasından ani bir fısıltı sesi duyuldu.

Bakışları arkasındaki üç izleyiciye kaydı; hepsi de kuğu gibi giyinmişti ve Rowin'in odasının önündeki kalabalıkla aynı gözlükleri tutuyorlardı. *Rowin, gelin ve ısırtık* kelimeleri, onunla ellerindeki aynaların arasına bakarken konuşmalarında göze çarpıyordu.

"Her zaman izliyor," diye hatırlattı Ellin nefesinin altından. Genevieve bu kez daha uzun bir yudum aldı.

Covin, Genevieve'e "Bir şeyi halletmeniz gerekiyor," dedi. "Ellin'in maskesinin neyi tasvir ediyor olabileceğini düşündüğünüzü bize söyleyebilir misiniz?"

Genevieve yapamadı aslında. Maskenin işçiliği, Ellin'in giydiği muhteşem gümüş elbiseyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bu bir tür hayvandı, o kadar netti. Sadece dengesiz bir ayı ile ev kedisi arasında bir şey olarak tanımlanabilecek bir yaratık.

Sevin, Genevieve'in sessizliğinin ardından, öksürüyormuş gibi yaparken yumruğunun arkasındaki sırtımayı gizlemeye çalışarak, "Kendisi yaptı, eğer anlayamadıysan," dedi.

"Sapphire olması gerekiyordu ve bunu ikiniz de biliyorsunuz," diye tısladı Ellin. "Hepiniz gibi sevişmek, dövüşmek ya da parti yapmak dışında hobilerim olmasını yasaklıyorum!"

Sevin, "Sanat ve zanaatı bunlardan biri haline getirmeyi yeniden düşünmek isteyebilirsin," dedi.

"Wells hangi cehennemde?" Ellin homurdandı.

Covin ona, "Kuralları biliyorsun, ikizlerin oy hakkı yok," dedi.

Ellin yine de tepindi.

Genevieve kaşlarını kaldırdı. "Bekle, Ellin ve Wells-"

"Evet," diye araya girdi Sevin, o daha *ikizler* kelimesini söyleyemeden. Sözünü kestiğini fark etmesi bir anını aldı çünkü bu soru, konuşmalarına kulak misafiri olan herhangi bir partiliye şüpheli görünebilirdi. "Pekâlâ, ben biraz vampir bulmaya gidiyorum. Enayilerim bitti."

O kasıla kasıla uzaklaşırken, Genevieve Covin'le yalnız kaldığı için huzursuzca ayaklarının üzerinde kaydı.

"Peki"-Covin kıpkırmızı bakışlarını onun üzerinde gezdirdi- "kardeşlerim arasında bir favorin var mı?"

"Şu anda hanginizle konuşmuyorsam," dedi ona. Covin sırtıttı. "En azından espri anlayışın var."

Genevieve başka bir şey söyleyemeden biri Covin'in adını seslendi ve o da bir hoşça kal bile demeden kasıla kasıla çekip gitti.

Görgü kuralları cehennemde kaybolmuş bir sanat olmalı, diye düşündü iki bardağını da hızla bitirip yanından geçen bir garsonun tepsisine atarken. Akan şampanya kulesine doğru ilerledi ve bir kadeh daha doldurduktan sonra odaya doğru dönerek kalabalığı taradı.

Nerede o?

"Birini mi arıyorsun?"

Genevieve aradığı yüzü bulmak için döndü ama adamı bulamadı.

Remi altın rengi bir takım elbise giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Taktığı tilki maskesine rağmen, hem piercing olmamasından hem de Remi'nin ona ikizinden çok daha az kasıtlı görünmesinden onun Rowin değil Remi olduğunu anladı. Rowin'in saçları her zaman dikkatlice dağınıktı, kıyafetlerinin her detayı düşünülmüş ve rafine edilmişti - kendi tarzı gibi. Bu arada Remi'nin saçları belli ki parmaklarıyla taranmıştı ve gömleğinin düğmeleri yarı açıktı, kol düğmesi ya da kravatı yoktu.

"Dans etmek ister misiniz?" Remi davet için elini kaldırarak teklif etti.

Genevieve tereddüt etti, önceki gece kâbus zihninde yanıp sönüyordu. Dalgınca sol elindeki yüzükle oynamak için uzandı ve parmak uçları soğuk, dokulu metale değdiğinde, Rowin'in mührünü bulmak için şaşkınlıkla aşağı baktı.

Orada bir yüzük olmasına alışmıştı ve şimdi görünüşe göre onu kaybetmeye alışmıştı. Ama en azından yine kıpırdanacak bir şeyi vardı. Hem de Remi'nin niyetinin yeterince masum olduğunu söyleyecek bir şey, yüzüğün soğuk kaldığını düşünürsek.

"Bir sorun mu var?" Remi sordu.

Genevieve başını salladı ve sonunda elini Remi'nin elinin içine koydu, korkunç rüyanın görüntülerini zihninin gerisine iterken kendisini dans pistine doğru götürmesine izin verdi. Remi ona diğer çiftlerin etrafında dönen basit bir valsle rehberlik etti ve bu ülkeye tam da böyle bir anı umarak gelmiş olmasının ironik olduğunu düşündü. Yakışıklı bir talip onu dans ederek kendinden geçirecek, sonra da yaldızlı bir odanın gizli bir köşesinde buluşmaya götürecek.

Ama Enchantra altından yapılmamıştı. Sadece acımasız Gümüşlerden. "Bunun için üzgünüm," dedi ona. "Her şey için."

Etrafındaki izleyici kalabalığına, ellerindeki sihirli aynalara baktı. "Ne demek istediğini anlayamıyorum Remi. Ben Rowin'in karısıyım. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Gerçekten mi?"

Genevieve başını kaldırıp ona baktı. "Neden benimle konuşuyorsun Remi?"

"mı gerekiyor?" diye merak etti, Genevieve'i ustalıkla döndürürken.

Bir yandan.

"Nasıl öyle yap. Ama ilk karşılaşmamızdan sonra, senin *İstiyorum*," diye belirtti adam onu geri çekmeye başlarken.

Ve sonra, omzunun üzerinden, aradığı adamı gördü için.

Rowin, karanlığın parlayan ışığını kesen bir bıçak gibiydi. balo salonunda kalabalığı tarıyordu. Takım elbisesinin ceketinin sol göğsünde, kendi elbisesinin detaylarına benzer şekilde yaldızlı bir kalp olduğunu fark etti ve bu çağrışıma homurdandı.

Altın bir kalp mi? Lütfen.

Oniks tilki maskesinin altında bile, Rowin'in bakışlarının onu ve Remi'yi bulduğu anı biliyordu. Ancak adam, kadının düşündüğü gibi yanına gelmedi. Sadece kollarını kavuşturdu ve omzunu duvarlardan birine yasladı.

Odanın arka tarafındaki balkonu tutan sütunlar, o ve ikizi dans etmeye devam ederken dikkatle izliyordu.

"Yakında öldürüldüğünü görmek zorunda kalacağın biriyle tanışmaktan mutlu olur muydun?" Remi mırıldanarak dikkatini tekrar konuşmalarına verdi.

"Her zaman beni öldürmemeye çalışabilirsin," dedi tatlı bir sesle.

"Av'da merhamet yoktur," dedi ona. "Ama bu senin için üzülmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Genevieve adımlarını durdurdu ve elini onun elinden çekti. "Eğer bana *acıdığını* söylüyorsan-"

"Kapana kısılmış bir fareye acımaz mısınız?" dedi ama ifadesi hâlâ her zamanki gibi kayıtsız görünüyordu.

"Acıma duygunu kendine saklayabilirsin," diye tükürdü.

Remi başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki derin bir ses araya girdi.

"Sanırım karımla dans etme sırası bende."

O ve Remi başlarını birlikte Rowin'e çevirdiler ve Genevieve onun ani varlığıyla nasıl bir rahatlama yaşadığını görünce şok oldu.

Remi Genevieve'e doğru bir el salladı. "O tamamen senin."

Rowin, Genevieve'i kendi kollarına çekip kardeşiyle esrarengiz bir bakış alışverişinde bulundu. Rowin onu bedenine bastırdı ve müzik oldukça büyüleyici bir şeye dönüştü, balo salonunda ilerledikçe temposu yavaşça arttı.

Genevieve içgüdüsel olarak onun adımlarını takip ederken, etraflarındaki dünya yavaşça renk bulanıklığına dönüştü, aklı çok uzaklarda bir yerdedi.

"Sana ne söyledi?" Rowin kırpılmış ses tonuyla düşüncelerini yarıp geçerek sordu.

Genevieve gözlerini etraflarındaki dans pistinde gezdirmeden önce ona göz kırptı. Diğer tüm çiftler onları izlemek için durmuştu.

"Önemli bir şey değildi," dedi sonunda ona.

Ona sert bir bakış attı. "Eğer seni üzdüyse, kocan olarak senin onurunu korumanın benim *görevim* olduğunu unutmaman gerektiğini düşünüyorum."

Başka bir deyişle, Genevieve'in onu savunması izleyicileri için çok önemliydi. Ancak Genevieve şu anda yaşadığı gerçek duygulardan yola çıkarak onların sahte anlatılarını daha fazla süslemekle ilgilenmiyordu. Üzerinde bu kadar çok göz varken olmazdı.

Dans ettikleri şarkı nihayet sona erdiğinde ondan uzaklaştı. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Rowin onun elini tutup dans pistinden çekerken içini çekti, onu içeceklerin olduğu yere götürürken kalabalık tereddüt etmeden dağıldı. Masadan bir kadeh daha şampanya almak için uzaklaştığında, bir grup maskeli seyirci onu coşkuyla karşıladı ve Genevieve, konuşmalarından sıyrılıp ona dönerken içlerinden birinin cesurca ona göz kırpmasını izledi.

"Sanırım bir hayranın var," diye fısıldadı Genevieve, aniden teninde gezindiğini hissettiği kaşıntıya aldırmadan.

"Birçoğundan biri," dedi ona, arkasına bile bakmadan.

Genevieve dilini şaklattı. "Son nikâhımızdan dolayı hepsi hayal kırıklığına uğramış olmalı."

Sırıttı. "Cehennem varlıkları evlilik yeminlerinin kutsallığına büyük saygı duydukları için mi?"

Anlaşıldı. Bu da ona şunu hatırlattı.

"Bir Şeytan tarafından atılan bir balo için kesinlikle daha fazla sefahat beklerdim." Bu sözleri söyler söylemez kadehini dudaklarına götürerek örnek oldu.

Rowin onun içkisini bitirmesini izlerken, "Ne dilediğine dikkat et," diye uyardı. "Piç ev sahibimiz henüz gelmedi-"

İşaret üzerine, odadaki tüm ışıklar bir anda söndü. Arka plandaki müzik eskisinden daha uğursuz bir hal almaya başladı ve Genevieve kendini Şeytan'ın ortaya çıkışına hazırladı.

Phantasma'da Şeytanlarla uğraşmaktan payına düşeni almıştı ama biriyle aynı odada olmak asla alışamayacağınız bir şeydi. her odada çok fazla yer kaplıyor gibiydiler, sanki güçleri odanın havasını emiyordu. Ne kadar iyiliksever görünürlerse görünsünler, yine de tek bir düşünceyle sizi yok edebileceklerine dair bir uyarı.

"Hoş geldiniz, saygıdeğer konuklar." Knox'un çatırdayan sesi, göremediği bir yerden, sessiz balo salonunda yankılandı. "Her zaman olduğu gibi, maskeli balomu Öteki Taraf'tan bu doğrusal düzleme yıllık tek geziniz haline getiren sizlere çok teşekkür ederim."

Kısa bir ışık parlaması oldu; sonra küreler yavaşça etraflarında yeniden alevlendi, ancak bu kez parıltıları karmin rengindeydi. Genevieve heyecanla hayranlıkla oda dönüşürken izledi. Yataklar ile aynalı

Dans pistinin etrafındaki masaların yerini, mahremiyet yanılması yaratmak için tül perdelerle çevrili yatak başlıkları aldı. Binlerce küçük kırmızı parçadan oluşan ayna topları tavandan kızıl kürelerin arasında dönmeye başladı ve her yöne göz kırpan ışık noktaları saçtı. Orkestranın kemanları şehvetli bir kreşendoya geçerken, arkadan bağlı perdeler ayın ışıltısını engellemek ve her şeyi keyifsiz bir karanlığa gömmek için ağır bir hışırtıyla pencerelerin üzerine düştü.

Bir şeylerin birdenbire ortaya çıkması Genevieve için yeni bir şey değildi, özellikle de Salem'le geçirdiği zamandan sonra, ama Enchantra'nın gözlerinin önünde ışıltılı bir kutlamadan kıvranan bir ilişkiye dönüşmesi *heyecan vericiydi*. Büyük olasılıkla şu anda vücuduna giren ve damarlarını saf bir coşkuyla dolduran şampanya yüzünden, ama bu konuda çok fazla endişelenmemeyi tercih ediyordu.

Çiftlerin, üçlülerin, *dörtlülerin* yataklara doğru yönelişini izledi -bazıları yere çökerken o kadar uzağa bile gidemiyordu- ve orkestraya katılan inlemelerinin sesiyle teni karıncalandı. Daha önce hiç kimse ona böylesine sınır tanımaz bir şekilde dokunmamıştı ama şimdi bunu *arzuladığını* fark etti. Sistemindeki kabarcığın iltifatları olduğundan emindi.

Tam o sırada, bir tepsi dolusu parlak, pembe kokteyli dengeleyen bir garson yanından geçti ve o bardaklarda ne varsa ona anında ihtiyaç duydu.

Rowin, "*Genevieve, bekle,*" diye emretti.

Ama o böyle bir şey yapmadı, alevin peşinden koşan bir pervane gibi garsonun peşinden maskeli müşterilerin kalabalığına karıştı.

Knox'un sesi odanın içinde yeniden yükselmeye başladı. "Genellikle Enchantra'daki gecemize, Av'ın bir başka eğlenceli yılı için tüm Silver ailesine kadeh kaldırarak başlarız. Ancak bu gece, nihayet bu yılki oyuna çok özel bir ekleme yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Genevieve garsonu işaret edip tepsideki neon-pembe kokteyllerden birini açgözlülükle aşırıırken Şeytan'ın sözlerine neredeyse hiç dikkat etmiyordu.

"Av'ın ilk kez iki kişilik bir ekibi var. Hüküm süren şampiyonumuz beklenmedik bir şekilde küçük, sevimli bir *ölümlüyle* evlendi. Hepinizin onunla tanışmak için can attığını biliyorum."

Oda fısıltılarla çınlamaya başladı ve Genevieve yeni bardağının soğuk kenarını dudaklarına bastırırken kıkırdadı. Ekşimsi likörün tadı narenciye ve çilek gibiydi.

Yum.

"Ve şimdi," diye ilan etti Şeytan, sesi hala uzaklarda bir yerden belirsiz bir şekilde süzülürken, "Bayan Rowington Silver'ın kendisi..."

Genevieve'in tam önünde uzun boylu bir figür aniden göz kırptı, tepesinde patlayan büyük bir spot ışığı irkilmesine ve pembe sıvının eteklerine ve ayaklarının altındaki mermer fayanslara sıçramasına neden oldu. Rowin'in yüzüğü elinde erimiş lav gibi hissediyordu.

"*Kahretsin*," diye soluk soluğa eline bakarken gözlerini yukarıdan süzülen çok parlak ışığa dikti.

"Ne kötü bir ağız," diye mırıldandı Knox. "Merak etme, bunun icabına bakabilirim."

Parmaklarını şıklattı ve leke -içkiyle birlikte- anında yok oldu.

"Bunu ben istemiştim," diye yakındı.

"Daha iyi bir şeyim var," dedi parmaklarını tekrar şıklatırken ve avucunda mor ve gazlı bir flüt belirdi. "Bunu deneyin."

İçgüdülerini teklifi reddetmesi, geri dönüp Rowin'e gitmesi için bağıırıyordu. Şeytanlar söz konusu olduğunda ilk tepkisi her zaman kaçmak olurdu. Ama belki de onu denemek çaresiz bırakan şey zaten vücudunda bulunan likördü.

"Nedir bu?" diye sordu sonunda bardağı alıp koklarken. "Çarkıfelek meyvesi," dedi ona. "Benim favorim."

"Hiç içmedim."

"Dene o zaman," diye ikna etti. "Sadece bir yudum." Kadın gözlerini kıstı.

"*İsrar* ediyorum," diye *ısrar* etti sıkılmış dişlerinin arasından. Kadın içti.

Olağanüstü.

Geri kalanını da içmek istedi ama Knox dilini şaklattı. "Ah, ah, ah. Oyuncu arkadaşlarınıza kadeh kaldırmalıyız."

Çenesiyle arkasını işaret etti ve Barrington'ın ailesini -Rowin hariç- ışık çemberine doğru götürdüğünü görmek için döndü. Elindeki içkiye bakarken eğlenmiş görünen Sevin dışında hepsinin yüzü dikkatle boştu, kayıtsızlığa doğru eğiliyorlardı.

Rowin'in nerede olduğunu sormak için ağzını açtı, içinde onu görmek için ani bir ihtiyaç patlak verdi, ancak kelimeleri çıkaramadan, varlığının statik sıcaklığının arkadan yaklaştığını hissetti.

Onu ailesinin geri kalanına doğru yönlendirmeye başlarken kulağına doğru "Yürü," dedi.

Knox, "Av'ın bir başka canlı sezonuna ve sevgili Vira için sağlıklı bir yıla kadeh kaldırmayı teklif ediyorum," diye anons ederken, göz açıp kapayıncaya kadar odadaki herkesin elinde şampanya kadehleri belirdi.

Annelerinin adı Grave elindeki bardağı yumruk yaparak paramparça etti ve Ellin koluna rahatlatıcı bir el koymak için yaklaştığında yere siyah bir kan ve köpük püskürdü. Remi ve Wells olay yerine bakma zahmetine bile girmezken, Sevin ve Covin dolu bakışlar attılar.

Knox kadehini havaya kaldırdı ve balo salonunun dört bir yanındaki konuklar da onun bu hareketine karşılık verdi. Gümüşlerin her biri şampanyalarından alışılagelmiş bir yudum alırken kadehlerin şingirtisi salonda dalgalandı. Grave hariç, o çoktan ışıklı çemberden hışımla uzaklaşmıştı.

Genevieve kendi bardağını arkaya yatırdı ve tek seferde .

Dudaklarındaki son damlayı da yaladıktan sonra gözlerini Rowin'e dikti, Rowin şimdi onun yanında zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle kaynadığını fark etmişti. Neyin yanlış olabileceğini araştırırken kaşlarını çatarak ona baktı, ama yerinde olmayan tek bir saç teli bile yoktu. Elindeki şampanya bile mükemmel görünüyordu-

-Ama artık şampanya değildi. Knox'un ona verdiği aynı parlak mor sıvıydı.

"Sorun ne Rowin? Çarkıfelek meyvesinin tadını sevmiyor musun?" Knox sırtıttı. "Sadece senin ve yeni gelinin bu gece iyi vakit geçirdiğinizden emin olmak istedim. Ne de olsa saat gece yarısını vurur vurmaz balayı sona erecek."

Genevieve'in kafası karışmıştı ve Rowin yarım içilmiş kokteyli yanından geçen bir garsona ittirdikten sonra bir kolunu Genevieve'in beline dolayarak onu dans pistine doğru çekerken Şeytan'ın ne demek istediğini anlayamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu adam onu odanın dış çevresine doğru yönlendirirken. Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle, ama sadece ona daha sıkı sarıldı ve yürümeye devam etti.

Tökezlememek için can simidi gibi tutunduğu kolundaki etkileyici pazu kasını hissedebiliyordu ve kendini durduramadan sıktı. Adam şaşkınlıkla bir adım sıçradı, gözleri aşağıya kaydı

onunkine. Etraflarındaki müzik çok daha... samimi bir Şeye dönüşmeye başlamıştı ve adımları buna uyacak Şekilde yavaŐlarken kendini onun yanına daha da yaklaşırken buldu. Cildinin rtl olan her santimi birdenbire çok sıcak hissetti ve o anda elbisenin boğucu kafesini yırtıp atmak için ilkel bir dürtü duydu. Dişleri ağrımaya başladı, ağzı tam olarak tanımlayamadığı bir Şey için sulanıyordu, ama Şekli korkunç bir Şekilde onun adını anımsatıyordu.

Arzu içsel bir yerden geliyordu, tüm sistemini ele geçirene kadar damarlarına yayılıyordu ve *ondan* başka hiçbir Şey düşünemiyordu.

"Onunla savaŐmalısın," diye , sesi Şehvetle kalınlaşmıştı.

Bu doğru olamazdı ama yine de adamın gözlerine baktığında, göz bebeklerinin irislerinin altın rengini neredeyse tamamen yuttuğunu gördü.

"Onunla savaŐmak zorundayız," diye tekrar homurdandı.

Adamın çenesini ne kadar sıktığını, nefeslerini göğsünde sabit tutmaya çalıŐtıĖını gördüğünde, aklını kaçıran tek kişinin kendisi olmadığını anladı. "SavaŐmak istemiyorum."

"Siktir," diye tısladı. "Ben de yle."

GCANDALOUG AFFA)RG

Rowin onları büyük merdivenin altındaki gizli bir köşenin gölgelerine götürürken Genevieve'den en ufak bir direnç gelmedi. Onu sırt üstü duvara yasladığında dudaklarından hiçbir itiraz yükselmedi, sadece çıplak teni Rowin'in dokunuşuyla sızlayan bir inilti duyuldu.

Adamın cevap niteliğindeki iniltisi kadının içini umutsuz bir arzuyla doldurdu ve elleri kollarından aşağıya doğru inmeye başladığında meme uçları korsesinin altında acı verici bir şekilde sertleşti, eldivenlerini çekip yere attı ve kalçalarının kıvrımlarına doğru ilerledi. Parmak uçları, başparmaklarının pedleri dikkatini çekmek için ağrıyan gergin tomurcukları örten malzeme üzerinde lezzetli bir şekilde fırçalanana kadar korsesini araştırdı. Kalçaları istemsizce öne doğru kayd, ona sürtündü ve boğazından düşük bir zevk gümbürtüsü çıkardı.

Bir an sonra başka bir şey saçlarına dolanarak tenini okşamaya başladı. Güçle titreşen bir tüy kadar serin ve hafif bir şey. Onun gölgeleri.

Dallardan biri boğazının etrafında nazikçe dolanırken, sıcak dudakları çenesinin alt tarafına bastırarak omurgasından aşağı bir ürperti gönderdiğinde gözleri sıkıca kapandı.

Evet, evet, . İşte özlediğim şey bu. Zevk. Tutku. Seks.

Kendi elleri, onun ellerinin sıcaklığı, gücü, ellerinin-
-Birdenbire ortadan kayboldu.

Genevieve gözlerini açtığında, gözlerinin üzerindeki maskesini yeniden ayarlayan adamın gölgelerinin etraflarında eridiğini görerek protesto edercesine inledi. İkisinin de göğsü kendini tutmaktan zor nefesler alıyordu.

"Neden yaptı sen durur musun?" o Şikayet ettim, onu şehvet dolu sesi tanınmaz haldeydi. "İnsanların görmesi umurumda değil."

"Onun oyununu oynamayacağız," diye hırladı geri çekilmeye başlarken.

"Ne demek istiyorsun? Tam olarak yapmamız gerekenin bu olduğunu sanıyordum-"

"Av değil. *Bu*. Bize ilaç verdi. Çarkıfelek meyvesi. Eğer teslim olursak, büyüünün durmamıza izin vermesi *saatler sürebilir*," dedi ona karanlık bir şekilde.

Genevieve, birbirlerine bu kadar uzun süre tutkuyla sarılma fikrinin kulağa bu kadar çekici gelmesini istemediğini biliyordu.

"Gerçekten saatlerce dayanabileceğini mi iddia etmeye çalışıyorsun?" diye düşündü. "Tanrı aşkına," diye homurdandı Rowin gözlerini yukarıya doğru çevirirken

Sanki daha yüce bir güce, onda olmadığı belli olan irade gücünü vermesi için yalvarıyormuş gibi. Ona dönüp baktığında, "Knox'tan ve içkilerden uzak dur. *Ve beni takip etme*."

Göz açıp kapayıncaya kadar gölgelerin içinde eridi ve tamamen gözden kayboldu. Kendisini ona bağlayan arzu ipinin, o gözden kaybolur kaybolmaz zayıflayacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. Aslında, daha *da kötüye* gidiyor gibiydi. Onu bulma ihtiyacı, onun yokluğunda tamamen çözülebileceğini hissedene kadar yoğunlaştı.

Elbisesini düzelterek tekrar partinin içine daldı. Dikkatlerinin dağıldığı birkaç dakika içinde balonun sıcaklığı daha da artmıştı. Sıcak derken, yatakların ince perdelerinin arkasından gelen zevk seslerini ve dans pistindeki çiftlerin sürtünmelerini kastediyordu. Tüm bunlar sadece kendi tatmin edilmemiş şehvetinin işkencesine katkıda bulunuyordu.

Rowin'i bulmak için kalabalığı tararken, kardeşlerinden birkaçının uygunsuz pozisyonlarda olduğunu gördü. Covin perdeleri ardına kadar açık bırakılmış yataklardan birine uzanmış, iki kadın beline eğilmiş, birlikte onu tatmin ediyordu. Başka bir yerde, aralarında diz çökmüş bir kadın ikisiyle birden ilgilenirken yüzü parlak mavi saçlı bir adam tarafından adeta tüketilen Wells'i neredeyse tanıyamıyordu. Ellin bir adamın kucağına oturmuş, adam ona çilek yediriyordu.

"Yukarı çıktı."

Genevieve başını çevirdiğinde Sevin'in merdivenin dibindeki duvara yaslanmış, kalın bir bardak kırmızı sıvıyı yudumladığını gördü.

Kan.

"Balayı çoktan bitti mi?" Çarpık bir gülümsemeyle başını ona doğru eğdi.

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," diye mırıldandı Genevieve nefesinin altında. Ama Sevin'e sordu: "Sen de... şenliklere mısın? Bu senin tarzında bir parti gibi görünüyor."

"Eski sevgilim burada. O yüzden özlem duyuyorum," diye cevap verdi.

Genevieve kaşlarını kaldırdı. Rowin'in tüm kardeşleri arasında en cazibeli olanı Sevin'di. *Yakışıklılığından* bahsetmeye bile gerek yoktu ve böyle bir etkinlikte bir duvar çiçeği gibi davranması onu çok şaşırtmıştı. Bunu söylemek istiyordu ama Sevin'in gözleri, tıpkı Barrington'ın zihni geçmişe kaydığında yaptığı gibi cam gibi olmuştu. Onu düşüncelerinde kaybolmuş halde bıraktığı için mutluydu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, ikinci katın sahanlığında bambaşka bir dizi skandalla karşılaştı.

Vampirler.

Genevieve'in baktığı her yerde, birbirlerinin boyunlarını, kalçalarını, göğüslerini yalayan dişli paranormal yaratık kümeleri vardı. Derilerini delen deliklerden kıpkırmızı lekeler damlıyordu ve Genevieve onların eşlerinin yaralarından ve bacaklarının arasından içmek arasında geçiş yapmalarını izledi.

Bakışları yakındaki bir çiftte takıldığında, boyumdan büyük bir *işe kalkışmış olabilirim*, diye düşündü.

Kadınlardan biri tanıdık görünümlü bir lolipopu partnerinin göğüslerinin tepelerinde döndürdükten sonra öne doğru eğilerek arkasında bıraktığı yapışkan, kırmızı şeker izini yalıyordu. Ancak... Genevieve emicilerin şekerden yapılmadığından oldukça emindi.

"Güzel küçük tavşan," diye mırıldandı kadın Genevieve'le göz göze geldiğinde, partneri göğüsleriyle ilgilenmeye devam ediyordu. "Tadına bakmak ister misin? İlgin çekerse daha bir sürü emicimiz var."

Genevieve kadının ne tür *enayilerden* bahsettiğinden emin değildi ama öğrenmeden önce yoluna devam etmesi gerektiğine karar verdi. Sahanlık bir hilal gibi kıvrılıyor, parmaklıklı balkonu ona aşağıdaki partinin mükemmel bir manzarasını sunuyordu. Ellin ve Sevin'le ilk kez karşılaştığı geniş koridorda ilerledi. Her iki tarafta beş oda sıralanmıştı ve en sonda kapalı bir çift kapı vardı.

İlk odada, bir gün önce keşfe odada bulunmayan, ancak bir çiftin yatağın çarşaflarını parçaladığını gördü.

Knox'un alt katta temin ettiği yataklarla birebir eşleşiyordu. İkinci kapının ardında tam teşekküllü bir seks partisi buldu ve şakaklarından ter boşandı.

Üçüncü oda şaşırtıcı bir şekilde boştu ve dördüncü odada... Rowin'i buldu.

Ve kesinlikle yalnız değildi.

Bir yatağın başucunda yatıyordu. Takım elbisesinin ceketi tilki maskesiyle birlikte yere atılmıştı. Gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı ve karın ve göğüs kaslarının belirgin kasları üzerindeki dövmelelerinin girdaplı mürekkebinin daha fazla ortaya çıkartıyordu. Solunda bir kadın duruyordu ve... bileğini bir yatak direğine bağılıyordu.

Genevieve'in yüzü alev alev yanıyordu.

Rowin'in *yatağa bağlanmış* görüntüsünün yanında kadının kendisi bile görülmeye değerdı. Parmak uçları Genevieve'in sadece pençe olarak tanımlayabileceğı şeylerle süslenmişti ve uzun kuzguni saçlarının uçları dans eden turuncu *alevlerden* oluşuyordu. Koyu renk gözlerinin ortasında da alevler yanıyor, turuncu ve mavi arasında gidip geliyordu.

Ve *yüzü*. Maskesi de ya atılmıştı ya da takmaya zahmet etmemiştir ki Genevieve bunun için onu suçlayamazdı. Erkeklerin uğruna savaşlar başlattığı türden bir güzelliğe sahipken değıl.

Cehennem kraliçesi.

Kadın işinden geri çekilip Rowin'e "Yeterince sıkı mı?" diye sorduğunda Genevieve haksız bir kıskançlık duygusu hissetti.

Genevieve şimdi boğazını temizledi.

Rowin'in bakışları ona kaydı.

"Genevieve," diye hırladı.

Genevieve kollarını göğsünde kavuşturarak kuru bir sesle, "Tatlım, ben geldim," dedi.

Bu kadın bakışlı arasında ve iki . onlar merakla

Yüzündeki ifadeyi tanımadan önce. "Sen karısısın."

Genevieve, Rowin'in "Evet," demesiyle aynı anda, "Şimdilik," dedi. Kadın silahsız bir kahkaha atarak başını geriye attı.

"Git buradan," diye Rowin. Ama Genevieve ile konuşmuyordu.

Kadın şimdi sırtıyordu. "Emin misin?"

"Evet," diye homurdandı, sanki bu kelimeyi söylemek ona acı veriyormuş gibiydi. "Onunla başa çıkabilirim."

"Beni Sevin'den kurtardığın için teşekkürler," dedi ona ve Genevieve'in yanından geçerken, "Cehenneme gönder onu," diye fısıldadı.

Kapı arkasından kapanırken Rowin ters ters bakarak, "Merak etme," dedi. "Sana beni takip etmemeni söylemedim mi?"

"Bu gecenin senin için uslu durmaya başladığım gece olacağını mı sanıyordun?" diye karşılık verdi.

Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı.

"Ama bence burada daha acil olan soru : *Benim neyim var?*" diye devam etti.

Boştaki eliyle uzandı ve düğümü çekmeye başladı. "Daha açık olman gerekecek."

Kaşlarını çattı. "Beni buraya başka biriyle gelmem için bıraktın, az önce hangi cinsel oyuna girdiysem..."

"*Cinsel* bir şey yaptığımızı kim söyledi?" Rowin bir kahkaha attı. "Bu aklını bulandıran tutku meyvesi. Tam da bu yüzden seni aşağıda bıraktım."

Ne demek istiyordu, cinsel bir şey değil miydi? Genevieve'in o güne kadar gördüğü en güzel kadın tarafından yatağın direğine bağlanmıştı sadece.

Rowin düğümü çözmeyi bitirip yataktan kalkarken, "Gwen sadece senden uzak durmama yardım etmeye çalışıyordu," diye iddia etti. "Beni aramaya geleceğini bilmeliydim, sana özellikle bunu söylemiştim."

Adam bir adım daha yaklaştığında, bakışları aşağı indi ve dudaklarında biraz fazla oyalandı ve sıcaklık bir kez daha çekirdeğine çarptı, öfkesini ve her ikisinin de yapmaya çalıştığı şeyi tamamen unutmasını sağladı. Şimdi tek merak ettiği onu tekrar öpmenin nasıl bir his olduğuydu. Diliyle göğsünün ve karnının üzerinde uzanan dövmelemin izini sürerken gölgelerinin onu sarması.

"Elimde değildi," diye fısıldadı ona bir adım daha yaklaşırken. "Bunu istiyorum."

Yerinden kıpırdamadan durdu, göğsünün zorlukla kabarması kadının yakınlığının onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğunun tek göstergesiydi. "Ne istiyorsun? Tekrar söylüyorum, daha açık ol. Burada bizi izleyen kimse yok, o yüzden lütfen kendini tutma."

Yanaklarında anında bir sıcaklık belirdi. Pek çok sevgilisi olmuştu ama hiçbiri ondan ne istediğini *söylemesini* istememişti.

"Sadece gösteriş için olmadığında seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," dedi ona.

"Bir öpücük, ne kadar masum," diye alay etti bakışlarını kızaran yanaklarında gezdirirken. "Ama bu gece aradığım şey masumiyet değil. Partiye geri dön."

Alay etti. "Ben *masum* değilim. Bir sürü deneyimim var."

Şüpheli bir kaş kaldırdı. "Trouble, sanırım senin tek tecrüben *tatlılarla* ilgili. Ben asla öyle biri olmazdım."

Ona karşı burnunu kıristırdı. "Bana *bela* demeyi kes."

"Sebepl olmayı bırak."

"Ya da buna neden olurken bana katılabilirsin," diye mırıldandı.

Adamın kararlılığının nihayet kırıldığı anı gördü ve gözünü kırpmasına fırsat kalmadan adam önündeydi, gölgelerinin dalları onu hafifçe duvara doğru itiyordu.

"Varsayımsal olarak, eğer bunu yapacak olsaydık, bu "dedi ona, kehribar rengi gözleri neredeyse arzuyla parlıyordu.

"Sadece *evliyken* seviştığımızı düşünebileceğinden emin değilim," diye mantık yürüttü, sistemindeki sihir her neyse, ağzının aniden onunkine bu kadar yakın olmasına tepki verdiği için kelimeleri nefes nefese kaldı.

"Sözleşmeyle evli olmak ve duygusal olarak bağlı olmak iki ayrı şeydir," dedi. "Aramızda herhangi bir bağ olamaz. İçinde bulunduğumuz ağ bu haliyle bile çok karışık."

O haklı. Ve ben serbest kalmak istiyorum, kalbimi sökecek başka bir adam değil.

"Yeterince adil," dedi. "Soruna cevap vermek gerekirse, beni boşalttığın sürece, sadece sevişmekle ilgili bir sorun olmayacak."

Şimdi ona attığı bakış kesinlikle *günahkârcaydı*. Gölgeleleli tıpkı daha önce olduğu gibi etraflarında açılmaya başladı ve gömleğinin manşetlerini teker teker çözüp parçalanmış malzemeyi yere atmadan önce tüm vücudu beklentiyle titremeye başladı. Sırada kemer vardı, onu da tek eliyle çıkarırken başıyla elbisesini işaret etti.

"Bunun gitmesi gerekiyor. Şimdi."

Bir önceki gecenin aksine, bu sefer elbisesinin arkasına erişmesine izin verdi. Bağcıkları hızlıca çözdü ve saniyeler içinde elbise kıvrımlarından aşağı kayarak yere yığıldı. Onu sadece dantelli pembe iç çamaşırlarıyla bıraktı.

Bakışları onu tepeden tırnağa dolaşırken "Lanet olsun," diye küfretti.

İçindeki şehvet bir *ihtiyaç* çılgınlığına dönüşürken kanı kaynamaya başladı. Bir an için ona dokunmaya başlamazsa ödüşündü.

Gözleriyle buluşup "Haklıymışsın" demeden önce, kızın iç çamaşırına kadar sızan uyarılmışlığını görünce bir küfür daha mırıldandı.

"Özellikle ne hakkında?"

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun," dedi hışımla. "Muhteşemsin."

Memnuniyetle mırıldandı ve gölgelerinin teninin üzerinde gezinmeye başlamasını izledi, *onları* memnun etmek istemesine neden olacak şekilde onu okşadı.

"Duvara yaslan," diye emretti.

İstediği gibi yaptı, omuzlarını soğuk yüzeye bastırdı ve etinin beklentiyle çakıllaşmasına neden oldu. Adamın bir adım daha yaklaşmasını bekledi ama adam olduğu yerde sabit kaldı.

Sonra "Bacaklarını aç," diye emretti.

"Pantolonunu çıkar," diye karşı çıktı.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Sabır, bela. Tek isteğini yerine getirdiğimden emin olmalıyım."

Neden bahsediyor olabileceği konusunda zihni tamamen boştu. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendi adını bile zor hatırlıyordu.

"Seni boşaltmak," diye hatırlattı ona. "Bu yüzden önce bana nasıl yapılacağını göstereceksin."

Nefesi kesildi.

"Sen önden git, ben takip edeceğim," dedi ona.

İşe göğüslerinden başladı, ellerini kaşkorse üzerinde kaydırarak onları ağrıyana kadar sıktı. Meme uçlarını işaret ve orta parmaklarının arasına sıkıştırıp ipeksi malzemenin içinden sıkarken ve tam merkezine bir zevk atışı gönderirken dudaklarının huşu içinde ayrılmasını izledi. Daha da ıslanmıştı.

Sonra elleri seksine doğru eğildi, bir parmağı iç çamaşırının dışında yavaş daireler , sonunda umutsuzca ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi elde ederken bir memnuniyet iniltisi çıkardı. Bir an için Rowin'i tamamen unuttu, sabit, dairesel ritmine devam ederken gözleri coşkuyla kapandı.

Rahatlama vücuduna yayılmaya başladığında neredeyse ağlayacaktı. Zihnindeki şehvet dolu çılgınlık tek bir nefesliğine dağıldı ama gözlerini açıp adamın yüzündeki acılı *ihtiyaç* ifadesini görür görmez arzu bulutu tüm gücüyle geri geldi.

"İşte, sana gösterdim," dedi ona doğru uzanırken, sözünün kesilmesinden dolayı kalbinin hızla çarpması onu arzuyla daha da çıldırtıyordu. "Şimdi, *dokun bana.*"

Gölgeleri kızın bileklerini sarmak için dışarı fırladı ve kız ona tekrar dokunamadan ellerini durdurdu. "Hayır."

Yanakları . "İstemiyorsun-"

"Ne istediğimin bir önemi yok. Bu mal sistemimizde olduğu sürece sana dokunmayacağım," diye devam etti.

"Sen... sen beni kandırdın," diye fark etti.

Ona sert bir bakış attı. "Tam da söz verdiğim gibi geldin, değil mi?"

"Aynı şey değil," diye homurdandı. "Anlamıyorsun, sanki tüm vücudum *yaniyor-*"

"Seni temin ederim anlıyorum," diye homurdandı.

Yüzündeki duyguları saklamakta iyi olabilirdi ama sesindeki filtresiz *azap* inkar edilemezdi.

"Tamam. Ben giderim," diye fısıldadı.

İkisi de kararlılıklarını kaybetmeden önce elbisesini yerden kaptı ve duvardan geçip odanın dışına çıkarken kendini görünmez yaptı.

Giyinecek bir yer bulduktan sonra -ki bu sefer Ellin'in yardımı olmadığı için tam bir çileydi- Genevieve birkaç saatini alt kattaki herkesle dans ederek vücudundaki tutku meyvesini terletmeye çalışarak geçirdi. Birbiri ardına gelen talipler onu dans pistinde döndürürken gözleri Rowin'den bir iz aradı. Bir yarısı, bir başkası onu kollarına aldığı anda Rowin'in ortaya çıkmasını umarken, diğer yarısı da onun kendisinden daha güçlü olduğunu ve uzak duracağını umuyordu. Adam gözünün önünden kaybolduğunda, yukarıda ne kadar saçmaladığını anlaması daha kolay oluyordu. Kendini tutacağını bildiği halde bu kadar savunmasız olmasına izin verdiği için ona ne kadar öfkeliydi.

Sonunda devam edemeyecek kadar yoruldu ve kendini dans pistinden dışarı attı. Kendini tazelemek için ikinci katın balkonunun en ucundaki küçük tuvalet odasına girdi.

Bir ara biri kapıyı çaldı ve içeri alınmak için yalvardı. Genevieve'i şaşırtan, daha önce elini ısırdığı adamdı.

"Merhaba prenses," diye sıırttı. "Cedric. Beni hatırladın mı?"

Parmağındaki yüzük ısınmaya başladı ve kapıyı adamın suratına kapatmak için hamle yaptı. Ama adam bir ayağını boşluğa soktu ve zorla içeri girdi. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona baktı. Rowin'in yüzüğü şimdi yanıyordu.

Küçük odada yapabildiği kadar geri çekildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Cedric bir adım ilerlerken ona, "Kişisel bir şey değil," dedi. "Ama rüşvetimi kabul etmedin."

"Çık dışarı. Derhal."

"Ne yani, yine kocanı mı çağıracaksın?" Güldü. Sonra hamle yaparak onu acı içinde makyaj masasının kenarına itti. "Hey," diye hırladı kadın görünmez olup adamın içinden geçerken.

Onunla yüzleşmek için dönmeden önce kendini tezgâhta yakaladı, aniden onu tuzağa düşürmek için sahip olduğunu düşündüğü gücün işe yaramadığını fark ettiğinde yüzü solgunlaştı.

"Kimse senin bir *Specter* olduğundan bahsetmedi," diye kekeledi. "Kahretsin, ben-"

Cümlesini tamamlayamadan kapı kırılarak açıldı. Rowin.

Karnındaki ateş yeniden alevlendi.

Şaka yapıyor olmalısın.

Cedric kusacakmış gibi görünüyordu.

"Cedric Wrathblade, sen misin?" dedi biri Rowin'in omzunun üzerinden.

Bu Sevin'di. Onu fark etmemişti bile.

"İyi misin?" diye sorarken Rowin'in bakışları onunkileri hiç terk etmedi. Genevieve yutkundu ve çenesini eğerek başını salladı.

Rowin, "Söylediğini duymak istiyorum Genevieve," diye yalvardı. "İyi misin?"

"Evet," diye söz verdi. "Sadece götlük yapıyordu."

Cedric boynunda asılı duran anahtara benzeyen şeyi kavramak için uzandı.

"Eğer bana dokunursan, Daemonica-"

"Bir kelime daha edersen kafanı boynundan koparırım," diye hırladı Rowin, sesine sinen karanlık Cedric için neredeyse üzülmesine neden oluyordu. Ama tam olarak değil.

Cedric sustu. Sevin güldü.

"Beni dikkatle dinle," dedi Rowin Genevieve'e. "Aşağı ineceksin ve kardeşlerimden hangisini önce görürsen onunla bekleyeceksin. Anladın mı?"

Sertçe başını salladı.

"Av yedi dakika içinde başlıyor. Bir saniye bile geç kalmazsınız," diye uyardı onu.

Umbra'yı kapıdan birkaç adım ötede geçerek odadan çıkarken bir an bile kaybetmedi. Merdivenlerin yarısına geldiğinde, biri ona göz kırptı.

Knox.

Büyülü yüzük tam soğumaya başlamıştı ki, büyüsü bir kez daha .

"Şenliklerin tadını çıkarıyor musun?" Knox onun hızına ayak uydurarak sordu.

"Tüm Şeytanların aynı berbat zamanlamaya sahip olduğunu görmek çok güzel," diye homurdandı ona. "Ve hayır. Bundan kesinlikle zevk almıyorum."

"Yazık. Mükemmel bir düğün hediyesi bulduğumu umuyordum," diye itiraf etti.

Son basamakta durdu ve adamın kendisini geçmesine izin verdi. Ondan iki adım yukarıda dursa bile, adam ondan daha uzundu.

"Beni ve kocamı seks dolu bir bulanıklığa hapsetmeye mi çalışıyorsun?" sordu.

"Çarkıfelek meyvesi bir lezzettir," dedi ona. "En derin arzularınızı yüz kat daha fazla arzulamanızı sağlar. Yakın zamanda balayına çıkamayacağınıza göre belki Rowington'la bu gece biraz daha fazla tutkunun tadını çıkarırsınız diye düşündüm. Tabii hiç olmayacaksa. Av'daki varlığınız kasalarını boşaltmaya hazır çok daha fazla seyirci getirdi ve ben de size teşekkür etmek istedim."

"Sen bir *piçsin*. Çarkıfelek meyvesinin bir *tat* olduğunu sanıyordum," diye tısladı ona.

Gülümsemesi gerginleşti. "Kibar olmaya çalışıyordum."

"Şeytanlar kendilerine fayda sağlamadığı sürece *iyi* değildir," diye tekrarladı. "Nadir istisnalar dışında."

Salem gibi. Ama o zaman bile, kız kardeşi Şeytanların Prensi'ni elinde tutmak için teknik olarak bir bedel ödemişti - ölümlülüğünü.

"Peki sen Şeytanlar hakkında ne biliyorsun?" Knox mırıldandı.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Kız kardeşim bir tanesiyle yaşıyor. Adı Salemaestrus. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Salem'in tam adını duyunca Knox'un yüzü kül rengi oldu ve Genevieve'in dudakları muzaffer bir gülümsemeye kıvrıldı.

Genevieve, "Benimle istediğin kadar oyun oyna, ama dışarı çıktığında Salem'le uğraşmak zorunda kalacaksın," diye tehdit etti. "Ve Salem bana *tapıyor*."

Salem böyle bir şeyi hiç bu kadar çok kelimeyle söylememişti ama Genevieve bunun bir gerçek olduğundan şüphe duymuyordu.

"Salemaestrus'un nihayet sürgünden döndüğüne dair fısıltılar duymuştum," diye itiraf etti Knox, kelimeler kifayetsizdi. "Prens'in bir dostunun yarışmama katılmayı tercih etmesinden onur duydum. Darılmaca gcenmece olmasın. Aslında... kazanırsanız size ek bir pazarlık teklif edebilirim."

Ağzından çıkan kıkırdama alaycıydı. "Ben şeytanlarla pazarlık yapan Grimm kardeşlerden değilim."

O daha karşı koyamadan son basamakları sekerek indi ve dans pistinin ortasında bekleyen Ellin ve Wells'e doğru kasıla kasıla yürüdü. Kız yanlarında yerini alırken ikisi de başlarıyla onu onayladılar. Barrington ve Rowin'in diğer kardeşleri teker teker ortaya çıkararak çemberin içine girdiler. Genevieve, Rowin'i beklerken parmağındaki yüzüğü çevirdi.

Yanında aniden mürekkep gibi gölgeler belirmeye başladığında neredeyse i çekecekti. Ama Rowin gölgelerin içinden çıktığında, ona bir bakış bile atmaya tenezzül etmedi.

Dakikalar sonra gece yarısının sesi balo salonunu ınlattı ve duvardaki dev saatin kadranı yavaşça dönmeye başladı. On ikinci rakam ışıltılı bir altın rengiyle parladığında, Genevieve'in bedeni ağırlaştı ve sihrini ikinci kez kaybettiğini hissetti. Ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Av başlamıştı.

İÇ ANADOLU BÖLGESİ
NUNT

NUMB

Genevieve, balo salonunun etrafında toplanıp yaklaşmakta olan gösteriyi izlemek için kendilerini eğlenceden alıkoyan seyircilerde bir utanç havası oluşabileceğini düşündüyse, çok yanılmıştı. Aslında Knox'un konuklarının yarısı *kendini* beğenmiş görünüyordu ve başka koşullar altında böyle bir etkinlikten çıkacağı kesin olan dedikodularla iyice eğlenirdi.

Bunun yerine, Rowin'in kardeşlerinin her biri maskelerini çıkarmaya başladığında, Genevieve sanki zırhlarının bir parçasını kaybediyormuş gibi hissetti. Kızarmış yüzünü herkese göstermektense çırılçıplak soyunmayı tercih edebilirdi.

Rowin'in gergin ifadesine göz ucuyla baktı. "Ne oldu? Üst katta mı?"

"Şimdi konuşmak için iyi bir zaman değil," dedi ona.

"Av Kılıcı şimdi ilk Avcıyı seçecek," ilan etti Knox mest olmuş seyircilere.

Şeytan pırıl pırıl parlayan hançeri kutsal bir gibi havaya kaldırdı ve sonra bıraktı. Knox ve Barrington çemberin dışına çıkarken büyülü kılıç orada kaldı ve herkes hançerin kararını beklerken Genevieve nefesini tuttu. Bıçak yavaşça kendini yatay hale getirdi, ucu çemberin etrafında döndü, Ellin, Wells ve Covin'in yanından geçti ve sonunda...

Mezar.

Rowin onun yanında kaskatı kesildi.

Av Bıçağı havada bir ok gibi fırladı ve tam Grave'in kalbini hedef aldı. Kabzasından tutarken gözleri Genevieve'inkilerle kilitlendi

ucu onu delip geçmeden sadece birkaç santimetre önce. İzleyicilerden eşit tezahürat ve hayal kırıklığı iniltileri yükselirken yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

"Maskeli balo sona erdi," diye duyurdu Knox seyircilerine. "Bir başka harika ekinoks kutlaması için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Eğer soyadınız Gümüş değilse, lütfen *şimdi* Cehennem Ağzı'na geri dönün." Şeytan'ın gülümsemesi acımasızlaştı. "Eğer sizi oyalanırken bulursam, kaderinizden hoşlanmayacaksınız."

Kalabalık dağıldı. Maskeli eğlencecilerden birkaçı en sevdikleri oyunculara iyi şanslar diledi ve sanki Rowin ve kardeşleri trajik bir lanete hapsolmuş rehineler değil de ünlü şovmenlermiş gibi davrandıklarını görmek Genevieve'i sarstı.

"Oyun tercihin nedir, Gravington?" Knox sordu. "Dolaşım odaları," diye açıkladı Grave.

Bütün kardeşler aynı anda inledi. Yüz ifadesi taş gibi pürüzsüz olan Rowin hariç.

Covin, Grave'e doğru "Siktir git, göt herif," diye homurdandı.

Genevieve, Rowin'in ona oyunun bu versiyonunu kısa turları sırasında daha önce açıkladığından emindi ama şu anda kurallar aklına gelmiyordu. Bu kadar kısa sürede Rowin'in söylediği her küçük şeyi takip edemeyecek kadar çok şey olmuştu. Ve her zaman onu duymazdan gelme dürtüsüne sahip olması da yardımcı olmuyordu.

Knox gözlerini Genevieve'e dikerek, "Odaları dolaşmak size saklanmak için on dakika kazandırır, bu süre *şimdi* başlıyor," dedi.

Covin ve Remi göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucuna fırlarken Grave olduğu yerde kaldı. Ellin ve Wells de ilk ikisiyle zıt yönlerde doğru koşarak uzaklaştı. Sadece Genevieve, Rowin ve Sevin kaldı.

Rowin ona döndü ve ağzını kulağına eğerek mırıldandı: "Beni fuayede bekle. Yapmam gereken bir şey var."

"Ama-" Genevieve onun merdivenlere doğru gidişini izlerken itiraz edercesine homurdandı.

"Bir ipucu, tatlım?" Sevin, Rowin'in ardından bakakalırken önerdi. "Eğer Grave gülümsüyorsa, sen de *koşuyor* olmalısın." Bununla birlikte kasıla kasıla odadan çıktı.

Grave'e doğru son bir bakış Genevieve'in ayaklarının nihayet hareket etmeye başlamasını sağladı. Fuaye yönüne doğru hızla ilerledi ve çıkan müşterilerin geri kalanını iterek geçti.

Beyaz ayı maskesi takmış bir seyirci koridorun sonundan ona ıslık çaldı. "Eğer sen ve Rowin bize güzel bir gösteri sunarsanız, size Favori için oy vereceğim. Kafasında beş piercing olduğu doğru mu görmek istiyorum-"

Genevieve elinin küçümseyici bir hareketiyle onlara "Boğulun ve ölün," diye alay etti.

Gürültücü misafirlerin sonuncusu da ortadan kaybolunca, Rowin'in ortaya çıkmasını beklerken kafasında dakikaları sayarak fuayede bir ileri bir geri volta attı. Ancak son ikiye kaldığında ondan tek bir iz bile göremeyince daha fazla bekleyemeyecek kadar endişelendi.

Lanet olsun ona. Bunların hepsi bir numara mıydı?

Bunu öğrenmek için beklemeyecekti. Rowin'le ne paylaşırsa paylaşsın - yeminler, öpücükler, yataklar- her şeyden önce kendine güvenmesi gerektiğini unutmaması önemliydi.

Ön kapıya doğru yürüdü ve son dakikalar dolmadan dışarıya, soğğun içine daldı. Büyüsü olmadan hipotermiye yakalanma ihtimali olmasına rağmen, dışarıda saklanmak tam da bu nedenle iyi bir strateji gibi geldi. Ayrıca, *odaları dolaşmak* her ne anlama geliyorsa, diğerleri pek heyecanlanmış görünmüyordu, bu yüzden herhangi bir *oda* görüntüsünden kaçınmak en iyi yol gibi görünüyordu. Belki de.

Labirente doğru gitti.

Karla kaplı yeşilliklere bakarken, bir noktada aynalarla kaplanmış olduğunu görünce de aynı derecede şaşırdı. Yıldızlı çerçeveleri, duvarlar boyunca her birkaç metrede bir kıvrılan dallar ve sarmaşıklar tarafından ayakta tutuluyordu.

"Meraklı herifler," diye kekeleyerek dış çitin açıklığından geçerken, soğuk iliklerine kadar işlemeye başlamıştı bile.

Hava soğudu mu? diye merak etti, ama bir gece önce havanın ne kadar soğuk olduğunu fark edemeyecek kadar *düğünle* meşgul olduğuna dair bir his vardı içinde.

Labirentin derdaldıkça, kıvrımlarını ve dönüşlerini hafızasına kazımaya çalıştıkça nefesleri kabarık, beyaz puflar halinde çıkıyordu. Sonunda ortasındaki meydana çıktı ve büyük gümüş çeşmeyi gördü. Karanlık bir köşeye, çalılıkların arasına yerleşti ve olabildiğince arkasına yaslanırken dalların çıplak kollarına ve omuzlarına batmasından duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi. İç eteklerini bir battaniye gibi bacaklarının etrafına sımsıkı sararken, elbisesinin kumaşının üst katmanını elinden geldiğince gövdesini sarmak için kullandı. Burnunun ve kulaklarının uçları çoktan tamamen uyuşmuştu.

Donarak ölmekten burada ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Ve daha birkaç saat önce çarkıfelek meyvesinin sıcaklığından boğuluyor olması ironisi kesinlikle gözünden kaçmamıştı. Şeytan ve seyircileri şimdi gülüyor olmalıydı.

Bir saat sonra ayak sesleri geldi. Ardından Rowin'in mührü neredeyse donmuş parmağının etini eritiyordu.

Başını dizlerinin üzerinde durduğu yerden kaldırdı ve yaklaşan birinin sesini dinledi.

Ayak sesleri.

Labirentte başka biri daha vardı. Ve onu arıyorlardı.

Ayağa kalktığında soğğun iliklerine kadar işlediğini ve sahip olduğu enerjinin neredeyse tamamını tükettiğini fark etti. Bir adım atmaya çalıştı, hareket kırılgandı.

Ayak sesleri yaklaştı.

Genevieve derin bir nefes aldı ve ayaklarını öne doğru çekti. Eklemleri gevşedi ve kalbi yavaş yavaş atmaya başladı. Yolunu geri dönerken adımlarını mümkün olduğunca hafif tuttu ve labirentten çıkarken kendisini takip edenleri dinledi. İçerideki duvarları kaplayan aynalardan yansıması yanı başında parıldadı.

Ve tam çıkış ve ev görüldüğünde.

"Burada olduğunu biliyorum." Sert bir ses, arkadan bir yerden sesleniyor

On

u. Şüphelendiği gibi. Mezar.

Genevieve koşmaya başladı.

Labirentten kurtulduğunda, yapabilecekleri hemen anlaşıldı.

merdivenlerden yukarı çıkmayı, verandayı geçmeyi ve evin içine girmeyi zamanında başaramadı. Daha da kötüsü, Grave'in onu evden nasıl izlediğini fark etti - ayak izleri. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

Sağındaki çitten çıkan dallardan birini kavradı ve elinde kırılana kadar eğip bükte. Arkasındaki kardaki ayak izlerini aceleyle süpürdü. Mükemmel değildi -hâlâ bir iz vardı- ama en azından bir dizi keskin, taze iz yoktu. Eve geri döndüğünde, gözleri evin duvarları arasındaki küçük bir boşluğa takıldı

ve ön cepheyi kaplayan sarmaşıkları tutan dev kafes. Oraya doğru hamle yaptı ve emin oldu ki, çapraz ahşap işçiliğinin hemen arkasında bir boşluk vardı.

Kafese kadar uzanan son ayak izlerini de silip süpürdü ve dilini olabildiğince sert ısırarak kendini inanılmaz darlıktaki boşluğa sıkıştırdı. Dikenler saçlarını ve derisini parçaladıkça kanın metalik tadı ağzını doldurdu. Nefesini tutarak, labirentin çıkışını izlemek için sarmaşıkların arasındaki boşluktan gözlerini kısarak baktı.

Mezar ortaya çıktı.

Hesapçı gözleri ön verandada gezinirken Av Bıçağı'nı sıkıca kavramıştı. Sonra da yerde. Adam sinsice ilerledi ve Genevieve, adam saklandığı yere yaklaştıkça nefes alış verişini düzenlemek için kendini zorladı. Parmağındaki yüzüğün titremeye başladığına yemin etti.

Knox'un ayna-âlemdaki küçük testi şimdi tüm açıklığıyla gözünün önüne geliyordu. Grave'in o sahtekâr versiyonunun onu öldürmenin çok kolay olacağını söylemesi...

Ancak onun yanından geçip kafesin dışına doğru yürüdü. Bir an için evin dış cephesine baktı. Sonra ayaklarının üzerinde dönerek tekrar içeri girdi. Genevieve'in yüzünden tek bir rahatlama gözyaşı süzüldü.

Ve sonra durakladı.

Tabii ki.

Grave bir kez daha çapraz kafese döndüğünde, Genevieve sanki görünmez kalmasına yardımcı olacakmış gibi kendini arkasındaki taşa bastırdı. Bir kez daha nefesini tutarak Grave'in silüetinin yaptığı her hareketi izledi.

Ve hançer, yaklaşık üç metre sağındaki kafesi delip geçtiğinde, boğazını tırmalayan dehşet çığlığını atmamak için her şeyini ortaya koyması gerekti.

Bıçağı geri çekti, sarmaşıkların bir kısmını kopardı ve ay ışığının saklandığı yerin gölgelerine sızmasına izin verdi. Bir süre sonra hançeri tekrar sapladı, daha da yaklaştırdı.

Bıçak üçüncü kez girdiğinde neredeyse yüzüne saplanıyordu ve göz çukurunu sadece birkaç santimle ıskaladı. Grave kafese saplamaya devam ederken, yeni deliğin önünden eğilirken elleri titriyordu. *Sonunda* yoluna devam edip eve geri dönebileceğine karar vermeden önce birkaç rastgele nokta daha seçmiş gibiydi.

Hareket etmeye çalışmadan önce parmağındaki yüzüğün soğuması için tam on dakika bekledi. Yüzüğün güven verici sıcaklığına rağmen, saklandığı yerden çıkıp evin verandasına doğru sürünmeden önce, etrafın temiz olup olmadığını görmek için gözünü dikkatli bir şekilde adamın sarmaşık ağında açtığı küçük deliklerden birine dikti.

Köşeyi dönüp merdivenlere doğru koşarken, sıcak ve sert bir şeye çarptı. Hayır, bir şey değil. Bir şey.

İKİ TRUTKG

Rowin'in elleri onu sabitlemek için uzandı, dikenler yüzünden kollarında oluşan derin çiziklere ve kan izlerine takılan bakışları karardı.

"Seni *hemen* içeri götürmeliyiz," diye mırıldandı.

Genevieve ne yaptığını anlayamadan onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yaslayarak merdivenlerden yukarı taşıdı. Biri hafif aralık olan ön kapılarda durakladı.

"Yüzük, sıcak değil, mi?" diye sordu nefesinin altında.

Umbra başını salladığında, adam botunun ucunu kullanarak aralık bıraktığı kapıyı zarifçe açtı ve onu dikkatle evin içine taşıdı. Umbra'nın sabırla yatağın üzerinde onun dönüşünü beklediği yatak odasına doğru aceleyle ilerlerken gözleri boş fuayenin her santimetresinde gezindi. Kapıyı usulca kapatmadan önce Genevieve'i tekrar ayağa kaldırdı, ancak Genevieve adamın kilitle uğraşmadığını fark etti.

"Beni seyircilerimiz için zor durumdaki bir kadın gibi taşımak, ne kadar da çekici," diye kekeledi uyuşmuş dudaklarının arasından, dişlerinin gıcirtısı alaycılığını köreltiyordu.

"Sana beni beklemeni söylemişim," diye azarladı onun kızgın bakışlarını görmezden gelerek. "Yine de sana bir yön vermeye çalışmanın çok iyimserce olduğunun farkındayım."

"Seni bekledim! Sen hiç gelmedin! Sence açıkta yakalanma riskini göze almalı mıydım?" diye homurdandı ve ellerini ısıtmak için çıplak kollarına sürdü.

"Yani parlak fikrin *karda* saklanmak mıydı?" diye sordu.

"Kimsenin beni orada aramayacağını düşündüm ve yeterince işe yaradı, değil mi?" dedi.

"Mavisin," dedi Rowin yardımcı olmayan bir ifadeyle. "Ve bunun senin rengin olduğundan emin değilim."

"F-sikeyim seni," diye kekeledi.

Ağzının bir köşesi bir an için kıvrıldı, sonra dönüp odanın geri kalanına bir el salladı. "Bu arada, Ellin'le birlikte odamı bıraktığınız halden hiç memnun değilim. Bunun nasıl mümkün olduğundan bile emin değilim. Sizi burada bir günden az bir süre yalnız bıraktım ve bu sürenin çoğunda uyuyordunuz."

Oda onun eşyalarından oluşan bir patlamayla doluydu. Saç tokaları, fırçalar ve kokulu yağlar şifonyerin tüm yüzeyini kaplamıştı. Giysileri her yere saçılmıştı; iç çamaşırları yatak direklerinden sarkıyor, korse kurdeleleri yerde, ayakkabı yığınının yanında birikiyordu. Maskeli baloya gitmeden önce temizlemek için elinden geleni yaptığı halının üzerinde de bir ruj lekesi vardı.

"O kadar da kötü değil," diye kendini savundu. "Evdeki odam çok daha kötü. En azından hala zemini görebiliyorsun."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Gecenin geri kalanında sadece şikâyet edeceksen, donarak ölmeye geri dönmeyi tercih ederim," diye homurdandı. "Peki sen *neredeydin*?"

Beni Grave'in bulması için nasıl yalnız bırakırsın?

"Knox kalan misafirler için evi son bir kez daha taramadan önce halletmem gereken bir şey vardı. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim," diyerek banyoya yöneldi ve eliyle onu takip etmesini işaret etti. "Son bir saatimi seni arayarak geçirdim ama dışarıda hipotermiye yakalanmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim. Ama Grave'in dışarı çıktığını görünce kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Ondan kaçmayı başarmış olman beni etkiledi."

"Kıl payı kurtuldum," diye itiraf etti onu banyosuna kadar takip ederken. "Ama yüzüğün yardımcı oldu, bu yüzden sanırım iğrenç olduğu hakkında söylediklerimi geri almalıyım. Öyle olsa bile."

Ona alaycı bir bakış attı.

"Grave demişken, oyunun bu versiyonunda neler var? Grave'in bizi öldürmek için kullanabileceği tek silah Av Bıçağı mı? Şu anda saklanmak için yatak odanızdan daha az belirgin bir yer bulmamız gerekmiyor mu? Eğer stratejiniz buysa son *on beş* yıldır kazanmayı nasıl başardınız?"

Şimdi fark ediyordu ki, lanet olası düğünlerine hazırlanırken yaşadığı onca telaş ve hayal kırıklığı içinde kendini Av'a neredeyse hiç hazırlamamıştı.

"Nefes al, Genevieve," dedi adam ona, tertemiz beyaz banyodaki cepli kapıyı kenara kaydırıp bir çamaşır dolabını ortaya çıkarırken.

Dilini ona doğru uzattı. Sonra bir nefes aldı.

"Dolaşım odaları Grave'in oyunun en sevdiği versiyonu. Her dört saatte bir saklandığımız odayı değiştirmek zorunda kalacağız. Bu da onun sırası geldiğinde üç zorunlu değişiklik demek. Ve bu değişiklikler sırasında saklanmak zor olabilir." Dolabın dibine yığılmış katlanmış havlu yığınlarını ona uzattı. "Ve Av Bıçağı oyununda bizi gerçekten öldürebilecek tek şey, evet. Gerçi hepimiz birbirimizi istediğimiz gibi yavaşlatabiliriz -boyun kırmak, boğaz kesmek. Rakibinizi mümkün olduğunca çabuk kalbinden güvenli bir şekilde öldürmenin en iyi yoludur, ancak seyirciler olayların biraz daha... dramatik olmasını tercih ederler."

Genevieve eğilip onun parmak uçlarını dolabın arka tarafındaki duvar boyunca bastırmaya başlamasını izledi.

"Ve benim odam saklanmak için çok açık bir yer olabilir, evet, ama yan oda öyle olmayacaktır."

Duvarın panelini yana kaydırıp başka bir banyoya açılan kapıyı gösterdiğinde sözleri kesildi. Umbra tereddüt etmeden içeri daldı.

Genevieve'e sıranın kendisine gelmesini işaret etti ve Genevieve inlememeye çalıştı. Kendini daha fazla dar alanlara sokmaya hazır değildi. Hortlak yetenekleri genellikle bu tür durumlardan kaçınmasını sağlardı ve şu anda kendini başka bir dar geçide sıkıştırmak için mücadele etme fikri midesini korkuyla çalkalamasına neden oldu.

Derin bir nefes alarak yere diz çöktü ve küçük delikten sürünerek geçmeye başladı. Deliğin sivri kenarları kollarındaki taze yaralara acı verici bir şekilde sürtünüyordu ve elbisesinin hantal etekleri diğer tarafa geçerken onu engelliyordu.

Ayağa kalkıp kendini düzeltirken yüzünün ısındığını hissetti, ne kadar gülünç görüldüğünü düşünmek istemiyordu. Ancak arkasını döndüğünde, geniş omuzlarını dar alana sıkıştırmaya çalışan Rowin'i görünce kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Ellerini duvara dayamak ve kendini dışarı itmek için sırt üstü dönerken hayal kırıklığı içinde ofladı. Onun gibi, o da muhtemelen

Bu tür durumlardan kaçınmak için büyüüne güveniyordu. Doğrusu, onun bunu başarabildiğine bile inanamıyordu. Grave ya da Covin bunu kesinlikle başaramazdı.

Rowin gizli geçidi kapatırken, "Şu anda kimin banyosundayız?" diye merak etti.

"Grave'in," diye cevap verdi.

Karşı çıktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Koridordan yatak odasına girmeye çalışsaydık iki şeyle karşılaştırdık," diye söze başladı Rowin, aynalı makyaj masasına doğru ilerleyip üzerini havlularla örtmeye başlarken. "Bir, kilitli olduğunu. Ve ikincisi, kapının özellikle kötü bir tuzakla donatılmış olması."

"Odasına ev yapımı küçük girişinizden haberdar olmadığını varsayıyorum?" Rowin onu banyonun çıkışına doğru götürürken Genevieve sordu.

"Doğru," diye cevap verdi.

"Remi ile yan yana odalarınız olmamasına şaşırdım. Ben de onunkini görebileceğimi umuyordum."

Rowin banyo kapısının önünde durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Çünkü mü?"

Omuz silkti. "Aynı yüze sahip olmanıza rağmen çok da yakın görünmemeniz beni büyülüyor. *Ayrıca*, çoraplarını ve iç çamaşırlarını düzenlemek için katı bir sistemi olup olmadığını görmek istedim. Önce uzunluk, sonra renk, sonra da malzeme türü, değil mi?"

Öfkeyle baktı. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Maskeli balo için makyajımı yaparken dikkatim dağıldı," neşeyle onayladı.

"Remi ve ben çok farklıyız," dedi. "Bu da bana dans ederken seni üzmem için ne söylediğini hatırlatıyor?"

"Üzgün olabileceğimi fark etmene bile şaşırdım," diye itiraf etti. Adam ona tuhaf bir bakış attı. "Neden?"

Çünkü her zaman etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen, çok azı bana bu kadar yakın ilgi gösterdi.

Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Onun yerine şöyle cevap verdi: "Bana acıdığını söyledi. Kapana kısılmış bir fare gibiymişim. Ve bir kemirgen olarak anılmaktan bıktım. Bana ne olacağını umursamayan erkeklerin bana acımasından da. Beni sadece başkalarının kurtarması gereken güzel bir kız olarak görmelerinden. *Başkası* diyorum çünkü hiçbir zaman beni kurtarmak için çaba sarf etmek istemiyorlar."

Rowin uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra, "Seni neyden kurtarıyorum? Kendinden mi? Çünkü kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyorsun."

Sözleri, bulmasını beklemediği bir sinire çarptığında nefesi kesildi. O kesinlikle kendisinin en büyük düşmanıydı. Başına gelen her tehlike, kendi yarattığı karmaşık bir ağdı. Adamın bunu bu kadar kolay anlaması hoşuna gitmemiştir.

"Daha önce işleri durdurduğunda yaptığın şey bu muydu?" diye iğneledi. "Beni kendimden kurtarmak mı? Çarkıfelek meyvesinin senin üzerinde hiçbir etkisi olmadı mı?"

"Sanırım üzerimdeki etkisi çok açıktı," dedi ona, sesi şimdi derinleşiyordu.

Kollarını kavuşturdu. "Aksi takdirde bana asla dokunmayacağın için mi?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benden beklediğin özel bir yanıt var mı Genevieve?" Bir adım öne çıktı. "Bağlanmak yok. İkimiz de böyle anlaşmamış mıydık?"

Kaşlarını çattı. "Öyleydi."

Adam ona inanmış gibi görünmüyordu ama daha fazla ısrar etmedi. Adamın çıkışa doğru dönüp kapıyı dikkatle açmasını ve odanın temiz olduğundan emin olmak için başını içeri sokmasını sessizce izledi. Grave'in odasının düzeni Rowin'inkiyle neredeyse aynıydı, tek istisna yatağın çok daha normal bir boyutta olmasıydı. Odadaki her şey siyaha boyanmıştı, mobilyalar bile. Adamın bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı. Mekânın karanlığı *boğucuydu*. Tabut hissini biraz olsun azaltan tek şey yatağın karşısındaki duvara dayalı iki aynaydı. Rowin daha fazla havlu getirdi ve hemen üzerlerini örttü.

Genevieve kapıya doğru ilerleyerek daha önce bahsettiği tuzağı aradı. Kapının tepesinde, tavan boyunca odanın karşı tarafına doğru uzanan iki siyah zincir vardı. Zincirler, kapı açıldığında gerilerek kapı girişine bakan metal bir paneli yukarı çekecek şekilde ayarlanmıştı. Panelin neyi kapladığını göremiyordu ama içeri giren kişiyi sakat bırakmaya yönelik olduğunu tahmin edebiliyordu.

Gözlerini devirdi. *Dramatik*.

Rowin yatağı işaret ederek, "Isın," diye emretti. "Hâlâ çok solgunsun."

Genevieve yatak başlığına yaslanıp yorganı sıkıca çekerken tartışmaya zahmet etmedi. Rahatlama anında oldu. A

Ne kadar üşüdüğünü fark ettiğinde vücudunu şiddetli bir ürperti kapladı.

Rowin odanın köşesindeki büyük koltuğa yerleşti, Kollarını başının arkasında kavuşturmak için geriye uzanırken, başka bir şey söylemeden gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Uzun bir sessizlik dakikasından sonra, "Şimdi sadece... bekleyecek miyiz?" diye sordu. "Bu oyunun *saklanma* kısmı olacak, yani evet."

Bir vuruş.

"Yaklaşık üç saat daha mı?" diye onayladı.

olan hiçbir şeyi konuşmadan mı? Neredeyse... unutmam mı gerekiyor?

"Doğru," diye belirtti. Bir vuruş daha.

"Bu *sonsuz* kadar sürecek," diye yakındı.

Derin bir iç çekti. "Ölümsüz olmakla pek iyi başa çıkamazsın."

Sadece birkaç dakika önce hayatı için avlanıyordu ve şimdi kendini... sıkılmış buldu. Bu rahatsız edici bir duyguydu. Belki Rowin buna alışmıştı ama bu evdeki duyguların sürekli itişip çekilmesi Genevieve'i huzursuz ediyordu. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

"Neden bir oyun oynamıyoruz?" diye önerdi.

Gözlerini kırıştırarak açtı. "Zaten bir oyun oynuyoruz."

Ona kızgın bir bakış attı. "Demek istediğim, içinde *cinayet*."

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedi ona. "Ama iyi. Oyun ne?"

"İki gerçek ve bir yalan?" diye teklif etti. "Bunu evde arkadaşlarımla oynardım ve sen ve ben ikna edici ortaklar olacağımıza göre..."

"Kurallar mı?"

"Her ikisi doğru, biri yalan olmak üzere üç çirkin şey söylemeli ve sonra yalanların ne olduğunu bulmalıyız" diye açıkladı.

"Sanırım zararı olmaz," diye izin verdi. "Birbirimize karşı güven inşa ettiğimizden beri. Değil mi?"

"Senin sözlerin," diye kabul etti.

İkisi de ne söyleyeceklerine karar vermek için bir an düşündü, odadaki tek ses Umbra'nın bir ev kedisi gibi kendini yıkamasından geliyordu. Bu Genevieve'e Poe'yu ve Grimm Malikânesi'ni özletti.

"Pekâlâ. Ben benimkini aldım," diye duyurdu

Rowin. Ona devam etmesini işaret etti.

"Sevin ve ben yanlışlıkla aynı on dokuz gelinle evlenen bir İblis'in nikâhını kıydık. Kendi yatak odamda kimseyi becermedim. Ve

Floransa'dan öteye en son on beş yıl önce seyahat etmiştim."

Kaşlarını çattı. İlki kolayca gerçek olabilecek kadar saçmaydı. Ama son ikisi...

"İkincisi yalan olmalı," diye karar verdi sonunda. "O büyüklükte bir yatağın olup da onu *kullanmamış* olmana imkân yok."

Omuz silkti. "Yanlış."

"Ne?"

"Odamdaki yatak Covin'in yatağıydı, o daha büyük bir yatağa geçmeden önce. Kişisel alanımda yabancılardan hoşlanmıyorum, bu yüzden sevgililerimi hep başka yerlere götürdüm," diye itiraf etti. "Son zamanlarda yatağım kalmasına izin verdiğim ilk kişi sensin."

"Ah, bir eş olmanın ayrıcalıkları," diye . Adam gülümsemedi ama kadın onun gülümsemek istediğine yemin etti.

"Cidden bana bir insanın isteyebileceği tüm servete ve zamana sahip olduğunu ve *on beş yıldır* ülkenin bu bölgesinden ayrılmadığını mı söylüyorsun? Bu oyunu her oynadığında özgürlük kazanıyorsun ve bunu mümkün olduğunca çok seyahat etmek için kullanmıyor musun? Buradan kaçmak için?"

"Bu hiç adil görünmüyor," diye mırıldandı Rowin. "Diğerlerinin sahip olamadığı her şeyin tadını çıkarmak."

"Kazanma serinizin onları bu kadar uzun süre cehennemde tutmasını önemsiyorsunuz o zaman," dedi.

Gözleri onunkilerle kilitlendi. "Elbette istiyorum." Onun sözlerindeki gerçeği hissetti.

Ya bir galibiyet daha alacaksın ve seni bir daha hiç görmeyeceğiz ya da galibiyet serin sona erecek ve sonunda geri kalan zavallı kızlarımızla birlikte cehennemi tadacaksın, demişti Covin ama Genevieve, Rowin'in kazanma arzusunda herkesin anladığından çok daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Aralarında bir süre sessizlik oldu ama Genevieve bunu rahatsız edici bulmadı. Sadece düşünceliydi.

Ancak bu kadarı da fazla gelince, "Bu büyüklükte bir yatağa sahip olmanın tek gerçek nedeninin seks partilerine ev sahipliği yapmak olduğunu sanıyordum" diye ağzından kaçırıldı.

Bir kahkaha attı. "Haksız değildin ama birden fazla sevgili Covin'in işi, benim değil."

O da görmüştü.

"Pekâlâ," . "Sıra sende."

Yani

CKAGEd

İki saat sonra, vücut ısısı nihayet normale döndüğünde, Genevieve Grave'in banyosuna kapanmış, ağrıyan kafa derisine bir mola vermek için buklelerine özenle yerleştirilmiş tüm tokaları çıkarıyordu. Aynanın kapağını açmış, kendisini izlediğinden kuşku duyulmayan bakışları bir an olsun görebilecekmiş gibi yansımasına bakıyordu.

Rowin'le iki tur boyunca hakikatler oyununu oynamışlar, sonra iş Rowin için fazla kişisel bir hal almış ve Rowin sessizliği tercih etmişti. Rowin'in öğrendiğine göre o ve kardeşleri -Remi ve Covin- bir keresinde o kadar sarhoş olmuşlardı ki Cehennem'deki saygın bir İblis kurumunun değerli maskotunu çalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. Ve aile kütüphanesindeki her bir kitabı okuduğunu. Ve vücudunun büyük bölümünü kaplayan dövmelerin kendisini Remi'den ayırma yöntemi olduğunu. Ancak en şaşırtıcı gerçek, Grave'in annelerinin en sevdiği kişi olmasıydı.

Annesi hakkında daha fazla soru sorduğunda Rowin artık konuşmak istemediğine karar verdi.

Onun aksine, uzun süren sessizlikten rahatsız olmadığı, Umbra göğsünde kıvrılmış uyurken koltukta otururken ne kadar rahat görüldüğünden anlaşılıyordu. Genevieve ise ikinci saatten itibaren tamamen delirmenin eşiğine gelmişti. Bu yüzden kendini eğlendirecek bir şeyler uydurdu. Bu, çocukken Ophie büyüclük derslerindeyken sık sık yaptığı bir şeydi. Grave'in dolabını renklerine göre -siyah, simsiyah ve abanoz- yeniden düzenlemiş, ardından masasındaki tüm yazı kâğıtlarını kuğu şeklinde katlamıştı. Sonunda, gece boyunca bir kuş yuvasını andıran saçlarına geçti ve görünüşünü verirken

Şimdi son bir kez daha baktığında, gözlerinin altında oluşan morumsu halkalara kaşlarını çatı.

Bir sonraki görevinin ne olacağını düşünmek üzere banyodan çıkmak için dönmüştü ki kapı aniden açılarak onu yerinden sıçrattı.

Rowin kararlı adımlarla içeri girdi, Umbra da arkasından.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Umbra tetikteydi, kulakları Genevieve'in duyamadığı bir şeyi dinlemek için seğiriyordu.

Rowin Tanıdık'ına "Dikkatini dağıt," diye emretti, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu ama Umbra yönü mükemmel bir şekilde duydu ve yatağın altında sürünerek gözden kaybolmak için odaya geri döndü. Rowin, ağzı kulağının hemen yanına gelene kadar eğilerek mırıldandı: "Kapıyı açtığında Umbra odadan dışarı koşacak ve koridorda bir şaşırtmaca yaratarak onu dışarı çıkaracak. Ben de onu takip edip daha da uzağa çekeceğim. Dikkatini tamamen bana verdiğinde, sen *kaçacaksın*."

"Mezar mı? O burada mı?" diye fısıldadı adam elini indirirken. "*Nereye kaçmalıyım?*"

"Fark etmez. Sadece kendini köşeye sıkıştırma. İlk değişim gerçekleşmek üzere ve zaten o zaman odaları değiştirmek zorunda kalacağız."

Banyo kapısını, içeriye bakabilecekleri küçük bir boşluk kalana kadar kapattı. Genevieve bakmak için ilerlediğinde, elbisesinin altında yerde sürüklenen kabarık etek, dikkatli sessizlikte bir patlama sesi gibi hışırdadı.

Rowin nefesinin altından küfretti. Grave'in banyo dolabını karıştırdı ve çelik bir ustura çıkardı. Çömelerek uzun ipek ve kabarık etek katmanlarını kesmeye başladı. Genevieve'in kalbi, böylesine güzel bir elbisenin yok edilmesini izlerken acıyordu. Ama sonunda *hareket* edebildiğinde itiraz etmek zordu.

Yatak odasının kapısının gıcırdayarak açılma sesi ikisini de sertleştirdi ve parmağındaki yüzük yanmaya başladı. Grave'in tuzağına bağlı zincirlerin şingirtisi nefesini tutmasına neden oldu ama tetiklenmedi.

Rowin ona banyo kapısının arkasındaki duvara yaslanmasını işaret etti. Diğer taraftan ayak sesleri yaklaşıyordu. Ancak daha uzak bir yerden yüksek bir gümbürtü duyulunca, ayak sesleri bir anda yön değiştirdi.

Gözlerini Rowin'e çevirdi ve Rowin ona güven veren bir baş selamı verdikten sonra yatak odasından çıkıp koridora yöneldi. Rowin yatak odasının kapısında durmuş, sola doğru kaçıp gözden kaybolmadan önce kardeşine bağırırken banyodan dışarı baktı. Grave'in iri cüssesi yatak odasının açık kapısının önünden hızla geçerken bunun onun işareti olduğunu biliyordu.

Genevieve dikkatli adımlarla banyodan çıktı. Açık eşiğe doğru süründü ve başını koridorun sonunda Rowin ve Grave'i görece kadar dışarı çıkardı. Grave Av Bıçağı'nı Rowin'e doğru savuruyordu, hareketleri keskin ve akıcıydı. Rowin her darbeden kaçıyor.

Minik, keskin dişler aniden ayak bileklerini ısırды. Acıtacak kadar değil, ama onu ileri itecek kadar.

Umbra'ya ters ters baktı. "Ben gidiyorum, seni küçük tehdit."

Konuşmak yapılacak en yanlış şeydi. Onun için çoğu zaman olduğu gibi. "Tanrı aşkına, bela," diye hırladı Rowin. "Kaç!"

Konuştugu anda Grave'in dikkati ona yöneldi. Yüzüne geniş, dişlek bir sırıtma yayıldı.

Eğer Grave gülümsüyorsa, sen de koşmalısın.

Koridordan aşağıya ve fuayeye doğru uçtu, onu köşeye sıkıştırmayacak bir yol arıyordu. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Özellikle de Grave ona yaklaşıırken.

Onun lehine işleyen tek şey, takipçisinin hız için gerçekten inşa edilmemiş olmasıydı. Grave iki yüz kiloluk saf bir kas yığını olmalıydı.

Yemek odasının açık kemeri görüldüğünde, aklına gelen tek şey kemere dalmak ve büyük masanın etrafından dolanarak aralarında bir barikat olacak şekilde Grave'le yüzleşmek oldu. Adam yavaşlayarak durduğunda güldü ve kadın onun neredeyse hiç nefes almadığını fark etti.

Genevieve ise bayılabileceğinden endişe ediyordu. Yan tarafına bir kramp girerken küçük ışık lekeleri görüşünü bulanıklaştırdı. *Hayatında* hiç bu kadar çok koştuğundan emin değildi.

Grave yavaşça, cilalı yüzeyinin üzerinde duran seramik bir meyve kâsesi dışında tamamen çıplak olan masaya yaklaştı. Genevieve ayaklarının ucunda durmuş, onun bir saldırı yönü seçmesini bekliyordu. Rowin neredeydi?

"Üzgünüm dostum, ama ne yazık hayatım boyunca bu masanın etrafında yeterince kovalandım ve kovalandım" - tek bir sıçrayışta

ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine düştü-"üstünden geçmek çok daha kolay."

Bu hareket meyve kâsesini yere düşürdü ve içindekiler ayaklarının dibinde yere sıçrarken seramik gürültüyle kırıldı. Grave sadece iki adım önünde yere atladığında, kâsenin parçaları ayaklarının altında çtırdarken, Genevieve'in aklına paniklemeye başlaması gerektiği geldi. Her ne sebeple olursa olsun, Rowin hâlâ ortaya çıkmamıştı. Genelde bir erkeğin kendisini kurtarması için dua edecek biri değildi ama mevcut koşullarda Rowin'in bir *şeyler* yapmasının iyi olabileceğini düşündü.

Bir adım geri çekildi. Grave de onu takip etti.

"Eğer teselli olacaksa, dört saatten az sürmesi Covin ve Sevin'in iyi para kaybettiği anlamına geliyor. Bu hepimizin tatmin olabileceği bir şey. Ve bunu çabuk yapacağım. Bunu düğün hediyem olarak kabul edin."

Bıçak indi.

Genevieve onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu; elmalardan birini ayağından yakalamak için yere atladı, adamın kolunun altından masaya doğru eğildi ve bıçağın yayının önünden çekildi. İkisi de bir kez daha yüz yüze gelmek için döndüler. Ancak bu sefer hançer indiğinde, elmayı keskin ucuna çarptı. Bıçağın meyveye saplanması Grave'in momentumunu yeterince yavaşlattı ve Grave onun ulaşamayacağı bir yere doğru sendeleyerek geri -doğruca masanın kenarına çarptı ve onu masayla Grave'in arasına hapsetti. Hançeri bir çekiç gibi yanındaki masaya indirdi, ucuna mızrak saplanmış elmayı ikiye böldü ve maun ağacında kalın bir yara izi bıraktı.

"Büyükanнем masasını mahvettiğin için mutlu olmazdı."

Genevieve başını çevirdiğinde Rowin'in kemerin çerçevesine yaslanmış, kayıtsızca tartışmayı izlediğini gördü.

"Umurumda değil," dedi Grave, dikkati Rowin'deyken Genevieve yana doğru kaymaya başladığında. "O kadın benden hiç hoşlanmadı."

Rowin, "O hiç kimseyi sevmeydi," diye düzeltilti. "En azından anneme çok benziyor olmanın avantajına sahipsin."

"*Yardım edeyim mi?*" Grave tekrar Rowin'in üzerine atılınca Genevieve Rowin'i kenara doğru itti ve neredeyse yere düşecekti.

"Hey, sorun mu var?" Rowin mırıldandı.

"Ne?" diye tısladı kendini toparlayıp Grave'den uzaklaşmaya devam ederken.

"Benim için biraz sola adım atabilir misiniz?"

Kadın adamın dediğini yaptı ve Rowin iki göz kırpması içinde masadan kalktı. Grave'in önüne indi ve kardeşinin çenesine bir yumruk indirerek Grave'in homurdanarak başını yana savurmasına neden oldu. Genevieve etkilenmiş bir halde Rowin'in kardeşinin etrafından dolanarak adamın boynuna öyle sıkı bir kol dolamasını izledi ki Grave'in yüzü saniyeler içinde mosmor oldu. Bir kemik kırılması duyduğuna yemin etti.

Grave, Rowin'i sırtından atmaya çalıştı ve bu işe yaramayınca hançeri Rowin'in pazusuna sapladı. Genevieve irkildi.

Ancak Rowin irkilmedi bile.

Rowin boştaki eliyle Av Bıçağı'nı kolundan çekip çıkarırken, "Bunun için teşekkür ederim," diye homurdandı.

Acı dolu bir tıslamayla -sanki bıçak onu yakmış gibi- Rowin bıçağı odanın bir ucundan diğerine, kemerli açıklıktan geçip koridorun karşısındaki pencereden dışarı fırlattı. Etraflarında serin bir hava akımı yükselirken, kırılan camlar yere yağdı.

Rowin, dört çan sesi evin içinde yankılanırken Grave'i serbest bıraktı ve Genevieve sırtıttı.

SL

L)TTLE OYUNU

"Vay, vay, vay, bakın ilk dört saatten sonra kim dayanmış-" Genevieve zil sesiyle birlikte böbürlenmeye başladı ama daha sözünü bitiremeden Rowin onu kolundan tuttuğu gibi odadan dışarı çıkardı.

"Bir ayıyı tuzakta yakalamanın ilk kuralı onu dürtmeye devam etmemektir," dedi Grave bıçağı bulmak için ön kapıdan çıkarken onu balo salonuna doğru çekerken. "Sonunda dışarı çıktığında, iki kat daha kızgın olacak."

Sesi sert ve uyarıcıydı, ama kız onun gözlerinde bir eğlence parıltısı gördü.

"Neredeyse beni öldürüyordu!" diye düşündü abartılı bir oflamayla, büyük merdivene doğru ilerlerken, adımları onun inanılmaz uzunluktaki adımlarına ancak yetişebiliyordu. "Kına yakmama izin yok mu?"

"Avcı olana kadar olmaz," dedi ona.

Merdivenleri yarılamıştı ki, ani bir sıcaklık hissi onu sardı ve duraksamasına neden oldu.

"Sadece oyunun büyüğü herkesin odalarını değiştirdiğinden emin olmak için," diye onu aşağıdaki basamaktan temin etti. "Yatak odasını ya da yemek odasını terk etmemiş olsaydık, deriniz kaynıyormuş gibi hissedecektiniz."

"Oh, olağanüstü," dedi, alaycı bir tonla, "dört gözle beklenecek bir şey daha."

Üst kattaki koridora çıktıklarında Genevieve, Ellin'le karşılaşınca şaşırdı. Ellin, ellerini dizlerinin üzerine koymak için eğildiğinde zorlukla nefes alabiliyordu.

"Siktir." Nefes al. "Knox." Nefes al. "Ve onun oyunları."

"Bu sefer ne oldu?" Rowin sordu, görünüşe göre kız kardeşinin içinde bulunduğu durumla hiç ilgilenmiyordu.

"Çöl vahası," dedi Ellin doğrulurken, terden yüzüne yapışan beyaz saçlarının kısa tutamlarını fırçalayarak. "Yaklaşık bir milyon akreple birlikte. Ve yılanlarla. İğrençti."

Genevieve gergin bir şekilde kıkırdadı.

Rowin gözlerini sağ taraflarındaki kapılara çevirdi. "Bu tur bizimle saklanmak ister misin?"

Ellin ona pis bir bakış fırlattı. "Bir sonraki oda değişiminde beni yem olarak kullanabilesin diye mi? Siktir git, Rowington Silver."

Rowin alaycı bir şekilde sırıttı. "Nerede o?" Ellin sordu.

"Dışarıda," diye yanıtladı Rowin. "Gerçi çok uzun süreceğini sanmıyorum." Ellin başını salladı ve gözden kayboldu.

"Çöl mü? Akrepler? *Yılanlar mı?*" Genevieve sorguladı.

"Knox cehennemde bile yaratıcılığıyla övülür," diye mırıldandı, sanki bu herhangi bir açıklama sunuyormuş gibi.

Kapılardan birine doğru yürüdü ve kapıyı açtı; Genevieve hayretle bakakaldı.

"Evdeki her boş oda farklı bir manzaraya dönüşmek için büyüleniyor. Knox her sezon yeni tasarımlarla karşımıza çıkıyor. Bu bize saklanmak için birbirimizin yatak odalarından daha ilginç yerler sağlıyor. Büyülü odaların her birinde Av'ın bir turuna karşı bağışıklık kazandıran bir jeton olduğundan bahsetmiyorum bile - tabii onu bulup almayı başarabilirsiniz."

Genevieve kapıya doğru bir adım atarken onun sözlerini zar zor fark etti. Phantasma'nın duruşmalarını yöneten Şeytanlar perili malikânede benzer illüzyonlar yaratmışlardı. Ama o illüzyonlar korkunç ve kanlıydı. Bu... bu bir rüyaya adım atmak gibiydi.

Oda, eğer buna oda denebilirse, geniş, yemyeşil bir çayırdı. Uzaktaki açıklıktan şırıl şırıl akan bir dere geçiyor, üzerinde gümüş bir köprü kıvrılıyordu. Gözlerinin görebildiği kadarıyla, ona tamamen yabancı olan rengârenk çiçek türleri vardı. Kuşlar tepesinde süzülüyor ve kabarık beyaz bulutlar mavi gökyüzünde yuvarlanıyordu. İçeri girmek için hamle yaptı ama Rowin onu durdurdu.

"İçeri girmeyecek miyiz?" diye sordu. "Saklanmak için harika bir yer gibi görünüyor."

"Büyülü odalara giriş ve çıkış için sadece bir çıkış var ve geçiş yapmamız gerektiğinde bu çok riskli," dedi ona. "O odalar başlı başına ölümcül oyunlar. İçerisi güzel ve sakın görünebilir ama Knox'un yarattığı her şey tehlikelidir. Ellin'in halini görmedin mi? Onu burada beklemek yerine Grave'i aşağıda meşgul bıraktığımız için şanslı."

"O zaman Ellin neden riske girsin ki?"

"Çünkü ikimizin Grave'in odak noktası olacağımızı düşündü sanırım. Ve haklıydı."

Koridorun sonundaki çift kapıya doğru kendisini takip etmesi için el salladı. Rowin kapıları açıp kütüphaneyi gösterdiğinde, izlendikleri hissine kapıldı. Ama halka soğuk kalmıştı. Tüm odada sadece tek bir ayna vardı -arka duvarın ortasındaki taş şöminenin üzerinde- ama nedense bunun ürkütücü hisle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

Rowin sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Covin bu katta bir yerlerde," diye mırıldandı.

"Nerede? Nereden biliyorsun?" diye merak etti adam soldaki kitaplıklardan birine doğru ilerlerken.

Ev içi kütüphaneler söz konusu olduğunda, tasarım şaşırtıcı bir şekilde oldukça sıkıcıydı. Villanın geri kalanındaki zenginlikten yoksun olan tek odaydı. Burada, yaldızlı, barok detaylar çok daha sıcak bir şeyle takas edilmişti - maun raflar, pelüş koltuklar ve evin diğer odalarına kıyasla şaşırtıcı bir toz eksikliği.

Rowin odanın kendi tarafındakileri tararken Genevieve de şöminenin yanındaki raflarda duran kitapların başlıklarını inceledi. Sırtında *Ruhlar Meselesi* yazarın kalın ciltli bir kitabı çıkardı ve sararmış sayfaları karıştırdı. Ruhların nasıl toplanacağı, çıkarıldıktan sonra nereye gideceği, Şeytanlar için nasıl para birimine dönüştürüleceği... hakkında bölümler vardı... ürperdi ve kapağını kapattı.

"Şeytan yukarıdaki raflardan birinde uyuyor," dedi Rowin ve sorusunun ne olduğunu hatırlaması bir anını aldı. "Covin muhtemelen diğer odalardan birinde."

"*Şeytan mı?*" diye tekrarladı endişeyle, bir yandan da koltuğun kollarından birinin üzerinde duran, yarısı okunmuş, yayılmış bir romanın başlığına daha yakından baktı.

Şeytanın En Karanlık Arzuları. Genevieve kıkırdadı ve korsenin Silver kardeşlerden hangisine ait olduğunu merak etti. Bu ona kız kardeşinin annelerinden sakladığı benzer yırtık pırtık kopyaları hatırlattı.

Rowin sonunda aradığı kitabı çıkarırken, "Şeytan Covin'in Tanıdığı," diye açıkladı.

Genevieve kitap raflarından birinin dönmeye başlamasını izledi -çünkü böyle bir özellik olmadan ne tür bir büyülü malikâne olabilirdi ki- ve Rowin ona el salladı. Şöminenin önündeki oturma alanının berjer koltuğunun yanından geçip uzak duvara doğru kasıla kasıla yürüdü ve dönmeyi bitirip yeni bir gizli odaya girmeden hemen önce Rowin'in onu dönen platformun üstünden bedenine çekmesine izin verdi.

Şu anda içinde bulundukları oda muhtemelen Genevieve'in şimdiye kadar gördüğü en sıkıcı yerdı. Çıplak taş duvarlar. Gıcırdayan ahşap döşeme tahtaları. Üzerine oturursa tetanos olacaktı gibi görünen bir kanep. Rahatlatıcı tek bir ayrıntı bile yoktu; ne bir halı, ne bir renk cümbüşü, hatta ne de mum ışığının sıcaklığı. Sadece kanepenin yanında, Rowin'in kibritle yaktığı bir gaz lambası vardı.

Genevieve'in bu özel saklanma yeri hakkında yorum yapabileceği tek olumlu şey, görünürde bir ayna olmamasıydı.

"Bir içki ister misin?" Rowin köşeye doğru ilerlerken sordu ve kadının fark etmediği tamamen dolu bir bar arabasını gösterdi.

Başını öne eğdi. "Neyiniz var?"

"Viski... ya da Sevin'in son avdan kalan sidiği olduğuna emin olduğum bir şey." Korkudan neredeyse boğulacaktı.

Sırıttı. "Diğerleri burada çok uzun süre kaldıklarında, bazen-"

"Anladım," diye araya girdi. "Bu *İğrenç* bir şey."

"Yatak odamın halini gördükten sonra, yargılamaya hakkın olduğundan emin değilim," dedi ona.

"Affedersiniz, ben *dağınık* biriyim. *İğrenç* değil. Elbiseleri ortalıkta bırakmakla bir şişe *idrari* bir yıl boyunca mayalanmaya bırakmak arasında fark vardır."

"Bu adil," diye izin verdi. "Ama soruma hiç cevap vermediniz." "Ne-? Oh.

İçki." Ağzının tiksintiyle buruştuğunu hissetti. "Hayır, Teşekkürler. Ben viski içmem. O şişelerin geri kalanının da kirlenmediğine güvenmiyorum."

Omuz silkti.

"Başka biri burada saklanmaya çalışırsa ne olacak? Ya da Avcı bizi bulur ve çıkış yolumuzu kapatırsa?" diye sordu.

"Biri içeri girdiğinde, kapı sıfırlanmadığı sürece dışarıdan tekrar açılmaz. Ayrıca bir de tuzak kapı var," dedi ve odanın ortasındaki bir noktaya doğru yürüyüp uzanarak döşeme tahtalarında bir oyuk aradı. , neredeyse görünmez olan kapıyı göstererek kaldırdı. "Bu merdivenler sizi alt kattaki mutfığa götürüp getirebilecek bir tünele çıkıyor. Burası saklanmak için en iyi yerlerden biri." Kapıyı tekrar aşağı indirdi. "Yerleşseniz iyi olur, çünkü tekrar harekete geçmeden önce beklememiz gereken birkaç saat daha var."

Burası cehennem.

Rowin'in sessizlikten sıkıldığına karar vermesi için viski sürahisinin neredeyse tamamını bitirmesi gerekti.

"Neden olmasın?"

Genevieve kanepenin bir ucuna oturmuş, minderden kalçasına bir yay batıyor ve başını kolçağa yaslıyordu. Bir noktada gözleri kapanmıştı.

"Neden olmasın, ne?" diye mırıldandı.

"Neden viski içmiyorsun?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Tadını sevmiyorum."

"Yalancı. Tadını beğenmeseydin bunu söyledin. *İçmediğini* söyledin."

"Artık gerçekleri paylaşmak istemediğini sanıyordum," diye karşı çıktı.

"Hmm," diye mırıldandı kehribar rengi gözleri onu incelerken. "Bu ya çünkü bir kez aşırıya kaçtınız ve hastalandınız ya da... düşünmekten hoşlanmadığınız biri yüzünden."

"Tahmin ediyorsun," dedi. Ama her iki da haklıydı. "Adı neydi?"

Rowin sordu.

Genevieve derin bir iç çekti. "Neden bu kadar ilgileniyorsun? Sarhoş musun? Yoksa sıkıldın mı? Eğer sadece can sıkıntısıysa, eminim oynamak için başka bir oyun uydurabiliriz."

"Sanırım bu noktada beni sarhoş etmek için lanet bir içki fabrikası kadar viski gerekir," diye mırıldandı. "Ve sen benim karımsın. Seni tanımak istememin makul olduğunu düşünüyorum."

Ölümsüzlerin sarhoşluğa karşı olağanüstü bir toleransları olduğunu biliyordu ama ona inandığından emin değildi. Ve *sen benim karımsın* lafına da kesinlikle inanmamıştı.

Onun sivri bakışları karşısında iç çekti. "Belki de can sıkıntısıdır."

"Pekâlâ, o zaman önceki küçük oyunumuzda bir değişiklik yapmaya ne dersiniz?" diye önerdi. "Her birimiz diğerine üç soru soracağız. Cevaplarımızdan ikisi mutlak doğru olmak zorunda, ancak hangisi hakkında yalan söyleyeceğimizi seçebiliriz."

"Anlaştık."

Bu sefer önce onun gitmesine izin verme zahmetine girmedi.

"Grave'in annen için bir tedaviden bahsettiğini hatırlıyorum.

Var olduğuna inanmadığını söyledi. Ve sen , değil mi?"

Rowin uzun bir süre sessiz kaldı. Sanki hâlâ oynayacak kadar sıkılıp sıkılmadığına karar veriyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Her yıl kazanma konusunda bu kadar kararlı olmamın nedeni tedavi. Bu konuda araştırma yapıyorum. Bunu cehennemde yapamazdım. Knox bana sürekli kirli işlerini yaptırırdı. Diğerlerine de bunu yapmaları için güvenmiyorum."

"Tedaviye inanmadıkları için mi demek istiyorsun?" diye tahmin etti.

"Kısmen. Bir tedavi bulsak bile, Knox muhtemelen başka bir tedavi bulacaktır.

bizi kontrol altında tutmanın bir yolu. Onun imparatorluğu için çok değerliyiz. Grave, Knox'u kendi oyununda oynamaya çalışırsak, işleri daha da kötüleştirmenin bir yolunu bulacağını düşünüyor. Annemizi hayatta tuttuğu sürece oyun onun için katlanılabilir bir şey. Ama ben..."

Şimdi dudaklarını birbirine bastırmıştı ve Genevieve onun yüz ifadesini renklendiren suçluluk duygusunu görünce daha dik oturdu.

" değil," dedi ona. "Söz veriyorum, ailen hakkında karmaşık duygular beslediğin için seni yargılayacak son kişi benim."

Sonra ona baktı. *Gerçekten* baktı. Ve bulduğu şey yeterli olmuş olmalı.

"Tedavinin var olduğuna dair umudumu korumayı tercih ederim. Eğer annem bununla kurtarılabilirse, eğer tehlikeden kurtulursa, o zaman geri kalanımız Knox'a karşı savaşıabiliriz." Sessiz bir itirafta bulunurken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu sadece kendimi kurtarmak için kurtarmak istemenin pek de saf bir niyet olmadığını biliyorum..."

Genevieve, "Bazı insanlar buna bencillik diyebilir," diyerek aynı fikirdeydi.

Adamın irkildiğine yemin edebilirdi ama adam sadece "Bana daha kötülerini de söyledin" diye mırıldandı.

"Ben bazı insanlar gibi ," diye aceleyle güvence vermeye çalıştı. "Sadece birkaç gündür buradayım ve dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ederdim. Eğer buna *sonsuz*a kadar katlanamayacağınıza karar ... Bence biraz bencil olma hakkını kazanmışsınızdır."

Adam homurdandı ve sonra sessizliğe gömüldü; kadın gerçekten de bu işin peşini bırakmaya çalıştı ama bir süre sonra kendini tutamadı.

"Bu yüzden mi onları ziyaret etmeyi bıraktın? Tüm zamanınızı bu tedaviyi aramakla geçirdiğiniz için mi?"

"Bu ve suçluluk duygusu," dedi ona. "*On beş yıldır* gerçek bir ipucu bulamamışken annemle yüzleşmek..." Sözleri kesilirken başını salladı.

"Eğer kazanırsak ve bu oyunu bir daha oynamak zorunda kalmazsan, yine de aramaya devam eder misin?" diye merak etti.

Sivri bir bakışla "Hayır," dedi.

"Yalanını bu kadar kolay ele vermemen gerekiyor," diye iç geçirdi. "Bu oyunun amacını bozar."

Omuz silkti. Ve sonra, ancak onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Hepsini serbest bırakana kadar rahat etmeyeceğim."

Başını öne eğdi. "Rowin Silver, seni bencilliğin hangi versiyonuyla değerlendirirlerse değerlendirsinler, ben sana hayranım."

Adam gözlerini ondan kaçırdı ve kadın gülümsemekten kendini alamadı. Onu övdüğünde kıvrınmasını izlemek, onu kızdırmaktan bile daha iyiydi.

"Şimdi sıradaki soruma gelelim-" diye başladı.

Başını iki yana salladı. "Sen bütün sorularını sordun. Şimdi sıra bende." Suratını astı. "Bekle, bunların çoğu sadece açıklığa kavuşturmak içindi-"

"Hile yapıyorsun," diye söylendi, tüm kırılganlık izleri zaten düzgünce gizlenmişti.

Bıkkın bir şekilde iç çekti. "*Peki*. Sen git."

"Neden viski içmiyorsun? Neden annen gibi davranarak babama mektup yazdın? Farrow kim?"

Farrow'un adından bahsedilince dondu kaldı.

"Bu ismi nereden biliyorsun?" diye tısladı.

Kızın tepkisi üzerine kaşlarını kaldırdı. "Senden. Umbra seni buldu, iblis meyveleri yüzünden bayılmıştın ve ben seni dışarı çıkarırken

Gates, Farrow adında biri olup olmadığını sormuştun."

"Söylediklerim bu kadar mı?" diye üsteledi, aralarında hatırlayamadığı kelimeler geçtiği düşüncesiyle midesi çalkalanıyordu.

İfadesi değişmedi ve şöyle dedi: "Pek tutarlı değildin. İsmi hatırlamamın tek nedeni çok tuhaf olmasıydı. Büyüm iblis meyvelerinin olabildiğince çoğunu sisteminden uzaklaştırdı -Ellin'in iyileştirme yetenekleri bizimkilerden çok daha güçlüdür- ama hâlâ biraz sersemlemiştin."

İyileştirme yetenekleriyle ilgili bilgileri daha sonra tekrar gözden geçirmek üzere zihninin bir köşesine sakladı ve istemeye istemeye ona şöyle dedi: "Farrow yüzünden viski içmiyorum. Mektupları yazdım çünkü annem kız kardeşime hayatıyla ilgili pek çok şeyi karanlıkta bıraktı ve ben buna daha fazla dayanamadım. Babanın var olduğunu öğrendiğimde, onun da bir Ölü Çağırıcı olabileceğini düşündüm. Belki ailesinden biri yedek kardeş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordur diye." Derin bir nefes aldı. "Bunun tüm bunlara yol açacağını bilseydim, açıkçası onu rahat bırakırdım."

Bir kahkaha attı. "Hayır, yapmazdın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Son iki gün içinde *bir kez olsun* hiçbir şeyi kendi haline bırakmadınız."

"Son iki gün hayatımın geri kalanıyla hiçbir benzerlik taşıyor. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"İşte. Her şey hakkında tartışmak zorundasınız," diye sırtarak işaret etti.

"Ben *her şey* hakkında *tartışmam*-"

"Bunun senin tartışmaman mı gerekiyor?" diye araya girdi. "Eğer öyleyse, bu konuda korkunçsun."

Kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı, ama adamın gözleri birdenbire muziplikle parlamaya başladı ve bunu görmek kanını ısıttı.

"Eee?" dedi sonunda. "Peki

ne?"

Dudakları seğirdi. "Bana son soruma bir cevap borçlusun. Farrow kim?"

Cevap vermekten kaçınmaya çalıştığı soru buydu. "O önemli biri değil," dedi. Bir vuruş.

"Bu senin yalanın."

Yüzünü buruşturdu. "Kuralları bu kadar dikkatli değerlendirdiğini düşünmemiştim. Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü tüm duygularınızı yüzünüze yansıtıyorsunuz," dedi. "Bir adamın seni derinden etkilemesine izin verecek bir tipe benzemiyorsun. O kadar derine iniyor ki, yıllanmış likörü *mahvetmesine* izin veriyorsun."

"Evet, şey," dedi, sesi kısılırken tırnaklarını karıştırmak için yere baktı, "bazı insanlar bu şekilde zehirlidir. Size bir kez dokunurlar ve ondan sonra yaptığınız her küçük şeye bir şekilde bulaşırlar."

O piç yüzünden neredeyse tüm arkadaşlarını kaybediyordu. Neredeyse ruhunu kaybediyordu. Benlik duygusunu. Neyse ki yol boyunca inadını bulmuştu.

"Umarım *deneyim* sahibi olduğunu iddia ederken kastettiğin kişi o değildir."

Şaşkınlıkla ciyakladı, bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Peki ya ?"

"O zaman umutsuzca farklı bir deneyime ihtiyacınız var," diye karar verdi.

"Birinin piç olması iyi sevişmeyi bilmediği anlamına gelmez," diye hemen karşılık *verdi*, daha birkaç saat önce farklı bir deneyim yaşama fırsatı olduğunu ve onun bunu engellediğini düşünerek.

"Bu çok doğru," diye mırıldandı.

O daha gözünü kırpamadan Rowin öne doğru kaymış, elleriyle kalçalarının iki yanına ağırlığını vermiş, yüzleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta dururken onu koltuğa hapsetmişti. Dilinin ucuyla uzansa, alt dudağındaki altın çembere değdirebileceği kadar yakındı.

Bu kadar dudak piercingi yeter, diye kendini azarladı.

Bu arada Rowin'in gözlerindeki bakış kesinlikle günahkârcaydı. "Çarkıfelek meyvesi seni bu kadar etkilemişken, uzun zamandır kimsenin seni doğru dürüst boşaltmadığına inanmak istiyorum."

Onun ne kadar haklı olduğunu kabul etmesine imkân yoktu ama adamın yüzünde beliren sırıtış zaten bildiğini gösteriyordu. O bu kadar yakındayken doğru düzgün düşünmesi zordu. Onun kokusu çok sarhoş ediciydi. Vücudunun sıcaklığı çok davetkârdı.

Söylemeyi düşünebildiği tek şey, "Ve? Bu hatayı düzeltmeyi mi teklif ediyorsun? Maskeli baloda başladığımız şeyi bitirmeyi mi?"

"Rüyanda görürsün, bela," diye mırıldandı ama adam geri çekilip ayağa kalkmadan hemen önce gözlerinin kızın ağzına kaydığını fark etmedi.

"O zaman *neden* benimle flört ediyorsun?" diye suçladı.

"Öyle ?" Dudaklarının kıvrımı şimdi kibirliydi. "Sanırım beni çok çekici buluyorsun ve şu anda seksten bahsediyoruz."

"Bir sonraki değişim ne zaman lan?" diye homurdandı kendini kanepeden iterken. "Sanırım bu gece için seninle olan limitime ulaştım."

Bir süre sonra çanlar hareket vaktinin geldiğini duyurdu.

SS

ZALİM

Genevieve ve Rowin mutfğa kadar olan yol boyunca tek kelime konuşmadılar, kütüphanedeki küçük gizli odadan tuzak kapıdan ve tozlu gizli geçitten kaçtılar. Adam, her birine bir öğünlük yemek hazırlayacak kadar yiyeceğı bir araya getirirken ya da onu takip eden bir saat içinde de tek kelime etmediler. Wellington Silver mutfğa daldığında da kesinlikle tek kelime etmediler.

Wells odanın ortasında duran mermer adalardan birine çarparken Rowin küfretti, kendini sabitlerken ellerinden akan siyah kan beyaz yüzeye bulaştı. Genevieve adamın kollarından birinin sanki yuvasından çıkmış gibi garip bir şekilde sarktığını gördü ama yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için öne çıktığında Rowin elbisesinin arkasından tutarak onu kendine doğru çekti.

Onu sol taraflarındaki duvarda bulunan küçük bir açıklığa doğru iterken, "Servis asansörüne binin," diye emretti.

Alay etti. "Kesinlikle mümkün değil-"

"Şimdi tartışmanın sırası değil, Genevieve," diye ısırdı.

Genevieve karşılık vermek için ağzını açmıştı ki Wells'in kan öksürdüğünü görmesi ve parmağındaki mühürün aniden ısınması onu duraksattı. Başka bir itirazda bulunmadan Rowin'in onu asansöre doğru itmesine izin verdi ve Rowin'e yanında yer açmak için kendini bir uca sıkıştırdı. Grave mutfak kapısından içeri dalmadan birkaç saniye önce Rowin metal kapıyı sürükleyerek aşağı indirdi.

Genevieve ileri atıldı ve gözlerini kısarak servis arabasının kapısının etrafındaki açık alandan içeri baktı. Wells'in adanın tepesinden cam bir kâse alıp Grave'in yüzüne çarpmasını izledi. Mezar

zorlukla irkildi. Burnundan kan fışkırdı ve cam kırıkları yere saçıldı. Yenilgi kardeşinin yüzünü ele geçirmeye başladığında Grave' yüzüne bir sırtma yayıldı.

Hançer indiğinde ve acı homurtuları oyuk kuyunun kapısına çarpmaya başladığında, Genevieve geri çekildi. Rowin'in gözlerini kapatıp yumruklarını eklemleri bembeyaz olana dek sıkmasını izleyebildi sadece, sanki kardeşlerinin ölümüne dövüşürken çıkardıkları sesleri hayal edebiliyormuş gibi. Wells'in ölümünü.

Orada çaresiz oturmak çok acımasızcaydı.

İşte o zaman gerçekten anlamıştı. Enchantra, Phantasma'dan farklı bir korku türüydü. Daha samimi. Burada musallatlar, kan dolu küvetler ya da yabancıların feryatları olmayabilirdi. Ama sevdiğiniz insanların ölümü çok daha kötüydü.

Rowin'e bakan Genevieve yavaşça elini uzatarak onun elini nazikçe sıktı.

"Özür dilerim..." *Buna katlanmak zorunda olmanız. Aileniz buna katlanmak zorunda. Her yıl.*

"Yapma," diye hırladı sessizce.

Kadın yutkundu. Ancak kadın elini çekmeye başladığında, adam elini daha sıkı kavradı.

Adamın kendisine tutunmaya devam etmesine izin verirken kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Bir ara Genevieve uyuyakaldı, başı hapsedildikleri küçük kutunun çok sert çelik duvarlarına yaslanmıştı. Ancak biri yukarıdan asansörü kaldırırken etrafta metalik bir tıkırtı yankılandığında bir anda uyandı.

Rowin kapıya doğru hamle yaparken bir dizi küfür savurdu ve dışarı atlayabilmeleri için kapıyı kaydırarak açmaya çalıştı. Ancak platform çok hızlı hareket etti ve fırsat pencereleri kayboldu.

"Kenara kay," diye emretti Rowin, çıkışa en yakın olacak şekilde onun önüne geçmeye çalışırken.

Asansör nihayet durduğunda bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra kapı kayarak açıldı ve Grave'in ciddi, solgun yüzü görüldü. Şakaklarından ter damlıyordu ve saçındaki tek siyah tel alnına yapışmıştı. Gömleğinin önünü kan kaplamıştı.

"Çık dışarı," diye emretti Rowin'e. Sesindeki kofluk Genevieve'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Asansör onları tekrar kütüphaneye, şöminenin hemen yanına getirmişti. Kitaplara ve atıştırılmalıklara erişimi olan bir oda. Farklı koşullar altında, kız kardeşinin Enchantra'yı ziyaret etmekten hoşlanacağını hayal etti.

Rowin kardeşine, "Onu almana izin vermeyeceğim," dedi.

Grave sırtıttı. "O zaman ikinizi de öldüreceğim. Fıçıdaki balığı bıçaklamak gibi."

Hançer bir saniye sonra Rowin'in kaburgalarının arasındaydı ve Grave onu gömleğinin önünden tutup asansörden çıkarmak için hamle yaparken acı içinde homurdandı. Genevieve peşlerinden dışarı fırladı ama ayakları yere değeri değmez Grave yumruğunu Rowin'in şakağına indirdi.

Grave sıradaki hamlesini ona doğru yaptı ve Rowin'i yere sermiş olmasının gözünü korkutacağını düşündüyse yanılmıştı.

"Onu şu anda bıçaklayıp kazanabilirsin ama yine de *beni mi* istiyorsun?"

"Onu pek çok kez öldürdüm," dedi Grave ona. "Ayrıca, seni öldürmek Favored'i kazanmama yardımcı olabilir."

Adam saldırdı. Kız kaçtı.

"Çabuk halledeyim," diye öfkeleni.

Gözlerini devirmek istedi. Onun hiçbir şey yapmasına izin vermeyecekti. Genevieve bu dövüşü kesinlikle kazanamayacaktı. Sihri olmadan olmazdı. Ama saati bitirebilirse kazanmanın bir önemi yoktu ve arkasındaki duvarda asılı olana göre, ölmeden sadece altı dakika daha dayanması gerekiyordu ve sihri geri gelecekti.

Aklıma bir fikir geldi.

Serbest atış yapmasına izin vermiyim.

Elbette indireceği herhangi bir darbenin anında ölümcül olma riski vardı. Rowin böğrüne saplanan bir hançerle başa çıkabilirdi ama ölümlüler için işler böyle yürümüyordu. Paranormal olanlar için bile. O ve kız kardeşi her zaman kötü yaralanmaları uyuyarak atlatabilmişlerdi. Kırık kaburgalar, kollar, bir keresinde Genevieve'i bir su mokaseni ısırmişti. Hepsi bir gecede ya da birkaç gün dinlenmeyle iyileşmişti. Ama Grave ona ne yaparsa yapsın, uyuyarak atlatabileceği kadar hafif olmayacağını biliyordu.

Grave ona bir kez daha sapladı, bıçağın ucu kolunu sıyırdığında dikkatini yeniden topladı. Kan pazılarından aşağı damladı ama gözleri onu hiç bırakmadı. Kitap raflarından birine doğru fırladı, bir kucak dolusu kitabı kaptı ve adamın kafasına doğru savurdu. Atışlarının gücü onu bile şaşırttı, özellikle de dikenlerden biri yüzünün tam ortasına isabet ettiğinde ve ağzından ve çenesinden aşağı daha fazla siyah kan döküldüğünde.

Bu onu .

Bir eliyle boğazını sararak onu tekrar rafa çarptı. Başı tahtaya çarptı ve küçük siyah noktalar görüşünü doldurdu.

"Yavaşlıyorsun dostum," diye alay etti Grave. "Vazgeçmeye hazır mısın?"

"*Peki*," diye inledi dramatik bir şekilde, her ne kadar kafası gerçekten olsa da

vuruştan dolayı çarpıyordu. "Ama... en azından aileme bir mesaj iletecek kadar uzun süre nefes almama izin verebilirsiniz."

Bu isteğe itiraz etmedi, sadece derin bir nefes alabilmesi için boynunu bıraktı.

Kendini yeterince toparladığında, çenesini kaldırarak ona baktı ve "Onları sevdiğimi bilmelerini isterim. Ophelia günlüklerimi *derhal* yakacak. Ve ben de pembe bir şeyle, Bay Daisy'ye sarılarak gömülmek istiyorum."

Grave son söz üzerine kaşlarını kaldırdı ama yüz ifadesi değişmedi.

"Çocukluğumun havasızlığı," diye açıkladı. "İçinde papatya olan bir oyuncak ayı

kulak."

Gerçekte, Bay Daisy on yaşındayken zamansız bir sonla karşılaşmış ve yüzmek için onu Mississippi Nehri'ne atmıştı. Huzur içinde yatsın.

Grave başıyla onaylarcasına çenesini eğdi ve ardından, "Gözlerini kapatmak isteyebilirsin," dedi.

Başını iki yana salladı.

Omuz silerken bakışlarında bir saygı parıltısı vardı. "Sen bilirsin."

Hançeri kaldırdı. Kadın hazırlandı. Ve adam hançeri savurduğunda, kadın olabildiğince sert bir şekilde sola doğru sarsıldı. Hançer sağ köprücük kemiğinin hemen altından girip sırtından çıktı. Onu masif ahşap rafa sabitledi.

Grave bıçağı tahtadan çekip çıkarmaya çalışırken, parlak kırmızı kan elbisesinin önünden aşağı dökülürken acı dolu bir çığlık attı ve gözyaşlarıyla boğazı düğümlendi. Ancak gücü biraz fazla gelmişti çünkü kendini hançeri pervaza saplandığı yerden kurtarmakta zorlanırken buldu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye . Görüşü giderek bulanıklaşıyordu.

"Kim Bay Daisy adında bir pelüş hayvan uydurur ki?" Sonunda bıçağı kızıdan sökmek için yeterli kaldırıcı elde etmeyi başardığında homurdandı.

"Bay Daisy *çok gerçektir*," diye mırıldanırken yere doğru yığılmaya başladı. Tüm vücudu yanıyormuş gibi hissediyordu.

Grave bir kez daha saldırmak için kendini hazırladı. "Bunu son bir kez daha deneyelim."

Ancak bıçak indiğinde Genevieve tamamen ortadan kayboldu. Grave'in elindeki Av Bıçağı da öyle.

Yumruğu kadının içinden zararsızca geçti. Başardı. Altı dakika.

Genevieve geri dönen büyüüne onu geçecek kadar uzun süre tutundu ve sonra bir kez daha katılaştı. Yere düşmeden önce Rowin aniden orada belirdi ve onu kucaklayıp göğsüne bastırdı. Görünüşe göre yaraları son birkaç dakika içinde tamamen iyileşmişti.

"Güzel olmalı," diye fısıldadı ama sözcükler karışık ve tutarsız çıktı.

Arkasında bir yerde bir gürültü duyuldu ve Grave'den geldiğini düşündüğü uzun bir küfür dizisi duydu ama gözlerini daha fazla açık tutamayacak kadar güçsüzdü.

"Uyu," diye mırıldandı Rowin'in boynuna. Bu yaraları iyileştirmesinin tek yolu buydu. Tabii iyileşebilirse.

"Henüz değil," diye emretti.

Her zamanki gibi dinlemedi.

"Neden?" diye yalvardı. "Neden?"

"Sen cehennemden gelen bir yaratıksın," dedi Farrow ona. "Ve bir yaratık gibi yanmayı hak ediyorsun."

Genevieve uyandığında duman kokusuyla değil, nane kokusuyla uyandı. Yatakta doğruldu, etrafına bakınırken kalbi gümbürdüyordu, nerede olduğunu, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu-

"Dikkatli ol."

Onun sinirli sesini duyunca, köşedeki koltuğun yanında duran Rowin'e ; Umbra onun kucağından atlayarak yatağın ayakucuna doğru yürüdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. *Çıplak* göğsüne. Karnında davetsiz kelebekler patladı.

Genevieve hangisinin daha seksi olduğundan emin değildi - mükemmel şekillendirilmiş karın kasları, pantolonunun bel hizasının altında kaybolan teninde kıvrılan dövmeler ya da göğüs uçlarına ve göbek deliğine takılmış altın halkalar.

Onu tekrar ısırarak istediğini fark etti. Fena halde.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi boğuk çıkmıştı.

"Olan şu ki, neredeyse ölüyordun," dedi, sesi kısılmıştı. "Seni iyileştirmesi için Ellin'e rüşvet vermek zorunda kaldım."

"Ona neyle rüşvet verdin?" Ellerini zonklayan şakaklarına dokundurdu. "Ve neden şikayet ediyorsun? İlk raundu atlattım, değil mi? Kutlama yapıyor olmamız gerekmiyor mu?"

Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Giyin. Akşam yemeğini kaçırıyoruz."

O anda giydiği tek şeyin üzerine tam oturmayan siyah bir düğme olduğunu fark etti.

"Elbiseme ne oldu?" diye sorarken yanakları kızarmıştı. "Kanla kaplıydı," dedi adam.

"Beni *soydu* mu?"

Soruyu sinirli bir şekilde sormak istemişti ama ne yazık ki, sesinin o anki boğukluğuyla, niyet ettiğinden çok daha boğucu çıktı.

Hâlâ gülümsemedi ama gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı vardı, "Çok heyecanlanma, *kız kardeşim* seni iyileştirirken ve temizlerken soydu. Ben sadece gömleği verdim."

Ona gözlerini devirdi ama daha tartışmadan midesi guruldadı.

Kapıya doğru yönelirken ona, "Akşam yemeği istiyorsan herkes yemek odasında olacak," dedi. "Ya da ben bir şeyler getirebilirim."

"Hayır, ben geleceğim," dedi ona gitmesi için el sallarken. "Bana karşı bahis oynayan herkesin bıkana kadar yüzümü görmesini istiyorum."

LOOPKOLEG

Genevieve büyük bir tantanayla yemek odasına girdi.

"Ah, yaşıyor," diye ilan etti Sevin onu kemerli geçitte gezinirken gördüğünde ve iğrenç bir şekilde yavaşça alkışladı.

Covin sırtarak, "Birçok insana çok para kaybettirdin, tavşancık," dedi.

Genevieve masanın üzerindeki yaygıya doğru yürürken ona pis bir bakış fırlattı. Onca öğün uyuduktan sonra çok acıkmıştı.

Covin, Sevin ve Remi masanın bir ucunda birlikte oturmuş, kendi yemeklerini atıştırıyorlardı. Rowin duvara yaslandığı yerden herkesi izliyor, düğünden önce diğerlerinin bardan çıkardığını gördüğü mor içkiyi yudumluyordu. Masanın diğer ucunda Ellin vardı; çatalıyla bir yığın böğürtleni itiyor, yüzünde Genevieve'in sadece elenen ikiziyle ilgili olduğunu tahmin edebileceği ciddi bir ifade vardı. Grave ortalıkta görünmüyordu.

Covin, Tanıdık'ının pullu başını okşarken, "Dün gece tam bir takım olduğunuzu duydum," dedi. "Grave hiç mutlu değil."

"Şu anda biz konuşurken sinir krizi geçiriyor," diye mırıldandı Sevin. Ellin bile bunun üzerine gülümsedi.

Onlar son yirmi dört saatin olayları hakkında birbirleriyle itişip kakışmaya devam ederken Genevieve onları görmezden geldi. Bunların en önemlileri şunlardı: Covin'in partide aynı anda altı sevgili edinmesi, Sevin'in büyülu odalardan birinde neredeyse kazığa oturtulacak olması ve Remi'nin, başkaları onu Rowin zannettiğinde müstehcen ilişkilere başlaması için çok sayıda teklif alması.

Genevieve yemeğini Ellin'in oturduğu yere getirirken, Ellin'in hareketlerini takip eden Rowin'in bakışlarını görmezden geldi. Ellin ona temkinli bir bakış attı.

"Rowin beni iyileştirdiğini söyledi," diye mırıldandı Genevieve sessizce, zaten bilmiyorlarsa diğerlerinin dikkatini bu gerçeğe çekmek istemiyordu. "Sadece söylemek istedim-"

"Seni iyileştirdim çünkü ikiniz Avcı olarak seçilirseniz ve geriye sadece biz kalmazsak beni bağışlamayı teklif etti - kalbimin iyiliğinden *değil*," diye açıkladı Ellin, sözleri sertti ama çok da sert değildi.

Ellin sandalyesini masadan sıyırdı ve dokunulmamış tabağını geride bırakarak odadan çıktı.

Sevin, Genevieve'e bakmadan önce kız kardeşinin çıkışına gözlerini devirdi. "Wells çoktan kaybettiği için kızgın sadece. Oyun sırasında onu rahat bırakan tek kişi o."

"Ellin'i rahat bırak," diye uyardı Rowin kardeşini, kız kardeşinin terk edilmiş tabağından birkaç böğürtlen çalmak için yanına yaklaşırken. "Wells zaman zaman onu rahat bırakıyor olabilir ama bunun nedeni geri kalanınızın hıyar olması."

"Beni bu işe karıştırma," diye mırıldandı Remi koltuğunda geriye yaslanırken. "Hey, ben de küçük kız kardeşimize karşı en az hepinize karşı olduğum kadar iyiyim," dedi Covin. bir lokma yemeğin etrafında iddia etti.

"Parlak bir savunma," diye alay etti Sevin.

Bir an sonra Umbra koşarak odaya girdi ve Rowin ona dikkatini verene kadar yüksek perdeden cıvıl cıvıl bir ses çıkardı. İkisi bir tür sessiz konuşma yapıyor gibiydi, Rowin kristal kadehini masaya bırakıp çıkışa yönelmeden önce uzun bir süre gözlerini tilkiye dikti.

Umbra ile birlikte kasıla odadan çıkarken tek söylediği "Hemen döneceğim," oldu.

Diğerleri meraklı bakışlar fırlattı ve Genevieve izin isteyip günlüğünü güncellemek için yatak odasına dönmenin iyi bir zaman olacağına karar verdi.

"Genevieve," diye seslendi biri, tam içeri adımını atarken.

Döndüğünde Sevin'in kasıla kasıla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Bu arada bana Vivi diyebilirsin," dedi ona yaklaşırken. Adam ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Bu senin favorin olduğum anlamına mı geliyor?"

Homurdandı. "Sanırım Ellin benim favorim olmayı hak ediyor. En çok yardım eden o oldu."

"Dün gece kalbinin durmasını tek başına engelledi," diye izin verdi.

"Sen de mi oradaydın?" Genevieve merak etti, bu ihtimal karşısında yanakları kızardı.

"Sadece kütüphanede saklandığım için," dedi. "Ve ne gösteriydi ama. Ellin neredeyse sana zamanında ulaşamayacaktı."

Genevieve, "Rowin geri kalanınızın onun gibi iyileşemediğini söyledi," diye hatırladı.

"Rowin, Wells ve Remi karanlığın kendisini kontrol edebilir ve ona dönüşebilir, ancak iyileştirme becerileri zehir emmek veya birinin uyumasına yardımcı olmak gibi şeylerle oldukça sınırlıdır. Covin ve ben Kan Wraithleriyiz -bizim sihrimiz akşam yemeğinden hemen sonra konuşulacak bir konu değil- ama diğer kardeşlerimden biraz daha fazla yeteneğe sahibiz. Yine de Ellin'in yeteneklerine yakın bir yerde değiliz."

"Peki ya Grave? Yoksa o sadece yok etme yeteneğine mi sahip?"

"Onun gibi bir şey," diye açıkladı Sevin. "O bir Void Wraith. Son derece nadir bulunur. Son derece güçlü."

"*Ne kadar güçlü?*"

Sevin, "Av sırasında sihrine erişimi olmadığına şükret," dedi.

"Daha da kötü olabileceğini bilmek güzel," diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrin yok," dedi ona içtenlikle. "Kardeşimi hiç bu kadar dengesiz görmemiştim."

"Gerçekten mi?" diye alay etti. "Çünkü Grave onun göbek adı gibi görünüyor."

"Yakın, göbek adı Blade." Bakışları artık sivri uçluydu. "Ama ben Grave'den bahsetmiyordum."

Rowin'i mi kastediyor?

"Her neyse, sana şunu söylemek istiyorum, ilk turda hafife alınmış olabilirsin ama kimse bu hatayı bir daha yapmayacak. Bu yılki Hunt nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, içimden bir ses sonunda her şeyin onarılamaz olacağını söylüyor. Bu yüzden kazanmak istediğinizden emin olun."

Ve böylece onu orada bıraktı. Arkasından bakıyordu, bunun ne anlama geldiği konusunda tamamen sinirliydi.

Rowin bir türlü ortaya çıkmayınca Genevieve huzursuzlanmaya başladı. Düşüncelerini çözmeye çalışırken son bir saattir onun odasında volta atıyordu.

Sevin kazanmak istediğinizden emin olun derken ne demek istemişti?

Elbette kazanmak istiyordu. *Yaşayabilmesinin* tek yolu buydu.

Hepsi.

Bunu yapıp yapmadığını bile gerçeğine rağmen geçen yıl gerçekten *yaşıyordu*. Daha çok Farrow'la olan geçmişinin üzüntüsünde boğulmak ve New Orleans'taki küçük hayatında boğulmak gibi hissetmişti...

Daha önce kendine sormaya korktuğu sorularla nihayet yüzleştğinde göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu oyunu gerçekten ne için kazanıyordu? Yaşamak için mi?

Ben ne istiyorum ki?

New Orleans'taki sorunlarından, orada hiç kimse için yeterli olamadığı hissinden kaçıyor ve şimdi buradaydı, *bu* ailenin mirasının önemli bir parçasıydı. Enchantra'dan önceki hayatında uğruna savaşacak tek bir şey bile bulamıyorsa, neden bu lanetli oyundan kurtulmak için milyonlarca nedeni olan buradakiler için savaşmasındı ki?

Sevin haklıydı, bu oyun nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hayatta kalsa da kalmasa da bir sonraki oyun bundan çok farklı olacaktı. Neden sadece kendisini ve Rowin'i bu oyundan kurtarmaya çalışmakla yetinsin ki?

Beyaz atlı birinin gelip onu kurtaracağı umudunu çoktan yitirmişti. Ama bu, kendisi için parlak zırhlı şövalye olamayacağı anlamına gelmiyordu. Onlar için.

Bu fikir Genevieve'in aklına yerleşir yerleşmez bir adrenalin patlaması yaşadı ve ne olduğunu anlamadan kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı.

Genevieve, Kızıl Çürük'ten bahseden bir kitap bulana kadar en az elli farklı kitabın fihristini taradı. Tam okumaya dalmaya başlamıştı ki -ki bu onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı- parmağındaki yüzük ısınmaya başladı. Doğal olarak.

Kitabı aceleyle köpüklü yeşil eteklerinin cebine sokarken, her kimse onun ortaya çıkmasını bekledi. Ancak onlar gelmeyince ayağa kalktı ve boş odaya dik dik baktı.

"Korkak olmayın, dışarı çıkın" dedi onlara.

"Bu kadar küstah olmanızdan hoşlandığımı söylemeliyim Bayan Silver," diyen Knox'un sesi, kütüphanenin oturma alanının ortasında göz kırparken çınladı. "Bazı Şeytanlar korkak olarak adlandırılmayı bir meydan okuma olarak görebilir."

"Tanıdığım Şeytanlardan hiçbiri değil," dedi omuz silkerek. "Belki de sadece güvensizsinizdir?"

Knox göz açıp kapayıncaya kadar kızın üzerine çullandı ve menekşe rengi gözleri kızın kilerden birkaç santim ötede daralırken kızın sıçramasına neden oldu. "Oyunun kuralları seni tek başıma parçalamama izin vermiyor. Müşterilerim şu ana kadar seni eğlenceli bulmuş olabilir. Ama eğer damarıma basmaya devam ederseniz Bayan Silver, size *her* anlaşılanın bir boşluğu olduğunu göstermekten çekinmeyeceğim."

Kadın yutkundu ama sinmedi ve adamın düşmanca ifadesi sahte bir çekiciliğe dönüştü.

"Buraya bir teklifte bulunmaya geldim," dedi bir adım uzaklaşırken.

"Sana söyledim, ben anlaşma yapmam-"

Cümlesinin geri kalanını kesmek için bir elini kaldırdı. "Bu bir pazarlık değil. Sadece seyircilerinizin sizden ve Rowington'dan biraz daha iç gıcıklayıcı bir şeyler beklediğini bildirmek istedim. Ve siz iki aşk kuşunun ellerinizi birbirinizden uzak tutabilmenizi çok *ilginç* bulduğumu söylemeliyim."

"Eminim Rowin'in bazı kardeşleri kadar gösterişli olmadığını fark etmişsinizdir," dedi ona, gerçeklere olabildiğince yakın durarak. "Bizim sadece özel olduğumuzu düşündünüz mü?"

"Pek çok şeyi düşündüm," dedi ona, gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Bu yüzden, müşterilerimi eğlendirmeyi en yüksek önceliğiniz haline getirmenizi öneririm. Ve yakında."

Kadın bu önerinin altında yatan tehdidi tam olarak çözmeden adam gitmişti.

"Her bir sorun," diye mırıldandı Genevieve kendi kendine.

İlk olarak, Crimson Rot- Squeak hakkında okumaya geri dönmek.

Genevieve tiz ses karşısında gözlerini kırıştırdı.

Eğer burada bir fare varsa, bu kütüphaneyi bir daha asla ziyaret etmeyeceğim.

Squeak. Squeak.

Genevieve sesin geldiği yöne doğru döndü, tam o sırada oturma alanının başındaki koltuğun arkasından kabarık beyaz bir kafa çıktı. Bu bir tür gelincikti, belki de bir vizon. Çok büyük bir vizon.

Squeak.

Yaratık başını ona doğru eğdi, yuvarlak kulakları seğirirken kumaşın üzerinden pençelerini geçirdi ve kendini koltuk başlığına doğru çekti.

Ona doğru adım atarken "Çok *tatlısın*," diye mırıldandı. Ama yaklaştıkça, bakışlarının onu izlerken ne kadar farkında olduğunu daha iyi anladı. Tıpkı tanıdığı bir tilki gibi.

İşte o zaman parmağındaki mührün hiç soğumadığını fark etti.

Odadaki ışık titremeye başladı ve etrafındaki hava inceldi, nefes alış veriş zorlaştı. Birkaç metre dönen bir karanlık bulutu oluştu ve içinden iri, kaslı bir silüet çıkana kadar uzayıp gitti.

Mezar.

"Tam da seni bulmayı umduğum gibi. Yalnız," dedi gölgeler etraflarında duman gibi dağılırken. "Kovuldun Lilith."

Beyaz vizon hemen sıçrayarak uzaklaştı.

Genevieve kollarını göğsünde kavuştururken kaşlarını kaldırdı. "Peki neden beni yalnız yakalamak istiyorsun? Sakın bana aşkını itiraf etmeye karar verdiğini söyleme. 'İki kardeş arasında seçim yapma' olayına hiç girmiyorum."

İfadesinde hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Bunu hızlı ve acısız yapmama izin vermeniz için bu son şansınız."

İfadesini nötr tutmak için mücadele etti ama korku karnına bir taş gibi oturdu.

Bu saatlerde sihrimi kullanabilirim, diye kendine hatırlattı.

"Kan davanız gülünç derecede yersiz," dedi. "Neden onun özgür kalması ve hepinize yardım etmesi için cehennemde *bir* yıl daha geçirmeyi göze alamadığınızı anlamıyorum?"

"Hayır, gerçekten anlamıyorsun," diye kabul etti Grave. "Knox'un önerdiği bu evlilik boşluğu bana hiç doğru gelmedi. Ve Rowin bu oyundan çıkmayı başarırса, Knox'un bunu hepimize karşı kullanmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok. Piyonlarından birini öylece bırakmayacaktır. Birinin bedel ödemesi gerekecek. Diğerleri paranoyak olduğumu düşünüyor ama ben bu riski almayacağım."

"Knox'un aklına girmesine izin verdiğin için güvenli saatlerde beni öldürmeye çalışmak oldukça onursuzca, sence de öyle değil mi?" Genevieve mantık yürüttü.

Gülümsemesi acımasızdı. "Hiçbir zaman onurlu olmayı özellikle istemedim." Genevieve sahip olduğu tüm cesareti topladı ve omuz silkti.

"En iyi atışını yap o zaman."

Gözlerini kısmıştı. "Sana ne olduğumu söyleyen oldu mu?"

"Sevin senin bir *Void* Wraith olduğunu söyledi."

"Peki bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Ama Genevieve cevap vermeye fırsat bulamadan Grave kemerinden bıçağı Genevieve'in kalbine doğru savurdu. Genevieve Hayalet yeteneklerinin devreye girmesini, bıçağın içinden geçip gitmesi için kendisini görünmez kılmasını bekledi. Ama büyüsü hiç gelmedi.

Bıçak da hiç gelmedi. Bıçak havada durmuştu. Gz kırpmaya, nefes almaya, *ığlık* atmaya çalıştı ama hareket edemiyordu.

Etrafindaki zaman durma noktasına gelmişti.

F)CT)ON

Genevieve için dünya son kez durduğunda, üzerinde iğrenç yeşil bir elbise vardı.

Elbise, Farrow'un Mystick Mardi Gras balosundaki kıyafetine uyması için bir çabaydı, çünkü bu balo Farrow'un ailesiyle ilk tanışması olacaktı. Ailesinin Krewe'si yeşilin özellikle iğrenç bir tonunu giyiyordu - çünkü şehirdeki en elit ve pahalı organizasyon olabiliyorlardı ama bu onlara kesinlikle zevk kazandırmıyordu. Ve bu ona acı verse de, Genevieve onlardan biri olsaydı nasıl görüneceğini onlara göstermek için aynı renkte bir kıyafet seçmişti.

Onunla buluşmak için Grimm 'nden Nehir Kıyısı'ndaki en sevdiği yere kadar ağır, firfırlı bir acımasızlıkla yürümüştü. Ailesinin gizliden gizliye ne kadar borç batağında olduğunu bildiği halde bir arabaya bozuk para harcamak istememişti.

Bu yüzden Farrow'la harika bir çift olmuşlardı; Farrow onu seviyordu ve ailesi de aşırı derecede zengindi. O zamanlar kader gibi gelmişti. Ancak oraya vardığında, kaderin bununla hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştı. Sadece çocukça bir saflıktı.

Anlamıyorum, demişti ona.

Annem ailenizi öğrendi. Bu gece sana eşlik etmemi yasakladı. Burada herkes görünüşe önem verir. Ama daha sonra Basile'de buluşabiliriz. Luci de orada olacak-

Bir top konusunda annene karşı gelemiyorsan, nişanlandığımızda ona nasıl karşı geleceksin? diye sordu.

Nişanlanmaktan bahsedilince irkildi ama hemen alaycı bir kayıtsızlık maskesi taktı.

*Sen de **onlardan birisin**, Genevieve. Eğlencelisin, ama benim ya da iyi standartlara sahip herhangi birinin senin gibi biriyle evleneceğine inanmak sadece hayalperestlik. Ağlamaya başlama. Acınası bir durum.*

*Söyle bana, neden inanmayayım? diye yalvarmıştı. Bana sözler vermiştin. Maceralar. Büyük bir düğün. Beşikler. **Aşk**.*

Hiç sevgilinizin çarşaflarına sonradan pişman olacağınız şeyler söylemediniz mi?
mantık yürütmüştü. *Bir sürü fırsatın olduğunu biliyorum.*

Onun dudaklarından dökülen bu sözleri duyunca o kadar şaşırmıştı ki gözyaşları bir anda kurumuştu.

*İtibarının ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Luci ve diğerleri bunu görmezden gelebilir, aile bağlarınızı yok sayabilir ama ben hepinizden farklı dünyadan geliyorum. Korumam gereken **gerçek** bir mirasım var.*

Miraslar bir aldatmacaydı. Genevieve, insanlara *bu* şekilde davranan herhangi bir mirasın parçası olmaktansa tüm benliğine sahip olmayı tercih ederdi.

Aileni bile sevmiyorsun, diye söylenirdi. Bu yüzden mi bunca zamanı bizimle geçirdin? Aşâğılık, sınıfsız arkadaşlarıyla? Çünkü büyük malikanende tek başına oturmaktan mutsuz ve sıkılmıştın. Benimle tanışana kadar yaşadığını bile hissetmediğini söylemiştin.

Bütün bunları aştım, diye araya girdi. Sana söylemek için bu geceden sonrasını bekliyordum ama gelecek hafta Londra'ya gidiyorum. Orada bir kız var. Babamın iş arkadaşının yeğeni. Bu sonbaharda evleneceğiz. Basile'in partisi ve yarınki geçit töreni birbirimizi görebileceğimiz son zamanlar. İster gel, ister gelme, ama bu bizim için son.

Ve o uzaklaşırken bunu hissetmişti. Dünya yavaşlayarak etrafında durdu. Kalp atışları azalıyordu.

En azından şu anki durumunda güzel bir şey giyiyordu. Hala yeşil olmasına rağmen.

Belki de bu rengi emekli etmeliyim.

Grave boğazını temizledi, bu ses kafasında canlanan sahneleri yarıp geçti ve dikkatini tekrar aralarında havada asılı duran bıçağa verdi.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zaman manipölasyonu bana çok pahalıya mal oluyor," dedi. "Ama bu senin küçük ortadan kaybolma numarana mükemmel bir karşılık."

Zaman yeniden hareket etmeye başladığında, bu çok inceydi. Kalbi göğsünde tek bir atışla gümbürdedi, önünde yüzen bıçak bir santim daha yaklaştı ve vücudu titreyerek dışarı çıkıp tekrar içeri girdi. Büyüsü için çekirdeğinin derinliklerine uzandı, Grave'i öldürürken gücünün olabildiğince çoğunu kavradı.

aralarında bir el salladı ve bir saniyenin daha geçmesine izin verdi. Girip çıktı ve tekrar titredi. Sonra gölgeler yükselmeye başladı.

Grave donmuş bıçağı kalbine kadar için uzandığında, sahip olduğu her şeyi bir anda serbest bıraktı.

Bıçak onu delip geçti ama hiç acı duymadı. Vücudu tamamen katı kaldı, ama Grave de dahil olmak üzere odadaki diğer her şey bir an için bir büyü dalgası içinde kayboldu. Ve Grave etraflarındaki oda üzerindeki kontrolünü bıraktığında, o da bıraktı.

Genevieve, bıçağın arkasında bir yerde yeniden ortaya çıktığı anı, metalik bir takırtı sesi odada yankılandığında anladı.

Grave'in yüzü tamamen . "Ne oluyor lan?"

Genevieve, Rowin'i kütüphane girişinin eşğinde gördüğünde rahat bir nefes aldı; Umbra ayaklarının dibinde oturuyordu ve Grave'in Tanıdığı boynundan dişlerinin arasına sarkıyordu. Küçük vizon acınası bir şekilde ciyakladı ve Umbra yarattığı bırakmak için ağzını açtı, Grave'e doğru koşmasına ve omzuna sarılmak için vücudunu pençelemesine izin verdi.

Genevieve, Rowin'in yanına koşarken, "Beni öldürmeye çalışıyordu," diye somurttu.

"Demek istediğim, az önce ne halt *ettin*?" diye açıklık getirirken kolunu kaldırdı, böylece kız kendini onun yanına bastırabilirdi.

Ona bıkkın bir bakış attı ama davetini kesinlikle geri çevirmedi, Grave'in hâlâ şaşkın şaşkın durduğu yere bakarken kendini onun bedenine yasladı.

"Kendimi korudum," dedi kelimeyi *açıkça* ima eden bir şekilde. "Sihirini *yansıttın*," dedi Grave sinirlenerek. "Ben ikiden fazla Bir buçuk asırlık bir geçmiş var ve ben bir Hortlağın böyle bir şey yapabildiğini hiç duymadım."

Burnunu kaldırdı. "Eminim iki buçuk asırdır duymadığın pek çok şey vardır. Birinin size eğlenceli olduğunuzu söylemesi. Bir aşığın orgazm sesi-"

Genevieve, Rowin'in göğsünün sessiz bir kahkahayla hareket ettiğini hissetti. Ta ki Grave öne doğru tehditkâr bir adım atana kadar.

Rowin bir anda Genevieve'i arkasına itti ve kardeşine dişlerini . "Daha fazla yaklaşma."

"Yoksa ne olur?" Grave havladı. "bunlar senin bile tanımadığın bir kız için-"

"O benim," diye Rowin, gölgeleri etrafında dönmeye başlamıştı. "Bu konuda ne düşünürsen düşün, bununla ilgili ne sorunun olursa olsun, ona bir daha dokunmaya kalkarsan, sonsuz hayatının geri kalanını şu anda olduğundan daha da sefil hale getiririm."

Rowin'in sözlerindeki sertlik karşısında Grave'in gözleri kısıldı. "Tanrı aşkına Rowington. Onunla evleneli sadece birkaç gün oldu. *Sonsuza* kadar senin kanın olacağım."

"Benim için ne büyük talihsizlik," dedi Rowin ısırarak.

Genevieve aralarındaki konuşmayı olabildiğince yumuşak bir ifadeyle izledi ama doğrusu Rowin'in *bana ait* olan sözleri böylesine inanarak duymak midesini düğüm düğüm etmişti.

Bu gerçek değil, diye kendini temin etti. *Kulağa ne kadar gerçek gelse de.*

"Son on beş yıldır *araştırmanız* tüm zamanınızı aldığınız için Cehennem'e dönemeyeceğinizi iddia ediyorsunuz. Annemize en ufak bir sevgi gösterisinde bile bulunamıyorsunuz ama *onun* için her şeyi riske mi atacaksın?" Grave başını salladı.

Genevieve, Grave'in sözleri karşısında gözlerini kısıtı ama sessiz kaldı.

"Ailelerimiz kendi yataklarını kendileri yapardı," dedi Rowin bir ifadeyle.

"Annem

benimkine atılmış."

Grave'in kardeşine attığı gülümseme tüyler ürperticiydi ama Genevieve'e hitaben, "Bunu hızlı ve kolay bir şekilde yapmama izin vermeliydin," dedi.

Aralarında havada büyük bir obsidyen geçit açıldı ve Grave içeri girip gözden kayboldu.

Genevieve sonunda ses tonunu hafif tutmaya çalışarak, "Çok eğlenceliydi," dedi.

Rowin ona geri döndü. "İyi misin?" Genevieve omuz

silktili. "Nereye gittin? Daha erken mi?"

"Umbra Lilith'in kokusunu aldı. Grave sadece bir şeylerin peşindeyken onun evde dolaşmasına izin veriyor. Aksi takdirde başının belada olduğunu bilemezdim. Gerçi sen her zaman öylesin, değil mi?"

Bir elini kalçasına dayadı. "Hey, ben burada kendi işime bakıyordum. Knox ve Grave *beni* aradı."

Bakışları karardı. "Knox da mı buradaydı?"

Parmağındaki mühürle oynamak için uzandı ve başını sallarken onu gergin bir şekilde çevirdi. "Görünüşe bakılırsa bu evde aranıp bulunması oldukça zor bir malım."

Gölmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi aşığı inelim," diyerek elini uzattı. "Üzerimi değıştirmem gerekiyor ve diğerlerinden biri seni de pusuya düşürmeye karar vermeden önce burada tek başına kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

Yutkundu ve adamın kalkık avucuna, sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi baktı.

O benim.

Birinin onun hakkında gururla böyle bir şey söylemesi için ne kadar beklemişti? Sözlerinin yarattığı kelebeklerin tadını çıkarabilmeyi dilerdi ama ne yazık ki o kelebeklerin kurgu ile gerçek arasındaki farkı anlayabileceklerinden emin değildi.

Şömineye, şöminenin üzerinde asılı duran aynaya baktı, sonra uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Ve tek kelime etmeden onu odasına kadar götürmesine izin verdi.

Kapı kapanır kapanmaz ve gerçekten yalnız kaldıklarında, elini bıraktı ve "Bana bir daha *asla* seninim deme" dedi.

Yüz ifadesinde tanımlayamadığı bir duygunun titreşimi belirdi ama adam herhangi bir yanıt vermedi.

Derin bir nefes aldı. "Biri bana bu sözleri söylediğinde, bu sözlerde ciddi olmasını istiyorum."

Başını sallayarak çenesini eğerken gözlerini ondan kaçırdı ve "Anlaştık," diye yemin etti.

İ İy J U N İ ' İki veya
NUNT

AGTUTE OBGERVAT)ON

Rowin banyoda üstünü değiştirirken, Genevieve Gümüşler'in kütüphanesinden aldığı kitabı sandığının dibine, günlüğünün ve büyü kitabının yanına sakladı. Nedense annesini ve ailesini kurtarmaya yardım etmekle ilgilendiğini itiraf etmek biraz fazla... samimi gelmişti.

Kıyafetleriyle kitabı örtmeden önce günlüğünü çıkardı ve yazı masasına oturup günlüğü açarak kalemını içine sıkıştırdığı yeni sayfaya geldi. Yeni bir yazıya başladı, kalemindeki mürekkep sayfanın neredeyse yarısı boyunca mükemmel bir şekilde aktı, sonra lekeli hale geldi ve kelimeler yerine boş girintiler bıraktı. Kalemi şiddetle salladı. Bu işe yaramadı.

Rowin'in burada mürekkebi olmalı, diye düşündü masanın geniş çekmecesini açarken. Parmak uçlarıyla kavanoza benzeyen bir şey aramak için sonuna kadar uzanırken birkaç ufak tefek şeyi bir kenara itti. Mum çubukları, pullar, kalemler ve en arka köşede tam olarak tanımlayamadığı bir şey vardı. Tahtada hafifçe yükselmiş bir kare gibi. Bastırdı ve-

-Açık çekmecenin hemen altından geçen ahşap ön panel patlayarak açıldı.

Gizli bir bölme.

Üst çekmeceyi itip kapattığında ve alttakini daha da dışarı kaydırduğında, tanıdık olduğuna yemin ettiği bir el yazısıyla kaplı kalın bir kâğıt yığını buldu.

Kâğıtlardan birini aldı ve birkaç ay önce yazılmış ve Ellin'e gönderilmiş bir mektup olduğunu gördü.

Sevgili Ellin, bunca zaman sonra sana yazacak kelimeleri bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Son beş saattir bu masada oturuyorum ve göndermeye degecek tek bir şey bile düşünemiyorum. Tedavi konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim. Ne zaman yardım edebilecek birini bulsam, kısa bir süre sonra ortadan kayboluyor ya da Knox tarafından yakalanmaktan çok korktuklarına karar veriyorlar.

Genevieve mektubu çekmeceye geri koydu ve bir tane daha çıkardı. Bu mektup Remi'ye hitaben yazılmıştı ve sadece tek bir satır içeriyordu.

Remington, bu yarığı nasıl onaracağımı bilmiyorum.

Çıkardığı son mektup Grave'e gönderilmişti.

Mezar. Lütfen. Söylentilerin gerçek olma ihtimalini göz önünde bulundurmanız için size yalvarıyorum. Annemin duygularını da göz önünde bulundurun. Biliyorsun o da bunun devam etmesini istemiyor.

Genevieve gözyaşı dökme tehdidiyle boğazının düğümlendiğini hissetti. Son on beş yıldır onlara mektup yazıyordu.

Banyo kapısının kilidinin tıkırtısı onu yerinden sıçrattı.

Hiçbir şeye dokunmamış gibi görünmeye çalışarak kâğıtları karıştırırken, gizli çekmecenin en altında bir şey gözüne çarptı. Üzerinde gül kabartması olan parlak kırmızı balmumu mühürlü bir zarf. Köşedeki adresi çok yakından tanıyordu.

Grimm Malikanesi
Esplanade Caddesi
New Orleans, Louisiana

Nefesi kesildi.

Çekmeceyi itip kapatırken kendi kendine, *buna daha sonra döneceğim*, diye söz verdi.

Rowin dışarı çıktığında tek kelime etmeden yatağına uzandı. Umbra onun kucağına yerleşirken o da sırtını yatak başlığına yasladı.

Genevieve başka bir zaman yazabileceğine karar verdi ve köşedeki koltuğa yerleşip günlüğünü Grimm Malikânesi'nden getirdiği grimoire ile değiştirmek için şifonyere doğru ilerledi. İçindeki kelimelere odaklanabildiğinden değil, çünkü onun mektuplarındaki kelimeler hala zihninin ön saflarında yanıyordu.

Bir süre bu şekilde kaldılar, Rowin Umbra ile birlikte uyuklarken gözleri kapalıydı ve çeşitli paranormal varlıkların büyüğü hakkında okur gibi yapıyordu. Bir noktada hem Sevin hem de Covin Rowin'in kapısında belirdi, Genevieve ya da Rowin itiraz edemedi içeri daldılar ve yemek odasından aldıkları bir tabak ordövr ve bir şişe viskiyle yatağına yerleştiler.

Dördü gece yarısından önce kalan zamanı canlı bir Pit oyunu oynayarak geçirdi. Sayıları haykırmanın ve kâğıtları elden ele dolaştırmanın ortasında Genevieve neredeyse nerede olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti. Sona doğru Sevin elindeki kartları Covin'in kafasına indirdi ve Rowin ortalığı toparlamaya başlarken, kardeşleri Genevieve'i diğerlerinin kollarına fazladan kart koyarak hile yaptığına ikna etmek için mücadele etti.

Ancak nihayet gece yarısı olduğunda herkes bir ayıldı.

Diğerleri geldiğinde Remi, Grave ve Ellin çoktan balo salonundaydı ve kardeşler çemberi tamamlanır tamamlanmaz Knox, Av Bıçağı'yla birlikte göz kırparak odaya girdi.

"Wellington Nocturnia'dan selamlarını yolladı," diye duyurdu Şeytan.

Ellin'in yüzü öfkeyle çarpıldı. "Nocturnia mı? Ona orada ne yaptırıyorsun Knox?"

"İlk elenen olarak istemediği bir şey değil." Knox gülümsedi ama sözleri sertti.

Ellin'in yumrukları iki yanında toplanmıştı ama başka bir şey söylemedi ve Knox da maskeli balonun sonunda yaptığı gibi büyümlü hançerini havaya fırlatırken daha fazla törenle uğraşmadı. Genevieve nefesini tutarak gümüş silahın gergin bir an havada asılı kalışını izledi, ardından çemberin etrafında dönerek Remi'nin avuçlarının içine girdi.

"Oyun seçimi?" Knox sordu.

"Rastgele başlar," diye yanıtladı

Remi.

Rowin Genevieve'e döndü ve konuşmak için ağzını açtı, ancak sesinin tonu ikisinin de odadan taşınma telaşı içinde kayboldu.

Genevieve gözlerini kırpıştırarak açtı ve kendini tanımadığı bir yerde buldu. Knox'un büyüğü yüzünden başı dönüyordu ve bir çeşit uşağın kilerinde olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Duvarlar servis takımları ve mutfak eşyalarıyla dolu meşe raflarla kaplıydı ve Genevieve, Enchantra'nın Av dışında tam kadro çalışıp çalışmadığını merak etti. Ya da Rowin günlerini tamamen yalnızlık içinde mi geçiriyordu?

Odanın her iki ucunda da birer çıkış vardı. Genevieve kapılardan birinden tavana kadar uzanan bir örümcek ağı gördü. Ağın son raunt boyunca sağlam kalmış olmasının, buranın sığınmak için iyi bir yer olabileceği anlamına gelip gelmediğini merak etti. Ama bir an sonra kapının diğer tarafındaki odada birinin hareket ettiğini duydu. Karşı çıkışa doğru fırladı.

Kulağını örümcek ağlarından arınmış kapıya dayayarak, diğer taraftan ses gelmediğinden emin olana kadar dinledi. Kolu sessizce çevirdi ve dışarı-

-Yemek odası.

Bu kapıyı nasıl fark etmedim? diye merak etti, gözlem yeteneğinin eksikliğinden endişe duyuyordu ama çıkışa tekrar baktığında panellerin duvarlarla mükemmel bir uyum sağlayacak şekilde tasarlandığını fark etti. Pervazlardaki dikişler o kadar belirsizdi ki, az önce açıklıktan geçmemiş olsaydı, bir kapı olduğuna inanamayacaktı.

Odadan sürünerek büyük koridora çıktı, Rowin'in odasına doğru ilerlerken adımlarının hızıyla etekleri ayak bileklerinin etrafında sallanıyordu. Belki Rowin'in de aynı fikre sahip olacağını umuyordu ama eğer değilse, yedek planı bagajındaki kütüphane kitabını kapmak ve Rowin'in kütüphanede gösterdiği gizli odaya doğru acele etmekte.

Kapı koluna tutunurken, içeriden biri kapıyı çekerek açtı. İçinden bir adrenalin dalgası geçti ve geriye doğru sıçradı, kaçmaya hazırdı, ta ki karşısındakinin yüzünü görene kadar.

"Güzel," diye iç geçirdi Rowin onu içeri çağırırken. "Seni bulmanın sonsuza kadar süreceğinden endişeleniyordum."

"Şimdi başka bir yere saklanalım mı?" diye sordu.

"Remi, Grave'in yaptığı gibi bizi avlamayacak," dedi ona ve o konuşurken, dudağındaki piercingde küçük bir kan damlasının boncuklandığını fark etti.

Kendi dudağına dokundu ve "Kanaman var" dedi.

Başparmağını ağzının üzerinde gezdirdi. "Knox bizi naklederken dudağımı ısırdım."

"Herkesi rastgele bir odada başlatmak oldukça zekice," dedi isteksizce.

"Ve genellikle aldığımız saklanma süresini kesiyor," diye kabul etti. "Remi hızlı bir başlangıcı tercih eder. Gerçekten, tüm oyunu mümkün olan en kısa sürede bitirecek her şeyi tercih eder."

"Katılım konusunda oldukça ilgisiz görünüyor," diye belirtti. "Orada ne oldu?"

Rowin omuz silkti. "Geri kalanımız öyle ya da böyle hâlâ umutlu. Bunun sona ermesini dilemekten uzun zaman önce vazgeçti."

"Bu yüzden mi ikiniz artık yakın değilsiniz?" diye sordu.

"Sanırım neden yakın olmadığımızı ona sormanız gerekecek."

Cevap yok.

"Yine iki gerçek bir yalan oynamak ister misin?" diye sordu ve son iki gündür içinde yanan pek çok soru yeniden yüzeye çıktı.

Başını eğdi ve ona doğru bir adım ilerledi, gözleri aynı hizada olacak kadar eğildi, kuzguni saçlarının dağınık dallarından birkaçı gözlerine düştü.

"Zamanı nasıl geçirebileceğimize dair daha iyi bir fikrim var," diye mırıldandı, altın rengi bakışları kızın ağzına doğru kayd.

Onun bu önerisi karşısında kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başlasa da bir şeyler ters gidiyordu. Özellikle de ne zaman bu kadar yakın olsa kızda uyandırdığı sıcaklık eksikliği.

"Biraz heyecanı seyircilerimize saklamamız gerektiğini düşünmüyor musun?" diye homurdandı ve onun daha fazla yaklaşmasını engellemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İstersen," diye cevap verdi, bir yandan da saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışıyordu, ama saçları yerinde duramayacak kadar kısaydı.

İşte o zaman kanı buza dönüştü. Ve parmağındaki yüzük erimiş ateşe . Ya da belki de bunca zamandır yanıyordu ve farkına bile varmamıştı çünkü adam nabzını dengesizleştirmişti ve bir parçası açıkça onu güvenlikle ilişkilendirmeye başlamıştı.

Bu yüzden bana burada kalbime güvenemeyeceğimi söyledi.

Genevieve dudaklarını boğucu bir gülümsemeyle kıvırdı. Erkeklerin asla karşı koyamayacağı bir gülümseme. Farrow. Morello. Basile, Farrow'a zarar vermek istediği o korkunç gecede.

Ve şimdi de Remington Silver.

Remi gözlerini kırpıştırarak ona bakarken bakışları ısındı ve tatlı Güneyli dilber aksanıyla mırıldandı, "Neden gidip küçük gösterimiz için mükemmel bir yer seçmiyorsun ve sonra benimle burada buluşmuyorsun?"

"Neden önce burada pratik yapmıyoruz?" diye önerdi yüzünü aşağı eğip dudaklarını onunkilerden bir nefes uzakta gezdirirken.

Bu bir yemdi ve o da bunu biliyordu. Ondan uzaklaştı.

"Onu ele veren neydi?" Remi başını eğdi, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynayıyordu.

Yüzüğe bakmamaya dikkat ediyordu. "Gerçekten beni kandırmak için mi dudağına bir şey soktun?"

Sonunda çizmesinin içinden Av Bıçağı'nı çıkarırken omuz silkti. "Sadece *seni* kandırmak için değildi, ama önce sana rastlamam da uygun oldu."

Sonra da saldırdı.

Genevieve yana doğru atladı ama yeterince hızlı değildi ve bıçak korsesinin yanından geçip derisine saplanırken acıyla tısladı. Ancak adam bir yumruk daha atamadan, Genevieve uzanıp adamın dudağındaki altın halkayı yakaladı ve etine sapladı.

Acı içinde bağırdı, bıçak onun korkunç saldırısı karşısında yaşadığı şokla yere çarptı. Hançeri yerden almak için uzanırken hiç vakit kaybetmedi ama parmak uçları kabzasına değdiği anda tüm vücudunu yakıcı bir acı kapladı. *Hay sikeyim. Demek bıçağı çalmak kurallara aykırıymış.* Renkli bir küfürle elini tekrar göğsüne götürdü ve tekme atarak bıçağı yere fırlattı. Remi silaha doğru koşarken o da kapıyı açıp odadan dışarı fırladı.

MEAdOW

Genevieve kaçmaktan çok yorulmuştu. Ayrıca sahip olduğu her elbiseye kan bulaşmasından da çok yorulmuştu.

Kan pembeyle gitmez.

Remi onu yakalamadan önce balo salonuna ve ardından merdivenlerden yukarı çıkmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı - yemek odasına doğru bir çizgi çizdi ve uşak kilerindeki gizli girişi açmak için tırnaklarını mahvetmeye devam etti. Tahmin ettiği gibi, kilerin karşı çıkışı mutfığa açılıyor, oradan da merdivenlere ve Rowin'in bir gece önce ona gösterdiği kütüphanenin arkasındaki gizli odaya giden gizli koridoru buluyordu.

ahşap basamakları tırmanarak kasvetli, taş odaya çıkarken, bir elini yan tarafındaki ağrıyan yaraya bastırdı ve basınçla rahatlayarak iç çekti. Tırabzana dramatik bir şekilde yaslandığında, boynuna bağladığı gerdanlığın gevşek kurdeleleri farkına varmadan çıkıntı yapan bir kıymığın sivri ucuna takıldı ve kendini bir sonraki basamağa doğru çektiğinde, boğazını biraz fazla sıktı. Çözmek için arkasına uzanamadan, altındaki eskimiş tahta yerinden çıktı ve ayağı tam içinden geçti.

Düşerken boğuk bir nefes verdi, kurdeleler boğazını saran acı verici bir mengeneyle dönüşürken pürüzlü tahta parçaları sıkışan ayak bileğini çiğ çiğ sıyırdı. Gevşeyene kadar ipek düğümü tırmaladı, ayağını basamaktaki delikten çıkarmanın acısına karşı dişlerini gıcırdattı. Duvarlardan birinin arkasından bağırarak birinin boğuk sesi adrenalini yükseltti ve çok fazla gürültü yaptığından endişelendi.

Ağlamak için yalvaran gözlerinin arkasında bir baskı vardı, boğazında bir yumru vardı ve devam etmek için merdivenlerde kendini düzeltirken güçlkle yutabildi.

Knox'un seyircilerine gözyaşlarıyla tatmin olma fırsatı vermeyi reddetti ve onların kendisini izlediğini biliyordu. Bu tozlu pasajın kuytu köşelerine stratejik olarak yerleştirilmiş gözlükler, yanlarından geçerken artık fark edilmiyordu.

Sadece birkaç sıyrık, diye bağırdı kendi kendine. Ve ağrıyan kemikler. Gurur incinir.

Ne mutlu ki boş olan gizli odaya vardığında kararını çoktan vermişti. Sürahilerin bulunduğu arabaya doğru topallayarak ilerledi, kendine bir bardak idrar doldurmadığını iki, üç, dört kez kontrol etti. Ama Rowin odanın kapısını güvenli saatlerde yeniden açtığında bu iğrenç ayrıntıyı halletmiş olmalıydı, çünkü şişelerin içinde bulduğu tek şey bozulmamış akçaağaç viskisiydi.

Şişenin cam tıpasını çıkardı ve bir bardağa biraz likör doldurdu. Burnuna götürdüğünde kokusundan neredeyse öğürecekti ama ilk yudumu zorla içtikten ve iyi türden olan yakıcılığının tatlı bir rahatlama vaat ederek vücuduna yayıldığını hissettikten sonra geri kalanını kolayca yuttu.

İki kadeh sonra kanepenin üzerine yığılmıştı, kâbus yeniden başladığında gözleri kapanmıştı.

Ayağa kalkarken inleyen Genevieve, gözleri karanlığa alışırken parmak uçlarıyla zonklayan şakaklarına masaj yaptı.

"Viski içmediğini sanıyordum?"

Genevieve karanlıkta Rowin'i ararken şaşkın bir nefes aldı ve onu uzak duvara yaslanmış, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayamış, okunamayan bir ifadeyle onu izlerken buldu. Umbra kalçasına doğru kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Genevieve elbisesini düzeltirken bir süre sessizlik oldu ve adam ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Umbra rahatsız edildiği için bir protesto sesi çıkardı.

"Eğer boğulmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı," diye mırıldandı, kızın önünde çömeldi ve başparmağının ucunu kızın üzerinde gezdirmek için uzandı.

Boğazının hassas derisini. "Hiç iz bırakmazdım."

Adamın sözleri karşısında kulaklarının ucunun ısındığını hissetti ama ayağa kalkabilmek için ona el sallarken sadece ters ters baktı. Bileğinden bir acı fişkırdı ama topallayarak bar arabasına doğru yürürken bunu belli etmemeye çalıştı. Üzerinde duran aynalı tepsiyi kaptı ve boynunun etrafındaki lekeli, iltihaplı halkayı incelemek için havaya kaldırdı.

"*Berbat* görünüyor," diye sızlandı.

"*Topallıyor* musun?" Rowin sordu.

"Buraya gelirken merdivenlerde kaydım," diye açıkladı kadın, adam bir kez daha önünde çömelip şişmiş ayak bileğine bakmak için eteklerini kenara çekerken. "Ayağım tahtalardan birini delip geçti ve gerdanlığım tırazından çıkan bir kıymığa takıldı. O Şeytan, ön kapılarda çelikten daha güçlü surlar dövebiliyor ve yatak odalarının içinde fantastik diyarlar yaratabiliyor ama çürüyen birkaç tahta parçasıyla ilgilenemiyor mu? Buranın bakımını kim yapıyor?"

"Ben. Knox Enchantra'yı sadece Av sırasında ziyaret eder. Onlar dönmeden önce herkesin odasını hazırlıyorum ama ben tedaviyi ararken gizli geçitlerdeki kırık basamakları onarmak bir kenara bırakıldı," dedi Rowin. Kadının ayak bileğini nazikçe sıktı ve dikkatine rağmen kadından bir tıslama sesi çıkardı. "Burkulmuş. Yan tarafındaki kesiğe bakayım."

Adam ayağa kalkarken kadın ondan uzaklaştı. "Ben *iyiyim*."

"Başka bir odaya geçmeye hazır mısın o zaman?" diye dürtükledi. "Gerekirse kaçmak için mi?"

"Burada kalamaz mıyız?"

"Zaten bir süredir buradayız. Bence büyümlü odalardan birine geçmeyi denemeliyiz," diye akıl yürüttü. "Kendini o şekilde bırakmamalıydın. Seni bulan ben olmasaydım-"

"Biliyorum," dedi içtenlikle.

Adamın bakışları şaşkınlıkla parladı ve kadın gözlerini devirdi.

"Zayıf bir anımda viskiyi gördüm ve bana ne oldu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ayrıca daha önce Remi'ye rastladım ve o da senmiş gibi davranıyordu, yani garip birkaç saat oldu."

"Bir... bir şey oldu mu?" diye sordu, yüz ifadesindeki ciddiyet kızın gülmek istemesine neden oldu.

"*Her şeyi* tanımla," diye alay etti.

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Eğer sana dokunduysa-"

"Eğer daha iyi bilmeseydim," diye araya girdi adam daha fazla sinirlenmeden, "kıskandığınızı düşünebilirdim, Bay Silver."

Sanki aklını kaçırdığını söylemek istercesine ona sert bir bakış attı ama tek söylediği "Ayağının üzerinde yürüyebilecek misin?" oldu.

"Hayır dersem?" diye sordu.

Ona sıırttı. Ve kız itiraz edemeden onu kollarının arasına alıp dönen kitaplığın yanına götürdü.

Kütüphaneye doğru dönerlerken, "Bunun sıfırlanana kadar tekrar açılmayacağını sanıyordum," dedi.

"Sıfırlanana kadar *kütüphane* tarafından açılmayacağını söyledim," diye düzeltti.

Tam duvarın dönmesi durmuş ve adam onu tekrar ayağa kaldırmışken, Genevieve elindeki yanma hissini hissetti.

"Rowin-" diye nefes nefese kaldı ama artık çok geçti.

"Bir de buraya mola vermek için geldiğimi sanıyordum," dedi Remi kasıla kasıla odaya girerken.

Rowin ikiziyle yüzleşirken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben olsam şu anda benimle kavga etmezdim, Remington. Karıma yaptıklarından sonra olmaz."

Remi, "Karınla dudağımdan o saçma metal parçasını kopardıktan sonra bile ödeştığımızı söyleyebilirim," diye akıl yürüttü.

Rowin kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını ona çevirdi. "Sen yaptın Ne?"

Genevieve omuz silkti. "Bu fanteziyi senin üzerinde değil de onun üzerinde yaşadığım için şükret."

Rowin'in gözleri hınzır bir parıltıyla parladı. Remi sinirle homurdanarak Av Bıçağı'nı kınından çıkardı ve Rowin'e doğrulttu. "Hadi şu işi bitirelim."

Ve sonra Remi kendini ileri fırlattı. Oturma alanının ortasındaki küçük sehpanın üzerine sıçradı ve ahşap yüzeyini kullanarak kendisini koltuğun üzerine itti, koltuk düşene kadar ağırlığıyla onu geriye doğru salladı ve bıçağı Rowin'in omzuna saplamak için ona mükemmel bir kavis momentumu verdi. Genevieve, Rowin'in darbeyi savuşturmasını beklediği için bıçak gerçekten temas ettiğinde duyduğu şaşkınlık çığlığını yutmaya çalıştı ama Rowin'in niyetinin tam olarak bu olduğu açıktı.

Remi hançeri Rowin'in etinden çekip çıkarmak üzereyken, Rowin ikizinin doğrulan kolunu iki eliyle kavrayıp *kopardı*.

Genevieve gözlerini kaçırdı ve Remi'nin derisinden dışarı fırlayan kırık kemik görüntüsü zihninde canlanırken biraz kasıldı. Bir acı çılgılığı havayı doldurdu, ardından ikisi bir uzuvlar karmaşası içinde yere düşerken çaba homurtuları. İşe yarar tek bir kolu olmasına rağmen Remi kendi başının çaresine baktı, Rowin de öyle, hançer hâlâ omzundan çıkıyordu.

Sonunda Rowin, Remi'yi yere sermeyi başardı ve Genevieve bu manzaranın ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemedi. Sanki Rowin kendisiyle dövüşüyordu.

Rowin, "Gerekirse raundun geri kalanında burada otururum," diye tehdit etti.

Cevap olarak Remi sağlam elini serbest bıraktı ve hançeri Rowin'in omzundan çekip aldı, sonra da kardeşinin böğrüne sapladı. Rowin'in çıkardığı acı homurtusu etkileyici bir şekilde dizginlenmişti.

Genevieve fırtına gibi küfredecekti.

Remi sıkılmış dişlerinin arasından, "Bundan çok sıkıldım," dedi. "*Çıkmak istiyorum.*"

Bu son kısım umutsuz bir kükreyişt ve Genevieve için bunu izlemek, kırılan bir kemikten daha zordu.

"O zaman bırak da bitireyim," diye hırladı Rowin ve onun bu kavgayı mı yoksa tüm Av'ı mı kastettiğinden emin olamadı.

Her iki durumda da fark etmedi, çünkü Remi göz açıp kapayıncaya kadar gücünün geri kalanını topladı ve bacaklarını Rowin'i yere çarpacek kadar sert bir şekilde savurdu. Rowin'in kaburgalarındaki bıçağı çıkarırken, bu sefer Rowin'in kalbine tekrar saplamak için kendini hazırladı. Neyse ki hançer hedefine ulaşamadı çünkü onun yerine arkasındaki kitap kutusu yere düştü.

Rowin, Remi'nin bedeninin altından sürünerek çıkarken ve Remi ağır rafın altında baygın bir şekilde yere yığılırken Genevieve az önce ne yaptığına inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Rowin sersemlemiş bir halde ayağa kalkarken Remi'nin göğsü hâlâ efordan kabarıyordu.

Genevieve, "Bu raflar göründüklerinden çok daha ağır," diye yakındıktan sonra ona dönerek, "Özür dilerim. Ama daha fazla dayanamadım."

Rowin şaşkınlığı geçince bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hadi gidelim. Baş ağrıyacak ama bu bir ölümsüzü uzun süre uyutmaz."

Rowin büyüdü odanın kapısını arkalarından kapatır kapatmaz Genevieve, Rowin'in onu hangi odaya getirdiğini anlayınca nefesi kesildi. Çayıra. Ancak şimdi, güneşli, mavi gökyüzü yerine, üzerlerindeki berrak, mürekkep gibi uçurum milyonlarca yıldızla parlıyordu. Nehir hâlâ uzaklarda bir yerlerde usulca fokurduyor ve tepelerin üzerindeki çiçek örtüsü titrek ateşböcekleriyle parlıyordu.

Cennet gibiydi.

"Genevieve?"

Omzunun üzerinden baktı.

Rowin, "Sadece orada iyi iş çıkardığını söylemek istedim," dedi.

Yüz ifadesi, her zamanki gibi, ona nasıl hissettiği hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Ancak gözlerindeki hüznün göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Mektubundaki satırlar şimdi aklına geliyordu. *Remington, bu çatlağı nasıl onaracağımı bilmiyorum.*

Ayaklarının altındaki çimleri hissedebilmek için ayakkabılarını tekmeleyerek geri çekildi ve bileğine çok fazla ağırlık vermemeye dikkat etti. "İki gerçek ve bir yalan mı?"

Ellerini ön ceplerine sokarken başını salladı ve suyun sesine doğru onu takip etti. Kız sorularını düşünürken ve çevrelerine bakarken bir süre sessiz kaldılar, etraflarında vıracı kurbağalar ve cırcır böceklerinden oluşan bir senfoni başlamıştı. Bir noktada elindeki lavanta çiçeğinin yapraklarını koparmaya başladı, tekrar konuşmadan önce son iki yaprağı kadar indi.

"Bu yüzüğü nereden aldın?" diye başladı. "Eğer Av diye bir şey olmasaydı ve sen de burada ya da Öteki Taraf'ta herhangi bir yerde yaşayabilseydin, neresi olurdu? Ve"-yanından geçerken sapından mor bir çiçek koparmak için eğildi-"Av için ne gibi ipuçları buldun-"

"Dikkatli olun," diye ekledi. "Burada ayna olmayabilir ama bu odalarda olan her şey kristal netliğinde yayınlanıyor."

" için" -bir yer tutucu aradı- "bana alacağın süper nadir doğum günü hediyesi için."

"On beş yıl önce Favored'i kazandım - galibiyet serimin başladığı yıl - ve Knox'un hazinesinden nimet olarak seçtiğim şey bu yüzüktü. Grave ve ben o yıl maskeli baloda bir tartışmaya girdik ve oldukça acımasız bir oyun oldu. Knox'un seyircileri açıkça benim bu yönümü görmekten hoşlandılar."

Adam başını kaldırıp yıldızlara baktı ve kadın onun bu yönünün hiç var olmamasını dileyip dilemediğini merak etti.

"Enchantra'dan ayrılırsam nerede yaşamak isteyeceğimden emin değilim. Burası gerçekten evim gibi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ama yine de böyle bir unvana layık başka bir yer de düşünemiyorum." Şimdi tekrar ona baktı. "Bu da beni senin... doğum günü hediye getiriyor. Ne yazık ki şu ana kadar bulduğum tek şey çıkmaz sokak. Mektuplar yazıyorum" -gözlerini ona çevirdi ve kadın gözlerinde suçluluk duygusu gördüğüne yemin etti- "ama çoğu insan cevap bile vermiyor. Verdiklerinde de..."

Söylediği her şey doğruluk payı taşıyordu ve Genevieve onun bu oyunu nasıl oynayacağını tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildi. Ama tek söylediği, "Yıllar önce o maskeli baloda Grave'le ne hakkında kavga ettiniz?" oldu.

"bende," diye hatırlattı ona.

Genevieve içini çekip başını salladı ve parçalanmış çiçeği fırlatarak az ilerideki süslü gümüş köprüye doğru ilerledi. Rowin de ona ayak uydurdu. Bu arada Umbra etraflarındaki çimenlik alana girip çıkıyor, ateşböceklerini yakalamaya çalışıyordu ve Genevieve kıkırdamadan edemedi.

Üst geçide vardıklarında Rowin hâlâ bir şey söylememişti ve Genevieve onu dürtmeye zahmet edemeyecek kadar keşfetmekle meşguldü. Köprü beklediğinden çok daha genişti ve altındaki durgun, akan nehir şaşırtıcı derecede derindi. Suyun yüzeyi cam gibiydi ve yukarıdan parıldayan yıldızları bir ayna gibi yansıtıyordu. Karşıya geçmeye başladığında, taşlardan biri ağırlığının altında hafifçe aşağı düştü ve neredeyse ayağı takılıyordu.

Yaldızlı, ışıltılı bir balık parıltısı akıntıya karşı yüzerken, Rowin onun beline sabitleyici bir kol doladı.

"Bunu gördün mü?" diye soluk soluğa gömleğinin kolunu çekiştirdi ve korkuluklara doğru adım attı.

Suya bakmak için eğildi ama şu anda görünen tek altın, yanına eğilen Rowin'in gözlerinin yansımasıydı. Kaşlarını çatı.

"Sanırım içindeki oyunu buldun." Genevieve şöyle bir baktı. "Ne?"

Çökmüş basamağı incelemek için çömelirken etraflarındaki manzaranın geri kalanına doğru el salladı. "Hatırlıyor musun, bir sürü jeton olduğundan bahsetmiştim.

Knox bu odaların her birinin içine mi saklandı? Her oda bir bulmaca içeriyor. Çözün, hayatta kalın ve jeton sizin olsun."

"Ve jeton bize bir sonraki turda dokunulmazlık sağlayacaktı," diye hatırlıyor.

Başını salladı ve sonra avucunu taşa dayayarak ağırlığını bir kez daha gevşek basamağa doğru kaydırды ve suya bir başka parlayan balık gönderdi.

"Sence bunun gibi başka tetikleyiciler de var mıdır?" diye sordu.

Ağzının bir köşesi beklentiyle kıvrıldı. "Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."

UZUN GTORV

Yarım saat boyunca köprüdeki her gevşek taşı kontrol ettikten sonra, her birinin yaldızlı balıklardan bir grup bıraktığını keşfettiler - altın yüzücüler arasında beyaz balık bırakan üç veya dört taş hariç.

Rowin ilk başta işaretin yerini bulmak için beyaz balıklardan birini yakalamaları gerektiğini düşünmüştü ama üç tane yakalamayı başardıktan sonra, yarı iyileşmiş yaralarına rağmen hâlâ belirgin bir ipucu yoktu. Şimdi eğimli kıyıda sırt üstü uzanmış, ayakları akan suda sallanıyordu. Rowin nehre daldığı için hâlâ gömleksizdi ve Genevieve elinden geldiğince Rowin'in parlayan karın kaslarına *değil* yıldızlara odaklanmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar otuz beş yeni takımyıldız icat etmişti.

"Viski içmeyi bıraktığın gece ne oldu?" İlk sorusu.

Yanağındaki çizik çimenleri görmezden gelerek ona bakmak için döndü. "Hâlâ buna mı takıldın?"

"Meraklıyım, diye mırıldandı.

Kesinlikle ortak bir noktamız var.

Derin bir nefes aldı. Dünyada bu hikâyeyi bilen tam dört kişi vardı. Kendisi, Farrow, Basile ve Salem. Genevieve'in yapmamasını istemesine rağmen Salem bunu kız kardeşine anlattıysa beş.

"Bu hikâye hakkımda farklı düşünmenize neden olabilir," diye uyardı.

Ona yan gözle bir bakış attı. "Şu anda senin hakkında ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok, bela."

Bu çok doğrudu.

"Bu uzun bir hikâye," diye tekrar denedi.

"Sanırım vaktimiz var."

"Peki," diye kabul etti. "Sanırım bu, Farrow'un kim olduğunu sana açıklamak zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Sırtıttı. Belli ki tam da beklediği şey olmuştu. Bu sadece onun her zaman bildiği şeyi kanıtlıyordu: erkekler de kadınlar kadar dedikodu ve dramayı seviyordu.

"Farrow Henry ile ilk kez on beş yaşındayken tanıştım. Royal Caddesi'ndeki Hotel Monteleone'de düzenlenen bir hayır galasına gizlice girmiştim. O zamanlar New Orleans'ta en sevdiğim ikinci yerd. İzlenecek o kadar çok zarif insan vardı ki."

Bu tür partilerde gördüğü tüm kadınları düşündü, kaç tanesi kendi kişisel tarzını, gösterişli şeylerden hoşlanmasını... paranormal şeylerden hoşlanmamasını sağlamıştı.

"O gece onu neredeyse hemen fark etmiştim," diye devam etti. "Esas olarak benim yaşıma yakın olan tek kişi olduğu için, ama aynı zamanda çok kötü bir soygunun ortasında olduğu için - barın arkasından koca bir şişe burbon çalmaya çalışıyordu. Ben de müdahale etmeye karar verdim."

"Şok edici," diye mırıldandı Rowin.

Devam ederken sağlam ayağıyla onu tekmeledi: "Barmen onu yakalamıştı ve birini dışarı atmaya hazırlanıyordu ama neyse ki bayılma numarası yapmakta oldukça iyiyim."

Rowin homurdandı. "Peki insan bayılma numarası yapmakta nasıl iyi olabilir?"

"Korse giymek."

"Mmm," diye izin verdi. "Devam et."

"Her neyse, dikkatini dağıttım. Barmen koşarak geldi ve Farrow şişeyi alıp kaçtı. *Sihirli* bir şekilde kendime onu aradım ama bulamadım."

Keşke durum böyle olsaydı. Yıldızlara gözlerini kırıştırdı ve hikâyenin geri kalanını anlatmak için sinirlerini gerdi. Farrow'u neredeyse her gece kâbuslarında görmesine rağmen, onun hakkında yüksek sesle konuşmak çok daha eziyetli geliyordu.

Elinin arkasına bir şey dokundu: Rowin'in parmak uçları.

Nazik. Rahatlatıcı.

Derin bir nefes aldı. "Eve dönerken Riverwalk'ta durmaya karar verdim. New Orleans'ta *en sevdiğim* yer orasıdır. Yıldızların ve gaz lambalarının ışıltısı altında, suya bakarak, olduğum yerde sıkışıp kalmak yerine daha büyük bir şeyin kenarındaymışım gibi davranabilirdim. Olduğum yerde

hep öyleydi. Ve kaderin cilvesine bakın ki -zalim sürtük- Farrow'u bir grup arkadaşıyla birlikte orada buldum. Ve tabii ki burbon. Grimm Malikanesi dışında ilk kez sarhoş oluyordum. Beni evine geri götürdü, Garden District'teki abartılı malikanesine. Hep hayalini kurduğum türden bir ihtişam. Arkadaşları gittiğinde ilk kez bir erkekle yalnız kalmıştım. İlk kez..."

Sözleri duygu yüklü bir hal almıştı. İlk cinsel karşılaşması acı verici, garip ya da utanç verici olmamıştı. Farrow nazik, tutkulu ve kendisi için hayal ettiği her şeye sahipti. En azından o hassas yaşta.

Her şey biter bitmez onu yatağından atmamıştı. Sarılmayı reddetmemişti. Ve çok uzun bir süre boyunca birlikte geçirdikleri o ilk gecenin anısını kalbine yakın tuttu.

Rowin sabırla onun bir sonraki kelimeyi bulmasını bekledi ama Rowin onun tüm dikkatinin kendisinde olduğunu anlayabiliyordu.

"O gecedен sonra beni tekrar göreceğine söz verdi," diye fısıldadı. "Ve gördü de. Bütün yaz boyunca bana kur yaptı, beni hiç gitmediğim yerlere götürdü, yaşayacağımı hiç düşünmediğim deneyimler yaşattı. Ailesi son derece zengin. Aklınıza gelebilecek her durum için farklı bir yemek takımı olan türden bir zenginlik. Tarihi binalarda ve sokak tabelalarında isimleri olan türden. Oğullarını mümkün olan en iyi eğitimi almaları için eyalet dışındaki prestijli yatılı okullara gönderen türden."

"Ah," diye mırıldandı Rowin.

Gökyüzüne doğru başını salladı. "Yıkılmıştım. Bir ay boyunca yatağımdan çıkmadım. Annem farkına bile varmadı. Ophelia fark etti ama ona ondan ya da işlerin ne kadar ileri gittiğinden hiç bahsetmemiştim, bu yüzden yalan söyledim ve gerçeği ondan nasıl saklayacağımı öğrendim. Farrow benim için geri dönene kadar yazacağına söz verdi. Mektuplar ilk başta haftada bir geliyordu. Sonra ayda birkaç kez. Sonra on altıncı doğum günümde son bir mektup... Hiçbir şey yok. Onu unutmak için yıllarımı harcadım. Onu sistemimden çıkarmak için başkalarını kullanmaya çalıştım. Ve sonunda işe yaradı. Sonunda onu düşünmeyi bırakmıştım." Yanındaki otlardan bir avuç kopardı. "Ve sonra o piç geri geldi."

Şimdi hayal kırıklığı içinde doğrulup oturdu, elindeki otları eleyip küçük parçalara ayırdı. Rowin de oturdu, dizlerini göğsüne kadar büktü ve yanağını yumruğuna dayayarak ona baktı.

"Sanırım bu hikaye daha da kötüye gidiyor?"

Onaylarcasına acı bir kahkaha attı. "Geri geldi ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanki gittiğinde kalbimi söküp atmamış ve ben de ondan kurtulmak için yıllarımı harcamamışım gibi. Geldiği anda ona beni rahat bırakmasını söyledim. Başka arkadaşlar edinmiştim -Luci, Iris, Basile- ve onsuz da gayet iyiydim. Bu gerçekten bir parçası olduğum ilk gruptu. Ve o da bunu benim için zehirlemek zorundaydı. O ve Basile ayrılmaz ikili oldular. Iris'i kardeşiyle tanıştırdı ve o da *aşık* oldu. Onlarla dışarı çıkmam için bana sürekli yalvarıyordu. Luci benim tarafımda olan tek kişiydi, ama ailesi zor günler geçirdi ve bir süreliğine uzaklaştı."

Rowin, "Sakın bana pes ettiğini söyleme," diye .

"Tabii ki hayır," diye alay etti. "Onu bunun için çalıştırdım. Süründürdüm. Sonunda onu tekrar görmeyi kabul edene kadar tam üç ay boyunca."

"Üç ay mı? Bu neredeyse sonsuzluk demek," diye onayladı Rowin, alaycı bir ses tonuyla.

"İyi bir seks olmadan öyle," diye mırıldandı.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Beş yıl dene ve bana geri dön."

Kadın tereddüt etti. "Beş yıl mı?"

Gözlerini ondan kaçırdı. "Aklımda daha önemli meseleler vardı, unutma. Şimdi, hikâyene geri dön."

Kendi kirli hikâyesinin ortasında olduğunu neredeyse unutmuştu. "Doğru.

Onunla tekrar görüşmeyi kabul ettim ve bu sefer de oraya kalmak. Büyükbabasının işlerini takip etmeye başlamıştı ve bağıllık için hazır olduğunu iddia ediyordu. Aylarca onun yanında uyudum, vaatlerini dinledim. Bana nasıl evlenme teklif edeceğini ve hayallerimdeki evi nasıl inşa edeceğini. Aileme bakmama yardım edecekti. Çünkü kız kardeşim henüz bilmiyordu ama annem bizi iflasa sürüklemenin eşiğindeydi." Nefesleri titremeye başladı. "Ve sonra geçen yılın yirminci Şubat'ında fikrini değiştirdi."

Elindeki otları dereye doğru fırlattı ve her bir otun suda üst üste binen küçük dalgacıklar oluşturmasını izledi. O gün Farrow'la yaptığı konuşmanın, mezarında toz olana kadar hafızasından silinmeyeceğinden korkuyordu.

"Ailesinin, *bozulmamış* soylarında paranormal kan taşıyan birini barındıramayacak kadar varlıklı olduğunu söyledi. Aksini düşündüğüm için hayalperest olduğumu söyledi. Bana Londra'da bir kızla nişanlandığını ve birlikte iki gece daha geçirebileceğimizi söyledi." Yüzü yanıyordu

Çok ilerideki bir noktaya odaklanırken utanç duyuyordu. "Her neyse, Farrow'a gitmeden önce son bir kez buluşmak istediğimi belirten bir not gönderdim ve saat tam altıda Mardi Gras geçit törenlerinden birinde benimle buluşmasını rica ettim. Sonra da çok ama çok sarhoş oldum."

"Viskiyle," diye tahmin etti.

"Evet." Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. "Basile ve beni *çok* uygunsuz bir pozisyonda buldu. Ona da bana hissettirdiği kadar korkunç hissettirmek istedim. Ona önce benim hayatıma devam ettiğimi göstermek istedim."

Rowin'in gözleri kısıldı, çenesi kenetlendi ve "Ne yaptı?" diye sordu.

Genevieve gözyaşlarını yutarak şunları söyledi: "Bana kitaptaki tüm aşağılayıcı isimleri söyledi. Fahişe. Sürtük. *İblis*. Her neyse. İsimlerin bir önemi yoktu." Kollarını kendi etrafında sardı. "Onu utandırmıştım. O da buna karşılık olarak ben ve Basile içeride kilitliken şamandırayı ateşe verdi."

Rowin'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Genevieve."

"Sihrimi kullanamayacak kadar sarhoştum. Sanırım buradaki ilk gecemde *bu* yüzden bayılmış olabilirim - sihrimin alınması o çaresizlik hissini geri getirdi. Bundan nefret ediyorum."

Yüzünde kısa süreli bir suçluluk ifadesi belirdi.

"Kurtarıldığımızda Basile'in vücudunun yarısından fazlasında yanıklar vardı. Ben tabii ki iyileştim. Gerçi *haftalar* sürdü. Ama Farrow'un babası polis departmanına ödeme yaptı ve ardından Grimm Malikanesi'ne de bir çek geldi."

Derin bir nefes aldı ve devam etti: "Basile, yaraları için çok pahalı bir iksir almak için kendi sus payı parasını kullanmasına yardım etmemi istedi ve iksir yeterince işe yarasa da, suçluluk duygum için pek bir şey yapmadı."

"Ya Farrow? Bunu yanına mı bıraktınız?"

"Neyse ki, Farrow'un hak ettiği kalıcı intikamı almak için ihtiyaç duyduğum türden bağlantıları yakın zamanda edindim."

Rowin ona kararlı bir şekilde, "Umarım bu intikam onu ateşe vermeyi de kapsıyordur," dedi.

"Yeterince yakın," diye mırıldandı.

Dürüst olmak gerekirse Salem, Henry ailesinin malikanesini yakmak için biraz fazla hevesliydi. Genevieve'in, bu olay gerçekleştiğinde *içeride kimsenin bulunmaması* şartına rağmen. Ancak Genevieve Salem'e bu konuda yemin ettirmemişti ve küçük bir parçası Salem'in onu dinlememiş olabileceğini umuyordu.

"Bu hikâyenin hangi kısmı senin hakkında farklı düşünmemi sağlayacaktı?" diye merak etti.

"Bu da sorularınızdan biri mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bunların hiçbirisiyle gurur duymuyorum," diye itiraf etti. "Umutsuzca unutmak istiyorum ama bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Basile hatırlamak zorundayken olmaz. O zamandan beri olanların karanlığında bir tür ışık bulmaya çalışıyorum. Ama sanırım belki de ışık hiçbir zaman elime geçmeyecek ve bunu kabul etmem gerekiyor."

"Işık peşinden koşman gereken bir şey değil, Genevieve. Işık sen neredeyse oradadır," dedi ona.

Bu sözlerin samimiyeti karşısında bir an şaşırdı ve gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Suçun hiçbirinin senin omuzlarında olmadığını biliyorsun, değil mi?" Rowin talep etti. "Bu o piçin hatası. Farrow. Ne saçma bir isim."

"Tencere , *Rowington*," diye gönülsüzce şaka yaptı.

"Ciddiyim," diye ısrar etti, uzanıp çenesinin altına bir parmağını dokundurarak gözlerinin içine bakmasını sağladı, irislerinin altın rengi ciddiydi. "Bunların hiçbirinin suçlusunun sen olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Son sorunuz bu mu?" diye fısıldadı.

"Genevieve."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Başını salladı, ifadesi kararmıştı. "Bu senin lanet yalanın olsa iyi olur."

TOKEN

Sonraki birkaç saat boyunca Genevieve küçük bir orduya yetecek kadar çiçek tacı yaptı. Kendisininkini yumuşak bukleleriyle örmüş ve hatta bir tanesini Umbra'nın boynuna bir tasma gibi takılabilecek kadar küçük yapmıştı. Tanıdık bu durumdan pek de memnun görünmüyordu. Gerçi şu anda başının üstünde, boynunun etrafında ve bileklerinin her birinde çiçek dizileri taşıyan Rowin'den kesinlikle daha memnun görünüyordu. Yumuşak pastel yapraklar dövmeli tenine o kadar ters düşüyordu ki, yine de bir şekilde onun cazibesini daha da artırıyordu.

"Orada kendi kendine kıkırdamayı kes," diye emretti.

Kadın eğlenerek dudaklarını birbirine bastırdı. Şu anda köprüde bir ileri bir geri yürüyor, Knox'un oyununu anlamaya çalışırken parlayan balık dalgalarını tekrar tekrar dereye gönderiyordu.

"Bunun beyaz balıklarla bir ilgisi var," dedi bininci kez. "Farklı renkte olmaları için başka bir neden yok."

"Kaç tane tetikleyici vardı?" diye seslendi.

"Sekiz."

"Peki hangilerinde beyaz balık var?" diye merak etti bir tutam daha çiçek atıp ayağa kalkarken.

"Bu rastgele." Taşlardan birine bastırdı ve yanıt olarak suda bir dalgalanma oldu. "İlk ikisi sadece altın balık bırakıyor. Ama üçüncüsünde beyaz balık da var. Sonra dört altın, beş beyaz, altı beyaz, yedi sadece altın ve sekiz beyaz."

"Her aynı sayıda beyaz balık mı var?" diye merak etti. Adam durakladı. Sonra, "Tanrı aşkına."

Adamın beyaz balık ürettiğini not ettiği her bir taşın üzerine bastırmasını izledi. Elbette, sayıların hepsi farklıydı. Üç kişilik bir grup, dört kişilik bir grup, bir çift ve yalnız bir fildişi yüzücü.

Rowin hızla işe koyuldu ve taşların üzerine sırayla bastı. Beklediler ama hiçbir şey olmadı. Sonra azalan sırayı denedi. Hiçbir şey olmadı.

"Arada diğer taşlarla birlikte artan sırayı deneyin," diye önerdi.

O da öyle yaptı. Bir beyaz balık. Hepsi altın. İki beyaz balık. Hepsi altın. Tüm dizi tamamlanana kadar devam etti.

Ve bir şey oldu.

Tüm balıklar bir anda nehre geri aktı ve bu sefer nehrin aşağısında bir yerlerde kaybolmak yerine tembel tembel dolaşmaya başladılar. Altın ışıltıları çayırı dolduruyordu.

Genevieve elini kalçasına dayayarak, "Bu... biraz can sıkıcıydı," dedi. "Daha fazlasını beklerdim-"

Rowin suyun içindeki bir şeyi işaret ederken, "Bak," diye araya girdi.

Genevieve gözlerini kısarak yüzeyin altında yeni bir şey aradı. *İşte oradaydı.* Tek bir kıpkırmızı balık.

Rowin, "Umbra, getir," diye emretti.

Umbra, Genevieve'den birkaç metre ötede, kıyıda yıkanmakta olduğu yerden başını kaldırıp baktı. Rowin'in emriyle tilki arka bacağını kaldırdı ve boğazındaki çiçek kolyeyi koparana kadar kaşdı ve ardından hemen suya daldı.

Genevieve rahatsız edici bir ses çıkardı. Bunun üzerinde çok çalışmıştı.

Umbra'nın suda kürek çekişini izlediler, Tanıdık'ın kafası kırmızı izini takip ederken ileri geri hareket ediyordu. Umbra yüzeyin altına daldığında, Genevieve huşu içinde öne doğru eğildi ve Umbra'nın avını hızlı bir hassasiyetle yakalayışını izledi.

Ancak tilkinin ağzı hedefini kavradığı anda bir şeyler değişti.

Gökyüzündeki yıldızlar, ürkütücü bir kıızıl renge dönüşmeden önce göz kırıp sönmeye başladı. Altlarındaki balıkların parıltısı da değişmiş, her şeyi ürkütücü bir kıızıl renge bürümüşü. Kan gibi. Balıklar da yavaş yavaş dönüşmeye başladı; pulları ışıldayan altın renginden zifiri siyaha dönüştü ve yüzleri bir anda Umbra'ya kilitlendi.

Ve sonra Genevieve dişleri gördü.

Rowin Umbra'yı uyarmak için adını haykırdı ama artık çok geçti. Balık bir anda fırladı.

Rowin çaresiz Tanıdığı için köprünün kenarından atlayamadan, gümüş korkuluk bükülmeye başladı, ona doğru uzandı ve gövdesinin etrafını sardı. Bir kafes. Genevieve o anda ona ne anlayamadı. Tek gördüğü, Umbra'ya yardım etmek için kendini kurtarmaya çalışan Rowin'in yüzündeki acı dolu ifade ve nehrin ortasında beliren koyu kırmızı buluttu.

Genevieve daldı.

Bileği hâlâ ağrıyordu, Remi'nin onu Av Bıçağı'yla yakaladığı yer hâlâ acıyordu ama yüzmeyi bırakmadı. Umduğu gibi, piranalar çılgınlıklarını keserken ona hiç dikkat etmedi, bakışları sadece Umbra'ya ve parlayan kızıl ödüle kilitlendi. Tanıdık'a ulaştığı anda fazla zamanı olmayacağını biliyordu. Yaklaştıkça kan daha da yoğunlaşıyor, görüşünü bulanıklaştırıyor ve Umbra'nın çenesindeki kırmızı balığı ayırt etmesini zorlaştırıyordu.

Genevieve karanlıkta vahşi kehribar gözleri ve çırpınan siyah pençeleri görür görmez, Umbra'nın böğrünü kavrayabildiği kadar kavradı ve Tanıdık'ı sürüden kopardı. Bir koluyla tilkiyi vücudunun içine sokup diğer koluyla kendini ileri iterek onları kıyıya doğru fırlattı ve olabildiğince hızlı yüzmeye başladı. Piranalar anında peşine düştü.

Elbisesinin parçalara ayrılırken çıkardığı boğuk sesleri duyabiliyordu, yapışan eteklerin ağırlığı hâlâ hızını kesiyordu. Sonra sivri küçük dişleri etine saplandı. Çılgılık attı, ciğerlerindeki tüm havayı bir baloncuk girdabıyla yüzeye geri gönderdi, kendi kanı etrafındaki suya dökülürken çılgınca çırpındı. Acımasız balıklar etini parçaladıkça tekmeledi ve tekmeledi, ama Umbra'yı sıkıca kavradı, Tanıdık'ın çenesi de aynı derecede sarsılmazdı.

Sonunda kıyıya vardıklarında, Genevieve gücünün geri kalanını Umbra'yı nehirden dışarı ve yeryüzüne fırlatmak için kullandı. Kıp kırmızı balık artık suda olmadığı anda, piranalar yavaşça eriyerek eski altın ışıltılarına geri döndüler. Genevieve kan kaybından akıntıya kapılıp gittikçe daha da dibe batarken, her şey karardı.

Zihnindeki sis o kadar yoğundu ki neyin gerçek olup neyin anlayamıyordu. Ama en azından bu sefer rüyasında ateş görmüyordu.

Hayır, o çok, çok soğuktu.

çan sesleri titreşiyor, kalbinin yavaşlayan atışıyla senkronize oluyordu.

"Çok soğuk," diye homurdandı derin bir ses.

Bir başkası, "Çok fazla kan kaybetti," dedi.

Kavurucu eller saçlarını yüzünden uzaklaştırırken yumuşak ve bulanık bir şey yan tarafına bastırdı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmıyordu.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı o ilk ses. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bu sefer sana gerçekten pahalıya patlayacak," dedi birisi usulca.

"Jetonu alabilirsin," diye küfretti tanıdık bir ses. "*Sadece ona yardım et.*" "Peki ya hayır dersem? Ve o ölürse?" diye merak etti ilk ses.

Yanıt yok.

Bir dakika sonra keskin bir elektrik hissi vücudunda başladı. Parmak uçlarından başlayıp derisinin her santimine yayılıyordu. Bu her ne tür bir sihirse, korkunç bir şekilde kaşınıyordu ve umutsuzca kaşımak istiyordu ama yine de hareket edemiyordu.

", " diye yatıştırdı tanıdık ses. "Sadece biraz daha, söz veriyorum." Daha fazla sessizlik. Zaplamalar devam etti.

"Senin peşindeyim, biliyorsun," diye tekrar konuştu yumuşak ses. Yine yanıt gelmedi.

Genevieve kaşıntı nihayet durduğunda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

"Benim için dayanmalısın," diyordu o ses şimdi. Onu sıcak tutan ses.

"Bunu yaparsam bana ne vereceksin?" diye karşılık

vermeye çalıştı. Uzun bir duraklama.

"Ne talep edersiniz?" Kelimeler bu kez neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Gerçek bir şey," dedi.

Sessizlik.

Genevieve'in sırtı boyunca rahatlatıcı bir sıcaklık hissediliyor ve beline ağır bir yük sarılıyordu. Hiç bu kadar rahat olmamıştı. Sonra yanağına sert ve ıslak bir şey sürtü.

Umbra'nın dili.

"Ugh," diye sızlandı, gözlerini açtı ve Tanıdık'ın tükürüğünü yüzünden sildi.

"Umbra, yeter."

Genevieve bir an için kaskatı kesildi, çünkü zihni arkasındakinin *Rowin* olduğunu fark etmişti. Kolunu kaldırarak yüzünü ona dönmesini sağladı ve Genevieve odanın kızarmış yanaklarını gizleyecek kadar karanlık olmasına şükretti.

"Yatağın benim tarafımdasın," diye mırıldandı. "Kusursuz gözlem," diye mırıldandı.

Adamın hâlâ belinden çıkarmadığı koluna vurdu. "Ne oldu böyle?"

"Çok fazla kan kaybettin. Vücut ısınız bir ölümlü için tehlikeli derecede düştü."

"Battaniyelerin buna bir faydası olamaz mıydı?" diye merak etti kendini bir kez daha gözden geçirirken. Elbisesi bir kez daha çıkarılmış, onun gömleklerinden biriyle değiştirilmiş, teni kandan arındırılmıştı.

Rowin, "Bu, düzgün ısındığınızdan emin olmam için daha kolay bir yoldu," diye açıkladı.

Yüzünü yavaşça kaplayan gülümseme ona ters ters bakmasına neden oldu ama bu bahaneyi yemiyordu.

"Bu kadar *düşünceli* olduğun için teşekkür ederim," dedi ona.

"Umbra için yaptıklarından sonra bunu hak ediyorsun," dedi sessizce.

Gözlerindeki hürmet o kadar açık ve gerçekti ki, kadının boğazı düğümlendi.

Parmak uçlarını hafifçe yanağına dokundurmak için uzandı. "Beni kesin ölümden kurtardığın için teşekkür ederim. Bir kez daha. Ya da en azından kız kardeşini bunu yapmaya ikna ettiğin için."

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi ona. "Sen ve ben ortağız. Birbirimizi kurtaracağız."

Kalbi durdu. *Birbirimizi kurtaracağız.*

Dört günden daha az bir süre geçmişti ama yine de kız kardeşi , ona ihtiyacı olduğunda yanında olan ilk kişi oydu. Her seferinde. Kız kardeşi dışında kurtarmak istediği ilk kişi de oydu.

Enchantra'ya kendisi gibi birini, kendi ailesinde dışlanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek birini bulmak için gelmişti. Ama hepsini bulmuştu; komik, gürültücü ve acımasız, ama son derece sadık olduklarını ve birbirlerine düşmezlerse harika şeyler yapabileceklerini bildiği bir aile.

"Ama teşekkür etmek istiyorum," diye devam etti, sesi her zaman yaptığı gibi düşüncelerini kesip geçiyordu. Sanki zihni, duymak istese de istemese de her zaman onun bir sonraki sözlerini bekliyordu. "Umbra'yı kurtardığın için-"

"Teşekkür etmene gerek yok," diye tekrarladı ona. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Rowin. Umbra senin bir parçan ve sen de..."

O ne? Benim değil. Gerçekten değil. Bu oyundan sonra hiçbir şekilde sayılmaz.

"Neyim ben?" diye üsteledi.

"Eğer sen ve ben ortaksak, bu senin tüylü küçük tehdidini de kapsar," diye cevap verdi sonunda.

Gözlerini kırpmadan kendisine hayranlıkla bakan Umbra'ya baktı. *Harika.*

Rowin, Tanıdık'ına bir gülümseme fırlattıktan sonra onu uzaklaştırdı ve dikkatini yeniden Genevieve'e odaklayarak, "Peki. Teşekkür etmeyeceğim. Ama en azından sana ne kadar minnettar olduğumu gösterebilir miyim?"

Bu sözler üzerine nefesi kesildi, aniden vücudunda çırpınan beklentiyle, ama o hareket etmedi. Sadece onu izledi.

Beklentiyle.

"Evet," diye fısıldadı. "Lütfen yap."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, adam kız sırtüstü yatana ve kendisi de üzerinde durana kadar vücutlarının yerini değiştirdi. Eğilip çene çizgisinin alt tarafına nazik bir öpücük kondurdu ve boğazına doğru ilerlerken bir iz bıraktı. Gölgelerinin etraflarında açılmaya başladığını gördü ve tekrar tenine dokunacakları beklentisiyle neredeyse inliyordu. Vücudunun üzerinde ve gömleğinin altında kaymaya başladıklarında köprücük kemiğine karşı gülümsediğini hissetti ve dudaklarından bir inilti çıkardı. Adamın elleri de onun üzerinde kaymaya başladığında kalbi gümbürdedi, gömleğin eteklerini kavradı ve göğüslerinin kabarıklıklarının üzerine gelene kadar yukarı ve yukarı itti. Adam onu içine çekerken gözleri karardı, gözlerinde daha önce hiç kimsede görmediği bir açlık parlıyordu.

Adamın kalplerin mantıklı olmadığı ve onlara güvenilemeyeceği hakkında söylediklerini biliyordu ama umurunda bile değildi. Şu anda onu o kadar çok istiyordu ki, eğer ona sonsuza dek dokunmaya devam ederse kalbinin onu istediği tehlikeli ateşe sürüklemesine izin verecekti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve dilini kızın gergin meme uçlarından birine değdirdi, bu da kızın kalçalarının tepesine doğru bir zevk dalgası gönderdi ve altında kıvranmasını engellemek için ellerini çarşafın içinde çevirmesine neden oldu.

"Tatlı olmayacağını söylediğini sanıyordum," diye soludu adam bir göğsünden diğerine kavurucu öpücükler yerleştirmeye başladıktan sonra sırayla diğer meme ucunu da yalamaya başladı.

"Oh, uzun süre tatlı olmayacağım, bela," diye yemin etti. "Çünkü *sadece sevişiyoruz*, değil mi?" diye test etti.

Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı ve bir an için cevap vermedi.

Ancak içinde bir umut kıvılcımı alevlenmeden hemen önce, "Doğru," dedi.

İçini bir hayal kırıklığı dalgası kapladığında, aralarında hiçbir bağ olmamasına razı olacağına dair verdiği sözün en iyi ihtimalle iyimserlik olduğunu biliyordu. Fikrini değiştirdiğini düşünürse onu hemen şimdi durdurabileceğini de biliyordu. Ama o zaman ona yaşatacağı deneyimi kaçıracaktı ve bu neredeyse daha acı verici görünüyordu.

Hayal kırıklığı onu boğmadan önce, adam eğildi ve dişlerini nazikçe meme ucuna batırdı. Sonunda dudaklarından bir zevk iniltisi kaçarken sırtı yatağa doğru eğilmeye başladı. Diğer meme ucunu çekmek için hareket ettiğinde, gölgeleri bileklerine ve ayak bileklerine sarıldı ve tamamen merhametine kalana kadar uzuvlarını gergin bir şekilde çekti.

Tekrar ona baktı. "Parmaklarını şıklatabilir misin?" Kadın kaşlarını kaldırdı. "Evet mi?"

"Gösterin," diye talep etti.

Birkaç kez tersledi, gölgeleri asla gevşemedi. "Neden?" "Bana istediğin zaman dur diyebilirsin. Ve eğer konuşamıyorsan, şaklat.

Bu mu?"

Böyle bir sistemi yapmak için ne tür şeylerle uğraştığını merak etti. gerekli. *Peki onları ilk elden deneyimleyebilecek miyim?*

Sanki kızın ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi, "Covin şaklatmanın büyük bir savunucusu. Onun zevkleri benimkilerden çok daha sadistçe ama ağızlar... meşgulken ekstra iletişim biçimleri asla kötü bir şey değildir."

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntüler karşısında bir inilti daha yutmak zorunda kaldı ve bu onun gerçekten ne kadar gergin olduğunu fark etmesini sağladı. Bir kahkaha attı ve bir kez daha göğüslerini okşamak için eğildi, uyarılmışlığı altındaki çarşafları ıslatmaya başladığında pembe tomurcuklarının neredeyse acı verici bir şekilde gerilmesine neden oldu. Ağzıyla onu çılgına çevirirken tüm ağırlığını ön kollarının üzerinde tutmaya dikkat ediyordu, bu da en çok ihtiyaç duyduğu yerde herhangi bir sürtünme almadığı anlamına geliyordu.

"Dokun bana," diye yalvardı.

"Sana dokunuyorum," dedi dilini tembelce döndürerek. "*Becer beni* o zaman," diye homurdandı.

Elini vücutlarının arasında gezdirmiş, parmak uçları kadının merkezindeki o en hassas noktaya hafifçe dokunmuştu. Kadın daha fazla kıvranmaya çalıştı ama adamın gölgeleri onu daha da sıktı, bileklerini birleştirdi ve bacaklarını ayırırken kollarını başının üzerine uzattı. Bacaklarının arasında diz çökmek için kendini yukarı iterken tekrar güldü, onun işkencesinin tadını çıkarırken gözlerini figürünün üzerinde gezdirdi.

Bir elini karnının dolgun kıvrımları üzerinde gezdirirken, "Seni becermeyeceğim," dedi. "Henüz."

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı.

"Sana teşekkür etmem gerekiyordu, unuttun mu?" Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Sana minnettarlığımın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin ver, baş belası." Karnının üzerindeki elini, başparmağı bir kez daha o cennet gibi noktaya değene kadar, acı verici bir yavaşlıkla aşağı doğru hareket ettirdi. "Eğer yorulmak bilmeyen bir rakip olduğumu düşünüyorsan, beni bir sevgili olarak görene kadar bekle."

Sonunda ona ihtiyacı olan sürtünmeyi verdiğinde, başparmağını klitorisine bastırıp sinir tomurcuğunun üzerinde sıkı, durgun daireler çizerken söylediklerine neredeyse odaklanamıyordu. Gölge bantlara karşı sarsılırken zevkle miyavladı, ama onlar bir gram bile merhamet göstermedi, Rowin de öyle. Başparmağını kaldırmadan işaret ve orta parmağını kadının içine kaydırды, öne doğru kıvırdı ve elini uyarılmışlığıyla ıslatana kadar pompaladı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var?" diye mırıldandı onun kıvranışını izlerken. "Açık konuş."

"Beni tatmanı istiyorum," dedi ona, dudaklarından çıkan boğucu ses kendi kulaklarına neredeyse tanınmaz geliyordu. "Bana *tapındığını* hissetmeye ihtiyacım var." Adam sırtıttı. "Ben bir cehennem yaratıcıyım, tapınmak benim doğamda yoktur." Sonra kendini onun bacaklarının arasına indirdi ve dilini onun tadına bakmak için dışarı çıkardı. "Ama yatağında ne kadar kalırsan kal, bunu yapacağım.

tapınacağınız."

"*Siktir*," diye bağırdı Genevieve.

Rowin dilini tekrar tekrar üzerinde gezdirirken, gölgelerinden birkaç yeni dal diğerlerinden ayrılarak teninde gezinmeye başladı, meme uçlarının etrafında sıkılaştı ve saçlarına dolandı. Tekniği ustacaydı, dilinin ucu klitorisinin üzerinde yavaş daireler çizerek onu kendinden geçmenin eşiğine getiriyordu. Ancak tam uçurumun kenarından aşağı düşecekken, adamın gölge uzuvları acı verecek kadar gerildi, zevkini kesti ve onu doruk noktasından geri çekti. Dilini bir sonraki girişine doğru daldırırken gülümsediğini hissetti, onu tekrar kenara doğru inşa etmeye çalışıyordu.

Artık dayanamayacağından endişelenene kadar onu yutmaya devam etti, ilgileri iddia ettiği gibi acımasızdı. Ve bir kez daha doruk noktasına yaklaştığında, gölgeleri onu bir kez daha geri çekti.

"Yemin ederim seni öldüreceğim," diye hırladı ama adam uzaklaşırken sadece güldü.

"Derin nefes al, bela," dedi ona, sesi şehvetle hırçınlaşmıştı. "Buna ihtiyacın olacak."

O konuşurken, gölgeleri -el ve ayak bileklerini tutanlar hariç- kadının bedeninden aşağı doğru kaymaya başladı, ta ki seksine ulaşana kadar. Rowin onun önünde diz çökmüş, yarı kapalı gözlerle büyüsunün onu zevklendirmeye başlamasını, inleyerek onu tekrar bir karmaşa haline getirmesini izledi. Ve *içine* daldıklarında, ona umutsuzca arzuladığı dolgunluğu verdiklerinde, çığlık attı.

Adamın gölgeleri Genevieve'in içine girip çıktıkça, Genevieve'in üzerine tekrar tekrar coşku dalgaları çöktü ve vermek zorunda olduğu son nefes parçasını da sıktı.

Sonunda aşağı inmeye başladığında, mürekkepli büyü duman gibi dağıldı ve Rowin ayak bileklerindeki tutuşlarını eliyle değiştirdi, tutuşlarının acısını cildinden nazıkçe masaj yaparak çıkardı. Nefes almaya çalışırken göğsü kabardı. Tek bir tutarlı düşünce oluşturmaya çalıştı.

Adam hâlâ giyinik bir şekilde yanına uzandığında, bileklerine masaj yapmak için uzandığında adamın kalçasındaki uyarılmışlığın sertliğini hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Yüzünü ona doğru çevirdi. Gözleri hâlâ biraz odaklanmamıştı.

Sersemlemişti. Adamın dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadın ters ters baktı.

"Kendinle çok fazla gurur duyuyorsun," diye mırıldandı.

"Ve sen de şikayet etmek için fazla memnunsun," diye karşılık verdi.

Bakışlarını ondan kaçırdı. Adam haklıydı. *Sadece sevişme* olması gereken bir şey için fazlasıyla tatmin olmuştu. Oynadığı karakteri açıp kapatabilir, bu yatağa girip çıkabilirdi ama aniden, başka hiç kimsenin onu bir daha asla bu kadar inanılmaz hissettiremeyeceğini hissetti. Ve bu çok tehlikeli bir duyguydu.

Beni mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Banyo yapmam lazım," dedi bacaklarının jelatin gibi hissetmesine aldırmadan doğrulup bunaltıcı yataktan kayarak çıkarken. Tişörtünü tekrar aşağı çekip banyoya doğru ilerlerken Rowin'in yataktan kalktığını duydu.

Kaşlarını kaldırarak ona bakmak için döndü. "Nereye gidiyorsun?"

Onu itti ve banyonun arka duvarının tamamını kaplayan siyah pençe ayaklı küvete doğru ilerledi, suyu akıtarak, "Grave odalarımız arasındaki açıklığı bilmiyor. Ama öyle bile olsa

Hâlâ iyileşme sürecindeyken seni burada yalnız bırakma riskini almayacağım."

Öfkelendi. "Beni *yıkanırken* izlemene izin vermeyeceğim."

Sırıttı. "Ya ben ya Umbra. Zaten sen onu kurtardığından beri senin yanından ayrılmayı reddediyor."

Genevieve, aslında şu anda başını Genevieve'in bacaklarına olan tilkiye baktı.

Genevieve yenilgiyle iç geçirerek homurdandı, "*Peki*. Tilki kalabilir."

"Havlular lavabonun altında. İstedğin sabunu kullanabilirsin," dedi Rowin. Genevieve ve Tanıdığı'nı baş başa bırakırken.

Genevieve tilkiye, "En azından ben küvete girene kadar başka tarafa bak," dedi.

Umbra başını sallayacakmış gibi eğdi ve bir daire çizerek çamaşır dolabına doğru döndü. Genevieve hafifçe gevşedi ve Rowin'in gömleğinin düğmelerini açarken küvete döndü. Giysiyi ateşler içindeki teninden sıyrıp çıkardı ve yere bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden buharı tüten küvete girdi, su tenine değip ağrıyan kaslarını gevşetirken zevkle iç çekti. Hemen küvetin kenarında duran küçük sabun şişelerinden birini açtı ve sedefli karışımdan bir miktar avucuna dökerek cildinde köpürttü. Vücudunda piranaların korkunç ısırıklarının kalıntıları olup olmadığını incelerken, tek bir yara izi bile olmadığını fark etti.

Ellin kesinlikle benim favorim.

Yine de zihinsel yaralar hâlâ oradaydı.

Genevieve, yüz küçük sivri dişin etini parçalamasından kaynaklanan acı anlarını aklından çıkarabileceğinden emin değildi. Bir daha asla başka bir balık görmek istemiyordu.

Tamamen suya gömülene kadar küvetin derinliklerine battı, ama yüzü suyun altına girdiği anda, nehirde piranalarla birlikte olduğu anı geri geldi ve panik göğsünü tırmalamaya başladı. Köpüren bir çılgılık attı ve kendini yukarı çekmek için küvetin kenarına tutunurken korku içinde çırpındı. Ancak bunu yapamadan, iki güçlü el kollarını kavradı ve onu suyun üzerine çekti.

Kirpiklerine yapışan damlacıkları göz kırparak uzaklaştırırken sıçradı, ciğerlerine hava çekerken göğsü güçlkle kabardı, akmayan gözyaşlarını tutmaya çalışırken yüzü acıyla gerildi.

"Genevieve, güvendesin," diye güvence verdi Rowin onun yanına çömelip gözlerindeki suyu ve saçları temizlerken. "Ben buradayım. Güvendesin. Balık yok. Balık yok."

nehir. Tam buradasın."

Sözleri, dokunuşu gibi anında bir merhem oldu ve bu sadece daha fazla ağlama isteği uyandırdı. Ona bu kadar bağımlı hale gelmesine nasıl izin vermişti?

Cevap vermeden önce bir dakika boyunca nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı ve adam sabırla bekledi, gözleri *daha aşağıya* inmek için yüzünü hiç terk etmiyordu. O anda hâlâ çıplak olduğunu fark etti.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine sımsıkı sararak, "Lütfen bir havlu alabilir miyim?" diye sordu.

Başını salladı ve birkaç saniye sonra o güne kadar gördüğü en büyük havluyla geri döndü. Havluyu açtı ve kendisi ile küvet arasına gerdi, sudan çıkarken daha rahat etmesi için başını yana çevirdi; sonra pelüş beyaz kumaşı etrafına sardı.

Havluyu vücudunun etrafına sardıktan sonra, küvetten çıkmasına yardım etmesi için elini uzattı, o da kabul etti ve hareket ederken beyaz mermer zemine su sıçrattı.

"Özür dilerim," dedi adam içini çekip küvetteki suyu boşaltırken. "Yemin ederim her zaman böyle dağınıklık yapmak *istemezdim*."

Ona şüpheli bir bakış attı ama arkasını temizlemek için daha fazla havlu getirirken çok da rahatsız olmuş görünmüyordu. Onu böylesine sıradan, ev işleriyle ilgili bir iş yaparken görmek karnını ısıttı ve dikkatini saçlarıyla dağıtmak için hemen makyaj masasına doğru döndü. Yansımasını görmek için aynayı örten havlunun köşesini yana kaydırды. Saçının korkunç haline bir kez baktıktan sonra delici bir çığlık attı ve başkaları da bu vahşeti görmeden önce aynayı yeniden kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu, onun arkasında belirerek.

Kahverengi buklelerindeki imkânsız düğüm kümesini işaret etti. "Benim saç."

İpleri gevşetmek için çekmeye başladı ama çektikçe düğümler daha da kötüleşti ve midesi çaresizlikle burkuldu. Kesmeden onları çıkarmasının hiçbir yolu yoktu ve bu trajik düşünce son birkaç gündür kilit altında tuttuğu gözyaşlarının yanaklarına dökülmesine neden oldu.

"Hayır, hayır, *hayır*," diye bağırdı, elleri titremeye başlarken umutsuzca burnunu çekti.

Hepsi biraz fazlaydı. Biraz fazla burnunun ucundaydı. Duyguları karmakarışık. Seks hayatı karmakarışık. Her ne kadar en başta birbirine dolanacak ipler olmayacağına söz vermiş olsa da. Ve şimdi de *saçları*.

Rowin'in omuzları bıkkınlığının ağırlığıyla çökerken, ellerini birbirine dolanmış dallardan uzaklaştırdı ve mırıldandı, "Omzundan sihirli bir hançerle bıçaklandı ve neredeyse kan kaybından ölüyordu: gözyaşı yok. Neredeyse pıranalar tarafından yeniyordun: gözyaşı yok. Ama saçında birkaç düğüm ve-"

"Her gün böyle uyandığında *bunu* söylemek senin için kolay," diye homurdanarak ona doğru döndü.

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtiş belirdi ve "Ne gibi?" diye alay etti. Kızın hayal kırıklığı arttıkça gözyaşları da azaldı. "Tam olarak *ne gibi olduğunu* biliyorsun.

Burada durup sana ne kadar çekici olduğunu söylemeyeceğim, bunu zaten biliyorsun."

"Sadece cazibe olduğu sürece." Ellerini kadının omuzlarına koyup onu bir kez daha kapalı aynaya bakmaya zorlarken başını salladı. Makyaj çekmecesinden ince dişli bir tarak almak için hareket ettiğinde, sözleri ve imaları karşısında teni karıncalandı ve öfkesi daha da arttı.

"Çünkü kocamın arkadaşlığından gerçekten zevk alsaydım çok korkunç olurdu, değil mi?" diye sordu ağır bir alaycılık dozuyla, ama onun tepkisini beklerken nefesini tuttu.

Belki de neredeyse ölmek üzere olduğu gerçeğinden ya da daha sonra ona verdiği zevkten, sistemine çok fazla adrenalin pompalamasından kaynaklanıyordu, ama tek bildiği, onun etrafında olmanın ona *bir şeyler* hissettirdiği idi ve bu sadece günahkâr derecede yakışıklı olduğu için değildi.

"Kıpırdamadan dur," dedi ona. "Ve evet, bu korkunç olurdu. Pek çok nedenden dolayı. Bir oyun oynuyoruz Genevieve."

Kadın tekrar adama doğru döndü ve adamın gölgeleri aniden havaya fırladı, bileklerinin ve belinin etrafından dolanarak onu tezgâha yasladı ve öfkeli bir bakışla üzerine eğildi.

"Hareket etmeyi kes, yoksa durumu daha da kötüleştireceksin," dedi.

Adamın gölge ellerinden kurtulmaya çalıştı ama eller kıpırdamadı.

"Tanrı aşkına, bela. Ne oldu? Daha yataktan kalkmadan ruh halin değişti, ne oldu? Ne yaptım ben?"

"*Hiçbir şey*," dedi ona, kelimeleri neredeyse boğazına takılıyordu. "*İğrençtin*. Son birkaç gündür ne zaman katlanılabilir olmaya başladın bilmiyorum ama bundan *nefret ediyorum*. Sana bunun için uygun kız olmadığımı söylemişim. Rol yapmakta iyi değilim. Az önce bana hayatımın en güzel zevkini tattırmamışsın gibi davranamam-oh, *sırtmayı kes*." Adam gülümsemesini gizlemeye çalışırken kız ters ters baktı.

Yumruğunun içine öksürüyordu. "Bu evliliğin bir oyun olması gerekiyor ama ben kendimi bir oyuncu değil de piyon gibi hissediyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu içtenlikle. "Söyle ve halledeyim."

Yutkundu. Adamın bakışlarındaki yoğunluk, şu anki yakınlığı ve gölgelerinin tenine yapışmış olmasının verdiği o garip, titreşimli his... Bunların hepsi tutarlı düşünceler oluşturması için çok fazlaydı.

"Sana benden her şeyi isteyebileceğini söyledim ve *şimdi* sessiz mi olmak istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Artık yakınlaşmamız gerektiğini düşünmüyorum," diye fısıldadı. "Yapabileceğimden emin değilim..."

Hallet, diyecekti neredeyse ama sonra Knox'un önceki teklifi aklına geldi ve belki de asıl yapması gerekenin kafasında bazı şeyleri yeniden çerçevelemek olduğunu düşündü.

"Bundan sonra yapacağımız her şey göstermelik olacak," diye karar verdi. "Seyirciler için olmadıkça birbirimize *teşekkür etmek* yok. Sen Grave'i beni kütüphanede öldürmeye çalışırken bulmadan önce Knox beni aradığında, sana ve bana bir teklifte bulundu - izleyicilerine biraz daha *heyecan* vermek için. Yani, eğer beni gelecekteki tüm sevgililerim için mahvedeceksen, en azından bundan bir çıkarım olsun istiyorum. Favoriler'i kazanmak istiyorum."

En azından bu şekilde onun dokunuşunu arzulamak için bir bahanem olacak.

Kızın isteği üzerine yüz ifadesi tamamen yumuşadı. "Eğer istediğin buysa."

Başını salladı ve gölgelerinin onu döndürmesine izin vererek bir kez daha saçlarına erişmesini sağladı. Gölge uzuvları o çalışırken havluları çekti, böylece onun ilerleyişini izleyebildi.

"Bir daha sözümü kesersen, bu düğümlerle kendi başına uğraşmak zorunda kalacaksın," dedi ona.

Onun dokunuşunun ne kadar nazik olduğunu görünce, bunu kastetmediğini anladı. Ama başka bir şey söylemedi.

Rowin'in ve gölgelerinin saçlarını düzeltmesi neredeyse bir saat sürdü. Gölgelerinin çalışmasını izlemek büyüleyiciydi ve fazladan beş çift eli olsaydı kendisinin de inanılmaz bir aşık olabileceğini düşündü.

Ama adamın gösterdiği şefkat onu öfkelenlendirmişti doğrusu. Bir an onun için hiçbir şey ifade etmediği açıktı ve sonra onunla *bu* şekilde mi ilgileniyordu? Onu tekrar ısırarak istedi.

Son birkaç dalını da tararken, sonunda "Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" diye sordu.

Bir kez bile çok sert çekmemişti ve ailesinde son derece yumuşak başlı olduğu bilinirdi.

"Eskiden bunu Ellin için yapardım," dedi. "Annemiz her zaman yanımızda olamıyordu ve diğer kardeşlerim de çok sabırsızdı."

Tarağı tezgâhın üzerine bıraktı ve sonunda kadının tekrar dönmesine izin verdi.

Gözleri bir süre daha kızın yüzünde oyalandı ve sonunda geri çekilip yaptığı işe hayran kaldı. "İşte, akşam yemeği için mükemmel bir şekilde hazır olacaksın."

"Akşam yemeği mi? Saat kaç?"

Yeleğinin altından bir cep saati çıkardı ve kapağını açarak "Neredeyse beş oldu. Gerçekten çok uzun uyumamışsın."

"Söylemeliyim ki, her gece neredeyse ölüyor olmanın en kötü yanı, zamanı takip etmenin imkansız olması," dedi ona. "Artık size hangi gün olduğunu bile söyleyemiyorum."

Makyaj masasının aynasını bir kez daha kapatmaya başlarken, "Yirmi üçünde," diye ekledi.

Genevieve donup kaldığında Rowin endişeyle kaşlarını kaldırdı.

"Yarın benim doğum günüm," diye fark etti.

"Ne?" Ona sert bir bakış attı. "Neden bana daha önce söylemedin?" "Daha önce umursar mıydın? Ve hatırladığım kadarıyla benim için süper nadir bir doğum günü hediyesi aramalısın."

Kaşlarını çattı. "Bunun *tedavi* hakkında konuşmak için kullandığın bir kod olduğunu sanıyordum."

," diye onayladı. "Ama bugün aynı zamanda benim doğum günüm."

"Pekâlâ, birkaç şeyi bir araya getirmem gerekiyor," dedi yatak odasına doğru yürürken. "Giyinmelisin. Bir kutlama için."

"Bir gösteriye ne ?" diye sordu onun peşinden giderken.

Kaşlarını kaldırdı. "Gösteri mi?"

"Evet." Başını salladı. "Belki de Favoriler'i kazanmak bu yılki doğum günü hediyem olabilir."

QU)TE PERGUAG)VE

23 Mart

Bugün doğum günümün arifesi ve ben tamamen unutmuşum. Şu anda Roma'daki Teatro Argentina'da bir operanın keyfini çıkarıyor olmam gerekiyordu. Biletleri kız kardeşim hediye olarak almıştı. Ama ben onun yerine bu lanetli yere gelmeye karar verdim. Hayatımda ilk kez doğum günümü annem ve Ophelia olmadan geçireceğim. Akşam yemeğinde kutlama amaçlı andouille bamyası ya da beyaz çikolatalı ekmek pudingi olmayacak. Rowin bana tarihi hatırlatmasaydı, ben farkına bile varmadan geçip gitmiş olabilirdi.

*Rowin, onun ve diğerlerinin bana kendi sırala .
kutlama bu gece - çoğunlukla Çünkü Orada o
Yarın kutlama yapıçin Av'ın bir sonraki turunda hayatta
kalacağımın garantisi yok. Biraz ürkütücü ama pasta varsa şikayet
etmem.*

Görünüşe göre Gümüşlerin doğum günleri konusunda katı aile gelenekleri var. Kardeşleri son birkaç yıldır tüm doğum günlerini cehennemde kutladıkları için, o da onların şenliklerini kaçırmış. Akşam yemeğinin muhteşem bir eğlenceden başka bir şey olmayacağına dair beni temin etti.

Tabii ki, tüm bu heyecan, yakında koridorda birbirimizin kıyafetlerini herkes için parçalayacağımız gerçeğinin yanında sönük kalıyor.

ailesinin ve Knox'un seyircilerinin görmesi için. Umarım sergileyeceğimiz şey Knox'un ahlaksız seyircilerini tatmin edecek kadar heyecan verici olur. Ve tatmin edilmemiş arzumdan kurtulamıyorum.

X, Genevieve

Genevieve günlüğünün kalp şeklindeki küçük kapağını kilitledi ve sandığının dibine geri itti. Üzerini örtmek için eşyalarını dikkatle yer değiştirirken, kütüphaneden aldığı, Kızıl Çürüklükle ilgili bölümü olan kitaba bir an göz attı ve Av'ın bir sonraki turundan önce ona bakmaya yemin etti. Ya da en azından Rowin'le bir yerde saklandıklarında onu eğlendirecek bir şeyler bulabilmek için yanına alacaktı.

Bu da ona yardım etmek istediğinden bahsetmesi gerektiği anlamına geliyordu. Av sona erdiğinde bile, hayatta kalmayı başarabilirse, yardım etmek istiyordu.

Ve ona bahsetmem gereken şeylerden bahsetmişken... eninde sonunda ailesine yazdığı mektuplardan bahsetmek zorunda kalacağım, diye düşündü. Grimm Malikanesi'nden gelen zarfları da...

Bu zarfların Barrington'a yazdığı mektupların zarfları olduğundan emindi... ama Rowin'in bunları eşyalarının arasında saklamak için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

Artık aralarında "karşılıksız" bir ilişki konusunda ısrar ederek kesinlikle doğru olanı yapmıştı. Bu sadece adamın bir an ona karşı şefkatli davranıp bir sonraki an bunun sadece seks olduğunu iddia etmesindeki sinir bozucu yeteneği değildi. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Ona içini açmış, en karanlık gerçeğini ona anlatmıştı ama adam açıkça ondan sır saklıyordu.

"Hazır mısın, bela?" Rowin eşikten sordu.

Genevieve onun sesiyle irkildi, sinirleri hem kızgınlıkla hem de yapmak üzere oldukları şeyin beklentisiyle uğulduyordu. Genevieve'in doğum günü kutlaması için aklında ne varsa hazırlarken onu Umbra'yla birlikte yemek salonunda bırakmıştı - küçük gösterilerinden hemen sonra.

Herkes akşam yemeği için saat tam yedide yemek salonuna gidecek. Bu da en az çeyrek kala orada olmamız gerektiği anlamına geliyor.

Hazır değildi. Sadece yaklaşan eylemleri için değil, hâlâ tam olarak giyinmemişti de.

Seçtiği elbise, Ophelia'ya operada giyeceğini söylediği elbiseydi. Gözleriyle uyumlu deniz mavisi bir kadifeden yapılmıştı, belden aşağı inen korsajı göbeğinin hemen altında bir noktaya kadar iniyordu. Derin kesimli tatlı yakası dekoltesinin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu ama uzun kolları biraz mütevazılığı geri getiriyordu; omuzları aydınlıktı ve pazılarının etrafından kollarına doğru daralıyordu. Korsesi arkadan bağlanıyordu ve kendi başına bağlayamıyordu.

"Genevieve?"

"Yardıma ihtiyacım var," diye iç geçirdi adam odaya girdiğinde. "Bunu benim için dantel yapabilir misin?"

Elbisesine bakmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve kurdeleleri çekiştirmeye başlarken sessiz kaldı. İpleri ipek gözlerden geçirirken parmaklarının kazara sırtının çıplak tenine değdiğini hissettiğinde ürperdi.

"Derin nefes al," diye yönlendirdi onu ve kurdeleleri düzgün bir fiyonkla bağlamadan önce gergin bir şekilde çekerken itaat etti.

Ondan bir adım uzaklaştı ve küçük bir dönüş yaptı. "Nasıl görünüyorum? Fazla mı giyinmişsin?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, altın rengi gözleri kızın her santimetresinde dolaşarak midesindeki o lanet olası kelebekleri harekete .

"Hayır. Fazla giyinmemişsin."

Yüzünü buruşturdu. Aradığı şey bu değildi. *Mükemmel, muhteşem* ya da *kusursuz* daha çok aradığı şeydi.

"Hazır mısın?" diye tekrar sordu.

Yine hayır, ama yine de başını salladı.

Onun tereddüt ettiğini anlamış gibiydi. "Sadece sen ve ben varız, sorun. Daha birkaç gün önce 'lanet bir vahşi' olduğum için benden *nefret ediyordun*, hatırladın mı? Sadece tutkunu yönlendir ve kimse aradaki farkı anlamasın."

Böyle şeyler söylemişti, değil mi? Ama bu onun yatağında olanlardan önceydi. Daha birkaç saat önce ona tam tersini hissettirmişken ondan *nefret ettiğini* söylemek doğru gelmiyordu.

Farrow'dan nefret ederdi. Yeşil zeytin rengi. Nem. Kargalar.

Rowin'in canını sıkıldığını hissediyordu. Artık onu zihninde hangi kutuda tutacağını gerçekten bilmiyordu. Karı koca değillerdi, gerçekten değillerdi ama arkadaş da değillerdi. Öyle miydiler?

"Sadece kendini fazla kaptırma," diye hatırlatarak onun düşüncelerini yarıda kesti.

Kaşlarını çattı. "Kendini kaptıranın *ben* olacağımı nereden çıkardın?"

Sanki o olabileceği fikri gülünçmüş gibi homurdandı. Bu da ona bir meydan okuma gibi gelmişti.

Rowin onu fuayeye götürür götürmez, balo salonunun girişini çevreleyen sütunlardan biriyle bitişik duvar arasındaki karanlık bir çukura çekti. Vücutlarını öyle bir yerleştirdi ki, kadın duvara yaslandı ve adam da devasa aynalardan birinin karşısında, onun üzerine eğildi.

Her ne kadar onun yakınlığından etkilenmemeye çalışsa da, birkaç saat önce dudaklarını üzerinde hissettiği anılar içini beklentiyle doldurdu. Daha önce pek çok insanla öpüşmüştü -tam olarak yirmi yedi kişiyle- ama Farrow dışında, bu öpüşmelerden hiçbirini ikinci kez düşünmemişti. Ve bunun bir *rol* olması gerektiği gerçeğine rağmen, vücudu bu kavramı hâlâ kavrayamamıştı. Rowin parmaklarının ucunu çene çizgisinden aşağıya, çenesinin altından geçirip yüzünü onunkine doğru eğerken kalbinin küt küt atması bunun kanıtıydı.

"Rahatla, bela," diye mırıldandı kulağına doğru, gölgelerini çağırmaya başlarken, onları vücutlarının etrafında kıvırdı, saçlarına fırçaladı, belinin etrafında gevşekçe dolaştırdı. "Kimin izliyor olabileceği konusunda endişelenme. Sadece bana odaklan."

Bakışlarını onunkilere kilitledi.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Ve unutma ki durmak istersen çekilebilirsin. Eğer bir şey çok yoğunsa ve başkalarının izlemesinden rahatsız oluyorsan."

"Ben de sana," diye fısıldadı.

Sırıttı. "Bunun endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, bela."

İşte yine o meydan okuma.

Dudaklarına kıvrılan gülümseme ilk başta masumdu. Tatlı. Omuzlarını arkasındaki duvara yasladı, leğen kemiğini hafifçe öne doğru eğdi, bu açık bir şekilde değil, sadece kendini rahatlatmak içindi. Buklelerini gevşek bir Fransız kıvrımıyla tutturmuştu, bu yüzden parmak uçlarının etrafında döndürmesi gereken tek dallar yüzünü çerçeveleyen parçalardı. İdare etti.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz Bay Silver?" diye mırıldandı, kalın kirpiklerinin arasından ona bakarken işaret parmağını düşünceli bir tavırla alt dudağına dokundurdu. Adamın gözlerini kasıtlı olarak ağzına çekmeye çalışıyordu. İşe yaradı. Her seferinde.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi biraz daha kalınlaşmıştı.

"Sanırım herkese benim için dizlerinin çökmeye ne kadar istekli olduğunu göstermeliyiz," diye ve kalçalarını öne doğru kaydırarak bu kez biraz daha sert bir şekilde onunkilere bastırdı.

Sanki duruşunu ayarlıyormuş gibi vücudunu ileri geri oynattı, ama göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüğünde ve kemerinin altında büyüyen sertliği hissettiğinde, onu tam olarak istediği yerde tuttuğunu biliyordu.

"Dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun, bela? Sonra dizlerimin üzerine çökeceğim. Ama önce..."

Gölgelerini kızın kalçalarının etrafından dolanmak için kullandı ve tek bir parmağını bile kaldırmadan tek bir akıcı hareketle bacaklarını yukarı ve beline doğru çekti. Aslında, sanki ellerini bile kullanmadan onu korkutabileceğini kanıtlamak istercesine, iki avucunu da belinin iki yanındaki duvara dayadı.

Adam eğilip kadının açıkta kalan köprücük kemiğine yakıcı bir öpücük kondururken, diğer gölgeleri saçlarına dalıyor, kafa derisinin farklı noktalarına, şakaklarına, ensesindeki hassas oyuklara yumuşak bir baskı uyguluyordu. Ağzı boğazının kenarından yukarı doğru çıkmaya başladığında, dudağındaki halka tenine lezzetli bir şekilde sürtündüğünde, tüm vücudu arzuyla titreyordu. Ve dudakları sol kulağının arkasındaki hassas noktaya ulaştığında, gölgelerinin yavaşça iç uyluklarından bacaklarının arasındaki zonklayan tepeye doğru fırçalandığını hissetti. Vücudunun onunkine daha da yaklaştığını fark etti. Meme uçları zirve yapmış, sürtünme için can atıyordu. Çekirdeği arzuladığı baskıyı ararken uyarılması iç çamaşırını ıslattı. Pantolonunun içindeki sertleşmiş boyu, eteklerinin altındaki o hassas sinir demetine doğru bastırdı ve aynı ritimde boynundaki gölgelerin yakasını sıkarak boğazından çıkan baş döndürücü iniltiyi boğmasına neden oldu.

"*Siktir*," diye , adamın yanağına gülümsediğini hissettiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"Sessiz ol," diye emretti ve sözlerini vurgulamak için gölgeleri kadının boğazını biraz daha sıkıttı.

"Sessiz oluyorum-"

Gölgeleri itaatsizliğini cezalandırmak için sıkılaştı ve *başka* yerlerde de sıkılaştırmalarını dileyerek inledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar ezici hisler hissetmemişti ve *daha fazlasına* ihtiyacı vardı.

Adamın ağzı çenesine doğru kayarken tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve kendini bir kez daha öne atarken öpücüklerini oraya bastırdı. Gölgeleri eteklerinin altından daha da yukarı tırmanarak tüy kadar hafif bir dokunuşla iç çamaşırının üzerinden geçti. Kazara bir inilti daha çıkardı ve boğazındaki cezalandırıcı sıkışma dışında ona uyguladığı tüm baskı geri çekildi.

Yeterince dalga geçmişti.

Adamın gömleğinin önünü kavradı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti, dudakları açlıkla birbirine çarptı. Dilleri birbirine dolanırken, elleri saçlarına doğru kaydı, uzun dalları parmaklarının etrafında döndürdü ve alayının intikamı olarak çekiştirdi. Tadı tıpkı kokusundaki bal gibiydi. Adam zevkle homurdandı ve kadın sesi yuttu, adamın vücudu coşkuyla karşılık verince daha sert çekerek onu duvara daha fazla sürttü. Adam ikisinin de nefes almasını sağlamak için hafifçe geri çekildiğinde, kadın adamın dudağındaki küçük altın halkayı ısırıp ve dişleriyle hafifçe çekti.

Adamın vücudundaki tüm kasların gerilmesinden ve ağzından kaçıracağı küfürden, bundan hoşlandığını tahmin etti.

Kız kıkırdadı ve adam ağzını kendi ağzıyla tekrar yakaladı, *sonunda* ellerini kızın üzerine koyarken sesi boğdu. Bir eli eteğini kalçasına kadar sıyrırken, diğer eli de öpücüğü derinleştirebilmesi için ağzını daha iyi bir konuma getirmek üzere yüzünün yan tarafına uzandı. Adamın eli tahrik kaynağına yaklaştıkça karnındaki kaslar gerildi ve oraya dokunması için ona *yalvarmamak* için kendini kontrol etmesi gerekti.

Kız titrek bir nefes daha almak için geri çekildiğinde, adamın dudakları hiç ıskalamadan kulağına varana kadar yanağında gezindi ve fısıldadı: "Ben... Ben senin hakkında hep haklıydım, biliyorsun. Benim için beladan başka bir şey olmayacaksın."

"Dizlerinin üzerine çökme zamanı geldi," diyebildi sadece.

Onu ayakları üzerinde sabitledi ve tam olarak bunu yaptı. Ve bunun şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz manzara olmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

Eteklerini yavaşça yukarı kaldırdı, göbeğine kadar yükseltirken uyluğunun iç kısmına bir öpücük kondurdu.

"Emin misin-" diye başladı.

Ama sözlerinin geri kalanı birinin boğazını temizlemesiyle kesildi ve Genevieve o anda parmağındaki yüzüğün *yandığını* fark etti. İkisi de başlarını yana çevirince, son derece rahatsız görünen Ellin'i ve ağzındaki emicinin etrafında sırtan Sevin'i gördüler. Ve hemen arkalarında? Grave. Yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardı.

Genevieve adama kaşlarını çatarak karşılık verdi. Sanki onu yargılamaya hakkı varmış gibi.

Sevin, performanslarını yavaşça alkışlayıp kasıla kasıla uzaklaşmadan önce, "Doğum günün kutlu olsun, gerçekten," dedi.

Rowin kendini Genevieve'den kurtarıırken Ellin olduğu yerde kaldı ve kız kardeşine temkinli bir şekilde bakarken Genevieve'in eteklerini düzeltmesine izin verdi.

"İlginç," dedi Ellin, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle Rowin'e. Genevieve bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Kardeşleri nihayet yemek odasına doğru gözden kaybolduğunda Rowin çenesini onaylarcasına eğerek Genevieve'e döndü.

"İyi iş, bela," diye mırıldandı diğerlerinin peşinden gitmeden önce.

Onun arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını izlerken, kesinlikle haklı olduğunu fark etti - kendini kaptırmıştı. Ve bunu tekrar yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

TRAd)T)ONG

Yemek masası pembe ve altın güllerden oluşan bir orta süsü ile süslenmişti. Her sandalyeye uygun tabaklar yerleştirilmişti ve masanın ortasında canlı, ağız sulandıran bir yemek ziyafeti uzanıyordu. Pembe ve altın rengi ipek her duvardan sarkıyor, odanın tüm aynalarını kaplıyordu.

"İlk iki tur boyunca yeterince gösteri yaptık. Bence bir molayı hak ediyoruz," dedi Rowin ona bu son küçük ayrıntıdan bahsettiğinde.

Genevieve masada onun yanında, çok eğlenen Sevin'in karşısındaki yerini aldı. Ancak Sevin koridorda böldüğü sahne hakkında onunla alay edemeden Remi geldi ve herkes dikkatini hemen Rowin'in ikizine çevirdi. Remi kendi sırası geldiğinde kimseyi eleyemediği için, görünüşe göre gecenin geri kalanında kardeşlerinin alaylarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Her ne kadar başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünse de, Rowin'den olabildiğince uzakta durdu.

Herkes hazır olduğunda, Covin en son içeri girdiğinde, kutlamalar nihayet başladı. Ve Silver ailesinin doğum günü geleneklerinin tam bir *kaos* olması muhtemelen şaşırtıcı olmamalıydı.

"Nasıl kutlayacağımıza *benim* karar vermem gerekmiyor mu?" Genevieve, nereden başlayacakları konusunda tartışırken diğerlerine sordu.

Sevin, "Eğer bir Gümüş olacaksan, doğum günlerinin bir aile meselesi olduğu gerçeğiyle başa çıkmak zorunda kalacaksın, tatlım," diye akıl yürüttü. "Sanki hepimizin doğum günüymüş gibi kutluyoruz."

Kollarını kavuşturdu. "Çünkü mü?"

Rowin, Sevin'e bakarak, "Çünkü aksi takdirde birileri ortalığı ayağa kaldırır ve eve bir sürü zebani salar," dedi.

Covin. "İstediklerini izin verirseniz daha kolay olur." İç
çekti. "Pekâlâ o zaman. Önce ne var?"

Her şey doğum günü jambonuyla başladı.

Jambonu kesme şerefine nail olacak kişiyi seçerken, hepsi masanın etrafında durdu ve Covin hariç herkes elenene kadar domuz etini sıcak patates oyunu gibi elden ele dolaştırdı. Genevieve birinci turdan sonra, gecenin geri kalanında *jambon* gibi kokmayı reddettiği için birçok inilti eşliğinde jambonu düşürdüğünde elendi. Ayrıca daha sonra jambonu yemeyi de reddetti çünkü *yere düşürmüştü*. Dürüst olmak gerekirse.

Yemekten sonra -annesinin bamyasını ne kadar özlemiş olsa da oldukça güzeldi- elinde pembe fiyonklu küçük bir kutuyla Barrington geldi.

"Çocuklar," diye diğerlerini selamladıktan sonra Genevieve'e başıyla selam verdi ve hediye onlara uzattı. "Bunlar sadece çikolata. Annenizin en sevdikleri. Mutlu yıllar, sevgili kızım. Gerçi doğumunun zamanlamasının benim için oldukça talihsiz olduğunu itiraf etmeliyim."

"Neden?" diye merak etti hediye bir kenara bırakırken, *annesinin en sevdikleri* olduğunu düşünmemeye çalışarak.

Barrington'ın ifadesi gerginleşirken Covin, "Çünkü ne zaman bir doğum günü kutlasak, babam hepimize hediye olarak sırtına bir bıçak yiyor," diye açıkladı. "Sen artık bir Gümüş'sün. Yani sayılır."

Genevieve tam Covin'in şaka yapıp yapmadığını soracaktı ki Grave elinde yedi büyük bıçakla mutfaktan çıktı.

Rowin onun şaşkınlığı karşısında gülümsemekte zorlanırken, "Kahretsin," diye haykırdı.

"Pekâlâ, en iyi sır ilk önce gidecek," diye duyurdu Sevin. "Ellin maskeli baloda Gareth Serpentine tarafından evlenme teklif edildi."

Herkes başını ona çevirirken Ellin'in yüzü pembeleşti. "Sevington Silver, seni küçük *dedikoducu*. Bunu sana kim söyledi?"

Sevin sırtıttı. "Kaynaklarımı ele vermem."

"Sırada küçük kız kardeşimiz evleniyor!" Covin şarap kadehini kaldırdı.

"Ben evet demedim, göt herif," diye homurdandı Ellin.

"Neden olmasın? Serpentinler Cehennem'deki en güçlü Zebani klanlarından biridir," dedi Remi duvara yaslandığı yerden. "Belki de biriyle evlenirsen, gelecek yıl boşluğu deneyebilirsin."

"O aileye katılmayacağım. Onlar arkaik. Bizimkileri normal gösteren gelenekleri var," diye yanıtladı Ellin Remi'yi. "Covin bilmeli-

bir süredir Nessa Serpentine'i beceriyor."

Hepsi şok içinde Covin'e döndü ve Genevieve kimden bahsettiklerini bilseydi onun da yüzünde aynı ifadenin olacağından emindi.

Ellin sırttı. "Bunu bir süredir saklıyordum."

"Nessa?" Barrington ona ters ters baktı. "Covington, Serpentine'lerin seni tanırsalar sana ne yapacaklarını biliyor musun-"

Covin, "Farkındayım baba, teşekkür," dedi.

"Gördün mü? Arkaik," diye yineledi Ellin. "Gareth herhangi birini becerebilirdi ve gözlerini bile kırpmazlardı."

"Gareth'a Serpentine imparatorluğu miras kalmayacak. Yaptığı hiçbir şey kimsenin umurunda değil," dedi Sevin.

"Her neyse," diye mırıldandı Ellin.

Rowin, "Sırrına devam et, Covin," dedi ve Genevieve onun sabırsızlıkla masanın altında zıplayan bacağını görmek için baktı.

Covin, "Grave aylar önce annemi ziyaret etmeyi bıraktı," dedi.

Gözleri Covin'e kayarken Grave'in yüzü ölümcül bir hal aldı. "Beni takip ettiğini biliyordum, seni lanet olası piç."

Barrington en büyük oğluna, "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi.

"Sanki söyleyeceklerin umurumdaymış gibi," diye hırladı Grave babasına, bakışlarını tekrar Sevin'e çevirmeden önce. "Senin kan zulanı çalan Remi'ydi, Sevin."

"Biliyordum," diye haykırdı Sevin, Remi'ye doğru hamle yapıp yumruğunu omzuna indirirken. "Nereye koydun onu?"

"Zahmet etmeyin," diye devam etti Grave. "Onu İblis Nefesi'yle takas etti." "Remi," diye azarladı Ellin. "Böyle sıkıcı bir eğlence için biraz yaşlı değil misin?"

uyuşturucu?"

Covin, "Evet, bebeklik yapma, zor gir," diye kışkırttı. "Şeytanın Nefesi bana göre değildi," dedi Remi onlara.

"Bir arkadaş için, değil mi?" Sevin güldü. Remi daha fazla cevap vermeye tenezzül etmedi. "Remi? Sır mı?" Ellin ısrar etti.

"Pas," dedi Remi, sesi şimdi sıkıntıyla kalınlaşmıştı. "Pekâlâ, Rowin? Genevieve?" Ellin yoluna devam etti.

"Hayır, teşekkürler," diye ağzından kaçırdı Genevieve, Rowin'le aynı anda, "Maskeli baloda Cedric Wrathblade'i öldürdüm ve Sevin de kurtulmama yardım etti."

bedenin."

Sevin ofladı. "Bunu çıkaracağını hissediyordum." Grave şarabını yudumlarken Barrington neredeyse morarıyordu. Ellin, Ancak, sevinçli görünüyordu.

"Rowin benim oyumu aldı," dedi.

"Ne yaptınız?" Barrington oğullarına bağırdı.

Sevin omuz silkti. "İnanın bana, bunu hak etti."

Barrington, "Bir Daemonica mirasıyla uğraşmak bela aramaktır," diye homurdandı. "Ya bir Wrathblade? İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?"

Rowin, "Cesedi bir grup yüksek vampirin ortasına attık," dedi. "Biri bunu duyarsa, Cedric'in kabul töreni sırasında boyundan büyük işlere kalkıştığını ve vampirlerin de kendilerini kaptırdıklarını düşünürler."

Barrington bir dizi küfür savururken ve diğerleri En İyi Sır unvanını kimin hak ettiğini oylamaya başlarken Genevieve eğilip Rowin'e tısladı, "Onu bana zarar vereceği için mi öldürdün?"

"Karıma izinsiz dokundu," diye ısırdı. "Bundan daha azı için onu öldürürdüm. Daemonica'yı bana karşı kışkırtma riski ne olursa olsun."

"Daemonica nedir?" diye sordu.

"İblisler için prestijli bir gizli topluluk," diye araya girdi Ellin. "Şu uğursuz pelerinleri ve özel el sıkışmaları olan üniversite kulüplerinden biri gibi. Puşturlar ama inanılmaz partiler verirler. Sevin hep katılmak istemiştir."

"Neden?" Genevieve bakışlarını Sevin'e çevirdi.

"Partilerle ilgili kısmı duymadın mı?" Sevin sırttı ama bu sırtış gözlerine ulaşmadı. Onun maskeli baloda nasıl kenarda kaldığını düşündü ve Sevin'le arasında bu odadaki herkesin bildiğinden çok daha derin bir şeyler olduğunu düşünmeden edemedi.

"Pekâlâ Rowin," dedi Barrington, sesi gergindi. "Görünüşe göre bu yıl sen kazandın."

Rowin sırtarak sandalyesinden kalktı ve Grave'in masanın ortasına özenle yerleştirdiği bıçaklara doğru yürüdü. Genevieve, Rowin'in bıçaklardan birini alıp babasına yürümesini merakla izledi. Bunun pek de eğlenceli bir yöne gitmediğine karar verdi.

Rowin bıçağı Barrington'ın kaburgalarına saplamadan önce ona, "Mutlu yıllar Bayan Silver," dedi.

Genevieve'in nefesi kesildi ama Barrington irkilmekten başka bir şey yapmadan dik durdu. Bir ölümsüzün dayanıklılığı onu şaşırtmayı asla başaramamıştı.

Sevin sevinçle güldü. "Aileye hoş geldin, Vivi. Her bıçak için bir dilek tutmayı unutma."

Diğerleri sırayla bıçakları alırken Rowin onun yanına döndü. Barrington her birine karşı dişlerini sıktı ama sinmedi ya da itiraz etmedi. Geriye sadece bir tane kaldığında Covin bıçağı Genevieve'e doğru uzattı.

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Dibs!"

Sevin hemen aradı.

Son darbeyi vurduktan sonra Barrington, "Mutlu yıllar Genevieve," diye mırıldandı.

Sonra bıçakları yaralarından çıkardı ve arkasında kan izleri bırakarak odadan çıktı.

Genevieve'in tek söyleyebildiği "Bu aileyi anlamıyorum" oldu. *Ama başka bir hayatta, sanırım bunun bir parçası olmayı gerçekten sevebilirdim.* "Bu lanet oyunda kapana kısılmamızın nedeni o," diye açıkladı Ellin omuz silkerek. "Ara sıra acı çekmesi adil olur." "Pekala, kim pasta ister?" Sevin sordu.

Bir saat sonra Genevieve ve Rowin, Av'ın bir sonraki turundan önce üzerlerini değiştirmek ve dinlenmek için onun odasına geri döndüler. Genevieve dağınık saçlarındaki tokaları çıkarırken Rowin de yatağındaki eski çarşafları çıkardı.

"Bunlar için yardıma ihtiyacın var mı?" Rowin işi bittiğinde sordu, kızın şimdi arkasındaki bağcıklara uzanmak için nasıl çabaladığını görünce kaşlarını kaldırdı.

Durakladı. "Bu yüzden mi bu kadar sıkı bağladın? Böylece sen de onları çözebilecek miydin?"

Ancak arkasını dönmesini işaret ederken yüzünde hiçbir eğlence belirtisi yoktu ve kız onun ruh halini nasıl okuyacağından emin olamayarak dudağını ısırdı. Adamın düğüm çözülene kadar bağcıklardan birini yavaşça çektiğini, sonra da korse tekrar rahat nefes almasını sağlayacak kadar gevşeyene kadar özenle çözdüğünü hissetti.

"İki gerçek ve bir yalan mı?" diye sordu.

Ondan gelen öneriye şaşırarak döndü. "Tamam."

"mi? Şimdiye kadar en sevdiğin doğum günü hangisiydi?
Gecenin en güzel anı neydi?"

"Bu... ilginçti," dedi ilk soruya yanıt olarak. "Evdeki doğum günlerinden çok farklıydı. Ben Ophie ile oyun oynarken annem en sevdiğim yemeği yapardı. En sevdiğim doğum günüm muhtemelen on üçüncü yaşındı. Annemin kasabaya tek başıma gitmeme izin vermeye başladığı yıldır."

Dinlerken yeleğinin düğmelerini çözdü, omuz silkerek çıkardı ve şifonyerin üzerine katladı. Sırada elbise ayakkabıları ve kravatı vardı.

"Ve gecenin en güzel kısmı..." Onun soyunmasından başka bir şeye odaklanmaya çalışırken yarıda kesti.

"Mm-hmm?" diye sordu gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken.

Ağzının üzerimde olması. Eller ağağı.

"Covin'in ön kolum kadar uzun bir bıçağı yutmasını izlemek," diye yalan söyledi.

Bu olay aslında son derece stresliydi ve bir daha görmek istediği bir şey değildi.

"Her zamanki parti numarası," dedi Rowin. Ama onu izleyişinden, doğruyu söylemediğini anladığını söyleyebilirdi. Hakkını yemeyelim, da boş verdi.

"Sıra sende," diye karşılık verdi.

"Babanızdan gerçekten de görüldüğünüz kadar nefret ediyor musunuz?" diye başladı.

Diğer sorusu için henüz cesareti yoktu.

"Bu... o kadar da siyah ve beyaz değil," diye itiraf etti. "Ama bazen . Karısının hayatından endişe ettiği bir anda aceleyle bir hata yaptığı için değil, *etrafta* olmaya bile zahmet edemediği için. Bizi içine soktuğu durumdan çok utanıyor. Ama hata olsun ya da olmasın, ailenizi Av gibi bir lanetin içine hapsettiğinizde, en azından yılda iki kereden fazla gözlerinin içine bakmalısınız."

Genevieve başını salladı. "Annem bize babamızdan - onunla Phantasma'da nasıl tanıştığından ve ailemizi parçalayan lanetlerden - ya da ailemizin evine yaptığı borçtan hiç bahsetmedi. Sonra öldü ve bizi bununla tek başımıza başa çıkmamız için burada bıraktı. Bizi terk etti, beni hayata tamamen hazırlıksız bıraktı."

Rowin kollarını açıkta kalan göğsünün üzerinde kavuşturdu ve düşüncelere dalmış bir halde şifonyere yaslandı. "Bizi koruması gereken insanların en derin yaraları açabilecek kişiler olduğunu fark etmek asla kolay değildir."

Genevieve iç çekti. Bu, çok uzun zamandır kabullenmeye çalıştığı bir şeydi.

"Sanırım bu yüzden uyarılarınıza rağmen içeri girmeye bu kadar kararlıyım," diye itiraf etti ona. "Benim gibi başkalarını da bulmak istedim. Ve babanla tanışmak istedim çünkü anneme olan yakınlığının bana annemin neden böyle bir şey yaptığına dair bir fikir verebileceğini düşündüm. Ama bunun yerine öğrendim ki-"

"O da aynı derecede durumda mı?" Rowin bitirdi.

"Evet," dedi kelimenin sonundaki "P" harfini patlatarak. Hafif bir ruh haline geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştı. "Gece yarısına kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Bir saatten az," dedi ona.

"Üstümü değiştireceğim. Bu elbiseyle koşmamın imkânı yok." Kendini işaret etti.

"Genevieve?"

Gözlerini tekrar ona çevirdi. "Evet?" "Hâlâ iki sorunuz daha var."

Ben de onlardan kaçıyordum, çok teşekkür ederim.

"Bu gece soracak başka bir şeyim olduğundan emin değilim," dedi onun yerine, biraz fazla rahat bir şekilde.

"Yalan. Sen hiç bitmeyen bir soru kuyususun Genevieve Grimm," dedi.

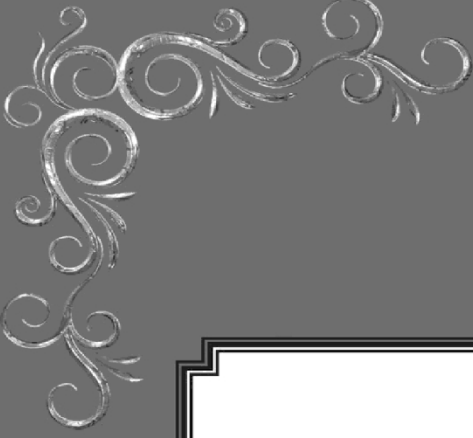
Omuz silkti. "Belki de kuyu kurumuştur." Onun yanından geçmeye çalıştı. Adam onu engelledi.

"Sinir bozucu oluyorsun," diye homurdandı.

"Ve siz oyunu doğru oynamıyorsunuz," diye karşılık verdi. "Güven inşa etmemizi mi istiyorsun? O zaman bana bir soru sor. Neymiş o?"

Neden sevişmekte benim kadar zorlanmıyorsun? diye düşündü, ama gerçekten söylemeye cesaret ettiği şey şuydu: "Neden masanda Grimm Malikanesi'nden mektuplar saklıyorsun? *Benim mektuplarım.*"

Soru karşısında dondu kaldı ama cevap veremeden gece yarısı oldu.

NUNT'UN ÜÇTE BİRİ

YANSIT)ONG

Enchantra'nın yaldızlı saatinin çanları Genevieve'in zihninde kısa sürede cehennemle eş anlamlı hale gelmişti.

Alt kattaki seçme törenine geldiklerinde Rowin'in çenesi hâlâ sıkılıydı. Ki bu da tam zamanında olmuştu.

Knox gözlerini kırpıştırarak odaya girdi.

"Birinin doğum günü olduğunu duydum," dedi Şeytan ve sırtarak Genevieve'e baktı. "Umarım bir dilek tutmuşsunuzdur, Bayan Silver."

Genevieve, "Dileğim senin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamaktı, bu yüzden bu oldukça hayal kırıklığı yarattı," dedi.

Sevin ve Covin kahkahalar atarken Knox'un gülümsemesi sıkılaştı. Ancak Rowin ona bakmayı reddediyordu.

Ellin boğazını temizledi. "Kullanmam gereken bir jeton var Knox."

Knox gözlerini Ellin'den Rowin'e çevirdi ama Ellin kıpkırmızı balığı çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Genevieve ve Umbra'nın almak için neredeyse öldükleri balık. Ama artık bir balık değildi. Balık şeklinde, avuç içi büyüklüğünde bir çeşit değerli taşla dönüşmüştü.

Ellin jetonu Knox'a fırlattı, o da havadan aldı.

"Ellin'in bu turda dokunulmazlığı var," diye duyurdu. "Şimdi, geri kalanınız için..."

Av Bıçağı'nı alışkın olduğu seremoniye uygun olarak havaya kaldırdı ve bu kez bıçak doğruca sırtan Sevin'e doğru gitti.

Knox ona el salladı. "Oyun mu?"

Sevin, Genevieve'e göz kırpmadan önce, "Hücre hapsi," diye cevap verdi. "Bunu doğum günü hediyem olarak kabul et, Vivi. Sen

hoş geldiniz."

"Pekâlâ, siz pisliklerle sonra görüşürüz." Ellin uzaklaşırken esnedi. "Çok uzun bir köpük banyosu yapacağım. O yüzden odama girmeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Onları takip etmeden önce on dakika beklemek zorunda kalan Sevin dışında herkes yola koyuldu. Rowin, Genevieve'i sessizce merdivenlere doğru götürdü. En tepede Umbra onları bekliyordu.

"Hücre hapsi mi?" diye sordu sonunda. "Bu, bir oda seçip orada kalmamız gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Bu, evlenmeden önce ona açıkladığı farklı oyun türlerinden biriydi. Şimdi, onu kapı koridorunda yönlendirirken, cevap verme zahmetine girmede.

Adam sol taraflarındaki kapıyı açmaya giderken, "Bebek gibi davranıyorsun," diye mırıldandı nefesinin altından.

Ancak o bunu yapamadan, kadın onunla giriş arasına girdi ve "Sen benimle konuşana kadar oraya girmeyeceğim" dedi.

"Genevieve, saklanacak bir yer seçmek için sekiz dakikamız var," diye uyardı.

"Vay canına. Sessizce davranmaktan çok kolay vazgeçiyorsun," diye yorum yaptı. "Annemin bunu ne kadar sürdürebildiğini görmeliydin."

Elini tutup onu koridordan aşağıya, maskeli balo sırasında onu ve Cedric'i bulduğu üst kattaki tuvalet odasına çekmeden önce ona ters ters baktı.

Kapıyı kapatırken, "Bu, tüm tur boyunca burada sıkışıp kalacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Sihir, teslim süremiz dolana kadar bizi kilitlemiyor," dedi ona, makyaj masasının üzerindeki aynayı örtmek için bir el havlusu kullanarak. Ona döndü ve kollarını kavuşturdu. "Eşyalarımı karıştırmışsın."

"Evet, bunu sana daha önce de söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Onları *tekrar* gözden geçirdin," diye açıkladı.

"Belki," itiraf etti, onun mührünü parmağının etrafında döndürerek.

"O mektuplar senin görmen için değildi," diye uyardı, ancak kendi gözlerindeki suçluluk duygusu sözlerinin sıcaklığını azalttı. "Bunca zamandır büyüden haberin var mıydı?"

Büyü. Şunu mu demek istedi.

"Bekle, bekle, bekle," dedi, şimdi biraz nefesi kesilmişti. "*Beni buraya getiren* davetiyedeki büyüden mi bahsediyorsun? O lanet kargalar

Ne yapıyorsun?"

Kardeşlerine yazdığı mektupları ilk bulduğunda aklından geçen kısa bir düşünceyi hatırladı, oradaki el yazısı tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti...

Davetiye.

"Beni buraya davet eden *sen misin?*" diye fark etti.

"Senin benim için bir yük olduğunu söyledim," diye mantık yürüttü. "Buraya geliş şeklin yüzünden. *Bunun* olmasını hiç istememiştim. Babam mektupları asla okumayacaktı Genevieve, okusa bile el yazısının annene ait olmadığını anlayacaktı. Benim de ilk kontrol ettiğim şey buydu. Ama uzun zamandır tedaviyi bulmama yardımcı olabilecek insanları bulmaya çalışıyordum. Ve bana yazanın Tessie olmadığını fark etsem bile, belki Ophelia'dır diye düşündüm..."

Dünya Genevieve'in etrafında dönmeye başladı ve Genevieve ondan bir adım geri çekildi. "Ophelia?"

"Tahmin etmiştim-"

"*Tabii ki* bu davet Ophelia içindi." Genevieve güldü. "Elbette. Çünkü benim için bir *lanet* bile söz konusu olamazdı."

"Genevieve, senin *varlığından* haberim yoktu," diye itiraz etti. "O kapıdan içeri girenin sen olduğun için ne kadar minnettar olduğumu biliyor musun-" "Hayır," diye araya girdi. "Yapma bunu. Bana yalan söyleme. Beni sen istedin gitmek için. Gitme taleplerinize uymadığım için çok kızgındınız."

"Evet, öyleydim," diye kabul etti. "Ta ki seninle tanışana kadar. İnatçı, dik başlı ve kararlısın ve bu oyundan kurtulmak için tek şansım sen olabilirsin. O daveti gönderdim çünkü ailemi kurtarmaya çalışıyorum. Bunun için özür dileyemem."

"O zaman en azından sır olarak sakladığın için özür dilemelisin," dedi ona. "Güven inşa etmekten bahseden sensin ama yine de benden sır saklamaya devam ."

"Biliyorum," dedi. "Ama çok uzun zamandır bu cehennemde yaşıyorum. Ya tamamen yalnızdım ya da ailem beni öldürmeye çalışıyordu. Ve açıkçası bu, ne kadar çabalarsam çabalayayım birine güvenmeye başlama becerimi engelledi. Benimle her konuda konuşmayı kolay bulabilirsin ama-"

"Kolay görünüyor çünkü bir şekilde senden *hoşlanmaya* başladım Rowin!" dedi ona. "Bunun ne kadar büyük bir rezalet olduğunu biliyor musun? En son birine kalbimi açtığımda o... o..."

"*Ben o değilim,*" diye hırladı Rowin. "Onu bulup vücudundaki tüm etleri yüzmek ve sana yaptıkları için *onu* ateşe vermek istiyorum. Sakın beni onunla kıyaslama."

Adamın sesindeki inancı, gerçeği duyunca yutkundu. Yine de, "Sen o değilsin. Ama ona aşık olduğumda, sence olduğu kişi gibi görünüyor muydu? Bana burada kalbime güvenmememi söyledin, bu yüzden tek sahip olduğum şey senin hareketlerine, bana söylediklerine ve atladıklarına güvenmek. Sana güvenimi, evlilik yeminimi, bu oyundaki sadakatimi verdim. Karşılığında sen bana ne verdin? *Sakın* seksle ilgili bir şey söylemeye *cüret* etme."

Adamın ona bakışı oldukça öfkeliydi ama sadece "Haklısın" demekle yetindi.

Bunu beklemiyordu.

"Davetiyeği benim yazdığımı sana söylemek için zaman bulmalıyım. Muhtemelen ilk etapta gitmeni sağlamak için daha fazla çaba göstermeliydim. Ama bana güvenmeye devam etmene ihtiyacım var. Bir şans daha?"

Yutkundu. Sesi samimi geliyordu.

"Büyülü odalara geri dönmemiz gerekiyor," diye hatırlattı şimdi ona. "Gel hadi."

Onu koridora geri götürdü ve daha önce seçmeye hazır olduğu odaya götürdü. Kapıyı açıp onu içeri aldığı anda, etraflarındaki manzara karşısında çenesi düştü.

Tamamen kıvrımlı siyah ağaçlardan ve... aynalardan oluşan kasvetli bir orman.

Harika.

Baktığı her yerde gözlükler vardı ve onun yirmi farklı versiyonunu yansıtıyorlardı. Hiçbiri tam olarak *doğru* değildi. Ağaçların yere kadar sarkan karışık dalları vardı. Kafası büyüklüğünde gri ve abanoz yapraklar taşıyan dalları ona evindeki canlı meşeleri hatırlatıyordu. Tırmanması kolay, süngerimsi İspanyol yosunu damlıyordu.

Rowin kapıyı arkalarından kapatıp yapraklardan oluşan halının üzerinde ilerleyerek tam karşıdaki büyük aynaya yaklaştı. Yansımasından kendisini izleyen versiyonu ürkütücüydü. Aynada aynı beyaz elbiseyi giymiş, aynı renge, yüze ve saçlara sahipti ama gözleri... tamamen siyahtı. İrisler, göz bebekleri ya da beyazlar görünmüyordu. Sadece derinliksiz bir karanlık.

Rowin arkasından yaklaştı ve onun bakışlarının da aynı hale geldiğini gördü. Göz kırpmayan bir uçuşum. Ürperdi.

"Bunların neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?" diye fısıldadı ona, tam o sırada Umbra ayaklarının arasında belirdi ve ne olduğunu anlayamamış gibi başını aynaya doğru eğdi.

Eğer mümkün olsaydı, tilkinin bakışlarını onlarınkinden daha da rahatsız edici bulurdu. Muhtemelen yansıyan gözlerinin siyahı, gölgeli kürküyle biraz fazla iyi karıştığı için.

Umbra cıvıldadı ve sıçrayarak oculustan uzaklaştı. Genevieve onu takip etti, ormanın derinliklerine doğru ilerledi, her tarafta yansımaların yanından geçti. Bunlar ona Phantasma'da gördüğü Hayaletleri hatırlatıyordu. Katı ama açıkça doğal değillerdi. Ağaç gövdelerinden birine yerleştirilmiş küçük oval bir ayna onu beyaz saçları ve siyah elbisesiyle gösteriyordu. Bir dalın kıvrımına sıkıştırılmış kare bir ayna ise gözlerini Rowin'inkiler gibi altın sarısı yapıyordu. Bir tanesi onu başını taçlandıran boynuzlarla gösteriyordu.

Ama onu yerinde durduran, gözlerini buz gibi, çok tanıdık bir renge dönüştüren bir yansıma gösterdi. Grimm Mavis'i.

Aynaya yaklaştı, parmak uçları yüzüne uzandı ve unutulmaz gözlerinin altını hafifçe okşadı. Kız kardeşine ne kadar benzediğini hiç fark etmemişti, Ophelia'nın bakışları kendisinininkiyle aynı serulean tonundayken bile, ama şimdi görüyordu. Gerçekten ne kadar benziyorlardı. Ophie yerine en büyükleri o olsaydı nasıl bir geleceği olabilirdi.

Genevieve kız kardeşine karışık bir minnettarlık dalgasına kapıldı; kendisinin asla olamayacağı kadar örnek bir kız olmuştu. Bazen Ophelia'nın maruz kaldığı baskının kendisini ezip ezmeyeceğini merak ediyordu.

Ophie'yi tekrar görürsem ona çok güzel bir hediye almalıyım.

Eğer mi? Hayır. Ne zaman. Çünkü buradan çıkacaktı. Rowin ketum bir baş belası olsa bile, onu koridorda sürüklediği gibi bitiş çizgisine sürükleyecekti.

Ayağının altında kırılan bir dalın sesi irkilmesine neden oldu ama döndüğünde bunun sadece Rowin olduğunu gördü.

"Burada bir jetonu nasıl bulacağımızı düşünüyorsun?" diye merak etti adam yaklaşırken.

Omuz silkti. "Aynalardan birinde yersiz bir şey arayın derdim ama burada bin tane olmalı."

"Ve hepsinde tuhaf bir şey var," diye dikkat çekti.

Başını salladı. "Umbra'ya girişi izlemesini söyledim. Sevin ortaya çıkarsa bana haber verecek. iyi olur. Öldürmek için on iki saatimiz var."

Gözleri bu ifadeyle kilitlendi, Rowin'in bakışları ısınırken Sevin'in bir şey değil sözü zihninin gerisinde yankılandı. Ona kavgalarını unutmasını söylemek, kendisini tekrar öpmesini istemek ve her geçen dakika yüzeye çıkmasını engelleyemediği tüm karmaşık duygularından uzaklaştırmak istiyordu. Öte yandan hâlâ nerede durduklarına, ona güvenip güvenmediğine, güvenip güvenmemesinin bir önemi olup olmadığına karar veremiyordu çünkü günün sonunda her iki durumda da birlikte oynamak zorunda kalacaklardı.

İç çekti ve bir ağacın gövdesine oturmak için hareket etti. Düşünceleri tam bir karmaşaydı.

Rowin ayakta durmaya devam etti, sanki onun kendisine yaklaşmasında bir sakınca olmadığını söylemesini bekliyormuş gibi ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Rowin?"

"Evet?"

"Ciddi miydin? Sana güvenmem için bir şans daha vermemi istediğini söylediğinde?" diye sordu.

"Evet," dedi. Hiç tereddüt etmeden.

"O zaman bana Kızıl Çürük hakkında bilmem gereken her şeyi anlat," dedi yanındaki yeri okşayarak. "Anneni nasıl etkilediğini anlamak istiyorum."

Daha önce annesiyle ilgili herhangi bir konuda konuşmayı reddetmişti ama onun güvenini kazanmak istiyorsa bir yerden başlamak zorundaydı.

Başını salladı. "Pekala."

Yanına oturup, yanını onunkine dayayarak başladı. Kadın karşılarındaki aynadaki yansımaya baktı. Bu şimdiye kadar gördüğü en büyük aynaydı. Neredeyse bir metre kadar uzanıyordu ve ona Enchantra'nın kapılarını hatırlatan barok kalıplarla çerçevelenmişti. Yansımalarındaki farklılıklar hemen göze çarpıyordu ve Genevieve, Knox'un büyüünün oynadığı açık oyun karşısında gözlerini devirdi. Maskeli balodaki kıyafetlerinin aynısını giymişlerdi. Rowin kara bir tilki, o ise yaldızlı bir tavşan.

Ve belki de en üzücü yansıma bu olmalıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış tavşanın hemen yanında oturan sinsi tilki. Tavşan onun varlığına çok güveniyor.

Ama Genevieve gerçek bir tilkinin peşini bırakmayacağını düşünmeden edemiyordu. Işıltılı bir tuzak kurup onu içine çektikten sonra inanmaya başladığı her şeyi yakıp kül etmek yerine.

FOV GAVG

Genevieve, küçük gri çakıl taşı büyük, yassı bir taşın yanındaki yerine sekerken, "Bu benim için bir puan daha," diye övündü.

Rowin üst üste dördüncü yenilgisini alınca homurdandı. Bunun nedeninin daha önce hiç bocce oynamamış olması olduğunu iddia etti - sınırlı kaynakları göz önüne alındığında bu oyunun çok sadık bir versiyonu değildi - ama gerçekten de *yumuşak* atmanın ne anlama geldiğini anlamamıştı.

İlk birkaç saatlerini Kızıl Çürük hakkında bilinmesi gereken her şeyi gözden geçirerek geçirmişlerdi. Ona kökeni hakkındaki tüm söylentileri anlatmıştı. Çürümenin bir İblis'in kanıyla nasıl yavaşça aşılandığını, böylece onları öldüren şeyin yaşam güçleri olduğunu, onları içten dışa çürüttüğünü anlatmıştı. Knox'un Av'dan sonra annesine uyguladığı geçici tedavi Çürük'ü sisteminden temizlemişti ama bir yıl içinde Çürük onu bir kez daha tüketecekti.

Ellin'in tüm sorularını yanıtlamaktaki istekliliği ve sabrı, büyüü atlamasıyla ilgili kafasında kalan kuşkuları yavaş yavaş gidermişti. İlk geldiğinde onu Enchantra'dan ayrılmaya ikna etmeye çalışmış ve Ellin'i *birkaç* kez hayatını kurtarmaya ikna etmiş olması da buna yardımcı olmuştu. Bu kadar çok sır saklama ihtiyacı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirken ona kızgın kalmak da zordu. Yıllar boyunca Ophelia'dan kaç tane saklamıştı? *Hâlâ* kaç tanesini saklıyordu?

Konuşmalarının ağırlığından sonra, Genevieve bir oyun oynamanın havayı düzeltmeye yardımcı olabileceğini düşündü.

"Lanet olsun." Rowin'in bir sonraki çakıl taşını fırlatırken ettiği küfür düşüncelerini böldü.

Bu sefer kıkırdamasını tutmaya çalıştı. "Bu oyunda gerçekten çok kötüsun."

Elindeki çakıl taşlarının geri kalanını yere bırakırken, "Çok kızgın bir kazanan oluyorsun," diye uyardı. "Hadi başka bir şey oynayalım."

"Çok rekabetçisin," diye alay etti. "Ama iyi. Hangi oyunu oynuyorsun? oynamak ister misin? Yoksa başka bir şey mi yapmak istersiniz?"

Bu soru üzerine altın rengi bakışlarında hınzır bir parıltı belirdi. "Ne ima ediyorsunuz Bayan Silver?"

Genevieve etraflarına bir göz attı. "Bana öyle geliyor ki, belki de burası seyircilerimizin birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı görmeleri için mükemmel bir yer olabilir."

Bakışlarındaki sıcaklık artık taşmıştı ve bir sonraki performans için ne tür bir meydan okuma başlattıysa, bunun bir önceki kadar uysal olmayacağına dair bir his vardı içinde.

"Emin misin?" diye yalvardı bir tutam saçını yüzünden çekerken. "Onlara her şeyi göstermek mi istiyorsun?"

"Evet," diye kabul etti. Sağlam kelimesi. Kendinden emin.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Genevieve böyle bir şeyi umursayıp umursamayacağını hiç düşünmemişti. Tabii ki Knox'un seyircileri için zaten oldukça iyi bir gösteri yaptıklarını biliyordu ama tüm bu süre boyunca tamamen giyiniktiler. Ne olursa olsun, Genevieve seksten ve cinselliğini ifade etmekten her zaman zevk almıştı. Çünkü neden hoşlanmasındı ki? Maskeli balodakilerin cinsel çabalarının herkesin görebileceği şekilde sergilenmesi konusunda herhangi bir çekinceleri yoktu, bu yüzden Genevieve onlardan herhangi birini şok etmeyi hayal bile edemezdi.

Rowin'in şu anda ona aç bir şekilde baktığı düşünülürse, zaten başka kimseyi düşünmüyordu.

"Hiç Fox Says oynadın mı?" diye sordu onun durduğu yerin etrafında dönmeye başlarken.

Kollarını kavuşturdu. "Bu oyun biraz çocukça değil mi?" "Bizim oynayacağımız şekilde değil," diye mırıldandı.

Önlerindeki büyük aynadaki maskeli figürü onun sinsî hareketlerini taklit ediyordu. Gerçekten de bir tilki.

Çenesini kaldırıp "Göster bana" derken Rowin'in bakışlarıyla karşılaştı.

Rowin'in sırtışı genişledi. "Fox elbiseni çıkarmanı söylüyor."

Kanı ısınmaya başladı.

Demek geliyoruz.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, onun her küçük hareketini izleyerek etrafında dönmeye devam etti. Elbisesinin yakasındaki fiyongu çözmek için uzandı ve kurdeleyi çözülene kadar çekti. Sonra göbeğine kadar uzanan saten kaplı düğmeleri yavaşça açmaya başladı. Gossamer elbise ayaklarının dibindeki orman zeminine döküldüğünde, en sevdiği kıyafetlerinden birini daha mahvettiğini umursama zahmetine bile girmedi. Hele ki yüzündeki ifade buna degeceğini vaat ederken.

"Şimdi geri kalanını çıkarın," dedi ona.

Kıpırdamadı, kaşlarını kaldırırken dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. Bu oyunda yeni değildi. Sırıttı.

"Fox öyle diyor," diye izin verdi.

Ardından kaşkorse ve iç çamaşırını çıkardı ve bir kez daha, adam tamamen giyinikken o tamamen çıplaktı. Böyle bir şey güç dengesizliği gibi hissedilebilirdi. Ancak Rowin'in vücudunun onu çıplak gördüğünde anında verdiği tepkiye bakılırsa, sürdürmeye çalıştığı illüzyona rağmen aralarındaki gücün kendisinde olduğunu biliyordu.

Şimdi onun tam önüne geldi ve ayağıyla hafifçe duruşunu genişletti. Sözlü yönlendirme olmamasına rağmen kadın buna uydu.

"Fox diyor ki" -ağız kulağının yanına gelene kadar eğildi, piercing'inin metali kızın sıcak teninde serindi ve onu titretti- "benim için o güzel amcığa bir parmak sok."

Anında ıslanmıştı. Cehennemden gelen bir varlığın böylesine mükemmel günahkâr bir ağza sahip olması sürpriz olmamalıydı, ancak sadece birkaç kelimeyle ondan böylesine güçlü bir tepki alabilmesi onu her seferinde şok etti.

Adamın dediğini yaptı, bir parmağını içine sokmak için uzandı, bir, iki kez, sonra parmağını bacaklarının arasındaki sıkı, zonklayan sinir demetine doğru kaygan bir daire çizmek için kaydırıldı-

"Hiç sanmıyorum," diye azarladı, eli bileğini kavramak için uzandı. "Oraya dokunmanı söylemedim. Eğer doğru oynamazsan, cezalandırılacaksın."

"Bu beni sadece daha fazla yapmak istememe neden oluyor," diye nefes aldı.

"Uslu dur bela, yoksa küçük oyunumuz ikimizin de istediğini almasına yetecek kadar uzun sürmez." diye uyarmadan önce boğazının derinliklerinden alçak, gırtlaktan bir ses çıkardı.

Emir dilini uzattı ve şaşkınlıkla dilini *ısırdı*. Sertçe. Dilini adamın dişlerinin arasından çekip çıkarırken şok içinde ciyakladı ve adam sırtırken acısını emerek çıkardı.

"Terbiyeli ol," diye tekrar uyardı.

Vücudu, onu boğazlamak ve hemen orada becermek için ne kadar çok istek duyduğundan neredeyse titreşiyordu. Adam onun bileğini bırakmıştı ve o da görevine geri döndü, bir parmağını içine soktu, ne kadar ıslak olduğunu görünce nefesi kesildi.

"Güzel," diye mırıldandı. "Şimdi, tadına bak."

Tereddüt etmedi, parmağını geri çekip ağzına götürdü ve bir inilti ile parlayan uyarılmasını emdi.

Göğsünden kısık bir kahkaha sesi geldi ve kadın hatasını anlayarak dondu kaldı. *Fox diyor* dememişti.

Yavaşça onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Cezalandırılmayı gerçekten çok seviyorsun, değil mi?"

Ona dizlerinin üzerine çökmesini izlemenin bir cezanın tam tersi olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ancak bir saniye sonra, dilinin ucu klitorisinin etrafında yavaş, alaycı bir daire çiziyordu ve diğer tüm düşünceler kafasından boşaldı.

Ellerini adamın saçlarına daldırdı, adam onu ısırp emerken kendini sabit tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Adamın ağzı ona karşı hareket ettikçe bacakları titremeye başladı, dili ustalıkla gözlerini başının arkasına yuvarlayacak şekilde içine girdi. Doruk noktasına ulaşması sadece bir an sürdü ve yere çakılmaya hazırlanırken ellerini adamın saçlarında sıkı-

-Ve sonra durdu.

Geri çekildi ve ayağa kalktı, kızın öfkeli ifadesine sırtırken dudaklarını yaladı. "Ceza, hatırladın mı?"

"Bu ceza değil, *işkence*," diye hırladı.

"Fox dizlerinin üzerine çökmeni söylüyor." diye emrederken onu görmezden geldi.

Kollarını kavuşturdu, adam arkasından dolaşp maskeli yansımalarının arasından ona bakarken kıpırdamayı reddetti. Şu anda başka kaç çift gözün üzerlerinde olduğunu, Rowin'in balodaki hayranlarından herhangi birinin aralarında olup olmadığını, muhtemelen pek çoğunun yıllardır arzuladığı şeyi elde etmek üzere olduğunu izleyip izlemediğini merak etti.

Ama o benim.

Onun ortağı. Sevgilisi. Kocası.

Adam bir adım öne çıkarak vücudunun uzunluğunu sırtına dayadı, siki pantolonunun altından kızın sırtına doğru sertleşti ve kız aynadan adamın uzanıp bir elini boğazına dolmasını izledi. Adam omzuna öpücükler kondururken, eli kızın boynunda otoriter bir şekilde sıkılaştı.

"Yine şımarıklık ediyorsun," diye mırıldandı tenine karşı. "Ya dinlersin ya da bana durmamı söylersin."

Dinlemek istemedi. Ayrıca onun durmasını da istemiyordu. Asla. Ve bu iki gerçeğin savaşı, sonunda yavaşça yere diz çökmeden önce içinde savaştı. O giderken elini boğazından çözdü, dizlerini seksine arkadan erişebileceği kadar ayırırken ayakta kaldı. Adam pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağıya doğru iterek kalın aletini serbest bırakırken, aynada onun ağzının açık kalmasını, göğsünün kabarmasını izledi. Karnının yontulmuş kasları, sikini yumruğuna bir, iki, üç kez pompalarken esnedi, göğsündeki ve karnındaki dövme hareketleriyle birlikte kıvranıyordu. İşte o zaman adamın sikinin başına geçirdiği altın halkayı fark etti.

Vay anasını.

Sonunda arkasında diz çöktüğünde, piercing'in ucu kızın girişini dürttüğünde, bir kolunu karnına dolayarak gergin meme uçlarından birini çimdiklemek için uzanırken, diğer eli saçlarını parmak eklemlerine dolayarak yüzünü yana doğru eğebildi. Buklelerini kabaca çekiştirirken ağzını kavurucu bir öpücükle yakaladı ve boğazından yüksek bir inilti çıkardı.

Öpüşmeyi kesti ve "Şimdi yeni bir oyun oynayalım. Sessizlik Oyunu."

Göğsündeki el taraf değiştirip, ihmal edilmiş pembe tomurcuğu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlarken, neredeyse sadece bu acı ve zevkin birleşiminden boşalana kadar inledi. Adam kızın saçlarını omzuna dökerek serbest bıraktı ve elini kızın girişinde konumlandırmak üzere serbest bıraktı.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Her şey için mi?" Kadın hevesle başını salladı.

Evet. Lütfen.

İleri doğru itti ve kendini tekrar cezalandırmadan önce ağlamasını ısırmak zorunda kaldı. Adam iriydi ve kadın da dardı ve adamın tüm uzunluğunu içine pompalayabilmesi için biraz ayarlama yapması gerekti. O

telaşlanmadan adımlarını atarken şakağına cesaret verici bir öpücük kondurdu ve onun içindeki hareketini hissetmek için bir elini kendi karnının üzerinde gezdirdi. Klitorisinin üzerinde tembel daireler çizmek için kendi elini kalçalarının arasına uzattı ve kaygan sinir demetine dokunduğu anda, yanlışıyla bir zevk miyavlaması çıkardı.

İçini çekti ve başını salladı. "Bu pek sessiz olmadı, bela."

Parmaklarını kadının kalçalarının arasından çıkardı ve tek bir akıcı hareketle kadının sikinin üzerindeki pozisyonunu değıştirdi. Alnı yere değene ve sırtı havaya kalkana kadar onu öne doğru acımasızca içine girdi. Kadın parmaklarını toprağına gömdü, başka bir ses çıkarmamak için elinden geldiğince çabalarken kir, tertemiz tırnaklarının altında sıkışıp kaldı. Adam daha fazla kontrol için acı içinde belini kavradığında, neredeyse bu savaşı kaybediyordu. Zevkin kovaladığı küçük acı sızılarını seviyordu.

Memnuniyet homurtuları, onu can havliyle kavrayan parmak uçları ve kalplerinin gümbürtüsü dışında hiçbir şeyin olmadığı uzun bir dakikanın ardından, sonunda onu bir kez daha yukarı çekti. Ellerinden biri hemen kadının merkezindeki ağrıyan sinir yumağına geri döndü, ihmalin son dakikasını telafî etti ve utanç verici derecede kısa bir süre içinde onu orgazm etti. Boğazından fişkırmaya çalışan coşku çığlığını yutmak için neredeyse çırpınırken, kendini beğenmiş kahkahasını omzuna bastırdı.

Bittiğinde kadın adama doğru yığıldı ama adam durmadı. Sadece klitorisinin üzerinde tembel daireler çizmeye devam etti, ilgisinin sabit ritmi artık neredeyse acı veriyordu. Ağırlaşan göz kapaklarının arasından, adamın aynada kendisine tekrar tekrar sokulmasını izledi, göğüsleri çabayla zıplıyordu. Bakışlarını adamın parmak uçlarının kalçalarında bıraktığı kızarmış, kırmızı izlerin üzerinde gezdirdi, bu izlerin görüntüsü bacaklarının arasına bir ıslaklık seli daha gönderdi. Adamın ağzından insanlık dışı bir zevk sesi çıktı. Adamın bakışları camsı yüzeyde onunkilerle buluştu ve kadın hayatında hiçbir manzaradan, ikisinin birlikte hareket eden bedenlerine hayranlık duymalarından daha fazla tahrik olmadığına yemin etti.

"Bu sefer," dedi hoyratça, sesi şehvetten o kadar kalındı ki zorlukla tanınabiliyordu, "adımı söylemene izin var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan klitorisini sertçe çimdikledi ve gerçekten de adını haykırdı, sesi son çığlığını bastırmaktan boğuk çıkmıştı. Kadın noktasının geri kalanını sürerken, adam tek bir akıcı hareketle ondan çekildi, yumruğı

Kendini tamamlamak için aralarına pompaladı ama ona bu şansı vermedi. Etrafında döndü, onu ağzına aldı, tohumu boğazından aşağı dökülmeye başlarken kendi uyarılmasının tadına baktı. Adam onu hayranlıkla izledi. İşi bittiğinde geri çekildi, ona gülümserken dudaklarını yaladı.

"Bu şimdiye kadarki en sevdiğim oyundu," diye mırıldandı.

Adam kızın yüzündeki kiri temizledikten sonra onu öne doğru çekerek ağzını başka bir ateşli öpücükle kapadı. Ellerinin biraz fazla sıkı tuttuğu yerlere masaj yapmaya başladığını hissetti ve şefkatle dudaklarına mırıldandı.

Geri çekilirken ona "İz bıraktıysam özür dilerim," dedi.

"Olma," diye güvence verdi. "Belki bir dahaki sefere *sende* bir iz bırakabilirim."

Şimdi ayağa kalktı ve ona kendisiyle birlikte kalkması için yardım elini uzattı. "Isırmayı içermediği sürece," diye kabul etti.

Şimdi de dudak büktü. "Ama seni ısırma çok eğlenceli."

İç çamaşırlarını alıp uzatırken ona alaycı bir bakış attı.

İkisi de yeniden giyinirken, "Sence bu bize Favoriler kazandırır mı?" diye merak etti.

Gömleğinin düğmelerini yeniden iliklerken, "Sadece birimiz Favored'i kazanabiliriz," diye düzeltti. "Knox Av'ı çift olarak kazanmamıza izin verebilir ama hazinesinden birden fazla nimetten asla vazgeçmez."

"Sevin genellikle kazanmak için ne yapar?" diye sordu ellerini elbisesinin üzerinde düzeltirken.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz parmağındaki yüzüğün ısınmaya başladığını hissetti. Çabuk.

"Rowin-yüzük!" diye bağırdı hava daha da ısınırken.

Bir saniye sonra, Sevin ormandan çıktı, tamamen siyah kana bulanmış ve kulaktan kulağa sırtıyordu.

Rowin ona, "Genevieve, *koş*," dedi.

"Sadece Sevin," diye düşündü Genevieve, ama bunu söylerken bile Sevin'in kıpkırmızı gözlerindeki vahşiliği fark etti, orada bulduğu her zamanki neşeden çok farklıydı.

"Doğru Vivi, sadece ben varım," dedi Sevin. "Kazanmak isteyip istemediğine karar verdin mi?"

Genevieve bir adım geri çekilirken yutkundu. "Evet."

"Güzel," dedi Sevin ona içtenlikle. "Bu daha sıkı savaşağın anlamına geliyor."

Arkasında bir yerden bir dal koptu ve Genevieve ağaçların arasından çıkan, çenesinde Umbra'nın kıpırdandığı devasa gümüş kurdu görünce neredeyse . Demek bu Sevin'in Tanındığı'ydı. Kurt Umbra'yı yere fırlattı ve Genevieve'i şaşırtan bir şekilde Rowin değil de tilki ona doğru sıçradı.

Rowin tekrar, "*Genevieve, koş,*" diye emretti. Sevin'in gülümsemesi acımasızdı. "*Dante. Sic.*" Kurt ileri atıldı.

)MPOGTER

Genevieve ormanda hızla ilerlerken, Rowin ve Sevin'in birbirleriyle mücadele sesleri arkasında yankılanırken, kurdun takibi amansızdı. Umbra ona paralel koşuyor, Sevin'in Tanıdık'ının topuklarına ne kadar yaklaştığını ölçmek için sık sık arkalarını kontrol ediyordu.

"Ağaçlar!" Genevieve tilkiye bağırdı. "Yerden kalkmalıyız!"

Genevieve bir *kurttan*, özellikle de paranormal olarak değiştirilmiş bir kurttan kaçamayacağını biliyordu. Ama bir ağaca tırmanabilirdi. New Orleans'taki canlı meşelerin dallarında günlerini geçirmişti. Etrafındaki çalılıkları tarayarak, başlayabileceği kadar yere yakın bir dalı olan bir ağaç aradı.

Hemen ileride sağda mükemmel bir örnek vardı. En alttaki dalı neredeyse yere değiyordu, budaklıydı ve daha yukarıdakilere kaldıraç olarak kolayca kullanılabilirdi. Genevieve sert kabuğunun üzerine çıktı, Umbra da onu takip etti, Tanıdık'ın altın gözleri kurda dikilmişti. Genevieve tam kendini yukarı çekmeye başlamıştı ki, Rowin'in kötü zamanlanmış tutkusundan dolayı uzuvları hâlâ jelatin gibiydi ve keskin dişli bir ağzın ayak bileğini kavradığını hissetti.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık attı ve bacağını bırakması için kurda çılgınca tekmeler savurdu. Umbra bir an sonra , kıvrak formunu kurdun kafasına doğru fırlattı ve Genevieve'i vahşi bir hırlamayla bırakana kadar gözlerini tırmaladı. Genevieve yeterince yükseğe çıktığında, damarlarında şimşek gibi çakan adrenalinle Umbra'yı aramak için aşağıya baktı. O küçük yarattığı piranalardan şimdi kaybetmek için kurtarmamıştı.

Neyse ki Umbra'yı sadece bir dal aşağıdaki ağaca tırmanırken buldu. Genevieve eğildi ve kolunu Umbra'ya uzattı.

Kurt aşığıdan yukarı tırmanmaya çalışırken tilkiyi göğsüne çekerek ona sarıldı. Umbra soğuk burnunu Genevieve'in boynuna doğru şefkatle soktu.

Genevieve tilkiye bakarak, "Evet, evet," diye homurdandı.

Kurt çok iyi bir tırmanıcı gibi görünmüyordu, Genevieve nefesini tutmaya çalışırken buna minnettardı, ancak Sevin birkaç dakika sonra ağaç hattını kırdığında huzuru uzun sürmedi. Tanıdık'ının başını okşamak için yanına yaklaşırken, onun yukarıdaki dalda durduğunu görünce güldü.

Sevin ilk dala zıplayıp sonra evik bir hareketle diğerine geçerken, "şu haline bak," diye seslendi. Kendi hizasındaki gövdeye gömülü bir aynaya bakmak için durakladı ve orada gördüğü şeye kaşlarını çattı. "Bu oda çok ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Umbra'yı bir kez daha yükselmeye başlamadan önce bir sonraki dala doğru iterken.

"Tatlım, daha yükseğe tırmanmanın sana bir faydası olacağını sanmıyorum," dedi Sevin ona, ses tonu samimiydi.

"Rowin nerede?" diye sordu.

"Muhtemelen bir dakika içinde burada olur," dedi Sevin, kendini bir sonraki dala çekerken konuşarak. "Benden iki saniyeliğine uzaklaştı ve ben de onu gölgelerin arasında kaybettim."

"Neden her yerin kan içinde?" diye sordu, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken onu oyalamayı umuyordu.

Ormanın geri kalanını tararken, onlarınkine paralel ağaçta oldukça büyük bir ayna gördü ama yansımayla ilgili bir şey onu duraklattı.

"Ah, doğru," dedi Sevin kendine bakarken. "Remi'yi ben öldürdüm. Yanlışlıkla onu şahdamarına biraz fazla yakın yakaladım. Belki *kazara* değildir. Siz ikiniz koridorlarda el ele tutuşmaya başladığınızdan beri, Favored'i kazanmak için özel bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Artı, tüm lanet olası enayi zulamı çaldı."

Genevieve, incelediği aynada neyin bu kadar farklı olduğunu nihayet anladığında onun sözlerini zar zor fark etti. Ayna onun hareketlerini taklit etmiyordu. Hayır, kendi yansıması onu *izliyordu*. Sanki onu bekliyormuş gibi. Genevieve üzerinde durduğu dalın uzunluğunu takip etti ve aynanın hemen altındaki dala doğru açılı olduğunu gördü.

Diğer ağaçla aralarında sadece küçük bir boşluk vardı. Atlamak için yeterince yakın görünen bir tane.

Sevin başka bir şey söyledi ama her neyse, duymadı. Çoktan havalanmıştı; bir ayağı diğerinin önünde, daldan aşağı bir ip gibi yürüyordu.

"Hey," diye bağırdı Sevin onun ardından tırmanırken.

Genevieve'in dengesi her zaman daha iyiydi, kız kardeşi kadar uzun olmamasının da yardımıyla. Dal sona doğru sivrildikçe biraz yalpaladı ama devam etti. Sevin onun arkasındaki dala kondu ve dengesini kaybetmesi için birkaç kez zıpladı. Düşmeden önce elleriyle tutunmak için düştü.

Rowin'in sesi aşağıdan, "edin," diye çınladı.

Ormanın zeminine bakmak için eğildi, yerdeki gölgelerin arasında onu hemen fark etti, arkasındaki kardeşini izlerken çenesi sıkıca kenetlenmişti. Derin bir nefes aldı ve sürünerek ilerlemeye başladı; elbisesinin narin kumaşı dala takılıyor, elleri ve dizleri sert ağaç kabuğunda acı içinde sıyrılıyordu. Omzunun üzerinden Sevin'e baktığında, onun ellerini ceplerine sokmuş olduğunu gördü; kendisine doğru ilerlerken yerçekiminden etkilenmemiş gibi görünüyordu. İleriye doğru hamle yaptı, sonuna ulaştığında kendini destekledi ve dalından bir sonraki ağaca sıçradı.

"Aşağı in," diye seslendi Rowin ona ve dinlemesi gerektiğini biliyordu. Ona ulaşabileceği sağlam bir zemine geri dönmek için. Ama içindeki bir şey gördüğü aynaya ulaşması için çılgılık atıyordu.

Diğer aynaların tüm tuhafılığına rağmen, yine de kendi hareketlerini yansıtıyorlardı.

Tekrar tırmanmaya başladı.

Rowin küfretti. "*Lanet olsun* Genevieve, şimdi bana sorun çıkarmanın sırası değil."

Sevin güldü. "Onu dinleme tatlım. Gizliden gizliye meydan okunmasından hoşlanıyor. Bu onu azdırıyor."

"Söz veriyorum bu bir sır değil," dedi Sevin tam karşıya atlarken kendini yukarı kaldırırken.

Şu anda onu yakalamasına sadece saniyeler kalmıştı, gerçekten çabalasaydı muhtemelen çoktan yakalamış olurdu ama gidebileceği başka bir yer olduğunu düşünmüyor gibiydi. Aynaya tam olarak bakmak için dalın üzerinde döndüğünde, kalbi ürpertici bir hisle çarpmaya başladı.

ona verdi. İşte oradaydı, cam gibi yüzeyin içindeydi, yansımanın kendine ait bir aklı varmış gibi görünmesi dışında hiçbir ayrıntı yerinde değildi. Genevieve elini yüzeye doğru kaldırdı - kendisinin aynadaki versiyonu hareketlerini dikkatle izliyor ama onları takip etmeyi reddediyordu - ve parmak uçlarını soğuk cama yerleştirdi.

Yüzey dalgalandı ve nefes nefese kaldı, elini *ileri* doğru bastırırken büyüünün sıcak hissi teninde vızıldadı - ta ki tamamen içine çekilene kadar.

Kulaklarında tiz bir çınlama vardı.

Genevieve az önce geldiği ormanın ürkütücü derecede sessiz bir versiyonunda duruyordu. İlk fark ettiği şey sessizlik oldu. hissedebileceği tek bir şey bile yoktu. Yaprakların ve hayvan kokularının kokusu gitmiş, ağaçların arasında dolanan hafif esinti yok olmuştu. Üzerinde durduğu ağaç bile, bir dakika öncekinin birebir kopyası, bir şekilde kendisinin daha küçük bir versiyonuydu.

Ve sonra *o* vardı.

Sahtekâr Genevieve'in tüylerini diken diken etti. Bakışları kendisinininkiyle aynı cerulean rengindeydi ama boştu. Sanki gözlerinin ardında tek bir düşünce bile yoktu.

"Alo?" Genevieve fısıldadı.

"Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo? Alo?" diye papağan gibi tekrarladı sahtekâr.

Kulaklarındaki delici ses daha da kötüleşti.

Genevieve parmaklarıyla kulaklarını tıkarken, "*Dur*," diye yalvardı.

"*Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.*"

Genevieve ileri atıldı, elini sahtekârın ağzının üzerine vurarak konuşmasını engellemek istiyordu. Ama onun derisine dokunduğu anda kâbus gerçekten başladı.

Sahtekârın dış görünüşünün titreyip sönmeye başlamasını ve yüzeyinin altında korkunç bir gölge yaratığının ortaya çıkmasını dehşet içinde izledi. Kendi yüzünün kopyası eriyip yok olurken, yüzü olmayan yaratık etini dehşetle diken diken eden alçak bir ses çıkardı. Yeni biçimi bir tür Görünüş gibi neredeyse şeffaf görünüyordu.

Gitme zamanı.

Ancak aynaya geri dönmeden önce, canavarın göğüs boşluğunda, formunun üzerinde kıvranan gölgelerin arasında kıpkırmızı bir şey parladı.

Jeton.

Siyah bir kalp şeklindeki taş katılaştıkça yutkundu. Bu, oyundan bir günlük dokunulmazlık şansı için hayatını ikinci kez riske atışı olacaktı.

Ama bir gün izinli olmak ne harika bir doğum günü hediyesi olurdu.

Lanet olsun.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı.

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, yaratık korkunç bir uluma çıkardı. Sese karşı dişlerini sıktı ve ileri atılarak elini yaratığın göğsüne daldırdı ve jetonu kavrayana kadar etrafı yokladı. Simgelyi kavradığı anda yaratık bir kez daha katılaştı.

Canavar yüzünü pençeledi ve sağ gözüne kesik kesik bir acı göndererek o taraftaki görüşünü tamamen kararttı. Sümüksü sine ve çıtırdayan kemiklerin arasından jetonu göğsünden sökerken bir çığlık attı.

Sahtekâr, kaban siyah bir duman bulutu içinde yanmaya başladı. Yüzünü tutarken göğsü kabardı, sağlam gözü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Aynayı buldu ve ona doğru koştu, Sevin'in muhtemelen diğer tarafta bekliyor olmasını umursamadı. Çok fazla acı çekiyordu.

Ancak geçitten içeri adım attığında, bıraktığı yere geri dönmediğini fark etti. Hayır, tamamen farklı bir aynadan dışarı adım atmıştı. Onu Enchantra'nın üst koridoruna geri götürecek olan çıkışın hemen önündeki aynadan.

"Genevieve."

Döndü, bir eliyle hâlâ gözünü tutuyordu, diğer eliyle de jetonu göğsüne bastırıp koruyordu.

"Ne oldu?" Rowin ulaştığında, yarasını değerlendirebilmek için elini kenara itmesini istedi.

"buldum," diye burnunu çekerken elini bıraktı ve adamın yüzünü dürtmesine izin verdi.

Yüz ifadesi ona hasarın ne kadar kötü olduğuna dair bir işaret vermiyordu ama hâlâ kafasına yayılan patlayıcı acıdan ve ona bakarken gözbebeklerinin neredeyse fark edilmeyecek kadar küçülmesinden, durumun iyi olduğunu düşünmüyordu.

"Ellin bu sefer bize yardım etmeyecek," dedi ona, sesi pişmanlık doluydu. "Ama elimden geleni yapacağım, tamam mı? Odama geri dönmemiz gerekiyor."

"Öğlenin gelmesini beklememiz gerekmiyor mu?" diye . "Peki Sevin nerede?"

"Sence ne kadar yaktın?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Dakikalardır," dedi ona. "Neden-?"

Yüzünü buruşturdu. "Burada saatlerdir kayıpsın. Öğleden sonra oldu bile. Sen kaybolduğundan beri bu ormanda volta atıyorum. Sevin ve ben saatlerce çatıştık, sonra beni yakalamaya çalışmaktan vazgeçip diğerlerini avlamaya karar verdi. Senin peşinden gitmeye çalıştım ama sen geçer geçmez ayna tamamen *karardı*."

Boğazına bir hıçkırık takıldı, nefes alışını yavaşlatmaya çalışırken göğsü sıkıştı.

"Hey, artık buradasın, sorun yok," dedi ona, saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. "Simgeyi aldın. Mükemmel iş çıkardın."

Bu iltifat karşısında nefesi kesildi ve adamın soğuk ellerine doğru eğilirken gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Rowin?"

"Evet?"

"Beni beklediğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Adamın tek tepkisi onu kalçalarının arkasından tutarak kollarına almak ve bacaklarını beline dolamak oldu. Kan ve gözyaşları yanaklarından aşağı akarken yüzünü boynunun kıvrımına sıkıştırdı.

GOMETK)NG GERÇEK

Rowin onu iyileştirmeden önce yaranın muhtemelen iz bırakacağını söylemişti. Yine de Genevieve yansımaları gördüğünde dehşete düşmüştü. Canavarın pençesi, kaşının üstünden neredeyse çenesine kadar dört inçlik bir iz bırakmıştı. Bu manzara karşısında ağladığında, Genevieve'i teselli edebilecek tek şey, görme yetisini kaybetmediği için şanslı olduğuydu.

Salem bunu düzeltebilir, demişti kendi kendine.

Şimdi Rowin ve Ellin kâğıt oynarken o da yemek odasında günlüğüne bakıp hayıflanıyordu - Rowin yemek yerken istenmeyen görüntülerini yakalamasını diye bütün gözlükleri kapatmaya zaman ayırmıştı.

24 Mart

Yirmi ikinci doğum günüm kutlu olsun. Az önce bir yıl önceki yazımı okudum ve o zamanlar hayatımın ne kadar farklı görüldüğüne inanmak zor. Kalbim kırık. Yas tutuyordum. New Orleans'ta sıkışmış hissediyorum. Grimm Malikanesi'nde.

Şu an durum kesinlikle böyle değil. Hayır, şimdi bu lanetli mülkte, nefret edip etmediğimi söyleyemediğim insanlarla sıkışıp kaldım. Bana hayatımın en iyi seksini yaşatan adamla. Hâlâ güvenemediğim, sırlarını açığa çıkarmaya çalıştığım bir adamla.

Burada olan onca şeyden sonra, küçük bir yara izi bana bu kadar ağır gelmemeliydi, ama sanırım bu

Bu kadar kısa sürede çok şey değişti ama ben hiç değişmedim. Her zamanki gibi kibirliyim. Bıkkın. Sadece eve gitmek istiyorum ama bu noktada evin beni rahatlatılabileceğinden bile emin değilim. Orada ne bulabilirim ki? Kız kardeşimi, evet. Ve onun New Orleans'ta benim asla sahip olamayacağım bir amacı olduğunu hatırlatır. Ben bunun neresindeyim? O ve Salem birlikte vakit geçirebilmek için benden kurtulmak zorundaydılar.

Farrow benden kurtulmak istedi. Annem.

Rowin başlangıçta benden kurtulabilseydi, şu anda benim hakkımda ne hissediyor olursa olsun kurtulurdu. Ve onun arkadaşlığından hoşlanmaya başladığım için nefret ediyorum. Ondan hoşlanmaya. Çünkü hoşlanıyorum. Rekabetçi ve saldırgan ama aynı zamanda zeki ve besleyici. Ve korkarım ki Av'ı kazanıp onu özgür bırakmak bile onu elimde tutmaya yetmeyecek. Suçluluk duygusu onu hep buraya zincirleyecek. Benimkinin beni Grimm Malikanesi'ne zincirlediği gibi.

X, Genevieve

"Genevieve?"

Genevieve günlüğünden başını kaldırdığında Rowin ve Ellin'in beklentiyle kendisine baktığını gördü.

"Benimle mi konuşuyordun?" diye sordu, sesi biraz kırılmıştı.

"Evet," diye cevapladı Rowin. "Bir el oynamak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ona. "Şu anda oyunlardan sıkıldım."

Sandalyesini masadan geriye çekti ve günlüğünü kolunun altına sıkıştırdı. Ellin ve Rowin birbirlerine dolu dolu baktılar. Sevin elinde bir enayi ile köşeyi döndüğü sırada odadan çıktı. Neredeyse onu deviriyordu.

Yolundan çekildi, yüzündeki yara izini ve ekşi ifadesini fark edince başını meraklı bir şekilde eğdi.

"Ben de sana dün gece ne kadar iyi vakit geçirdiğimi söylemeye geliyordum," diye açıkladı Sevin, emicisiyle yarasını işaret ederken. "Öyle görünüyor-"

"Kapa çeneni Sevin," diye bağırdı Rowin, ağzı öfkeyle kıvrılmıştı. "Ne?"

Sevin masumca sordu. "Ben de *belalı* diyecektim. Ona biraz avantaj sağlıyor, de öyle değil mi? Sanki bir canavarla savaştan sağ çıkmış ya da bir şey."

"Bir canavarla yaptığım savaştan sağ çıktım," diye homurdandı.

Sevin şekerini tekrar ağzına atarken başını salladı ve elini *evet, az önce söylediğim şey buydu* der gibi havada salladı.

"Git başka yerde piçlik yap," diye hırladı Rowin kardeşine. "Siz ikiniz sikişmiyor musunuz?" Sevin Rowin'e ateş etti. "Ben de öyle umuyordum. seni bir kez olsun daha az huysuz yapabilir. Bu seni kesinlikle Favoriler arasında ilk sıraya yerleştirdi."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Rowin, Ellin'in önündeki masaya bir kart koyarken kayıtsızca sordu.

"Knox unvanımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu bildirmek için geldi," dedi Sevin ona. "Ayrıca buradaki tüm aynaların açılmasını istiyor. Hızla. Onun sözü, benim değil."

Rowin bu istek karşısında pek mutlu görünmüyordu.

"Ormandaki performansını duyunca, bu emrin seni heyecanlandırabileceğini düşündüm," diye alay etti Sevin.

Genevieve yüzünü buruşturdu. "ediyorsun."

Sevin, "Hayır, asıl görgüsüzlük Rowin'in seninle yatmaya karşı koyabileceği üzerine Covin'e karşı para yatırmış olmam, çünkü asla yatmayacağına yemin etti," diye yakındı. "Ve yine de buradayız."

Genevieve bakışlarını Rowin'e çevirdi. "Ne?"

Rowin kardeşine, "Seni öldüreceğim," diye çıkıştı. Sevin kaşlarını kaldırdı. "Ne dedim ben?"

Ellin derin iç çekerek elindeki kâğıtları masaya vurdu ve Genevieve'e dönerek, "Bu aptallar Rowin onlara düğünden bahsettiği anda bir havuza girdiler. Covin ikinizin bu koşullara rağmen sevişeceğinize dair bahse girdi. Sevin yapmayacağınıza bahse girdi."

"Çünkü ben bir centilmenim," diye ekledi Sevin. "Ama sonra Covin, Rowin'e bunu yaparsan kazancının yarısını vermeyi teklif etti ve ben de-"

"Para mı alıyorsun?" Genevieve inanamayarak Rowin'e baktı. "Bu yüzden sen... bu yüzden biz..."

Rowin hemen masadan kalktı. "*Hayır*. Kahretsin, *Genevieve*-" Ama o zaten gidiyordu. Başka bir yerde olmak istiyordu.

"Kahretsin, siz ikiniz," diye homurdandığını duydu Rowin.

"Ne yani? İki yüzyıldan daha yaşlı olmanıza rağmen kadınlara nasıl davranmanız gerektiğini benim suçum mu?" Ellin karşılık verdi.

Genevieve nereye gideceğini bilmiyordu ama kesinlikle onun odasına geri dönmek istemiyordu. Bu yüzden aklına gelen ilk yere gitti.

Çit labirenti.

24 Mart

Yanlış yönlendirilmiş gençliğimde daha önce ne yazdıysam unutun.

Ondan nefret ediyorum. X, Genevieve

Rowin onu birkaç saat sonra bulduğunda, çeşmenin kenarında oturmuş titriyordu.

"Buradayken donmaya çok , değil mi?" diye mırıldandı botları karda çtırdarken.

"Beni yalnız bırak," dedi ona. Soğuk onu yeniden uyuşturmuştu ve huzur içinde tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Açıklamak için bir şansım var mı?" "Başka bir tane mi demek istiyorsun?" Alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attı. "Sen

Biliyorum, muhtemelen yapmamam gerekirken özel eşyalarını karıştırdığımı biliyorum-"

"Muhtemelen mi?" diye homurdandı.

"-Ama söylemeseydim, bana hiç söyler miydin? Mektuplarımdan? Büyüyü? Sevin konuyu açmasaydı, sevişmemizden para kazandığını bana söyleyecek miydin?"

"Kardeşimin saçma sapan rüşvetini kabul etmedim, Genevieve. Hatta o zaman ikisine de boğulmalarını söyledim. Şu ana kadar bu iddiaya girdiklerini bile hatırlamıyordum çünkü söyledikleri şeylerin yarısını görmezden gelme eğilimindeyim. Bunun aleyhime sayılacağını sanmıyorum."

Ellerine baktı. Adam haklıydı.

Rowin onun önünde çömeldi. "Genevieve. Bana bak."

Bakmadı. İç çekti.

"Her şey kontrolünüzden çıkmış gibi hissediyor olmalısınız. Sanki sürekli kullanılıyor ya da seninle oynanıyor gibi. Bir Şeytan'ın parmağı altında olmanın doğası budur." Başını acı acı salladı. "Ama sen ve ben kendi seçimlerimizi yaptık. Ne söylerlerse söylesinler, neye bahse girerlerse girsinler ya da neye oy verirlerse versinler, *biz* burada kendi yolumuzu seçtik. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Sen. Duygularınızla nihayet başa çıkabildiğinizi düşünmek, ancak oyunun bir saat sonra her şeyi tersine çevirmesi ne kadar yorucu olabilir. Ve bunların çoğunun benim hatam olduğunu biliyorum. Ama yalnız değilsin."

Parmağındaki yüzüğü yavaşça kendi etrafında döndürürken yutkundu.

"Benim ve hepinizin oynamak bile istemediği bir oyun yüzünden yüzümde asla geçmeyecek bir yara izi var. İlk kez ailemle birlikte, *annem* olmadan bir doğum gününü kaçırıyorum" - sesi çatladı

-"ve sayılamayacak kadar çok kez neredeyse ölüyordum. Sadece diğer insanlar izin verdiği hayatta kaldım. Artık hayatta kalmak istemiyorum. *Yaşamak* istiyorum. Annem, kız kardeşim ya da bir için değil. Sadece *kendim* için yaşamak için bir neden bulmak istiyorum. *Gerçek* bir şey."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Genevieve, *kendin* için yaşamayı seçmelisin. *Sen* deneyimleyebileceğin en gerçek şeysin. Senin ışığın. Kararlılığın. Evrenin her köşesinde başka bir şey arayabilirsin ama kendinden kaçmaya çalışırsan asla yeterli olmaz. Yeterince iyi olmadığını sana kim söyledi bilmiyorum ama yanılmışlar. Yeterince iyi olmaktan çok daha fazlasısın. Kalbin yeterince iyi. Kaç kez yanmış olursa olsun. Ne kadar yara izi olursa olsun. Cesur ve tutkulu bir şekilde atmaya devam edecek, yeter ki sen izin ver."

"Kalbine asla gerçekten güvenemeyeceğini söylediğini sanıyordum." diye fısıldarken gözleri yaşardı.

"Diğer insanlar söz konusu olduğunda demek istedim," diye düzeltti. "Kendin söz konusu olduğunda değil. Bence kalbinin iyi olduğunu biliyorsun. Bence bu yüzden ona bu kadar sıkı tutunuyorsun."

Nefesi kesildi.

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "O jetonu biz kazandık, biliyorsun. Bu tura katılmayacağız. Buradan çıkabileceğimizi düşünmüştüm. Bir süreliğine Av yokmuş gibi davranabiliriz."

Onun elini tutarken kaşlarını kaldırdı. "Buradan çıkmak mı? Nasıl? Nereye?"

Onu eve doğru çekmeye başladı. "Göreceksin. Ayrıca, morun ilgili bir tonuna dönüşüyorsun."

"En azından mor benim renklerimden biri," diye homurdandı kendi kendine. Sonra aklına bir fikir geldi. "Hey, Rowin?"

"Evet, sorun mu var?"

"Seninle yarışacağım," dedi ve o daha bir adım bile atamadan Hortlak haline geçip koşmaya başladı.

NUNT'IN
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜMÜ
Immunity

KELL

25 Mart

Bugün cehenneme gidiyorum. Ha.

Ayrıca, bir önceki yazının üzerini çizdiğimi göreceksiniz. Rowington Silver'dan nefret etmiyorum.

Beni bu kadar kolay etkilemesinden nefret ediyorum. Sır saklamamak onun için ne kadar zor görünüyor. Ne yazık ki ortak noktamız bu.

Ve en önemlisi, onunla birlikte cehenneme gitme fikrinin eğlenceli görünmesinden nefret ediyorum. Bir yıl önce böyle saçma bir cümleyi asla yazmazdım.

Bu yeni halimi tanıdığımı sanmıyorum. Belki de cehenneme gitmek onu aramaya başlamak için iyi bir yer olabilir.

X, Genevieve

Genevieve cehenneme gitmek için nasıl giyinilmesi gerektiğinden emin değildi ama pembe her durum için uygun bir renkti. Saçlarını altın bir tarakla yarım topladı ve parlak, kızgın yara izini silikleştirmesi umuduyla yüzüne biraz pudra sürdü. Öyle olmadı.

Seçtiği gelinlik leylak renginin mükemmel bir tonuydu, yakası çok güzeldi ve parlak kumaşının üzerinde kelekler işlenmişti.

Küçük bir dönüş yaptı. "Nasıl görünüyorum?"

Rowin bakışlarını yavaşça onun üzerinde gezdirdi. "Cehenneme ait değilmişsin gibi."

"Mükemmel," dedi. "Ben de tam böyle bir tarz arıyordum - kaybolmuş bir Melek."

"Ben de melek gibi göründüğünü söyleyemem."

Ona sırtıttı. "Umbra bizimle geliyor mu?"

"Umbra Cehennem'den pek hoşlanmıyor," dedi. "Şırmarmış durumda."

Genevieve başını öne eğdi. "Nereye gidiyor bu arada? Etrafta olmadığı zamanlarda?"

"O her zaman etrafta, gölgelerde, sadece onu göremiyorsunuz. Eğer kastettiğiniz buysa, onu diğerleri gibi ipte tutmayı sevmiyorum. Tanıdıklar ev sahibinin ruhunun bir parçasıdır. Onları istediğimiz zaman içimize geri çağırabiliriz."

Gece yarısı çanları çaldı, sonra ve birlikte balo salonuna yürüdüler.

Genevieve adımlarında bir sıçramayla, Rowin ise eğlenen bir gülümsemeyle.

Knox ortaya çıktığında Rowin jetonu hazırlamıştı.

Rowin Knox'a, "Cehennem Ağzı'na erişim istiyoruz," dedi.

Şeytan çenesini eğerek başını salladı. "Pekâlâ. Sizinle çalışma odasında buluşuruz."

Rowin, Genevieve'i hemen dışarı çıkardı ve diğer dördünü seçme törenini tek başlarına bitirmeleri için bıraktı. Genevieve çıkarken omzunun üzerinden diğerlerine baktığında, Sevin ona göz kırptı.

"Oraya vardığımızda *kimsenin* gözlerinin içine bakma, anlaşıldı mı?" Rowin onu çalışma odasına götürürken şöyle dedi. "Cehennem Ağzılarının etrafında takılan varlıklar, ilişki kurmak isteyeceğin varlıklar değildir."

"Muhtemelen inanması zor, Rowington Silver," diye mırıldandı odaya doğru ilerlerken, "ama Cehennem'deki *hiçbir* varlık benim birlikte olmak isteyeceğim varlıklar değil. Sizinle sadece can sıkıntısından ve biraz da meraktan gidiyorum."

"Merakını Knox'un gittiğimiz zamana sakla." "Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet, Cehennem'deyken ailemin ikamet ettiği yer burası," diye açıkladı. "Knox'un ikametgahı Üçüncü Çember-Greed'de."

Salem ve Ophelia bunu yapmak üzere olduğuna inanamadılar.

"Merhaba muhabbet kuşları," diye selamladı Knox'un sesi onları, daha odada tam olarak tezahür etmeden. "Bugün Cehennem'de küçük bir gezintiye mi çıkıyorsunuz?"

Rowin Şeytan'a, "Havadan sudan konuşmaya ihtiyacımız yok," dedi.

"Dokunaklı." Knox sırttı. "Annenle gözyaşları içinde yeniden bir araya gelmeyi mi bekliyorsun? Bir de kardeşlerin var tabii..."

"Oh," diye fark etti Genevieve. "Wells ve Remi de orada olacak mı?"

"Evet," diye bilgilendirdi Knox onu. "Wellington bu sabah bir işinden yeni döndü aslında. Tahmin ettiğimden çok daha hızlı. Ama seni *işlerle* sıkımayayım. Diğer Taraf'ın nasıl yaşadığını göreceğın için heyecanlı mısın?"

"Bu lanet evden çıkacağım için heyecanlıyım," diye neşeyle cevap verdi.

Knox odanın arka tarafındaki dönen siyah portala doğru adım attı, Adamın mürekkepli uçuruma uzanıp nefesinin altında bir şeyler fısıldamasını ve onu mavinin hayalet bir tonuna dönüştürmesini pür dikkat izledi.

Knox ses tonunu sertleştirerek, "Önden buyurun," dedi.

Rowin uzanıp elini onunkine geçirdi ve onu Cehennem'in girişine doğru çekerken güven verici bir şekilde sıktı.

"Derin nefes al ve gözlerini kapat," dedi ona.

Genevieve itaat etti ve adam onu nazıkçe ileri doğru çekerken ellerini olabildiğince sıktı. Geçit kalın bir jelatinden yapılmış gibiydi ve Genevieve sadece saçını ya da elbisesini mahvetmemesini umabilirdi. Etrafındaki güç şüphe götürmezdi ve bir an için korku iliklerine kadar işledi, savaş ya da kaç içgüdüleri yakınlarda bir tehlike sezdiklerinde ortaya çıktı. Rowin sadece elini daha sıkı sıktı.

Sonra bitti.

"Gözlerini aç."

Etraflarındaki karanlığa uyum sağlamalarını bekledi. Gördüğü ilk şey Rowin'di ve onun görünüşünü anladığında nefesi kesildi. Tüm derisine işlenmiş dövmeler artık *canlıydı*. Her zaman dönen çizgilerin gölge ya da duman gibi görüldüğünü düşünmüştü ama şimdi sanki gerçekten öyleymişler gibi açıkta kalan kollarının etrafında kıvranıyorlardı.

"Vay canına," diye fısıldadı parmak uçlarını adamın boğazının etrafında kıvrılan parmaklara değdirirken. "Nasıl-?"

"Cehennem Mürekkebi," dedi ona. "Cehennemde canlanıyor." "Büyüleyici," diye mırıldandı.

O sırada Knox arkalarındaki portaldan çıktı.

Şeytan onlara doğru bir el sallayarak, "Son teslim tarihiniz öğlen," dedi.

Genevieve, bileklerinin her birinde parlayan mor kelepçelerin belirmesini dehşet içinde izledi.

"Bir saniye daha kalmayı aklınızdan bile geçirirseniz, bunlar sizi geri sürükler. Ve bu hiç de eğlenceli olmayacak," diyerek ikisini de tehdit eden Knox, dikkatini sadece Genevieve'e yöneltti. "Tercih edilenler oylamasında açık ara önde gidiyorsunuz Bayan Silver. Büyülü ormanımdaki o küçük boğuşma epey heyecan yarattı." Ses tonu onaylar nitelikteydi.

"Kazananı ne zaman açıklayacaksınız?" diye sordu.

"Son raunttan önce," dedi Knox. "Malikâneme vardıgınızda, size bir şey göstermem gerektiğini hatırlatın."

Genevieve ne demek istediğini soramadan adam gözlerini kırıştıtararak gözden kayboldu. "Hadi," dedi Rowin ona. "Feribota yetişmemiz gerekiyor."

Genevieve, adam onu ileriye doğru götürürken çevrelerini incelemeye başladı. Bir çeşit açık hava pazarına ya da köye açılan bir ara sokağa girmişlerdi. Binalar çoğunlukla griydi, ayaklarının altındaki zemin parke taşlarından yapılmıştı. Üzerlerinde yıldızsız bir gece göğü uzanıyordu. Cehennemin tam olarak böyle görüneceğini düşünmüştü. Gri ve sıkıcı. İnsanlar hariç. Sokakta dolaşan sayısız varlık şaşırtıcı derecede renkliydi, mücevher tonlarına bürünmüş ve mücevherlerle süslenmişlerdi.

"Apulchra adomin, epulchra icapill," diye homurdanan bir ses sokağın aşağısından geliyordu.

Rowin vücudunu ona doğru kaydırıp koruyucu bir duruş sergileyince Genevieve irkildi. İlk başta küçük İblis'i tamamen gözden kaçırmıştı. Yaklaşık bir metre boyunda olmalıydılar, grimsi tenleri yaslandıkları duvarla uyum içindeydi. Ancak hareket ettiklerinde tenleri anında ısınarak daha insani bir hal alıyor ve saçları saniyeler içinde uzayarak kahverenginin sıradan bir tonuna dönüşüyordu. Rowin'in ona karşılaşılabilecekleri kimseye bakmamasını söylediğini biliyordu, ama yüzlerinin açılarının daha yumuşak bir şeye dönüşmesini, gözlerinin siyahtan açık bir mavi tonuna dönüşmesini izlerken kendini tutamadı. Artık neredeyse sıradan, sade bir ölümlü gibi görünüyorlardı - bir tür şeytani bukalemun.

"Ne dediler?" diye sordu Rowin.

"Ah, *ölümlü*," dedi İblis öne çıkarken İngilizce olarak, sivri dişleri dudaklarını yalarken tükürükle damlıyordu. "Güzel bayan, güzel saçlar. Güzel gözler."

İğrenç.

Rowin dişlerini gösterdi. "Bir adım daha atarsan kafanı omuzlarından ayırırım."

Genevieve'i aç gözlerle izleyen yabancı, "Gözlerini istiyorum," diye sızlandı. "Henüz o renge sahip değilim."

Bu son söz üzerine İblis'in gözbebekleri gökkuşağı renklerinde titreşti ve Genevieve'in midesi tüm özelliklerinin başkalarından *çalınmış* olduğu fikriyle bulanmaya başladı.

"Dokun ona. Sana meydan okuyorum," diye hırladı Rowin.

İblis Rowin'e döndü, sanki onun ne kadar ciddi olduğunu kontrol ediyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, hemen düşüp ölürlerdi. Tehlikenin farkına varmış gibi görünerek, Rowin ve Genevieve'e geçmeleri için alan bırakarak yana çekildiler.

Rowin bir kolunu onun beline doladı ve İblis'le arasına mümkün olduğunca mesafe koyarak onu diğer tarafına yönlendirdi. Onları sokağın sonuna doğru yürüttü. Rowin yanlarından geçerken gözlerini onlardan bir an bile ayırmadı ve Genevieve çıkışa iki adımdan daha az kalana kadar rahatlamadı.

Dudaklarından rahat bir nefes çıktığı an, tam da İblis'in saldırdığı andı.

Pençeli bir el saçlarını arkadan kavradığında Genevieve haykırdı.

Rowin bir saniye içinde varlığı boğazından duvara yapıştırdı. Rowin'in nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini anlayamadı ama sonra kollarının ve ellerinin artık tamamen gölgelerden oluştuğunu ve Rowin kıvranan İblis'e sırtırken yavaşça normal hallerine döndüklerini fark etti.

Rowin, "Hayatından ayrılmayı bu kadar çok istiyorsan, sadece sorabilirdin," diye hırladı.

"Hayır!" diye bağırıldılar Rowin'in ellerini pençelerken. "Sadece gözlerini istedim! Bir tane yeter. Daha fazla almayacağım. Lütfen yapma-"

Rowin söz verdiği gibi İblis'in kafasını boynundan koparıırken, Genevieve kemiklerin ve tendonların kırılma sesiyle irkildi. Rowin hem kafayı hem de cesedi mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere bırakırken gözlerini kaçırdı.

Rowin ona döndü, ellerine baktı ve onları kaplayan siyah çamura bakarak yüzünü buruşturdu. "Gidelim," dedi. "Yıkanmak için bir yer bulmam gerek."

Kadın ona bakakaldı. "Bu gerçekten gerekli miydi? Başının belaya girmesinden endişe etmiyor musun?"

Eğlenerek ona sırıttı. "Cehennemdeyiz. Bu sadece sıradan bir gece. Ve evet, bu gerekliydi. Burada tehditleri yerine getirmemek avcılarını çok cesur yapar. Bunu unutma."

"Ah," diye haykırdı ama adam onu ara sokaktan çıkarırken daha fazla itiraz etmedi. Sokağa adım attıklarında caddenin ne kadar geniş olduğunu görünce şaşırdı. Her iki yanda sıralanan çeşit çeşit dükkânlar, ona Quarter'ı hatırlatan bir kasaba meydanına açılıyordu. Baktığı her yerde daha önce hiç görmediği bir manzara vardı. Dışarıdaki tabelasında *taze kan* reklamı yapan bir yer vardı, sevdiklerinizin kafataslarını parlatmayı teklif eden başka bir yer. Onlar geçerken diğer ara sokaklara da göz attı ve hayvanlar gibi duvarlara yaslanıp sevişen insanlardan bir devekuşunu yıkayan insanlara kadar her şeyi gördü.

" ne böyle?" diye sordu bir İblis'in büyük kuşu köpürttüğünü görünce.

Rowin sanki sahnede tuhaf bir şey yokmuş gibi, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Onu İblis'in ve gülünç görünümlü hayvanın yanına götürdü. Ellerindeki İblis kanını yıkamak için hortumu ödünç almasını izledi ve kendini bir kez daha Enchantra'da bayılmadığına, ateşli bir rüya görmediğine ikna etmeye çalıştı.

Devekuşu başını ona doğru eğdi. O da ona şüpheyile baktı.

Cehennemde neden bir devekuşuna ihtiyaç duyulsun ki?

Bu sözleri yüksek sesle söylemiş olmalı çünkü İblis çirkin kuşun kel kafasını okşadı ve "Buradaki fare benim için dükkanımın etrafındaki fareleri yiyor" diye cevap verdi.

Genevieve kaşlarını kaldırdı. "Fare yiyen kuşunuza adını siz verdiğiniz."

Fare mi?"

Adam omuz silkti. "Basit tuttum."

"Mm-hmm," diye cevap vermeyi başardı. Devekuşu ona ters ters baktı.

Rowin ellerindeki kanla ilgilenirken Genevieve yandaki dükkâna . Ön cephe boyunca uzanan eski ahşap oluklardan yere bir tür tuhaf mavi madde sızıyordu. Koku mide bulandırıcı derecede tatlıydı ve Genevieve *Zehir ve İksir* yazan tabelayı okumak için başını arkaya eğdiğinde, yukarıdaki bir bacadan mavi ve mor dumanlar çıktığını gördü.

Genevieve hâlâ ellerindeki kanı temizlemekte olan Rowin'e baktı, sonra da dükkâna doğru ilerledi. Ön kapıdan içeri doğru ilerlerken, bir zil onun geldiğini haber vermek için havada çınladı. İçeride görebildiği kadarıyla kimse yoktu, sadece küçük cam şişelerde farklı renklerde sıvıların bulunduğu raflar ve raflar vardı. Hepsinin üzerinde Knox'un büyüğü olmadan okuyamayacağı dillerde etiketler vardı.

"Genevieve?" diye seslendi yabancı bir ses ve ardından Genevieve'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Genevieve döndüğünde şarap rengi saçları ve dişlerinden yapılmış gerdanlığı olan bir kadın gördü.

", " diye haykırdı, dükkânın kapısına doğru koşup kapıyı çekerek açmadan önce İngilizceye geçti. "Mathilde! Astoria!"

Genevieve kendini görünmez kılmaya çalıştı ama bir görünüp bir kaybolurken Knox'un kelepçelerinin büyüünün düzgün çalışmasına izin vermediğini fark etti. Yine de çok geçti çünkü kızıl saçlı kadın ve Mathilde ile Astoria olması gereken diğer iki kadın çoktan üzerine çullanmıştı.

"Ben Gladys," dedi kızıl saçlı kadın. "Bunlar Mathilde ve Astoria."

Sırayla arkadaşlarını işaret etti. Genevieve, dişlerinin büyüklüğüne bakılırsa Mathilde'in bir Vampir, Gladys ve Astoria'nın ise bir tür İblis olduğundan emindi ama bunu söylemek zordu.

Gladys, "Rowin'le sana bayılıyoruz," diye haykırdı. "Başından beri senin üzerine bahse girdim. İşe yaramaz olsalar bile Rowin'in bir ölümlüyle evlenmeyeceğini biliyordum."

"Astoria o ilk raunddan sonra hayatta kalabileceğini düşünmemişti," dedi

Mathilde. "Sen Umbra'nın peşine düştüğünde fikrimi değiştirdim," diye kendini savundu Astoria. "Başta senin özel biri olduğunu düşünmemiştim.

Ama biz seni *seviyoruz*

Umbra. O ve Sapphire, Familiar'lar arasında en sevdiklerimiz." "Rowin'le seks yapmak inanılmaz mı?"

Mathilde merak etti. "Kesinlikle inanılmaz görünüyor," diye araya girdi Gladys.

Mathilde hülyalı bir şekilde, "Ona her zaman çok düşkün olmuşumdur," diye iç geçirdi.

"Benim favorim Grave." Astoria sırtıttı. "Diğer herkesten nefret ettiği gibi benden de nefret etmesini istiyorum. Bir şilte boyunca."

Hepsi Av'ın hem geçmişteki hem de şimdiki ayrıntılarını tartışmaya dalmışken, Genevieve yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığında ilk dillerine geri döndüler.

Genevieve kapıya doğru bir hamle yaptı ve kendini dışarı attı. Rowin bitirmek üzereydi.

Rowin devekuşu taşıyan adama, "Yardımanız için teşekkürler," dedi.

"*Hayranlarımız* olduğunu biliyor muydun?" dedi. "Çünkü az önce bir grup tarafından pusuya düşürüldüm."

Rowin'in ağzının kenarları eğlenerek kalktı. "Tabii ki hayranlarımız var. Bize bir bakın."

Genevieve saçından bir tutamı omzunun üzerinden atarken, "Evet," diye izin verdi. "Ama beni tanıyormuş gibi davranmaları çok garip. Burada hepiniz için her zaman böyle mi oluyor? Yani, siz gelmeyi bırakmadan önce bile." Son kısmı söylemek için acele etti.

"İnsanlara herhangi bir eğlence sunduğunuzda, bazıları size bir meta olarak bakmaya başlıyor. Onları ne kadar iyi eğlendirdiğinize bağlı olarak size hak ettiğinizi düşündükleri şekilde davranıyorlar. Buradan uzak durmaya başlamamın bir başka nedeni de bu."

Genevieve onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Doğruca Knox'un mi gidiyoruz?" diye merak etti.

Başını iki yana salladı. "Feribota yetişmeden önce gereken bir yer var."

Onları getirdiği küçük dükkân bir *rüyaydı*. Dışarıdan bakınca pek bir şey görünmüyordu ama içerisi büyüleyiciydi. Baktığı her yerde parıldayan bir şey vardı ve duvarlar nadir bulunan değerli taşlar ve biblolarla dolu cam vitrinlerle kaplıydı.

Kadın tezgahın arkasından Rowin'e iksir dükkanındaki kadınların konuştuğu dilde bir şeyler sordu, onları değerlendiren bir bakış atarken kiraz dudaklarında bir gülümseme vardı.

Rowin oraya doğru yürüdü, Genevieve'e etrafına bakmasını işaret ederken başını kadına doğru eğdi ve bir şeyler fısıldadı. Genevieve bir süre onu dikkatle izledi ama çok geçmeden gözüne kasalardan birinde parıldayan bir şey takıldı. Birkaç dakika sonra satıcı kadın arka taraftan bir kutu çıkardı ve Rowin kapıya yönelmeden önce kadının eline altın paraya benzeyen bir şey sıkıştırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Çenesini ona doğru eğerek kutuya baktı. "Knox'un mülkü şimdi mi?"

Rowin cevap olarak başını salladı. "Annemi ziyaret etme vakti geldi."

A G)FT

Knox'un malikanesi gerçekten bir *kaleydi*. Kuleler, kuleler ve çok dramatik bir asma köprü ile tamamlandı.

İkinci feribottan inip taş rıhtıma çıktıklarında Rowin ona "Gerçek cehenneme hoş geldin," dedi.

Kaptanın suya düşerse, yüzeyin altında yaşayan şeytani Sirenler tarafından boğulacağını söylemesi dışında, ilk feribot yolculuğu oldukça olaysız geçmişti. Tüm yolculuk boyunca Rowin'e sarılmıştı.

İkinci vapurlarında Rowin, tüm Cehennem Çemberleri'nin hemen hemen aynı şekilde yapılandırıldığını açıkladı: diyarın daha büyük, katı bir merkezini çevreleyen iki kara halkası, toprak parçaları arasına sıkışmış bir nehir. Geçtikleri ilk nehrin adını öğrenememişti ama ikinci nehre Rowin Hırs adını vermişti ve eğer biri bu nehirden su içerse açgözlülük günahının onu tamamen tüketeceğini söylemişti.

İlk geldikleri yerin en dış halkası, her çemberdeki şeytani sakinlerin çoğunun yaşadığı ve çalıştığı Dış Mahalle'ydi. Dış halka daha güçlü İblisleri barındırıyordu; iç halka ise daha güçlü Şeytanları. Sonuncusu Knox'un evini bulacakları yerd: *Knoxium*.

"Evine kendi adını mı vermiş?" diye tersledi.

"Aslında adı Knox değil," diye açıkladı Rowin asma köprü'nün yanındaki demir kola yaklaşırlarken. "Knoxium'dan *dolayı* ona Knox diyoruz. Şeytanlar gerçek isimlerini kullanmazlar."

Doğru. Ophelia bir keresinde Salem'in eskiden başka bir isimle bilindiğinden bahsetmişti. Gerçek adı. Ama Phantasma sonra,

herkes anında unuttu.

Rowin kaldıraç mekanizmasının önünde durakladı. Koldan keskin bir sivri çıkıntı vardı ve Genevieve, Rowin'in yumruğunu, kanı serbestçe akacak kadar sıkıca sarışını, sonra da geri çekişini izledi.

"Sadece tanıdığı kişiler için açılıyor," diye açıkladı. Köprü zeminin üzerinde yavaşça düzleşirken zincirler takırdadı ve onları canavarın karnına davet etti. Kale, Enchantra'yı çevreleyen şeytan dutu sarmaşıklarının aynısıyla kaplıydı ve tarzı Gümüşler'in evini çok andırıyordu. Öyle ki Genevieve diğer malikânenin inşasında da Şeytan'ın parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Sonunda içeri adım attıklarında Knox çoktan oradaydı ve ikisini de karşılamaya hazırды.

"Tekrar hoş geldin Rowington. Çok uzun zaman oldu," diye yorumladı onları eşikten içeri buyur ederken. "Pixie, bize biraz şarap getir."

Rowin, pembe atkuyruklu küçük bir İblis Knox'un isteğini yerine getirmek için koşarak uzaklaşmadan önce, "Yapma," dedi. "Genevieve hiçbir şey yemeyecek ya da içmeyecek Knox."

"Oh, benim hatam." Knox masummuş gibi davrandı. "O küçük aptal kuralı tamamen unutmuşum."

Rowin, Şeytan'ın saçmaladığını bildiğini açıkça belli eden bir şekilde Knox'a ters ters baktı.

"Eğer Wellington ve Remington'ı arıyorsanız, onları evin aile kanadında bulabilirsiniz." Knox eliyle onları kovdu. "Keşfetmekte özgürsünüz ama ellerinizi personelinden birine yedirmek istemiyorsanız hiçbir şeye dokunmayın. Ve unutmayın, gitmeden önce Bayan Silver, size hazinemi göstermek istiyorum."

Rowin gözlerini Şeytan'a dikti ama Knox göz kırparak gözden kaybolmadan önce bu bakışı onaylamadı bile.

"Hadi," diye mırıldandı Rowin. "Gidip kardeşlerimin neyin peşinde görelim."

"Rowin?" Wells haykırdı.

Wells ve Remi'yi evin doğu kanadındaki bir oturma odasında uzanırken buldular. Görünüşe göre akşam yemeği yeni bitmişti çünkü bir ekip vardı

uşaklar ve hizmetçiler tepsileri ve bardakları temizliyordu. Genevieve buradaki zamanın Enchantra'dakinden farklı olup olmadığını merak etti.

Remi, girişte ikizini gördüğünde siyah deri koltuğa uzandığı yerden doğruldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Remi sordu. "Ve onunla?" Genevieve kaşlarını çatı. Remi'yle iyi olduğunu sanıyordu.

Gerçi son birkaç gün içinde ağzından bir metal parçası kopardığı ve üzerine bir kitaplık ittiği düşünülürse, belki de değildir.

"Genevieve başka bir dokunulmazlık simgesi buldu. Ve o benim karım," dedi Rowin ona. "Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

Remi sıkılmış bir ses tonuyla, "Ne kadar sevimli," dedi.

Rowin kardeşine, "Buraya Enchantra'dan uzaklaşmak için geldik," diye çıkıştı. "Bunu mahvetme."

Wells, "Buranın oradan çok daha iyi olduğundan emin değilim," diye girdi.

"Ve... Annemi görmeye geldim," dedi Rowin onlara. "Evliliğimiz hakkında bir şeyler duyması gerektiğini düşündüm. Benden."

Remi ayağa kalkarken, "Beni rahat bırak," diye mırıldandı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Rowin'in yumrukları iki yanında sıkılaştı ve Genevieve dudağını ısırarak rahatlatıcı bir eli onun koluna koymak için uzandı. Adam gevşedi. Zar zor.

"Annem uyandı, ben de onu ziyaret ediyordum. Babam buralarda bir yerde. Bugün Nocturnia'dan döndüm," dedi Wells Rowin'e.

"Biz de öyle duyduk." Rowin kardeşine baktı. "Cehennemin kalbinde ilginç bir şeyler oluyor mu?"

"Düşündüğünden de fazla," diye mırıldandı Wells. "Sonra konuşuruz."

Rowin, Genevieve'i oturma odasından çıkarıp cereyanlı bir koridora götürdü. Evin her ayrıntısı ya siyahtı ya da Şeytan'ın gözleriyle aynı renk olan menekşenin zengin bir tonuydu - şüphesiz onun imza rengi. Pencereler mor ve siyah vitray portrelerdi, kadife perdeler ve jakarlı yollukların hepsi abanoz rengindeydi. Duvarlar bile siyahtı.

Rowin koridorun sonundaki süslü bir kapının önünde durdu. Ve hepsi bu . Orada öylece durdu ve baktı.

"Rowin?" diye fısıldadı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra, "Çok uzun zamandır ziyaret etmedim. Ne kadar kötüleştiğini bilmiyorum..."

Uzandı ve onun elinin arkasını okşadı. "Bunu tek başına yapmayacaksın."

Yan gözle ona baktı. Gözleri tam olarak adlandıramadığı bir duyguyla parlıyordu -dehşet ve minnettarlık karışımı bir duyguydu belki de- ama o sadece başını salladı ve vurmak için yumruğunu kaldırdı.

Bir duraklama. Sonra, "İçeri gel."

Rowin kapıyı iterek açtı ve içeri adım attıkları anda Genevieve orada hasta birinin yaşadığını anladı. Havaya ölümün soğukluğu sinmiş, yaklaştıklarında keskin ve steril bir şeyin kokusu burnunu yakmıştı. Genevieve yatağın örtüsünden sarkan siyah tüllerin arasından bir kadın görebiliyordu. Üzerinde kırmızı bir gecelik vardı ve bu kadar zayıf olmasaydı Enchantra'daki portresine tıpatıp benzeyebilirdi. Genevieve, Rowin'in Grave'in kendisinin tıpatıp aynısı olduğunu söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

"Remington?" Kadın kaşlarını çattı ve sonra nefesi kesildi.

Rowin yatağın yanındaki uçuşan perdeyi kenara iterken Genevieve kadının yüzünde tanıma ve inanamama ifadelerinin belirlediğini gördü. Göz hizasında kadının yanına gelene kadar çömeldi.

"Merhaba anne, umarım ziyaret için kötü bir zaman değildir," dedi ona.

Sonra ana dillerinde bir şeyler söyledi ve Genevieve'in yatağın ayak ucunda oyalandığı yeri işaret etti.

"Oh, Rowington." Gözyaşları annesinin yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Gerçekten burada mısın?"

Gözlerini Genevieve'den ayırmadı. "Evet. Buradayım. Bu da benim arkadaşım."

Genevieve öne doğru bir adım attı ve annesinin gözleri onun yüzüne kaydı. Kadının ağzında hoş bir gülümseme belirdi.

"Merhaba canım," diye fısıldadı annesi. "Ben Vira."

Genevieve başıyla onayladı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Genevieve."

"Rowington daha önce benimle tanışması için hiç kimseyi getirmemişti," dedi Vira.

Rowin'e yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Özel biri olmalısın. Tam adın ne? Genevieve...?"

"Gümüş," diye açıkladı Rowin.

Vira şimdi biraz daha dik oturuyordu. "Diyorsun ki-"

Rowin başını salladı. "Genevieve ve ben evlendik. Birkaç gün önce."

Genevieve, "Onun soyadını almamı hiçbir zaman gerçekten tartışmadık," dedi. "Her şey çok hızlı gelişti. Aslında benimkini alması gerektiğini düşünüyorum. Rowington Grimm. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Şımarıklık yapma," dedi kuru bir sesle.

Genevieve sırtarak, "olmama bayılıyorsun," dedi.

Vira komplocu bir tavırla Genevieve'e gülümsedi. "Son derece çekicisin." Genevieve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Rowin homurdandı. "Seni kandırmasına izin verme anne. Onu tanıdığım süre boyunca bir tehditten başka bir şey olmadı."

Genevieve alay etti. Ama onu daha fazla kızdıramadan Vira öksürmeye başladı. Tüm vücudunu kaplayan öksürükler ellerine ve çarşaflara mürekkep gibi kan sıçrattı. Rowin başını çevirdi ve gözlerini kapattı. Sanki bu manzara ona fiziksel olarak acı veriyordu.

"Üzgünüm canım," diye fısıldadı Vira nöbet sona erdiğinde. "Yılın bu zamanlarında daha kötü oluyor. Düzeltme neredeyse sistemimden çıktığında. Avdan sonra beni ziyarete gelmelisin. O zaman en iyi halimde olurum. O zaman ayağa bile kalkabilirim."

Rowin yüzünü buruşturdu. "Biraz dinlenmene izin vereceğiz anne. Enerjini sakla." Vira oğlunun elini tutmak için uzandı. "Lütfen yakında geri gel."

Evald et odesider."

"Ben de seni özledim," dedi ama başka bir söz vermedi.

Ancak Vira onun sözlerinden yeterince tatmin olmuş görünüyordu. Genevieve'e döndü ve başını salladı.

"Seninle tanışmak harikaydı canım. Ailemize hoş geldin," dedi Vira.

Genevieve başını sallayıp "Sizinle tanışmak da bir zevkti" derken göğsü ağrıyordu.

Rowin kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Genevieve ona döndü ve "Neden ona hediyesini vermedin?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gittiğimiz dükkân. Bir şey almıştın. Onun için bir hediye olabileceğini düşündüm."

İçini çekti ve dükkândan kutuyu çıkarmak için yeleğinin içinde sakladığı cebe uzandı. "Bunu sana Enchantra'da vermek için bekleyecektim."

Nefesi kesildi. "Bana bir hediye mi aldın?"

Ona ikram etmek için uzattı. "Mutlu yıllar, bela."

Kutuyu adamın elinden dikkatle aldı ve kapağını açtı. "Rowin," diye boğuldu, neredeyse kutuyu düşürüyordu.

İçinde, siyah kadife bir yastığa yaslanmış, ince altın bir manşet vardı. Bir tarafta beyaz elmaslar, diğer tarafta siyah elmaslar arasında bir yazı vardı.

Işık siz neredeyseniz oradadır.

"İşte," dedi ve kutudan bileziği alıp bileğine takmasına yardım etti.

Kollarını onun boynuna dolayarak kendini ona doğru fırlattı. Kolları onu sarmaladı, yüzünü saçlarına bastırırken vücudunu kendi vücuduna sıkıştırdı.

"Teşekkür ," dedi ona. "Onu benimle birlikte ziyaret ettiğin için."

Başını salladı. Anlamıştı. Ölümlüler sevdiklerinin hastalanıp ölmesini izlemek zorunda kaldıklarında, bu tür deneyimler genellikle aylar ya da yıllar sürerdi. *Sonsuzluk* boyunca izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ağzına tatlı, kalıcı bir öpücük konduracak kadar ondan uzaklaştı.

"Rowin?" dedi koridorda geri dönmeye başladıklarında. "Evet?"

Ancak başka bir şey söyleyemeden, acı dolu bir çığlık kalede yankılandı.

TRAG)C END)NG

Sevin Cehennem'e varmıştı ve kanlı bir çığlık atıyordu. Karnı ve göğsü kıpkırmızı olmuştu ama mide bulandırıcı feryatlarının nedeni bu değildi. Etinin her santimetresinin, sanki bir asit fiçisine düşmüş gibi fokurdaması ve buharlaşmasıydı. Genevieve neredeyse midesindekileri onun yanındaki halının üzerinde kaybedecekti.

Ancak Rowin gözünü bile kırpmadı. Oturma odasındaki bir koltuğun arkasından kalın bir battaniye kaptı ve Sevin'in vücudu kasılırken etrafına sardı. Sonra kardeşinin ellerinden birini kavradı ve öylece tuttu. Birkaç dakika sonra Wells ve Remi de onlara katıldı.

"Oluyor?" diye sordu diğerlerine sessizce.

Remi, "Av Bıçağı kalbimizden geçtiğinde böyle olur," diye açıkladı.

Wells sanki bu *çok açık* değilmiş gibi, "Çok acı verici," dedi.

Sevin bir kez daha acı içinde kükredi. zaman dudaklarında bir gülümseme ve dilinde bir şaka olan Sevin. Şimdi beti benzi atmıştı, acısı tekrar tekrar içinden geçerken gözleri görmüyordu.

"Bu ne kadar sürecek?"

Wells ona "Bazen saatler sürüyor," dedi.

Remi ve Wells odadan çıktılar ve Sevin'in acıdan titremesini izlemek için onu ve Rowin'i bıraktılar. Rowin'in elini tutmaya devam etmesine rağmen sonunda sessizleşmesi yaklaşık yarım saat sürdü.

Knox aniden göz kırparak odaya girdi. Sevin'e bir saniye bile bakmadı, onun yerine Rowin'i işaret etti.

"Gel," diye emretti.

Genevieve Şeytan'ı bir dudağını bükte. "Bekleyemez mi?"

Knox bir kez daha gözden kaybolmadan önce, "Hayır," dedi. Rowin elini Sevin'in elinden nazikçe çekti ve ayağa kalktı. "Onunla kalabilir misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Tabii ki."

Onlar ayrılırken Sevin'in yanına gidip diz çöktü. Sevin'in iri elini tuttu ve iki elinin arasına aldı. Adam gözlerini zorla açtı.

"Ölümsüz olmak bir ayrıcalık, de öyle değil mi?" diye homurdandı. Kız ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Hiç olmadı, hayır."

Başını sallamaya çalıştı, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Ölümlüler şanslıdır. Yaşarsın, seversin, *ölürsün*. Sonsuza kadar yaşamak, insanların sana acı çekirtmesi için sonsuz zaman anlamına gelir."

"Grave'in ciddi biri olması gerektiğini sanıyordum," diye şaka yapmaya çalıştı. "Ah, evet, haklısın. Daha yeni öldüm, görüyorsunuz. Ama görevime geri döneceğim hemen aile soytarısı olarak."

Elinin sırtında yumuşak, yatıştırıcı daireler çizmeye başladı ve adam ona devam etmesini bildiren zayıf bir cesaretlendirme sıkması yaptı.

"Eğer Grave ciddi olan ve sen de soytarı isen, diğerleri ne oluyor? Hepsine unvan verelim mi?" diye öneride bulundu, bir başka acı dalgasına karşı kendini hazırlarken onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

"Covin kötü çocuk," diye nefes nefese kaldı Sevin. "Ya da fahişe. Hangisi daha eğlenceli geliyorsa."

Covin'in çatalı dilini ve Nessa Serpentine her kimse onunla yaşadığı iddia edilen skandal ilişkiyi düşündü. "Katılıyorum. O ilk gün beni kesinlikle korkutmuştu."

"Öyle mi?" Sevin sordu. "Nasıl?"

Kızardı. "Onu gördüm, şey, kendini... keserken?"

Sevin acı bir kahkaha atarak sarsıldı. "Onu serbest bırakırken gördün demek istiyorsun." Utanç dolu bir ses çıkardı. "Ne? Yani, o-"

Sevin gülümsemeye çalıştı. "O tür bir serbest bırakma değil. Bizler Kan Wraithleriyiz. Büyümüz kanımızda toplanır ve belli miktarda kan akıtmazsak . Bu da iyi bir şey değil. Kan da tüketiriz ama bu farklı bir şey."

"Evet, emicileriniz. Onları vampirlerden alıyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Başını sallamaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Yine de diğer şeye inanmana gerçekten izin vermeliydim. Covin bundan çok keyif alırdı."

"Sen bir tehditsin," diye mırıldandı.

"Ve telaşlandığında çok tatlı oluyorsun," dedi.

"Benimle flört etmeyi bırak."

"Ah, evet, gözünün sadece Rowington'da olduğunu unutmuşum. Romantik olan."

Gülme sırası ondaydı. "Hangi dünyada romantik olan Rowin?" "Sen ortadan kaybolduktan sonra neredeyse kafamı ısıtıp kopardığı dünyada Ormandaki aynanın içinden. Sonra da seni geri alana kadar odadan çıkmayacağına yemin etti," dedi Sevin. "Dürüst olmak gerekirse, senin gidici olduğunu düşünmüştüm. O piç seni maskeli baloda köşeye sıkıştırdıktan sonra Cedric Wrathblade'in vücudundaki neredeyse her kemiği kırdığından bahsetmiyorum bile. O işte ikimizin de parmağı olduğunu iddia ediyor ama aslında tek yaptığım Cedric'in acısına son vermek için boynunu kırmaktı."

"Çok dramatik," diye onayladı Genevieve zihnindeki görüntüyü. Sonra, bir süre düşündükten sonra: "Sevin?"

"Evet, tatlım?"

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. "Bu bir soruydu," diye yanıtladı.

"Yemin ederim sen ve kardeşlerin var olan en çekilmez insanlarsınız," diye homurdandı.

Sevin'in dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Bunu hak ettik."

Bu doğru.

Genevieve dudağını ısırdı. "Sadece birkaç gün sonra birini sevmenin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Birinden kısa bir süre içinde, hatta görür görmez nefret edebiliyoruz. Aşkın neden farklı olması gerektiğini anlamıyorum," dedi Sevin ona. "Ama korkarım senin için böyle hissetmiyorum, tatlım. Sen benim tipim değilsin."

Genevieve derin bir iç çekerek gözlerini tavana dikti. Sonra da kendini tutamayarak, "Senin tipin ne?" diye sordu.

"Sadist ve ulaşılmaz," diye mırıldandı. "Neden bana aşk hakkında sorular soruyorsun? Kardeşim seni etkilemeyi başardı mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Rowin Enchantra'da her şeyin yükseldiğini söyledi ve haklı. Neyin adrenalini neyin gerçek duygu olduğunu anlayamıyorum. Kahretsin, ona güvenip güvenemeyeceğimi bile söyleyemiyorum."

"Her şey gerçek," dedi Sevin. "Yükseltilmiş, elbette, ama Av'ın ölüm kalım meselesi olması, sonrasında birbiriniz hakkında ne hissedeceğinize dair kararınızın da öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bırakın aşık olun. Bırakın aşık olmayın."

Sen asla Biliyorum ne zaman sen olabilir kaybetmek biri ve değil var bunu tekrar yapma fırsatı bulacağım. İnanın bana."

"Kalbini tekrar bir araya getiremeyecek kadar kırmaktan korkmuyor musun? Eğer aşka bu kadar kolay düşüp çıkıyorsan?" diye merak etti.

"Hayatta risk yoksa, bence yolculuğa değmez," dedi.

Onu.

Ondan sonra sessiz kaldı. Onun sözlerini düşündü.

"Rowin yıllardır bizi ya da annemizi görmeye gelmedi," dedi Sevin.

Sonunda. "Yalnızdı. Söylediğinden çok daha yalnız ama onu tanıyorum. Ve aranızdaki ortaklık her ne ise, onun içinde bir şeyleri yeniden değiştirdiğini biliyorum."

"Sanırım bu ikimiz için de geçerli," diye fısıldadı.

Ne zaman yalnızlığı iyice soğusa, etrafını kötü gün dostları ve anlamsız sevgililerle sarmıştı ama hepsi de bir kibrit çakmak gibiydi. Kısa ve keyifli bir an için sıcak tutmuş, sonra da çabucak sönüp bir kenara atılmışlardı. Bu insanların hiçbirisi onun hakkında hiçbir şeyi gerçekten anlamamıştı. Onlara ne verdiğini biliyorlardı.

-Başka bir şey değil. Son zamanlarda Ophelia için de aynısı olmuştu. Belki Rowin onun gerçek yüzünü tanıyabilirdi. Belki Av'ı kazanabilir, onu o lanetten kurtarabilir ve sonra tam olarak ne kadar iç içe olmak istediklerine karar verebilirlerdi.

Neredeyse bir saat sonra Sevin uykuya dalmıştı ve Rowin hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Knox gözlerini kırıştırarak odaya girdi.

"Gel kızım, hazineye gitme vakti geldi," diye Şeytan, ses tonunda biraz hayal kırıklığı vardı.

"Onu öylece bırakamam," dedi.

"Sorun değil," dedi Sevin, gözlerini kırıştırarak. "Eğlenceli bir şey seç."

Gülümsedi ve ayağa kalkıp Knox'u odadan çıkana kadar takip etmeden önce elini okşadı. Knox onu taş koridordan aşağıya, bir holün içinden geçirdi. köşedeki alçak bir kemere girmek için başını uzattı.

Genevieve geçide yaklaştığında, açıklığın dar bir döner merdivene çıktığını gördü. Elbisesinin önünü kaldırdı ve

Knox'u merdivenlerden yukarı kadar takip etti. En tepeye ulaştıklarında, uzak duvara yaslanmış süslü bir aynanın bulunduğu küçük, yuvarlak bir oda buldu. Çerçevesi, kıvrımlı sarmaşıklar ve , meyve ve çiçek dallarıyla oyulmuş karmaşık bir sanat eseri idi. Aynanın önüne geldiğinde, yüzey su gibi dalgalanmaya başladı.

"Devam etmeden önce," dedi Knox, "küçük bir pazarlığı kabul etmeniz gerekecek."

Genevieve gözlerini aynadan ayırıp Şeytan'ın bakışlarıyla buluştu. "Seninle pazarlık yapmayacağımı kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Lütfen, tatlım. Bu sadece bir formalite. Diğerlerinin de geçmişte kabul ettiği bir şey. Sana koleksiyonumdan bir nimet veriyorum. Özgür bir seçim. Karşılığında senden tek istediğim, hazinenin içinde geçirdiğin zamana dair tüm hafızanı kaybetmeyi kabul etmen. Sadece ödül olarak seçtiğin tek bir eşyayı hatırlayacaksın. Bu bir güvenlik meselesi. Eminim tüm eşyalarımın herkes tarafından bilinmesini istemediğimi tahmin edebilirsiniz. Bu Cehennem Çemberi'nde oldukça açgözlü ve zeki varlıklar var ve benim olanı almak gibi fikirlere kapılabilirler."

"Yani özellikle hazinenin içinde geçirdiğim zamanı hatırlamayacak mıyım? Sadece almaya karar verdiğim bir eşyayı mı? Hepsi bu mu?"

"Evet."

Genevieve bir yandan parmağındaki mührü döndürürken bir yandan da onun sözlerini zihninde tekrar tekrar çevirdi. Mühür, tam olarak kiminle karşı karşıya olduğunu sürekli ve yakıcı bir şekilde hatırlatıyordu.

Keşke Farrow'la tanıştığымda buna sahip olsaydım.

"Tamam. ediyorum. Bakalım elinde ne varmış."

Knox sırtıttı ve yansıtıcı yüzeye doğru adım attı.

Genevieve onun arkasından geçide daldı.

"hoş geldiniz," dedi Knox kolunu havada gezdirip etraflarındaki ışıltılı odaya bakarken.

Genevieve'in baktığı her yerde muhteşem bir şey vardı. Mücevherler, renkli iksirler, gümüş ve altından yapılmış mobilyalar, adını bile bilmediği büyülü eserler.

"Her şeyi seçebilir miyim?" diye sordu ona.

"Herhangi bir kalem, evet," diye onayladı.

Genevieve, Knox'un odaya doğru ilerleyişini izlerken nefesini tuttu. Knox hazine yığınları arasında dar bir patikayı takip ederken o da arkasından sürünerek ilerledi. Bir şeylerin dikkatini çekeceğini umarak olabildiğince çok eser ve mücevheri incelemeye çalıştı. Kemiklerden oyulmuş hançerler ve rastgele iksirler vardı. Çalışır gibi bile görünmeyen pusulalar ve sihirli zarlar. Saçtan yapılmış bebekler ve kapağında okuyamadığı diller olan kilitli kitaplar.

"Kalbinin arzuladığı şey nedir?" Knox ona sordu. "Belki de her kullanımda hafıza bedeli karşılığında zamanda on dakika geriye gitmenizi sağlayan bir cep saati?"

O konuşurken, tarif ettiği eşya elinde göz kırptı. Sonra onu kenara fırlattı ve dağınıklığın içine doğru yürüdü. Onu takip etmek için hamle yaptığında, ayakkabısının burnu yanlışlıkla bir bibloya çarptı ve onu yere fırlattı; nereye düştüğünü görmek için aşağıya baktı. Ve dondu kaldı.

Önünde siyah bir mücevher bulunan küçük altın bir madalyonu. Bir Ruh Kilidi. Belki de Barrington'ın fotoğrafta taktığını gördüğü bile olabilirdi.

Kolyeyi yerden almak için çömeldi ve içinde hangi ruhların olabileceğini merak ederek zincirinden tutup önünde sallandırdı.

Ophie ve ben birbirimize uyabiliriz, diye düğündü, biraz da üzüntüyle. Böyle bir madalyonu ne zamandır diliyordu?

Genevieve ayağa kalktı ve madalyonu yığınlardan birinin üzerine yerleştirdi. "Bayan Silver, buraya gelin."

Yol boyunca Knox'un onu beklediği yere doğru koştu.

"Asla boşaltılamayacak para keselerim, dünya dışı güç ve güzellik veren iksirlerim, hedeflerini asla ıskalamayacak şekilde büyülenmiş oklarım var," diye teklif etti, konuşurken her bir obje aralarında havaya fırlıyordu. "Ya da tek bir kişiyi zihninizden, sizi de onlarınkinden silebilecek bir iksir?"

Parıldayan kırmızı sıvı şişesine kilitlenen Genevieve'in nefesi kesildi.

Şeytan gülümsedi. "Ah, unutmak istediğin biri mi var güzelim?"

Farrow. Milyonlarca kez.

"Ancak nihai kararınızı vermeden önce, özellikle sizi ve kocanızı diğerlerinden daha fazla ilgilendirebileceğini düşündüğüm bir şey var..."

Adam cebinden bir şey çıkarırken önünde yüzen nesneler kayboldu. Kafatası şeklinde cam bir şişe. İçinde parlayan mavi bir sıvı vardı.

Genevieve her nasılsa, gördüğü anda ona ne gösterdiğini anlamıştı.

Tedavisi.

"Sen lanet olası bir piçsin," diye öfkелendi Şeytan'a. "Bunu sen yaptın *Başından* beri? Rowin'in annesini her an iyileştirebilir miydiniz?"

"Ben bir Şeytan'ım, Genevieve Silver," diye kendini savundu. "Şimdiye kadar Şeytanlar hakkında doğamıza şaşırmayacak kadar çok şey biliyor olmalıydın. Ne de olsa Prensımız şu anda kız kardeşinizle evcilik oynuyor."

"Evet, sanırım bunu sana söylemiştim," diye homurdandı.

"Ama yalan söylemediğini nereden bilebilirdim ki?" Knox başını öne eğdi. "Elbette şimdi biliyorum ki küçük tehdidiniz fazlasıyla gerçektir. Wellington az önce Nocturnia'dan döndü ve bu bilgiyi benim için bizzat teyit etti. Kral Salem'in özgür olduğunu biliyor ve oğlunun Cehennem'e dönmemeyi seçmesine çok kızgın. Ama Prens'i bu kadar acımasızca lanetledikten sonra ne bekleyebilir ki?"

Genevieve gözlerini kıstı; adamın bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Salem kendi isteğiyle Öteki Tarafa dönmediği sürece Kral ona dokunamaz. Eski gelenekler, bilirsiniz. Dolayısıyla Kral'ın, Salem'in ruhunu bağladığı kızın kız kardeşinin şu anda *benim* elimde olduğunu keşfettiğinde ne kadar heyecanlandığını tahmin edebilirsiniz. Bana reddedemeyeceğim bir anlaşma teklif etti ve ben de size reddedemeyeceğiniz bir anlaşma teklif edeceğim."

Knox şişeyi sallayıp bir baloncuk kasırgasının parlayan sıvının tepesine çıkmasına neden olurken Genevieve'in midesi korkuyla çalkalandı.

Knox, "Salem'i Cehennem'e dönmeye ikna etmeyi kabul edersen, Favored'i kazandığında bu şişeyi seçmene izin vereceğim," diye teklif etti. "Rowington'ın annesi iyileşecek. Herkes kazanır. Ama bana yardım etmezsen..."

Knox şişenin elinden düşmesine izin verdi.

"*Hayır*," diye bağırdı Genevieve elini uzatarak ileri atılırken, ama şişe yere düşmedi.

Tek bir hareketle Knox'un geri döndü. "... herkes kaybeder," diye bitirdi Şeytan.

"Benden kız kardeşimin ortağını onu terk etmeye ikna etmemi istiyorsunuz. Ki bunu *asla* yapmayacağım."

Kız kardeşinin mutluluğunu *asla* elinden alamazdı. Ölmeyi tercih ederdi.

Knox alay etti. "Prens kollarını açarak karşılanırdı. Herkes Kral'ın ona karşı zaafı olduğunu bilir."

"Ona ihanet etmeyeceğim," dedi Genevieve. "Artık tedavinin var olduğunu bildiğime göre, Rowin ve ben onu kendimiz bulacağız."

"Ama var olduğunu biliyor *musun*?" Knox'un gülümsemesi ürpertici bir hal aldı. "Unutma... Knoxium'a geri adım attığın an, tüm konuşmamız hafızandan silinecek."

"Onu kendimiz bulacağız," diye devam etti.

Menekşe rengi gözleri düşmanca bir hal aldı. "Crimson Rot'un nasıl başladığını biliyor musun kızım?"

Kollarını kavuşturdu. "Kimse bilmiyor."

"Ama ben biliyorum." Knox kendini dramatik bir şekilde eğdi. "Çünkü ben onun yaratıcısıyım."

"Neden?" Genevieve şaşkınlıktan donakaldı.

"Sana söyledim, ben kaybettiğimde herkes kaybeder," diye bir kez daha yineledi.

Genevieve onun bu kadar iğrenç bir şey yaratmış olmasına şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Knox'un bir kötü adam olduğunu biliyordu ama onu kötü adam olarak düşünmesi gerektiğini fark etti.

Knox, "Yıllar boyunca, istediğim fiyatı karşılamaya istekli olan başkalarına birkaç şişeyi pazarlıkla verdim," diye açıkladı. "Tedavi söylentilerini başlatmaya yetecek kadar, ama kimsenin izini sürebileceği kadar değil."

"Yani dışarıda başkaları da var diyorsun," dedi. "Bu da sana ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor."

Knox uzun, gergin bir an boyunca onu izledi. Şişeye bir göz attı.

"Peki, eğer eminsen," dedi.

Ve sonra onu yumruğuyla ezdi. Sıvı parmak eklemlerine ve ön koluna damlarken Genevieve'in nefesi kesildi.

"Sizi kocanıza teslim etmeden önce son bir kez etrafınıza bakın, Bayan Silver," dedi Knox, yumruğundaki cam parçalarını silkelerken sıkı bir gülümsemeyle. "Ve merak etmeyin, burada harcadığınız şans başka hiç kimse bilmeyecek."

Genevieve kendini harap olmuş tedavinin kanıtlarına sırtını dönmeye zorladı. İliklerine kadar doğru kararı verdiğini biliyordu ama

Rowin'in yirmi yıldan uzun bir süredir aradığı tek şeyden birkaç santim uzakta olduğu ve bunu öylece bıraktığı gerçeğinden duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırdı.

Buradan başka ne isteyebilirim ki?

Aklına ilk olarak Knox'un daha önce tarif ettiği iksir geldi elbette. Farrow'u unutabilme fikri defalarca dilediği bir şey olmuştu...

Knox, "Gitme vakti geldi," dedi. "Kararını verdin mi?" Etrafına son bir kez baktı ve sonra başını salladı.

"Sanırım kazanıp kazanmayacağınızı göreceğiz. Artık gitme vaktiniz geldi," dedi ve geçidi işaret etti.

Genevieve yavaşça ondan uzaklaştı. Dönerek çıkışa doğru ilerlerken kalın kalın yutkundu. Ancak adımını atmadan önce kendine az önce olanları hatırlaması gerektiğini söyledi. Her ayrıntıyı zihnine işlemesi gerekiyordu.

Tedavi var. Tedavi var. Tedavi var. Tedavi var. Tedavi var.

İçeri girdi.

Tedavi var. Tedavi var. Tedavi... tedavi... hmm... neredeyim ben?

Genevieve etrafındaki tozlu eski odaya gözlerini kırptırdı.

Arkasındaki büyük aynayı görmek için döndüğünde kendi kendine "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Yansımasına bakıyordu ve sonra... Knox'la yaptığı anlaşma. Onun anılarını aldı. "*Genevieve.*"

Rowin'in sesini duyunca döndü.

"Her yerde seni arıyordum," dedi ona, yüz ifadesi sinirlerini gelecek şekilde dikkatle boştu. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi." Kadın uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve adamın onu dar kuleden aşağı indirmesine izin verdi. Odanın akıldan çıkmayan boşluğuna sadece bir kez dönüp baktı.

Rowin onu farklı bir koridora götürdü, sonunda dönen Cehennem Ağzı boş olan bir koridora.

"Knox daha önce seninle ne konuşmak istiyordu?" diye sordu sessizce, koridorda yan yana yürürken.

"Aile meseleleri," diye cevap verdi, ses tonu konuşmanın bu şekilde bitmesini istediğini belli edecek şekilde kesikti.

"Av hakkında mı? Annenin tedavisi hakkında mı?" Knox onu geçidin önünde durdururken tekrar sordu. "Ayrıca, Knox'un evinde bir Cehennem Ağzı varsa neden kendimizi o ara sokakta bulduk?"

"Bu sadece gidiş için, dönüş için değil," diye bilgi verdi. "Bir güvenlik önlemi."

"Peki ya diğer sorularım?" diye sordu.

Hâlâ cevap vermedi, sadece bileğinden tutup onu geçide doğru çekti. Enchantra'ya geri döndüler, çalışma alanı bıraktıkları gibi etraflarında tezahür ediyordu.

Ama hareket etmek için herhangi bir çaba sarf etmedi, beklentiyle onu izledi. Knox evdeyken onunla ne hakkında konuşmak istemişti? İkisi hakkında mıydı? Knox şüphelenmeye mi başlamıştı? Rowin'e bir tür pazarlık mı teklif etmişti?

Daha kaç sır saklıyor? Ve hangisi tabutuma çivi çakacak?

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Gergindi.

"Wells bazı bilgiler almak için Nocturnia'ya gitti ve aldı," dedi sonunda.

Başını öne eğdi. "Neden bu kadar kızgınsın? İyi bir bilgi değil miydi?"

"Kime sorduğuna bağlı." "Ben sana soruyorum," diye karşılık verdi.

"Bugün çok şey oldu," dedi ona. "Seni oraya götürmemeliydim. Seni burada dinlenmen için bırakmalıydım."

Kollarını indirdi, incinmişti. Gözleri yumuşadı ama sıkıllı çenesi yumuşamadı.

"Bence ikimiz de biraz uyumalıyız," dedi ona. "Önümüzdeki birkaç gün diğerlerinden daha uzun olacak."

Yatak odasına geri döndüklerinde başka bir şey söylemedi. Yatağın karşılıklı iki yanına uzandıklarında, içinde bir korku tohumu yeşermeye başladı. Bir şeyler çok yanlıştı.

Parmak uçlarını hala bileğinde duran bileziğe kazınmış kelimelerin üzerinde gezdirdi ve eğer ışığın olduğu yerdeyse, neden birdenbire kendini karanlıkta hissettiğini merak etmekten kendini alamadı.

İÇOUN□
NUNT'U
N ËİVE'I

ANVONE ELGE

Bir sonraki seçim töreni geldiğinde Rowin hâlâ garip davranıyordu. Doğru düzgün konuşmamışlardı ama yine de onu gözünün önünden ayırmıyordu.

Zamanlarının çoğunu sessizlik içinde geçirmişler, kardeşlerinden uzak durmaya çalışmışlar, kütüphanede oyalanmışlar ve sonunda ona Kızıl Çürüklük hakkında bulduğu kitabı gösterebilmişti. Kızın bu konuda bir şeyler bulma zahmetine girmesine şaşırmış görünüyordu ama bu konuda başka bir şey söylemeye zahmet etmedi. Ne yazık ki, virüs hakkında Rowin'in ona daha önce söylemediği hiçbir şey öğrenememişti ve bu onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aklının bir köşesinde bir şeyleri kaçırdığına dair açıklanamaz bir his vardı.

Sonunda ikisi de Ellin'le yemek yemek üzere kütüphaneden ayrıldılar; Ellin yemek boyunca Genevieve'in doğum günü kutlamasında hakkında çok şey duyduğu meşhur Serpentine ailesiyle ilgili tüm dedikoduları anlatmıştı. Ophelia'nın, Genevieve ne zaman eve döndüğünde arkadaşlarıyla yaptığı gürültülü partiler ya da toplantılarla ilgili hikâyeler anlatsa böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

Yemekten sonra Genevieve geçen haftanın olaylarını günlüğüne kaydetti ve ihmal ettiği tüm bilgileri titiz bir ayrıntıyla doldurdu. Rowin'e karşı hissettiklerini yazmaya çalıştı ama hâlâ tanımlayamıyordu, özellikle de Rowin'in Knox'la sinsi bir anlaşma yaptığına dair paranoyaklaştığı şu günlerde. Ne de olsa Şeytan ona pazarlık yapması için pek çok fırsat sunmuştu ve diğer herkes Knox'un ilk ilgisinin, izlemek için para ödeyenlere iyi bir gösteri sunmak olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Knox nihayet diğerleriyle birlikte balo salonunda belirdiğinde, "Ve sonra beş kişi oldular," diyerek Genevieve'i günümüze geri getirdi.

Şeytan hiçbir şey söylemeden Av Bıçağı'nı havaya fırlattı ve herkes kılıcın Ellin'e doğru gidişini izledi.

"Oh, Covington Silver"-Ellin platin rengi saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu-"dün gecedен sonra kaçsan iyi edersin."

Covin sırtıttı. "bakalım, küçük kardeşim."

"Oyun mu?" Knox sordu.

"Kuşlar ve taşlar," diye açıkladı Ellin.

Knox başıyla onayladı. "Başlayın."

Grave ve Covin her zamanki gibi uzaklaştı ama Genevieve, Rowin'in onu beklemeden aynı şeyi yaptığını görünce şaşırdı. Grave de bunu fark etmiş gibiydi.

Rowin'in peşinden koştu, onun tuvalet odasına girip kendisi yetişmeden kapıyı kapatmasını izledi. Kapıyı çaldığı sırada içeriden yankılanan bir çarpma sesi duydu.

Bu da ne böyle?

Kapı açıldı.

Rowin'e, "Gerçekten beni beklemeyecek miydin?" diye çıkıştı. "Ya da *kuşların ve taşların* ne anlama geldiğini açıklamayacak mıydın... Ne *yaptın* sen?"

Makyaj masasının üzerindeki ayna tamamen paramparça olmuştu. Yüzeyi artık yansıtıcı değil, hareketsiz siyah bir renkteydi. Tezgâhın üzerinde cam parçalarının yanı sıra siyah kan damlaları da vardı. Rowin'in yumruğuna baktı. Parmak eklemlerinin derisi yarılmıştı ama iyileşmeye başlamıştı.

Rowin onu makyaj odasına çekti ve onları içeri kapattı. Genevieve aynaya dikkatle baktığında, Rowin bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ellin'in oyunu bir taşla iki kuş vurma oyunu," diye açıkladı monoton bir sesle, sanki en acil konu buymuş gibi. "Birkaç gün önce turu bitirmeme izin verseydiniz bunu bilirdiniz. Tur sırasında herhangi bir noktada başka bir oyuncu görürseniz, kalan süre boyunca onlarla kalmak zorundasınız. Avcı'nın herkesi kolaylaştırır. Yine de genellikle daha erken oynanması gereken bir oyundur."

"Rowin, ne *oldu*?" diye sordu. "Knoxium'da ne oldu? Çünkü daha önce kesinlikle böyle davranmıyordun."

Yüz ifadesinden hiçbir şey . "O zaman nasıl davranıyordum, sorun mu?" "Şey gibi... şey gibi..."

"Açık konuş," diye alay etti.

"Sanki umurunda değilmiş gibi davranma-" diye başladı. Adam bir anda onu duvara yapıştırdı.

"Sorun da tam olarak bu zaten," dedi sert bir ses tonuyla. "Sana değer veriyorum Genevieve."

Eksik bir düşünceydi ama başka bir şey söylemeye de gücü yetmiyor gibiydi. Akli Knox'la yaptığı görüşmeye gitti. Şeytan ona bir şey teklif etmiş olmalıydı. Ama Rowin bunu kabul etti mi?

"Sen bir korkaksın," dedi sonunda ona. "Bana söylemediğin şey her neyse... sen bir *korkaksın*."

Gözleri öfkeyle parladı.

Adam ona neden bir kez daha açılmayı reddettiğine dair başka bir şifreli yanıt ya da belirsiz bir mazeret sunamadan, kadın "Defol" diye tükürdü.

Kaşlarını kaldırdı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi ona. "Saklanmak için kendine bir yer bul."

Adam başını salladı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Uzun bir süre orada durdu ve adamın aynayı söktüğü yerdeki yırtık duvar kağıdına baktı. Sonunda oradan ayrıldı, ayakları onu fuayeye ve ön kapıya götürdü. Ve daha ne yaptığının farkına bile varmadan, kendini labirentin kalbine geri dönmüş, karda uzanmış, yakında tekrar hissedeceği uyusukluğu dört gözle beklerken buldu.

Bu sefer gerçekten başarmış olabileceğini düşündü.

Hipotermi.

Yanlışlıkla karda uyuyakalmış, rüyasında aynalarla dolu bir ormanda, yansımalarının her birinde altın gözlü bir tilkinin ağzında ölü bir tavşan tuttuğunu görmüştü. En azından Farrow artık ona musallat olmuyordu. Aslında, o zamandan beri onu rüyasında görmemişti...

Rowin ona sarılmış halde uyandığından beri.

Bu vahiy onu sarstı ama şu anda buna odaklanamazdı. Vücudunu hissedemediği gerçeğine odaklanması gerekiyordu. Kendini ters çevirdi, uzuvları o kadar kaskatı kesilmişti ki ayakta durmaya çalışırken haykırdı. Bu sefer burada bu kadar uzun süre kalmak istememişti ama buranın kardeşlerinin sık sık baktığı bir yer olmadığını biliyordu ve kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Buraya bakmıyorlar çünkü hiçbir karda saklanıp donarak ölecek kadar aptal değil, diye kendi kendini azarladı.

Eşikten sürünerek geçti ve Rowin'in yatak odasına doğru ilerlerken evin sıcaklığının tadını çıkardı. Battaniyeye ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki koridordaki ilk kapıyı geçerken parmağındaki yüzük ısınmaya başladı. Soğuk tenine değen sıcaklık dayanılmazdı ve gözlerinin kenarları yaşlarla dolana kadar gümüş yüzüğü çekti. Uzak duvara çarptı, birkaç metre daha yuvarlanıp yan yatmadan önce bir takırtıyla yere sekti. O anki durumuyla yapabildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koştu.

Ancak onu yerden aldığı anda yandığını fark etti. Ve sonra bir iç çekiş duydu.

Genevieve ayağa fırladı, gözleri yemek odasının kemerine takıldı ve Ellin'in yüzüğün sesiyle alarma geçerek dışarı çıktığını gördü. Ellin kasıla kasıla yaklaşırken Av Bıçağı mum ışığında parlıyordu.

"İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum," dedi Ellin, sözlerinde içten bir pişmanlık vardı. "Aslında arkadaşılığınızdan keyif aldım."

Genevieve elini yanan yüzüğün etrafında kıvrırken bir adım geri çekildi. İlk odanın yanında ısınmıştı. Bu da onun kötülüğünü isteyen başka birinin daha orada olduğu anlamına geliyordu ve Ellin'in oyun seçimi, onun yakınında kalmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Ellin onun hareketlerini takip etti.

"Cehennemde devekuşları olduğunu biliyor muydun?" Genevieve ağzından kaçırdı.

Ellin kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de son sözlerinin bunlar olmasını mı istiyorsun?"

"Bunun yerine 'Dünya çok daha sıkıcı olacağı için özür dilerim'e ne dersiniz?" Genevieve bir adım daha geri çekilirken öneride bulundu.

Ellin de ona uydu. "Daha iyi..."

Genevieve bir adım daha attı. "Hazır konu açılmışken, mezar taşıma 'Burada Genevieve Silver yatıyor' yazılmasını istiyorum. Mezar hırsızı değilsen tabii. O zaman burada çok daha az muhteşem biri yatıyor."

Ellin tekrar iç çekti. "Pekâlâ, sanırım bu işi bir an önce halletmemiz gerekecek."

Genevieve bunu dönüp kaçmak için bir işaret olarak aldı. Koridora doğru daldı, Ellin'in kardeşlerinden birini hissettiği kapıya ulaştı ve tabii ki kilitli olduğu için kapının tokmağını çevirdi. Kapıyı tekmeledi

Ama kemikleri hâlâ camdan yapılmış gibi hissediyordu ve neredeyse hiç enerjisi kalmamıştı.

Artık dışarı çıkmak yok.

Ellin şimdi ona ulaşmış, Av Bıçağı'nı pervasızca göğsüne doğru savuruyordu. Genevieve eğilmeye çalıştı ve geriye doğru takılarak sertçe kuyruk sokumunun üzerine düştü. Ellin saniyeler içinde onun üzerine çıkmış, beline binmiş ve bıçağın ucunu Genevieve'in kalbine doğru eğmişti.

Kömür rengi bakışları gözyaşlarıyla dolarken Ellin dişlerini sıktı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Genevieve gururunu bir kenara bıraktı ve aklına gelen tek şeyi yaptı of.

"Rowin!" diye çığlık attı ve uzanıp Ellin'in ellerine karşı savaştı. bıçak inmeye devam ederken tutun. "Rowin!"

Ellin güçlüydü. Bu şaşırtıcı değildi; vücudu yağsız kaslarla doluydu. Ve Genevieve daha fazla dayanamayacağını biliyordu. O zaman çok geçti, gücü hızla azalıyordu ve bıçak şimdi bedeninin üst kısmındaydı, derisine batıyor ve bir damla kan çekiyordu.

Genevieve gözlerini sıkıca kapattı.

Uyuşarak ölmek en azından ateşten daha iyidir.

Göğsündeki ağırlık aniden kayboldu ve Genevieve gözlerini kırıştırarak açtığı anda Rowin'in çırpınan Ellin'i kendisinden uzak tuttuğunu gördü. Bir kolunu kız kardeşinin boğazına dolamış, diğer koluyla da başının tepesini kavramıştı.

"Affet beni Ellin," diye homurdandı ve kızın boynunu kırdı.

Genevieve, Ellin'in kırılan kemiklerinin çıkardığı çıtırtı ve yere düşen bedeninin görüntüsüyle irkildi.

"Gidelim," diye emretti Genevieve'e.

Genevieve yutkundu ve ayağa kalktı, saklanacak başka bir yer bulmak için koşarlarken Ellin'in formunun üzerinden geçti.

Genevieve bir kez daha kendini kütüphanedeki gizli odanın pis kanepesinde sinirli bir şekilde otururken buldu. Rowin, Ellin'le olan olaydan sonra onunla tek kelime bile konuşmamıştı ama odanın içinde volta atma şekli

kesinlikle yeterince şey söyledi. Umbra onun odanın bir ileri bir geri hareket edişini izledi.

Genevieve önce sessizliklerini bozmamaya kararlıydı. Bir saat dayandı.

"Bir şey söyler misin lan sen?" diye çıkıştı ona, yolunu kesmek için koltuktan kalktı.

İşte bu oldu. Adam ona doğru öylesine kararlı adımlarla yürüyordu ki, kadın kendini ayaklarının üzerinde takılıp geri çekilirken buldu.

"Başka herhangi biri," dedi ona. "Dünyadaki herhangi biri o lanet mektubu açabilirdi ve sen olmak zorundaydın."

İlk başta bu sözlerin öfkeyle söylendiğini düşündü ama adamın gözlerine baktığında acı dolu olduklarını gördü.

"Söyle bana Rowin," diye yalvardı. "Sana tekrar korkak dedirtme bana-"

"Knox bana bir anlaşma teklif etti."

Artık yüzündeki kanın çekildiğini hissediyordu. Bunu biliyordu. Bunu *biliyordu*. "Wells, Knox'un seni ortadan kaldırmak için bir yol aradığı konusunda beni uyardı.

Av'dan. Ve teklifi her neyse dikkatlice değerlendirmem gerektiğini söyledi. Knox karşılığında sana sırtımı dönmemi istedi.

"Ne için?" diye sordu.

"Özgürlüğüm için," dedi ona, gözlerini kırpıştırarak açtı ve altın rengi bakışlarını onunkilere kilitledi. "Sen Av'ın içindeyken seni kendisi öldüremez. İkimizden biri olmak zorunda."

Nefesini tuttu.

"Onu reddettim, Genevieve," diye mırıldandı. "Asla... Asla yapamazdım..."

Genevieve'in gözleri yaşardı. Çünkü ondan duymak istediği sözler bunlar olsa da, şimdi tam olarak nelerden vazgeçtiğini de anlıyordu.

"Beni neredeyse hiç tanımıyorsun bile Rowin," demek için kendini zorladı. "Sana sonsuz özgürlük teklif etti ve-"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey ebedi değildir. Beni *mahvettiğin* gerçeği dışında. Tek istediğim bu iğrenç oyundan kurtulmaktı ve bundan vazgeçmek için bir *saniye* bile tereddüt etmedim."

"Neden bana söylemedin? Söz vermiştin-"

"Çünkü seni korumaya çalışıyordum. Bunu göremiyor musun? Günahlarım için bana işkence etmek üzere bizzat Şeytanlar Kralı tarafından yaratıldığına ikna oldum."

"Çok bencil bir piçsin." Onun küstahlığıyla alay etti ve bir parmağını göğsüne soktu. "Kendi hikâyemin merkezi olmayı hak ediyorum. Ben *senin* için yaratılmadım."

"Gerçek, , yalan," dedi ona.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Sen çok bencil bir piçsin. Gerçek bu. *Kendi hikayemin merkezi olmayı hak ediyorum.* Gerçek. *Ben senin için yaratılmadım.* Yalan.

"Ben senin için yaratılmadım," diye tekrarladi, ancak bu sefer çok daha az ikna ediciydi.

"O zaman belki de *ben senin* için yaratıldım," diye yalvardı, sanki bu gerçeğe kızgınmış gibi. "Yoksa bu kadar kısa sürede beni nasıl bu kadar derinden etkilemeyi başardın? Neden ne zaman yeminlerimizi bozmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışsam, Av Bıçağı kalbimi deliyormuş gibi hissediyorum? On beş yıl boyunca etrafımdaki herkes için yaşadım. Bu lanet yerde solup gittim. Ta ki sen ortaya çıkıp beni güldürene kadar. Bana umut verdin."

Genevieve ona, kendisi için yaratılmış olduğu fikrinin saçma olduğunu söylemek istedi. Ama sonra onun da tam , aynı yerde, kapısına gelmesini beklediğini hatırladı. Vücudunun onunkinin içinde nasıl hissettiğini, onu başka hiç kimsede olmayan bir coşkuya ulaştırabildiğini hatırladı. Ortak yaralarını. Birbirlerini anlamalarını. Yeminlerini.

Benim senin ruhundur. Benim kanım senin kanındır. Ebediyen.

"Gölgeler sadece ışığın varlığında görülebilir," dedi ona, kelimeler acı çekiyordu. "Sen gittiğinde beni görecekt kimse kalmayacak diye endişeleniyorum."

Hangisinin önce hareket ettiğinden emin değildi.

Daha önce hipotermi konusunda endişelendiyse bile, şimdi kesinlikle endişelenmiyordu. Rowin korsesinin bağcıklarını ustalıkla çözüp elbisesini sıyırırken, öpüşmelerini derinleştirdi ve onu içten dışa doğru arzuyla kavurdu. Kadın Rowin'in gömleğinin düğmelerini pençeleriyle koparıp açarak odanın bir ucundan diğerine fırlatırken, Rowin onun coşkusuna kahkahalarla güldü.

İkisinin de tek bir giysisi bile kalmadığında, ellerini kadının kalçalarının altından geçirmek için eğildi ve bacaklarını beline dolayabilmesi için onu kaldırdı. Onları kanepenin yanına götürdü ve yere kadar diz çökerken onu kolçağın üzerine oturttu.

Kalçalarını kavrarken "Kaldır," dedi.

Öyle yaptı ve adam onu kenara tüneyene kadar öne doğru çekti, dizlerini iyice açarak ağzının onun özüne erişmesini sağladı. Herhangi bir önsözle uğraşmadı, sadece yüzünü bacaklarının arasına gömdü, ıslanana kadar klitorisini yaladı, iki parmağını, yüzükleri ve hepsini içine kaydırmak için bir elini kaldırdı. Parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken kıvrıldı, dili ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yalamaya devam etti.

"Sen benim en sevdiğim lezzetsin," diye mırıldandı ona karşı, vuruşları daha tembel, daha işkenceli hale gelirken. "Kahretsin, sonsuza dek burada kalabilirim."

Onun sözleriyle doruk noktasına hızlı ve sert bir şekilde ulaştı, artçı şoklar boyunca yüzünü sürerken elleri kanepayı kavradı. Tekrar aşağı inerken göğsü eforla kabardı ama adam durmaya zahmet etmedi. O kadar ıslanmıştı ki altındaki kanepesi sırlıslam olmuştu.

"Rowin," diye bağırdı. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordu onun sıkı sinir yumağını emmeye devam ederken.

"Becer beni, *lütfe*."

Sonunda dudaklarında bir sırıtışla geri çekildi. Onu kalçalarının altından kavradı ve koltuk minderlerine yaslayarak kucağına oturttu. Boynundan göğüslerine doğru öpücükler kondururken, kız onun sert uzunluğuna karşı kıvranarak sürtünme arıyordu. Meme uçlarından birini emerek onu inletti. Biraz fazla yüksek sesle.

"Sessiz olmazsan durmak zorunda kalacağım," diye uyararak diğer meme ucuna geçti.

Bu sefer yumuşak bir şekilde inledi. Adam onaylarcasına dişleriyle ağzındaki sıkı tomurcuğu sıyırdı. Aralarına uzandı, elini adamın sikinin başına doladı ve sıktı. Kalçaları kıpırdadı ve bu kez sesi biraz fazla çıkan o oldu.

Ona kibirli bir sırıtış attı.

Ellerini belinin iki yanına götürüp onu kucağından kaldırırken, "Oh, şimdi başardın, bela," dedi.

-Onu sikinin üzerine tamamen oturtmak için.

Adını haykırdı ve adam hemen eliyle ağzını kapattı.

İşinin bittiğinden emin olunca kollarını başının arkasında kavuşturdu ve "Bin bana" dedi.

Avuçlarını göğsüne dayayıp destek almak için öne doğru eğildi ama adam başını salladı.

"Arkana uzan ve kalçalarımı tut. Kendini sikimin üzerinde olabildiğince sert bir şekilde becerdiğini görmek istiyorum."

Adamın dediğini yaptı, kalçalarını ve göğsünü öne doğru eğerek adamın bacaklarını arkasından kavradı. Kalçalarını bir, iki kez öne doğru yuvarladı, adamın siki içinde ulaşmasının mümkün olmadığını düşündüğü yerlere çarptı.

"İşte " diye teşvik etti. "Şimdi, daha hızlı."

Hızını ayarladı, kasları eforla yanana, şakakları terden boncuk boncuk olana kadar sabit bir ritimle ona sürtündü. Bir dakika sonra ihtiyaçtan inlemeye başladı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Rowin, gözlerini onun kıvranan bedeninden ayırıp bakışlarıyla buluşurken. "Biliyorum. Çok iyi karşılıyorsun." Adam inledi. "Hayatımda gördüğüm en çarpıcı insansın."

Söylemeyi düşünebildiği tek şey "Belli ki" oldu.

Şimdi ona verdiği gülümseme muhteşemdi. Birdenbire, tek bir akıcı hareketle yerlerini değiştirdi, onu kanepeye sırt üstü bastırırken siki içinde kılıflı kaldı. Sonra hızını artırdı. Kadın serbest bırakılması için *yalvarıncaya* kadar acımasızca becerdi.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen. *Rowin*."

Aralarına uzandı ve başparmağının pedini kızın klitorisine bastırdı, çekilmeden hemen önce kızdan bir orgazm daha çıkardı ve-

"Ah, *Tanrı aşkına*," diye derin ve hoşnutsuz bir ses odada yankılandı.

Covin ve Rowin bir saat sonra hâlâ tartışırken Genevieve tırnağıyla döşeme tahtalarından birine yeni bir tic-tac-toe ızgarası kazıyordu. Ellin'in seçtiği kurallar turun geri kalanında hepsinin bir arada kalmasını gerektirdiğinden, Genevieve çeşitli oyunlarla dikkatlerini dağıtmaya çalışarak didişmelerini önlemeye çalışıyordu.

Covin'e "Bu sefer ilk sen başla," dedi.

Rowin'le olan kavgasına, oyuna bakıp ortasına bir "X" işareti kazıyacak kadar ara verdi. Kadın burnunu kırıştırdı. O her zaman ortayı alırdı.

Rowin onuncu kez, "Grave anne karnında ikizini yemedi," dedi. "Sevin bunu biz çocukken Ellin'i korkutmak için uydurdu."

"Sana söylüyorum, annem bana bunun sadece bir hikaye olmadığını söyledi. Sevin de bir keresinde babamın bu konu hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuş."

Genevieve, "Belki de bu yüzden bu kadar büyüktür," diye yaptı.

Covin, Genevieve'i işaret ederek kardeşine "*Gördün* mü?" diye sordu.

Bir oyun daha berabere bittikten sonra Genevieve yerden kalktı ve artık tamamen giyinik olan Rowin'in kanepede oturduğu yere doğru yürüdü. Rowin davet etmek için kolunu kaldırdı ve Genevieve hemen Rowin'in yanına sokuldu.

"İkiniz beni hasta ediyorsunuz," dedi Covin, ancak sesi oldukça neşeliydi. "Bunun bir trajediyle sonuçlanacağından endişelenmiyor musunuz? Knox'un kaybetmeyi sevmediğini biliyorsunuz. İkinizden biri buradan çıkmayı başarır ne tür numaralar çevireceğini hayal bile edemiyorum."

Genevieve ve Rowin birbirlerine yüklü bir bakış attılar.

Covin daha önce de benzer bir soru sormuştu, tuzak kapısından fırlayıp onları mümkün olan en samimi pozisyonda bulduğunda. Rowin onları böyle uygunsuz bir anda böldüğü için neredeyse kardeşinin kafasını koparacaktı ama elbette Covin, Ellin'in oyun versiyonunun kuralları nedeniyle ayrılamıyordu.

Rowin, "Knox hakkında konuşmayı kes," diye tersledi.

Covin masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Başka bir şey hakkında olsun," diye mırıldandı Rowin.

Genevieve, "Benim de bir tane var," diye araya girdi. "Dilin acıdı mı?"

Covin sırtıttı ve dilinin ayırık uçlarının dişlerinin arasından bir yılanınki gibi dışarı çıkmasına izin verdi. "Pek sayılmaz. Ama acıya karşı *çok* yüksek bir toleransım var."

Genevieve şimdi Rowin'e baktı. "Peki ya acıya karşı toleransın? Yüksek mi?"

Rowin, "Bu ailede doğmuş olmak bunu neredeyse garantiledi," diye onayladı.

Covin ayağa kalktı ve kendine bir içki hazırlamak için bar arabasına doğru yürüdü.

Genevieve Rowin'in kulağına eğildi ve fısıldadı, "Peki ya piercingin..."

Rowin sırtıttı. "Tamam, bu seferki çok ." "Ne zamandır sende? Ben ilk miyim..." "Gördün mü? Yaladın mı?" Rowin mırıldandı. "Evet."

"Fısıldadığını duyabiliyorum. Artık benim Rowin'in siki hakkında konuşmasan olmaz mı? Sanırım bugün yeterince acı çektim. Sonsuza kadar yetecek kadar, gerçekten," diye homurdandı Covin başını arkaya eğip viski bardağını yudumlarken.

Bu adildi.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" Genevieve sordu.

İkisi de aynı anda cep saatlerini kontrol etti. "On beş dakika," dedi Covin önce.

Rowin koltuktan kalkıp gerinirken, "Artık aşağıya inebiliriz," diye önerdi. "Yatma havasındayım. Belki bir kitap okurum."

Covin ona "*Evet, doğru*" der gibi bir bakış attı.

"*Şeytanın En Karanlık Arzuları*'nın kopyasını mı kaybettin?" Genevieve alay etti. "Evet," diye yanıtladı Rowin. "Şeytan'ın en karanlık arzularını metresini taht odasına götürür ve onu-"

Covin, "Eğer 'sik' kelimesini ağzına alırsan, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim," diye tehdit etti.

Genevieve gülmeye başladı, ta ki yüzüğünün parmağında ısındığını hissedene kadar. Yüzüne bir kez bakan Rowin neler olduğunu anlamış gibiydi.

Tuzak kapısına doğru koşarken küfretti ama artık çok geçti.

"Vay, vay, vay," diye güldü Ellin odaya girip kapıyı arkasından kapatırken. "Görünüşe göre partiyi buldum. Saklambaç sırasında *sessiz* olmanız gerektiğinin hiçbiriniz farkında değil misiniz?"

Covin, "Bu oyunda iyi olmanı beklemekten sıkıldık," diye itiraf etti.

"Ellin-" Rowin söze başladı ama Ellin ona dişlerini gösterdi ve sözünü bitiremeden sözünü kesti.

" sakla," diye tersledi. "Sırada seninle uğraşacağım."

Bakışlarını Covin'e çevirdi.

"Hey," dedi Covin savunmaya geçerek, "sadece şaka yapıyordum."

"*Kulağımı* kestir," diye bağırdı ona. "Vücut parçalarının tekrar büyümesinin ne kadar uzun sürdüğünü *biliyorsun!* Bu Rowin'in boynumu kırmasından daha kötü!"

Genevieve şimdi ona daha yakından bakıyor, yukarıda bahsi geçen kulağın hangi taraftan eksik olabileceğini görmeye çalışıyordu ama Ellin'in saç kesimi onu çok iyi örtüyordu.

"Sol," diye fısıldadı Rowin. "Kapa

çeneni," diye hırladı Ellin Rowin'e.

Covin bakışlarını ondan ayırdığı kısa saniyeleri hamle yapmak için kullandı ama Ellin hızlıydı. Yana doğru kaçtı, bıçağı sapladı ve Covin'in karnına gömdü.

Öne doğru eğilerek küfretti. Kadın karnındaki hançeri çekerken, "Rowin, biraz yardım eder misin?" diye hırladı. Rowin kımıldamadı. "Hayır, bence sen halledersin."

Covin, Ellin'in bıçak darbelerinden birini daha savuştururken, "Sen bir pisliksin," diye homurdandı.

Bu bir süre devam etti, ikisi de birbirlerini yıprattı ve Rowin Genevieve'i stratejik olarak zarar görmeyecek tutarken güreşleriyle mobilyaları yeniden düzenlediler. Yine de sonunda Covin üstünlüğü ele geçirdi: daha doğrusu Ellin'in karnına bir yumruk indirdi. Ellin, Covin'in darbesiyle yemeğini kusarken bıçağın yere düşmesine izin verdi.

Genevieve yüzünü buruşturdu ve Rowin'in elini tuttu.

"Lanet olsun El," dedi Covin pişmanlıkla. Genevieve, Ellin'i acı içinde izlemenin onu gerçekten mahvettiğini söyleyebilirdi.

Ellin öğürmeyi bitirdiğinde burnunu çekmeye başladı. "Benden bu kadar. Benden bu *kadar*. Sıra kimdeyse, beni alabilirsin! Bu lanet oyundan nefret ediyorum!"

Ellin kendini toparlayıp gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken Covin temkinli bir adım attı. "El, her şey yoluna girecek-"

"*Hayır*," diye tükürdü ona. "Öyle değil! Rowin hepimizden daha fazla tehlikede ve bir sonraki Avcı o olacak! *Kulağımı* kaybettim, Safir Sevin'in piç kurduyla karşılaştığı için hâlâ yaralı ve benim işim *bitti*. Bunun *bitmesini* istiyorum."

Covin öne doğru bir adım daha attı ve Rowin Genevieve'in elini art arda iki kez sıktı. Sanki *izle* der gibi.

Genevieve o anda fark etti, Ellin'in sağ ayağının başparmağı hançerin kabzasının altına hafifçe sıkışmıştı. Bir saniye içinde Ellin bıçağı bekleyen eline doğru savurdu ve güvenli saatleri bildiren çanlar evin içinde çalmadan hemen önce Covin'in kalbine sapladı.

Covin ve Av Bıçağı göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ve Genevieve hayretle diğer kadına baktı.

"Bebek kardeş suçluluğu." Ellin, Genevieve'e sulu bir göz kırptı. "Onları her seferinde yakalıyor."

Sözlerindeki bir şey Genevieve'in duraksamasına neden oldu ama bir an sonra Rowin onu uzaklaştırıyordu.

Genevieve ve Rowin günün geri kalanını onun yatak odasında geçirdiler. Özellikle de çarşaflarının arasında.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Genevieve Rowin'in göğsüne yaslanmış uyurken, aklının bir köşesinde bir fikir kıvılcımı oluşmaya başladı. Rowin'e bu konuda bir şeyler mırıldandı ama Rowin onu o kadar yormuştu ki, Genevieve Rowin'in gözlerinin açık olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile katlanamadı.

Ancak bir noktada Rowin yataktan kalktı. Gözlerini hafifçe aralayarak adamın giyinmesini ve ardından çok uykulu olan Umbra'yı köşedeki sandalyeden kaldırmasını izledi. Tanıdık'ını yerleştirdi

Genevieve'in başının yanında durdu ve tilki onun yanağını şefkatle yaladı.

"Nereye gidiyorsun?" Genevieve fısıldadı.

"Ellin'i bulmaya," diye mırıldandı yatağın içinde yorganı daha sıkı bir şekilde üzerine örtmeden önce. "Uyumaya devam et."

Adam dışarı çıktı, kilidin tıkırtısı karanlıkta yankılandı ve kadın yorgunluğunun onu tekrar altına çekmesine izin verdi.

Onu uyandıran yüzüktü.

İlk başta Farrow'la ilgili kâbusların geri geldiğini düşündü; eskiden her gece uykusunda onu saran ateş, uzun zamandır sahip olduğu ilk huzur haftasını mahvetmek için geri dönmüştü. Ancak karanlıkta gözlerini açtığında yalnız olmadığını ve parmağının etrafındaki yanmanın gerçek olduğunu anladı.

Grave yatağın ayak ucundan, "Güzel, uyanmışsın," dedi.

Ayağa fırladı, çarşafı çıplak göğsüne bastırırken damarlarında adrenalin pompalanıyordu. Umbra hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

"Kendi portallarımı yaratabilirim," diye hatırlattı Grave ona.

Doğru.

"Umbra nerede?" diye sordu.

Grave gözlerini sola çevirdi ve Genevieve onun bakışlarını takip ederek Umbra'nın yerde, duvarın yanında yatan cansız bedenini gördü. Korkudan nefesi kesildi, tilkiye gitmek için yataktan fırladı ama Umbra'nın göğsünün inip kalktığını görünce rahatladı.

Grave'e ters ters bakarak döndü. "*Neden* buradasın?"

"Çünkü Knox şüphelerimi doğruladı. O lanet olası boşluk hakkında." Grave kollarını kavuşturdu. "Bir bit yeniği olması gerektiğini biliyordum. Karşılığında bir şey almadan birinin bu oyundan çıkmasına izin vermesinin imkânı yoktu. Ve haklıydım da. Knox bana her şeyi küçük bir hediye olarak açıkladı; her yıl sadece birimiz ona hizmet etmekten kurtulabilecektik. Rowin sonsuza dek serbest kalırsa, Knox başka kimsenin oyundan çıkmasına izin vermek zorunda kalmayacak. Biz de

her yıl gerçek bir kazanan olmadan oynarız. Her yıl Knox'a cehennemde hizmet etmeye geri döneceğiz."

Genevieve şok geçirdi. Knox gerçekten de her şeyi düşünmüştü. "Yani buradan siktir olup gidecek biri varsa o da *benim*. Hangi Ne yazık ki buradaki zamanın doldu," dedi Grave ona.

"Beni daha önce bir kez öldürmeyi denedin," dedi. "Ve pek iyi sonuçlanmamıştı, hatırladın mı?"

"Ama şimdi tüm numaralarını biliyorum. Artık sürpriz yapma şansın yok, değil mi?"

Genevieve dondu kaldı. Daha doğrusu *donmuştu*.

"Devam et, sihrini kullanmayı dene," diye teşvik etti.

Yaptı ve hiçbir şey olmadı. Bir titreşim bile. Vücudunu nasıl ele geçirdiyse, düşünceleri dışında her şeyi tamamen hareketsiz hale getirmişti.

Konuşmaya çalıştı. Hiçbir şey çıkmadı.

Sonra onu ayaklarından kaldırdı, elleriyle değil, büyüyle. Ve Remi haklıydı - Mezar güçlüydü. Öyle ki bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Şimdiye kadar böyle bir gücü hissettiği diğer varlıklar Knox ve Şeytanların Prensi'nin kendisiydi.

"Sen farkına varmadan bitmiş olacak," diye söz verdi. Ve sonra etrafındaki her şey patladı.

Genevieve kendine geldiğinde hiçbir şey görmüyor ya da duymuyordu.

Etrafındaki oda çalkantılı gölgelerle doluydu. Ve bunların arasında tek bir altın parıltısı. Rowin'in gözleri parlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sormaya çalıştı ama sesi, etrafında çatırdayan güç gürültüsü tarafından bastırıldı.

Sonra biri kapıdan içeri daldı ve gölgeler kör edici bir ışık parıltısı içinde kayboldu.

"Ne oluyor lan burada?" Ellin çığlık attı.

Rowin'in gölgelerini emerken ellerinden beyaz ışık yayılıyordu, böylece hepsi görebiliyordu.

Rowin, Grave'e, "*Onu öldürmeye çalışıyordu*," diye hırladı.

"Ne var ne yok?" Ellin bağırdı. "Siz ikiniz bir haftadan az süredir tanıdığınız bir kız yüzünden birbirinizi öldüremezsiniz." Özür dileyen bir bakış fırlattı.

Genevieve'e baktı. "Alınmak yok."

Genevieve çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Alınmadım."

Aslında o da aynı fikirde sayılırdı. Sadece birkaç gündür tanıdığı yeşil gözlü ateşli bir Hayalet yüzünden neredeyse ölecek olan Ophie'yle acımasızca dalga geçmişti. Kız kardeşine kesinlikle bir özür borçluydu. Aşk zamanı hiç umursamıyordu.

"O zaman tüm ailemizi tuzağa düşüreceği gerçeği yüzünden onu öldürmeme ne dersin?" Grave tükürdü.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Ellin sordu.

Grave bir kez daha, "Rowin Av'dan serbest bırakılırsa, küçük kardeşim, geri kalanımız gerçek bir kazanan olmadan oynamaya devam edeceğiz," diye açıkladı. "Knox bunu kendisi de doğruladı."

Ellin gözlerini kardeşleri arasında gezdirirken ağzı açık kaldı. "Lanet olsun."

Rowin kardeşine, "Bu işi burada ve şimdi bitirelim," dedi. "Sana daha önce de söyledim Grave, o *benim*. Onu benden alamayacaksın."

Genevieve'in nefesi kesildi.

Ellin o anda ayılmış gibiydi. "Uzaklaşmalısın Grave." Grave ona inanamayarak baktı.

"İstersen kazanmak için oyna," dedi Ellin. "Ama oyun dışında da onu öldürmene izin vermeyeceğim. Onu seviyorum. Bu oyundaki yerini hak etti."

Ellin'in sözleri karşısında Genevieve'in gururu kabardı.

Grave, Genevieve'i tutmaktan vazgeçmeden önce bu kararı uzun uzun düşünmüş gibiydi. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Ellin Rowin'e baktı ve "Kendini toparla. Sana güveneceksem ne yaptığını bildiğinden emin olmalıyım."

Sonra o da gitti.

"Umbra iyi mi?" Genevieve fısıldadı.

Başını salladı, tilkiye doğru bir el salladı ve Genevieve Tanıdık'ın dumana dönüşmesini izledi.

"Bir süre onu çağıramayacağım. İyileşene kadar. Kırık kemikler ve zehir Familiar'lar için ölümcül değildir. Piranalar tarafından yenmek gibi değil."

Yatağa doğru yürüdü ve yüzünü boynuna gömmek için onu kollarına çekti.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Bu onun dördüncü mü, beşinci mi, beni öldürme girişimiydi?"

Buna alışmaya başladım." Bir duraklama. "Yani Ellin'le konuştun?"

". Hoşuna gitmedi ama.. onu duydun. Neredeyse geldik." Genevieve fısıldadı, "Hepsi benim hatam."

"Hayır, değil," diye mırıldandı Rowin. "Ben buna uzun zaman önce başladım. Sen sadece sonunu hızlandırdın."

Yutkundu. "Rowin?"

"Evet?"

"Bana yine seninim dedin," diye fısıldadı.

Başka tarafa baktı. "Özür dilerim. Yapmamamı söylediğini biliyorum."

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden, adam onu şakağından öptü.

"Uyumaya devam et. Bu sefer burada olacağım," diye söz verdi.

Yatakta tekrar onun göğsüne doğru kıvrıldığında, bu kez tekrar uyuyamadığını fark etti. Grave'in saldırısı yüzünden ya da hâlâ yorgun olmadığı için değil, gelecek her şeyin heyecanı yüzünden.

Ve onun sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu.

O benim. O benim. O benim.

İÇİNDEKİLER ŞİX
NUNT

FAVORİ

Genevieve tekrar uyuyamadığında Rowin'le birlikte kütüphaneye gittiler. Av dışında her şeyi ve her şeyi tartıştılar. Sonunda Genevieve, Rowin *Şeytanın En Karanlık Arzuları*'nı okurken Rowin'in kucagında uyuyakaldı. Gece yarısının nihayet bir kez daha gelmesini bekliyordu.

Çanlar çalmadan hemen önce balo salonuna doğru yürüdüler ve yolda Ellin'e rastladılar. Birkaç dakika sonra Grave, ardından da Knox geldi; Knox Av Bıçağı'nı havada döndürüyordu. Seçim töreni başladığında bıçak doğruca Rowin ve Genevieve'e doğru fırladığında, Rowin onu kolayca yakaladı.

"Oyun mu?" Knox sordu.

"Hazır ya da değil," dedi Rowin. Bu oyunu seçeceğini daha önce açıklamıştı çünkü diğerlerinin çoğu gibi önceden başlamaya izin vermiyordu.

Knox başını sallayarak çenesini eğdi. "Başlayın."

Genevieve, Ellin'in çenesini kaldırıp kasılarak Rowin'e yaklaşmasını izledi. Grave şaşkın bir ifadeyle onu izledi.

"Bu hepinizin arasında," dedi Ellin hepsine. "Rowin, anlaştığımız gibi."

Rowin tereddüt etmedi. Bıçağı tam kalbine sapladı. Kadın bir anda yok oldu.

Knox'tan bir hüsrân hırıltısı duyuldu ama kimse Şeytan'a ikinci kez bakmadı.

Rowin daha sonra Grave'e döndü ve "İstersen şimdi seni bu evin her yerinde kovalayabilirim, ya da yarınki son hesaplaşmaya kadar bizi rahat bırakmayı kabul edebilirsin ve gerçek bir maçı birbirimizi avlayabiliriz" dedi.

Uzun, gergin bir duraklama oldu.
Sonunda Grave homurdandı, "Bitti."
"Hepiniz burada ne iş yaptığınızı unuttunuz mu?" Knox araya girdi.
"Merak etme," dedi Grave Şeytan'a. "Bu sadece tüm enerjimizin ekstra patlayıcı bir final yapmaya gidecek." Bu, Knox'u çok olmasa da yatıştırmışa benziyordu.
Grave ve Şeytan ortadan kaybolduktan sonra Genevieve Rowin'e döndü ve "Şimdi ne olacak?" diye sordu.
"Şimdi sonu bekleyeceğiz," dedi ona, ses tonu ciddiye. Kendi sonlarını mı yoksa oyunun sonunu mu kastettiğinden emin değildi.

Cadı saatlerinin ortasında Genevieve kendini yine Rowin'le birlikte kütüphanede buldu. Hayatı boyunca kitapların etrafında hiç bu kadar çok vakit geçirmemişti ama doğru kitapları keşfettiğinde okumayı sevdiğini fark etti.

Rowin haklıydı, Şeytanın En Karanlık Arzuları bir başyapıt.

Ayrıca, onun yanında oturup anlayışlı sessizliklerinden, başka biriyle sessizlikten daha fazla keyif aldığını fark etti, ama elbette, onunla tekrar konuşmak için can atmadan önce sadece o kadar sürebilirdi.

"Korkuyor musun? Yarın için?" diye fısıldadı sonunda. "Bunun nasıl biteceği hakkında?"

"Evet," diye itiraf etti Rowin. "Öyleyim."

"Yine de her şey yoluna girecek. Değil mi?" diye yalvardı. "Aramızda artık sır kalmadığı için mi?"

Bir duraklama.

"Doğru," diye kabul etti.

Genevieve uyandığında yanağı Rowin'in göğsündeydi ve Rowin'in kolu sıkıca beline sarılmıştı. Esnedi ve gerindi.

"Burada uyuyakaldığımı hatırlamıyorum," dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı, başını kaldırıp adamın yüzüne bakarken.

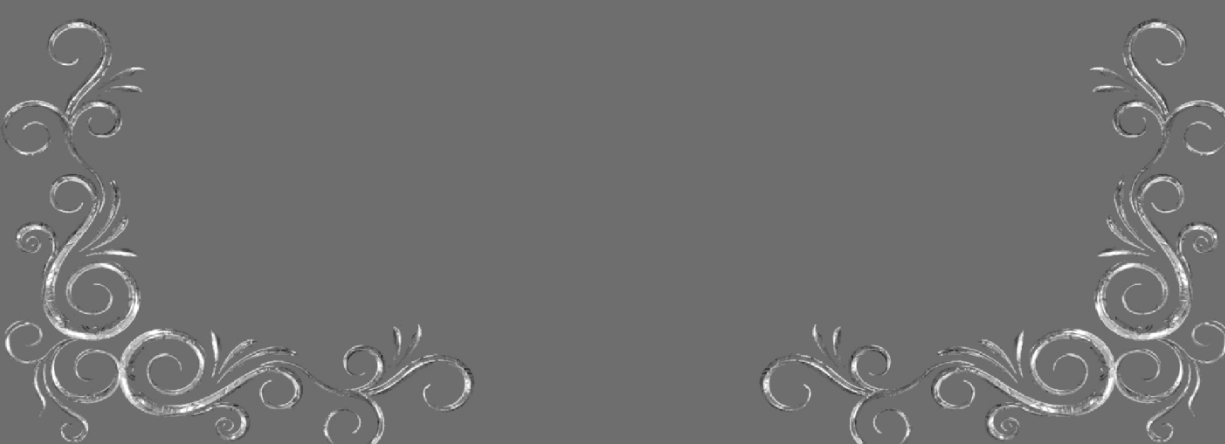
"Çünkü ," dedi ona. "Kütüphanede uyuyakalmışsın. Seni geri taşıdım."
Başını salladı.

"Genevieve, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye
mırıldandı. "Evet?" diye sordu kadın.

"O ilk gün sana gitmeni söylediğimde beni dinlemediğin için mutluyum,"
dedi. "Ne olursa olsun, beni kurtardığını bilmeni istiyorum."

"Sen de beni kurtardın," dedi başparmağını önce yüzüğünün sonra da
bileziğinin üzerinde gezdirirken.

Kızın ağzını kendine çekti ve onu daha önce hiç öpmediği bir şekilde öptü.
Sanki bu son öpüşmeleri olabilirmiş gibi.

İÇÖND ÖEVEN OF THE NUNT

The Final Match

TKE FOV

Knox gece yarısı balo salonunda belirlediğinde "Final maçına hoş geldiniz," dedi ve Genevieve'in yüzüğünün alev almasını sağladı.

Rowin günün büyük bir bölümünde sessiz kalmıştı ama yine de onun her isteğini yerine getirmeyi ihmal etmemişti. Öğle yemeğinde onunla kâğıt oynamış, labirentte ve karda son bir yürüyüşe çıkarmış, ailesinin yağlı boya portreleriyle dalga geçmişti. O zamana kadar onunkilere bakma zahmetine hiç girmediklerini fark etmemişti. Umbra'nın onu gölgede bıraktığını söylemişti. O da kabul etmişti.

Şimdi ikisi de Knox ve Grave'in karşısında durmuş, ölümüne bir dövüşe hazırlanıyordu.

Knox ona, "Öncelikle sizi *tebrik etmek* isterim, Bayan Silver," dedi. "Resmi olarak bu yılın Favorisi seçildiniz. Ödülünüzü alma vakti geldi. Umarım ne olduğunu hatırlayabiliyorsunuzdur..."

"Yapabilirim," dedi ona.

Knox, "O zaman bunu zihninde canlandır ve üzerinde belirsin," dedi.

Tam olarak adamın dediğini yaptı ve bir an sonra elbisesinin cebinde ağır bir şey hissetti.

"Bu final oldukça özel," diye devam etti Knox. "Genellikle Av'ın bu turu temiz bir düellodur. Her biriniz kılıç için yarışsınız ve son kalan kazanır. Ancak bu ailenin hiçbir üyesi *ölümlü* bir *kızı* öldürmek gibi basit bir görevi tamamlayamadığı için kurallarda bir değişiklik yapmaya karar verdim. Ve ödül de."

Genevieve şimdi donup kalmıştı. Rowin'in yüzü bir maske olarak kaldı. Grave gülümsedi. Genevieve Şeytan'a, "Eğer ben ölürsem, Salem senin peşinden gelecek," dedi.

Knox ona sırtıttı. "Ruhunu elimde tutarsam ve bana doğru *bakarsa* sonsuza kadar işkence etmekle tehdit edersem olmaz."

Genevieve Rowin'e baktı ama o dümdüz önüne bakıyordu.

"İşte teklifim, çocuklar: Eğer bir saat içinde ölürse, sizi ve diğer kardeşlerinizi benimle olan sözleşmelerinizden azat edeceğim. Sonsuza kadar. Hemen yürürlüğe girecek."

Genevieve'in göğsü sıkıştı. Şeytan elindeki tüm kozları oynuyordu.

"Ve bunu senin için çok kolaylaştıracağım," diye devam etti Knox. "Av Bıçağı onun ruhunu bana teslim edecek. Rowington, senin hayatını onunkine bağlayan büyüü kaldırdım. Hatta ikinize de büyüünüzü geri vereceğim. Madem o kadar kaypak görünüyor."

Grave ona doğru savrulunca Genevieve bir adım geriledi -hayır. Ona doğru değil. *Rowin*'e doğru. Knox'un sözlerine hâlâ tek bir tepki vermemiş olan Rowin'e.

"şerefe nail olmak ister misin?" Grave kardeşine sordu. "Yoksa benim mi istersin?"

"Ne kadar asilce," dedi Knox alaycı bir ifadeyle elini kalbinin üzerine bastırırken. "Kardeşine kendi karısını öldürtmemek."

Genevieve çemberden uzaklaşırken başını salladı. "*Hayır*."

Knox ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve kalbinin atışları kulaklarında uğuldamaya başladı.

O sırada Rowin ona döndü, ilgisizlik maskesi nihayet . Sonunda tavşanı yakalayan tilki gibi sırtıyordu.

"Ne olursa olsun, yapmak üzere olduğum şey için çok üzgün olduğumu bilmeni isterim," dedi ona.

TKE KARE

Genevieve koşmaya başladı. Tıpkı Şeytan'ın zaman olmasını umduğu av gibi.

Antreden içeri dalıp ön kapıya doğru koşarken zihni hızla çalışıyordu. Bacaklarını yakana kadar iterek labirente doğru koştu. Bu noktada her kıvrımı ve dönüşü avucunun içi gibi biliyordu.

Labirentin içinde koşarken, dikenli duvarları kaplayan aynalarda kendi görüntüsünü yakaladı. Güzel bir elbise giymiş vahşi bir kız, kalbini çalan tilki tarafından kovalanıyordu.

Labirentin ortasına düştüğünde Rowin'in onu çoktan beklediğini gördü.

Grave kardeşinin hemen arkasında göz kırptı.

Ardından Knox, Grave'in hemen yanında, sırtarak belirdi. Yüzüğü o kadar sıcaktı ki neredeyse derisini eritecekti.

Knox ona içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu gerçekten büyük bir final olacak."

Rowin ilerlemeye başladı. Genevieve de çitlerden birine çarpana kadar geri çekildi.

Cehennem, tıpkı adam gibi girdaplı karanlık ve sırlardan oluşuyordu.

"Senden iğreniyorum," diye yemin etti, adamın ellerinden süzülen kara büyü dalları bileklerini ve boğazını sararak onu labirentin duvarına geri iterken. Ne zaman bu kadar yakın olsa teninde vızıldayan şehvetli enerji, damarlarını yavaşça ısıtan cazibe direnirken dişlerini sıkmasına neden oldu. Gölgeleeri en son bu şekilde onu sardığında, aralarında çok daha az giysi vardı.

Gölgelerinin peşinden gitti, göğsü onunkine değene kadar ilerledi.

"Aşk. Nefret. Aynı tutku, farklı isimler," dedi ona. "Ve bu çizgi ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde bulanıklaşıyor, öyle değil mi?"

"Hayır," diye öfkelenildi. "Senden *nefret* ettiğimin benim için çok açık olmasından başka bir şey olacağını sanmıyorum."

Dudakları kulağının hemen yanına gelene kadar yavaşça eğilerek, "Kanıtla," dedi.

Knox onun arkasından keyifle güldü.

Sonra Rowin ona fısıldadı, "İki gerçek ve bir yalan mı?" Omzunun üzerinden Knox ve Grave'in şaşkınlık dolu bakışlarını gördü.

"Git kendini becer. Sanki bundan sonra ağzından çıkacak tek bir kelimeye bile inanacakmışım gibi."

Rowin ağzında sinsî bir sırıtışla, "Hadi bela, benimle oyun oyna," diye alay etti.

"Peki." Şimdi ona verdiği gülümseme acımasızdı. "Devam et."

"Beni seviyorsun," diye başladı.

Şoktan boğazı düğümlendi.

uzatıp kızın yüzünü hafifçe kavradı ve konuşurken başparmağının ucuyla kızın yanağına dokundu. "Sen benimsin."

Alnını onunkine yasladı.

"Ve son olarak. Planın harika ama işe yarayacağını sanmıyorum."

Genevieve'in kalbi, söylediği ilk iki şey yüzünden hâlâ hızla çarpıyordu. Son birkaç gecedir bu planı yaptıklarında, ona seçeceği sırlarla kendisini şaşırtmasını söylemişti. Son bir küçük oyun sadece

Onlar.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Knox bir adım öne çıkarak tersledi.

Genevieve, Rowin'in onu tutuşunu gevşetmesiyle gülümsedi ve cebinden Ruh Kilidi'ni çıkardı. "Gerçek. Gerçek. *Yalan.*"

"*oluyor?*" Knox hırladı.

Arkasında Grave elini kaldırdı. Ve Şeytan'ı olduğu yerde dondurdu.

Knox kükredi ve Genevieve, Grave'in vücudundaki her kasın eforla gerildiğini, pazularındaki damarların patlayabileceklerini düşündürecek kadar şiştiğini gördü.

Grave dişlerini sıkarak, "Yap ," dedi. "Onu uzun süre tutamam."

Genevieve kolyeyi boynuna doladı ve madalyonu açtı. Her şey Ruh Kilidi'ni ilk gördüğünde başlamıştı. Ama ne zaman

Rowin'e fikrini söylediğinde, ikisi de Grave'i ikna etmeleri gerektiğini biliyordu. Kolay olmamıştı, özellikle de Rowin'in yatak odasındaki kavgadan sonra. Saatler sürmüş, milyonlarca söz vermiş ve Salem'in adını sayısız kez anmışlardı ama sonunda onu bunun *tüm* ailesini kurtarmak için son şansları olduğuna ikna etmişlerdi.

Grave bu sabah ilk iş Knox'a gitmiş ve Genevieve'i öldürmek yerine ruhunu ele geçirme fikrini ortaya atmıştı. Ayrıca Knox'un iki kardeşi Genevieve'e karşı kışkırtabileceğini de söylemişti. Hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde büyülerini kaldırabileceğini söylemişti. Knox'un seyircileri şaşkına dönecekti.

Rowin, *iyi bir gösteriye karşı koyamayacağını* söylemişti. Haklıydı da.

"Hazır mısın?" Rowin sordu.

Genevieve başını sallamaya başladı ve sonra durakladı. "Rowin?" "Evet?" diye fısıldadı.

Genevieve Enchantra'ya, ailesine asla ait olmadığını düşünmesinin nedenini aramaya gitmişti. Ve *onu* bulmuştu. Onu kendi ailesinin bir parçası yapan birini. Hazır olsa da olmasa da.

Geçen yıl Farrow kalbini kırmadan önce olduğu kız olmayı isteyerek çok zaman geçirmişti. Umutlarını ve hayallerini ateşe vermeden ve onu karanlığa sürüklemekten önce. Ama Rowin haklıydı.

Işık onun olduğu her yerdeydi.

"İkiniz de biraz acele eder misiniz?" Grave şimdi gayretle kaynıyordu.

"Ben seninim," diye yemin etti. "Ruhuma iyi bak, tamam mı?"

Sonra aşağı uzanıp bıçağı tutan elini kavradı ve hiç tereddüt etmeden bıçağı kalbine saplaması için onu zorladı.

Göğsünden çıkan bıçağa bakarken derisinin her santimi yanıyormuş gibi hissediyordu. Ve ilk kez alevler onu korkutmuyordu, çünkü onu tutuşturan oydu.

Sanki kendisini yukarıdan izliyormuş gibi, Rowin'in bıçağı vücudundan çıkardığını ve onunla birlikte parlayan mavi bir ışığın da çıktığını gördü. Rowin açık madalyonu garip mavi enerjiye doğru kaldırdı ve Ruh Kilidi kapanmadan önce onu hemen içine çekti.

Seni yakaladım, diye fısıldadı.

Rowin'in gözlerinde yaşlar gördü. Ama onu teselli etmek için elini kaldıramadan her şey yavaş yavaş kararmaya başladı.

Rowin.

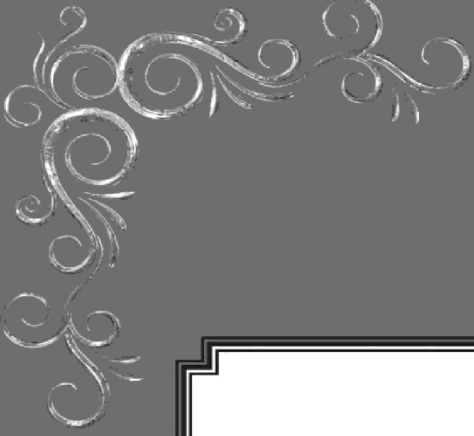
Rowin.

Row...

Ro...

...

...

BAŞA DÖNELİM

DERİN SORUN

Genevieve uyandığında bulanık bir zihin ve tanıdık bir yerle karşılaştı. Ağır göz kapaklarını kırıştırarak açtı ve gözlerini kısarak çocukluk odasının karanlığına baktı. Yavaşça yatak başlığına yaslanıp doğrulduğunda bacakları ağırlaşmış, ağzı kurumuştı. Eve nasıl geldiğine dair bir ipucu bulmak için anılarını araştırırken beynindeki sisi temizlemeye çalışarak yumruklarını halsiz gözlerine sürtmek için uzandı.

Hatırlayabildiği son şey, bir arabanın onu gümüş bir kapının önünde bıraktığı ve elinde tuttuğu bir davetiyeydi...

"Ah, sonunda uyandın."

Genevieve, Salem'in birkaç adım ötede aniden ortaya çıkmasıyla nefesi kesildi, eli kalbini kavramak için havalandı. Salem'in böyle gözlerini kırıştırmamasından nefret ediyordu ama yüzünde genellikle birini hazırlıksız yakaladığında takındığı o kendinden memnun sırıtiş yoktu. Aslında oldukça ciddi görünüyordu. Bu da son derece sinir bozucuydu.

"Başın büyük belada," diye söylendi, onaylamayan bir ağabey gibi. Elini kahverengi bir kâğıt torbaya soktu ve siyah meyan köküne benzeyen bir parça çıkardı.

Genevieve Çekeri ağzına atarken merakla ona baktı ve çiğnerken yüzünü buruğturdu. "Ophie, iğrenç Güney aksanını bırakmazsan seni boğazlamakla tehdit etmedi mi?"

Yutkundu ve bir parça daha şeker almak için uzandı. "Ophelia şu anda Quarter'da. Bu da ceza olarak benimle ve korkunç aksanıyla uğraşmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Ceza mı?" diye sordu adam şekeri bir kez daha ısırıp yüzünü buruşturduğunda. "Meyan kökü sevmiyor musun? "Meyan kökü falan mı ?

acı içinde."

Çantaya ters ters baktı. "Ophelia kırmızıları seviyor ama Chartres Caddesi'ndeki Gekerci dükkânından sadece siyahlarla karıGık olarak geliyorlar. Bir poşeti bölüşebildiğimiz için hep heyecanlanır, çünkü o bütün kırmızıları yer, ben de bütün siyahları yerim."

Genevieve, "Onlardan açıkça nefret etmen dışında," diye akıl yürüttü.

"İkimizin de ona asla söylemeyeceği bir şey," dedi bir tane daha ağzına atarken. "Anlaşıldı mı?"

Genevieve homurdandı. "Parmaklarını şıklatıp onları yok edemez miydin? Acı çekmek yerine."

Salem ona sert bir bakış fırlattı. "Kız kardeşini mutlu edecekse milyonlarca kez acı çekerim. Bu da demek oluyor ki bu cehennem şekerinden bir milyon parça yiyeceğim." Bir duraklama. "Ya da dükkânı yakacağım. Hâlâ karar veremedim."

Onun çantanın üstünü katlayıp saklamak üzere viridyen paltosunun iç cebine sokmasını izlerken göğsünde ani, açıklanamaz bir sızı hissetti. Onun için her fırsatta her kestirme yolu kullanmanın, kendisinin ya da kız kardeşinin istediği her şeyi tek bir düşünceyle var etmenin ne kadar kolay olacağını biliyordu. Ama en basit şeyleri yapmak için bile fazladan zaman ayırmak, özellikle de tatsız olsalar bile, Ophelia'yı sevme şekliydi.

Şimdi kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kıza dikti. "Kız kardeşine acı çektirmekten bahsetmişken, onun senin için hazırladığı güzergahtan saparken aklından ne geçiyordu?"

"Ben... bir şey bulmak istedim," diye fısıldadı.

"Vivi," dedi Salem işaret ederek.

"Sen ve Ophie bunu anlayamazsınız," diye fısıldadı Genevieve. "sahipsiniz. Birbirinizi *anlıyorsunuz*. Ben bunu kendim için bulmak istedim."

Derin bir iç çekti. Onunla tartışabilecek gibi değildi.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda. "Beni nasıl buldun? Buraya ne zaman döndüm?"

Zümrüt gözlerinde şimdi sert bir parıltı vardı. "Ne hatırlıyorsun?"

Bu soru hakkında düşündü. Doğrusu, emin değildi. Sanki güveler hafızasının dokusunda delikler açmıştı. Bir gün Roma'daydı, kargalar tarafından takip ediliyordu, ertesi gün büyük bir kapının önünde bekliyor, dikenli sarmaşıklardan garip meyveler koparıyordu...

Bu yüzden olmalı. Meyveler ona bir şey yapmıştı. Onu zehirlemiş. Bunu yüksek sesle açıkladı ama adamın ifadesi değişmedi, "Ne?" diye sordu. Neyin ?" diye sordu.

"The demonberries var hiçbir şeyiçinyap ile Bu," o temkinli bir şekilde açıkladı. Sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi. "Sen... öldün, Genevieve."

"Ne?" diye haykırdı eğlenen bir inançsızlıkla. "Benimle oynamayı bırak."

"Yaklaşık dört gün önce, Ophelia ve ben çok güzel bir Öğleden sonra iki iri yarı adam çalışma odasına bir kapı açıp ceset."

Genevieve ona bakakaldı. Ciddi görünüyordu.

"Neyse ki sadece *geçici olarak* ölmüştünüz, çünkü adamlardan biri *ruhunuzu* içeren bir madalyon da teslim etti," dedi Salem ona, ses tonu öfkeliydi. "Ruhu alındıktan sonra ölümlü bir bedeni canlandırmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye fısıldadı, adamın söylediği sözler karşısında hâlâ şoktaydı. "Çok," diye kestirip attı. "Çok zor. Ve çok maliyetli."

Genevieve yorganı bacaklarının üzerinden attı ve titreyen ayakları üzerinde yataktan kalktı. Göğsündeki ağrı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

O da ne?

Kendini yeterince sağlam hissettiğinde çenesini Salem'e doğru kaldırdı ve yalvarırcasına, "Kendimi... farklı hissediyorum. Bana ne oldu böyle?"

Salem başını salladı. "Ruhunu ve bedenini bir araya getirmek için parmaklarımın ucunda olandan daha fazla büyü gerekiyordu. Bunu yapmak, büyüü sürdürmek için senden bir şey almak zorunda kaldım."

"Ne?"

"Sevdiğin bir insanla ilgili tüm anıların. Ve daha fazlasını almak zorunda kaliçin şanslısın."

"Kim?" diye yalvardı. "Silinen kişi kim?" Aklından en sevdiği insanları geçirdi. Ophelia. Salem. Luci. Basile. Iris. Poe. Annesi... Herkes hâlâ oradaydı.

O zaman içimdeki bu boşluk hissi nedir?

Salem ona ciddiyetle, "Hafızanın dokusu kırılıgandır, inan bana, biliyorum," dedi. "Şu anda seni ayrıntılarla boğmak yarardan çok zarar getirebilir."

"Benden sadece cahil kalmamı mı bekliyorsun? Ne olduğunu hatırlamadan mı? olaylardan ki görünüşe göre hayat değiştiriciydi?" o

Talep edildi.

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki, alt kattan tanıdık bir ses duyuldu. "Salem?"

Ophelia'nın ona seslenmesiyle Salem'in ağzı anında bir sırtışı dönüştü. "Buradayım meleşim. Bil bakalım sonunda kim uyandı?"

Bir duraklama. Sonra merdivenlerden gelen ayak sesleri.

Ophelia yatak odasına adımını atar atmaz Genevieve'e doğru koştu. "Vivi. Şükürler olsun. Çok endişelendim."

Genevieve kollarını olabildiğince sıkı bir Çekilde kardeşine doladı, Ophelia'nın varlığı göğsünde hâlâ devam eden ağrıya anında merhem oldu. "Ophie, Şeytan'ın bana ne olduğunu anlatmıyor."

"Tattletale." Salem sırttı.

Ophelia bir bakışla geri çekildi ama bu Salem için değil, Genevieve içindi. "Çünkü senin başına açtığın tüm belaları geri çalıyor. Aklından ne geçiyordu Genevieve? Kimseye haber vermeden yabancı bir yere seyahat etmek mi?"

"Ben sadece... Ben cevaplar istedim. Annem hakkında. Kendim hakkında. Eğer benim gibi başkaları da varsa. Bizim gibi."

Ophie'nin gözleri şimdi yumuşamıştı. "Annemin sana hiçbir zaman ihtiyacın olanı ya da hak ettiğini vermediğini biliyorum. Bunu biliyorum. Ama *ben* sana vereceğim, Genevieve. Sana her şeyi veririm. Yeter ki *bir kez* olsun beladan uzak dur."

Genevieve gözlerini kapadı ve alnını kız kardeşinininkine yasladı. "Biliyorum, Ophie. Sadece kendim için bir şeyler bulmam gerekiyordu."

Ophelia, "Bunu ben de anlıyorum," diye karşılık verdi. "Daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik kendine çeki düzen verip ilk mektubu okumalısın."

"İlk mektup mu?" Genevieve merak etti.

Salem ceketinin başka bir cebinden bir şey çıkardı. Bir zarf. Bir tanesinin arkasında çok tanıdık bir mühür var.

"Buradan başlayın," diye yönlendirdi Salem. "Tüm hikâyeyi taksit taksit anlatmanın en iyisi olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz."

Genevieve mektubu adamın elinden kaptığı gibi burnunu kırıştırdı. "Bu saçma bir zaman kaybı. Neden hemen tükürüp atmıyorsun?"

Salem sırttı. "Bu konuda zorlanacağını söylemişti. Bu yüzden bize olanların tüm ayrıntılarını vermedi. Sana her şeyi anlatmak istesek bile anlatamayız. Ama merak etme, her hafta hikâyenin bir parçası daha gelecek."

Ophelia kim olduğunu sormadan ya da daha fazla tartışmadan Salem hem onu hem de Ophelia'yı göz kırparak odadan çıkardı ve Ophelia'yı gizemli zarfa tek başına bakmak zorunda bıraktı. Mührü yırtıp içindeki kalın parşömeni açtığında, sayfadaki el yazısını tanıdığına yemin etti; harflerin zarif bir şekilde kıvrılması, o lanetlenmiş, büyülenmiş davetiyeye ait el yazısının birebir kopyasıydı. Ama imzaya göz attığında gördüğü Barrington Silver'ın adı değildi.

Rowington.

İsmi okuduğu anda omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Bu tepki o kadar içgüdüsel ki, kalçaları yatağının kenarına çarpma kadar sendeledi. Mektubun geri kalanını iştahla tararken kendini yatağın üzerine bıraktı.

Sevgili Genevieve,

Siz beni tanıyorsunuz ama ben sizi çok iyi tanıyorum. Bu hikayeyi her seferinde bir harf duymak için beklemek zorunda kalacağınız için sabırsızlandığınızı biliyorum.

Öyleydi.

Uyandığınızda ağzınızdan çıkan her cümlemin bir soru işaretiyle bittiğini biliyorum.

Onlar vardı.

Paranormalin tuhaf dünyasına olan yakınlığınıza rağmen, size anlatacağım hikâyeye inanmakta güçlük çekeceğinizi biliyorum. Ama sizi temin ederim ki her kelimesi gerçektir. Gerçek değerli bir şeydir, özellikle de sizinle benim aramda. Yakında göreceğiniz bir şey.

Neden en baştan başlamıyorum?

O yaptı.

KORREGONDANS

Hikayeleri, baharın renkleri ve Louisiana yazının sıcaklığı gibi dalga dalga geldi.

Ama anıları öyle değildi.

İlk birkaç hafta, Genevieve postanın gelmesini bekler, mühürlü zarfları daha ön verandaya ulaşmadan yırtıp açar, Enchantra'da geçirdiği zamanın ve oynamak zorunda kaldıkları kötü oyunun hikâyesini okumak için yanıp tutuşurdu. İlk başta, tanıştıklarını hiç hatırlamamasına rağmen, onun kendisini tanıdığını, görüldüğünü hissettirme yeteneğine kapılmıştı.

Ancak Haziran ayının sonuna gelindiğinde korktuğu başına gelmişti. İlişkilerinin doğasını ona açıkladıktan sonraydı. Zoraki evlilikleri. O zamandan beri, her yeni mektup geldiğinde sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Daha fazlası geldikçe, anıların yapboz parçaları gibi yerine oturacağını ve kendini yeniden bütün hissedeceğini ummuştu. Ama her yeni mektupla birlikte, yıkıcı özlemi daha da artmıştı.

Ama Genevieve mektupları gönderen meçhul yabancıya -kocasına- karşı ne sevgi ne de umut hissediyordu, ne kadar istemiş olursa olsun. Ve diledi de. Umutsuzca. Onun iyiliği için, çünkü görünüşe göre ailesini kurtarmak için *öldürülmesine* izin verecek kadar ona değer veriyordu. Ama Farrow'un yakıcı kâbusları geri döndüğünden beri umudu da bencilceydi.

Şimdi, öğleyi çeyrek geçe yatağında uzanmış, bir sonraki mektubu bekliyordu. Son mektubu olacağını söylediği mektubu.

"Vivi?" Ophelia aşağıdan seslendi.

Genevieve yataktan kalkıp merdivenlere doğru ilerlemeden önce uzun bir süre gözlerini kapadı. İnerken,

Salem'in huysuz görünümlü Poe'yu Ophie'ye getirmesini ve Ophie'nin Hayalet kediye kulaklarının arkasından tırmalamasını izledi. Ophelia, Salem'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurmasına izin vermeden önce kediye gülümsedi.

Genevieve fuayeye inerken boğazını temizledi. "Beni mi çağırdınız?"

Ophelia Salem'den uzaklaştı ve kolunu uzattı. Elinde bir paket vardı.

"Bu senin için geldi," dedi Ophelia.

Paket onun el yazısıyla yazılmıştı ama diğer tüm mektuplarından çok daha kalındı. Ve paketin parşömenini yırttığında bunun nedenini gördü. İçinde, her zamanki mektubuyla birlikte küçük siyah bir kutu vardı. Genevieve kutuyu ilk açtığında Ophelia ve Salem meraklı gözlerle birbirlerine baktılar.

İçinde altın bir manşet vardı ve üzerinde "*Işık sen neredeyse oradadır*" yazıyordu.

Genevieve kalın kalın
yutkundu. Sonra mektubu açtı.

Sevgili Genevieve,

Hikâyemizin son bölümünde işler sarpa sarıyor. Knox, Şeytanların Prensi'nin aslında kız kardeşinizle bağlantılı olduğunu doğruladığında, sizi kontrol etmek için çaresiz kaldı. Bu da onu savunmasız hale getirdi.

Neredeyse mükemmel olan bir plan yaptınız. Kimse size insanlardan bilgi alma ve bu bilgileri akılda tutma beceriniz için yeterince kredi vermiyor.

Knox'un hazinesine yaptığınız ziyaret size bu fikri verdi.

Knox'un açgözlülüğünden yararlanarak hepimize en çok istediğimizi bildiği şeyi, yani Av'dan özgürlüğümüzü teklif edip edemeyeceğimizi merak ettin. Eğer onu ruhunu rehin tutmaya ikna edebilirsek, o zaman seni öldürmek yerine ruhunu çıkarmamızı isteyecektir. Ruhunu bir Ruh Kilidi'ne yerleştirip kaçabilirsek, arkadaşın Salem seni geri getirebilir.

Ruhunu almak onun pazarlığının teknik şartlarını yerine getirecek ve hepimiz çekip gidebileceğiz.

Biz de Grave'e gittik. Bu bir riskti. Ama günün sonunda, kardeşim hala benim kardeşim. Ve sen de sensin. Onu bu işi başarabileceğimize ikna ettin. Knox'un kafasına tohumu ekebileceğine - ironik bir şekilde seni daha önce pek çok kez neredeyse öldürmüş olması sayesinde. Knox hepimizi serbest bırakmayı kabul ederse, doğru seçimi yapmasının zamanı gelmişti.

Ellin'e planınızdan bahsettiğimde, Cehennem'e dönmenin Wells ve Sevin'in annemizi Knoxium'dan çıkarmalarına yardım etmeleri anlamına geleceğini anlayınca vazgeçmeyi kabul etti. Knox yine de Av bittikten sonra pazarlığın kendisine düşen kısmını tamamlamak ve annemize Düzeltme'yi vermek zorunda kalacaktı ama en azından artık Şeytan'ın ininde olmayacaktı.

Bu yüzden ihanetim konusunda ikna etmemiz gereken son kişi Knox'un kendisiydi. Grave ve bana sihrimizi verecek kadar uzun bir süre.

Ruhunu almak riskli bir hamleydi. Salemaestrus seni evine bu halde teslim ettiğimiz için Grave'le beni neredeyse öldürüyordu. Sanırım sadece kız kardeşin hayatlarımızı bağışlaması için onu ikna etti.

Ama planımız kadar iyi de, Genevieve, korkunç derecede yanlış giden bir şey var.

Salemaestrus tam olarak şüphelendiğiniz şeyi yaptı: Ruhunuzu Ruh Kilidi'nden çıkardı ve bedensel formunuza geri döndürdü. Kalbin tekrar atmaya başlamadan önceki o dakikalarda çektiğim kadar acı çektiğimi hiç hatırlamıyorum. Ama sonra attı ve sen uyandın ve beni tanımadın. Ve bu neredeyse dayanılmazdı.

Bu acımasız bir şey. Seni en iyi tanıyan kişi tarafından bir yabancı olarak görülmek. Sonsuzluğumu doldurabilecek şeylerin -gülüşün, zevkin, mizahın- sadece saniyeler içinde benden koparılıp alınması zalimce.

Anılarınız asla geri gelmeyecekse, gitmenize izin vermenin adil olması çok acımasızca.

Sorun şu ki Genevieve, yapamam. Asla yapamayacağım.

Bu mektuplarla bile anılarının geri gelmediğini biliyorum ve bu da muhtemelen hiçbir zaman gelmeyecekleri anlamına geliyor. Ama onları sana geri getirmenin bir yolunu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Gerekirse sonsuzluğumun geri kalanı boyunca arayacağım, çünkü o zaten sana ait. Yeminlerimde sana söz veriyorum.

Aynı şekilde hissetmiyorsanız anlarım. Hayatına devam etmek istersen. Yeminlerimizde "ebediyen" demiş olabiliriz ama o zaman da söylediğim gibi, hiçbir şey gerçekten ebedi değildir.

Sana olan özlemim dışında.

Saygıları

mı,

Rowin

IWO h/ŞİNTHS
'âATER

KER R)NG

Genevieve şu anda Salem ve Ophelia'nın arkasında Fransız Mahallesi'nde ilerliyordu. İkiisi, Genevieve'in eski tozlu şeylere olan sabrını çoktan aşmış, oyalanmayı sevdikleri özel bir kitapçıya doğru gidiyorlardı.

Salem hareketli fincanların ve küçük lastik top1arın olduğu bir sokak gösterisinin önünde durakladı, Salem her yanlış fincanı tahmin ettiğinde sihirbazı çılgına çeviriyor, yine de bir şekilde bir top ortaya çıkmayı başarıyordu. Ophelia gülmemek için yüzünü Salem'in göğsüne bastırdı.

Genevieve köşedeki şekerçi dükkânını gördüğünde onlara "Laura'dan pralin alacağım," dedi.

"Bana da bir tane alır mısınız?" Ophelia sordu.

Genevieve başını salladı, dükkâna doğru ilerlerken bileziğıyle oynuyordu, turistlerin arasında dolaşırken düşünceleri çok uzaklarda bir yerdeydi. Dükkânın kapısına yaklaştığında, biri aniden önüne uzandı ve kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," dedi otomatik olarak yabancı1ının yüzüne bakarken.

Dondu kaldı.

Belki de şimdiye kadar gördüğü en güzel insanlardan biriydi. Gözleri alışılmadık bir kehribar rengindeydi. Dağınık kuzguni saçlarının uçları biraz dağınıktı. Alt dudacağının ortasındaki tek altın halka ise midesini bulandırıyordu.

Gözlerini kızın bileğinde oynattığı bileziğe kaydırırken ona gülümsedi.

"Merhaba," diye

mırıldandı. "Merhaba,"

diye karşılık verdi.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açmıştı ki, aralarında yere çarpan metalik bir şeyin sesi duyuldu. İkisi de aşağıya, kalın gümüş bir yüzüğe baktı.

Onu almak için eğildi. "Bu senin mi?"

Bu bir mühürdü, yassı bir oniks taşının etrafında dönen telkari ile oyulmuş bandı vardı.

Eğlenerek başını salladı. "Ben asla böyle bir şey giymezi dim. Bu..."

"İğrenç mi?" diye ekledi.

Gözlerini tekrar onun altın bakışlarına dikti. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Ama cevap vermedi. Sadece başını eğdi ve beklentiyle ona baktı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Uzun bir aradan sonra, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Altın sarısı tuhaf gözlerinde hayal kırıklığı parıldıyordu ve kız onun yıkılmış göründüğünü düşünmeden edemedi. Yine de tek söylediği, "İçeri girecek misin?" oldu.

"Ah." Gözlerini kırptırdı ve adamın hâlâ kapıyı açık tuttuğunu fark etti. "Hayır, aslında. Sanırım fikrimi değiştirdim."

Başını salladı. "Umarım iyi bir gün geçirirsiniz."

"Sana da."

Adam başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıp yanından geçip gitti ve kadın adamın sokakta gözden kayboluşunu izledi. Ama adam uzaklaştıkça, bir şey onu daha çok rahatsız etmeye başladı. Bir şey ona peşinden gitmesini söylüyordu. Ve daha ne olduğunu anlamadan ayakları hareket etmeye başladı. İlk başta yavaşça. Birkaç deneme adımı. Sonra koşmaya başladı.

"Bekle!" diye

seslendi. Döndü.

"Bir hata yaptım," dedi ona, biraz nefesi kesilmiş bir halde. "Yüzük... benim. Sadece unutmuşum."

Elini cebine atıp gümüş canavarlığı çıkarırken yüzünde umut titreşiyordu. Ona uzattığında, yüz ifadesinde en ufak bir *rahatlama* olduğuna yemin etti.

Adam onu dikkatle

izledi. "Teşekkürler,"

dedi ona.

Bir saniye bile kaybetmeden döndü ve kız kardeşini bulmak için mahalleye doğru koşmaya başladı. Yabancı fikrini değiştirip onu geri almadan önce.

Mahalleye yaptığı o yolculuktan sonraki iki hafta boyunca Genevieve uyuyamadı.

Rüyalarında labirentler ve aynalar görürken bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Her birinde aynı karanlık figür yanındaydı. Ve sonra bir gece, bir titreşim oldu.

Bir adamın. Altın gözlü.

Yatakta ayağa fırladı.

Yorganı üzerinden atıp makyaj masasına koştuğunda saat gece yarısını çoktan geçmişti ve üst çekmeceyi açarak yabancıнын o gün Quarter'da ona verdiği çirkin yüzüğü çıkardı.

Kalbi hızla çarparak çok uzun bir süre ona baktı. Sonra garip bir şey yaptı. Yüzük parmağına geçirdi.

Ve anılar kafasında çiçek açmaya başladı.

Hepsi bir anda geri geldi, zihninin her köşesini dolduran bir duman gibi. Sahneler birbiri ardına açıldıkça başı dönüyordu.

Enchantra'nın kapılarına varıyoruz.

Onun yüzünü ilk kez görüyordu. Gelinliğini giyerken.

Yeminleri.

İlk öpüşmeleri.

Onun kollarında ölmek.

Yere dizlerinin üzerine çökerken haykırdı, anılarının zihninde yeniden örülmesinin acısı neredeyse bayılmasına neden olurken şakaklarını tuttu.

Yine de daha önce acı çektiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Sonunda ona döndüğünde nasıl olabilirdi? Birbiri ardına gelen nefes kesici görüntülerde.

MEMOR)EG

Ancak Cehennem'deki sahne kendi belleğinden değil, onun belleğinden geliyordu.

"Benimle bir pazarlık yapmaya geldiğin söylendi, Rowington Silver." Cehennemin Kralı tahtından Rowin'e doğru sırttı, odayı saran alevler sesinin yüksekliğiyle birlikte yükseldi.

"Evet," diye onayladı Rowin. "Sevdiğim birinin anılarını geri getirmek için bir şeyler pazarlık etmek istiyorum."

"Karnızın anıları, doğru mu?" diye sordu Kral.

Rowin gururla, "Evet," dedi.

"Anılar hassas şeylerdir," dedi Kral ona. "Zihni tamamen terk ettiklerinde, rüzgârdaki duman gibi dağılırlar. Bu yüzden anıları saklamak onları yok etmekten çok daha avantajlıdır. Onları geri kazanmak çok fazla büyü gerektirir."

Rowin bekledi.

Kral, "Cehennem yaratıklarının ölümlülerle arkadaşlık etmesini pek onaylamıyorum," diye karar verdi. "Ama belki doğru fiyat karşılığında size yardım etmeyi düşünebilirim."

Rowin çenesini kaldırdı. "Adını söyle."

Kral'ın gülümsemesi hınzırcaydı. "Oğluma olan yeni yakınlığını kullanarak onu beni ziyaret etmeye ikna etmeni istiyorum."

Rowin ters ters baktı. "Hayır. Genevieve anılarını geri almak için kız kardeşine ihanet ettiğimi öğrenirse beni asla affetmez."

Kral omuz silkti. "Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor. Şartlarımı kabul edemiyorsanız, başka bir yerden yardım isteyebilirsiniz."

Rowin yumruklarını sıktı. Verebileceği bir şey olmalıydı. Gerekirse zamanın geri kalanı boyunca burada durabilirdi. Ta ki-

Aklından bir fikir geçti.

"Peki ya benim ölümsüzlüğüm?" diye teklif etti Kral'a. "Cehennem yaratıklarının ölümlülerle birlikte olmaması gerektiğini düşünüyorsanız, neden benim yaşam süremi onunkine bağlamıyorsunuz?"

Kral bunun üzerine canlandı. "İlginç."

Rahatsız edici bir süre boyunca birbirlerine baktılar, Kral görünüşe göre Rowin'in sonsuza dek orada bekleme sözünü tutmasını istiyordu.

Sonunda, "Takasınızı kabul ediyorum. Onun anılarını içine çekebileceğim bir simgeniz var mı?"

Rowin eline baktı ve parmağındaki mührü kopardı. Eskiden evlilik yüzüğü olan yüzüğü. Kürsünün dibinde duran İblis muhafızına uzattı ve muhafız da onu hükümdarlarına uzattı.

Kral yüzüğü parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri hareket ettirirken, "İşin püf noktası şu," diye söze başladı. "Bunu ona bizzat teslim etmelisin ve o da takmayı kendisi seçmeli. Bunu yaptığında, yaşam süreleriniz birleşecek. Bu şartları kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Rowin, sesi net bir şekilde çınlıyordu.

"Çok güzel. Ve oğlumu kaçınılmaz olarak tekrar gördüğünüzde" -Kral'ın gülümsemesi şimdi sıkılaştı- "ona eve dönüşünü sabırla beklediğimi söyleyin."

Rowin tek bir baş hareketiyle çenesini eğdi.

O sırada Kral elini Rowin'e doğru kaldırdı ve Rowin önce hiçbir şey hissetmedi. Sonra Majesteleri yumruğunu sıktı ve Rowin, Şeytan'ın Kralı'nın kadim büyüünün vücuduna saplandığını hissetti. Hayati bir parçası ruhundan koparılıp alınırken, büyüü ondan tamamen çekilirken neredeyse kusacaktı.

Konuşma bittiğinde Kral dikkatini Rowin'in ona verdiği mührü çevirdi ama Rowin bundan sonra olanlara neredeyse hiç dikkat edemedi. Ölümlülüğün ağırlığı üzerine çökmüş, midesini çalkalıyordu. Kendini güçsüz hissediyor, ayakta zor duruyordu. İçine uzandı ve çekirdeğindeki büyüüyü yokladı ve en azından dokunulmamış olduğu için rahat bir nefes aldı.

Kral'ın elinde parlak bir güç parıltısı patladı ve odanın içinde dalgalanarak Rowin'in gözlerini kapatmasına neden oldu. Bittiğinde, Kral yüzüğü aralarında tuttu. Yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu.

Kral yüzüğü Rowin'e geri verirken, "Bir ölümlünün hayatındaki kısacık bir ana karşılık sonsuzluk," diye düşündü.

Rowin gülümseyerek onu havadan kaptı.

Rowin selam verdi ve gitmek için döndü. Ancak büyük girişe geldiğinde yoluna biri çıktı. Kesik, kızıl gözleri ve uzun siyah saçları olan bir Şeytan.

"Salem'e benden de bir mesaj iletir misin?" diye hırladı Şeytan. Rowin gözlerini kıstı. "Sen de kimsin?"

"Fark etmez," dedi Şeytan. "Ona geldiğimi söyle yeter."

TRUTK

Genevieve odasından fırladı ve hızla merdivenlerden indi.

Rowin. Rowin. Rowin.

Ayak sesleri oldukça gürültülü olmalıydı, çünkü Salem antrede ceketini çekiştirirken kııptı.

"Ne halt ediyorsun, Vivi?" diye sordu. "Saat gece yarısı." "Rowin," diye atıldı. "Rowin. Anılarım. Enchantra. Knox. Oh Siktir."

"Ne?" Salem donup kalırken sordu.

"*Tedavi*, Salem. *Tedavi!* Rowin'e söylemeliyim. Grave'e söylemeliyim. Knox bunun anısını benden aldı ama Kral'ın büyüü onu geri getirmiş olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

Salem onu delirmiş gibi izliyordu. Belki de delirmişti.

Sonra, onun endişeli bakışlarına tekrar baktığında, aklına başka bir şey geldi. Eskiden onu çağırdığı bir isim.

Genevieve bunun farkına varmaktan kurtuldu. Bu başka bir zaman yapacakları bir konuşmaydı.

"Vivi? Salem?" Ophelia'nın halsiz sesi merdivenlerin tepesinden inerken duyuldu.

"Yatağına dön meleğim," dedi Salem nazıkçe. "Kız kardeşin sadece bir tür aydınlanma yaşıyor. Ben hallederim."

"Salem," dedi Genevieve dikkatle. "Gitmek zorundayım. *Lütfen*."

Salem iç geçirdi. "Bu sefer eve başka bir yabancıyla evli ya da yarı ölü dönmesen iyi edersin."

Genevieve ılık gecenin içine daldı.

Riverwalk'u kaplayan gaz lambalarının ışıltısını gördüğünde, darmadağınık ve ağrılı bir haldeydi. Ne düşündüğünden emin değildi.

"Bu çok saçma," diye fısıldadı kendi kendine, nefes almaya çalışırken, yürüyüşünden göğsü kabarıyordu. "Neden burada olsun ki?"

Etrafına bakındı. Görünürde tek bir kişi bile yoktu.

"Geri dönmeliyim," dedi kendi kendine. "Bu-"

Sözleri, bir figürün karanlık bir duman bulutu içinde aniden gölgelerin arasından çıkmasıyla kesildi.

"Merhaba, bela."

Genevieve onun kehribar rengi gözleriyle karşılaşınca olduğu yerde durdu. Boğazından bir hıçkırık koptu.

Rowin onun yüzünde tanıdık bir ifade görür görmez ileri atıldı ve onu kollarıyla öyle sıkı sardı ki, zar zor nefes alabiliyordu.

"Bana geri döndün," dedi, sesi sertti. "Birkaç hafta önce seni gördüğümde ve yüzüğü takmadığında düşündüm ki-"

"Sadece biraz zaman aldı," diye fısıldadı ona, gözlerinden yaşlar süzülerek. "Sadece biraz zaman aldı. Ama hatırlıyorum. Hatırlıyorum. *Rowin*."

Geri çekildi, sadece yüzünü, şimdi yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını görebilecek kadar. "Yüzyıllardır o evde, o lanet oyunda sıkışıp kaldım ve yine de son birkaç ay hayatımın en uzun ayları gibi geldi."

Sonra onu öptü. Umutsuzca. Bir elini saçlarına daldırarak onu ne kadar özlediğini gösterdi. Öpücüğünü çektiğinde, kız kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu.

"Ne zamandır burada bekliyorsun?" diye merak etti.

"Seni eve getirdiğimiz günden beri," dedi ona. "Sen beni bulana kadar gölgelerde oyalandım."

"Nasıl yapabildin? Ölümsüzlüğünü benim için nasıl takas edersin?" diye fısıldadı. "Aklından ne geçiyordu?"

Şok içinde geri çekildi. "Bunu gördün mü?"

"*Her şeyi* gördüm," dedi ona. "O gün Quarter'da seni tanıyamadığıma inanamıyorum. Olmuş olmanızdan nefret ediyorum..."

"Yıkıldım," diye itiraf etti. "Ophelia beni hâlâ hatırlamadığın konusunda uyarmıştı. Ama bu bile beni bana bakış şekline hazırlamadı.

ve sadece... hiçbir şey yoktu."

"Bu doğru değil," diye yemin etti. "Hiçbir anım olmasa bile sana karşı bir çekim hissettim. Düşman olabilirdik, karı koca olabilirdik ya da sadece sevişiyor olabilirdik ama *asla* hiçbir şey olamazdık Rowington Silver."

Gülümsemesi ısıltı ısıldı. "Senden önce sonsuzluğumu tek başıma, cehennemin en karanlık yerlerinde geçirecektim. Senin ışığında tek bir ömür geçirmeyi tercih ederim. Ya da en azından bana ne kadar süre sahip olursan." Sonra alnını onunkine yasladı. "Şunu bilmeni isterim ki, gerçekten de seni burada sonsuza dek beklerdim. Kendi ruhumu gölgelerden ayırt edemeyinceye kadar bu noktada dururdum. Ta ki senin ışığın bana geri gelene kadar."

Gülümsedi. "Biliyorum." Gerçek. "Bu şu anlama mı geliyor... bu artık bağlar olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ne kadar isterseniz, Bayan Silver. Ve onları istediğiniz kadar sıkı bağlayın" dedi.

Ona sinsî bir sırıtış attı. "Bağlamanın tam tersi olabileceğini umuyordum..."

"Oh, bela, çok eğleneceğiz."

EP) LOGUE

L)GKT

Genevieve yaz gelmeden hemen önce Louisiana'ya bayılırdı. Çiçek açan manolyalar, parlak moda, son kerevit kaynatmaları. Özellikle dışarının yüz derece olmaması hoşuna gidiyordu, bu da saçları korkunç bir şekilde kabarmadan yürüyüşe çıkabileceği anlamına geliyordu.

"Yine kim geliyor?" Bahçe Bölgesi'nden Grimm Malikânesi'ne doğru yürürlerken Luci uzun keten saçlarını yüzünden çekerek sordu.

Umbra hemen koşturuyordu. Bu günlerde Umbra, Rowin'den çok onun gölgesiydi.

"Grave ve Sevin," diye yanıtladı Genevieve Luci'yi. "Onlar Rowin'in kardeşleri. Sevin'i kesinlikle seveceksin. Grave belki o kadar değil."

"Bu tedavi için, değil mi?" Luci hatırladı. "Sadece bir yılları olduğunu söylemiştin?" "Artık bundan daha az," diye düzeltti Genevieve. "Gümüşler hâlâ

Knox bu yıl Av'da oynadığı için annelerine en azından son bir doz Düzeltme vermek zorunda kaldı. Grave de durmadan av peşinde ama hiç şansı yok. Rowin ve ben, yakında bir ipucu bulamazsa kendisini ve diğer herkesi delirteceğinden korkuyoruz."

Adımları, Luci'nin son birkaç ay içinde başına gelen talihsiz olaylardan sonra kısa süre önce yerleştiği Grimm Malikânesi'ne yaklaştıkça yavaşladı. Ne de olsa Grimm Malikânesi güvenli bir sığınaktı ve Ophelia, Phantasma'da ilişkilerinin yorucu başlangıcından sonra Luci'ye yardım etmeye özellikle hevesliydi.

O ve Luci daha eve adımlarını atmadan Rowin oradaydı, Luci hüzünlü bir gülümsemeyle yanlarından geçerken Genevieve'i kollarına alıp öptü.

Rowin, Genevieve'i tekrar yere bırakırken, "Seni çok özledim," diye mırıldandı. Umbra ayaklarının dibinde cıvıladı ve o da tilkinin başını okşamak için uzandı. "Seni de."

Birbirlerini görmeyeli iki hafta olmuştu. Grave ve Sevin'le birlikte koşturup duruyordu; aile Knox'un elinden kurtulduğu için hepsi de annelerinin tedavisini bulmak için yanıp tutuşuyordu. Genevieve'in hilesi onları serbest bıraktığından ve Knox'un Cehennem Ağzı Enchantra'nın içinden kaybolduğundan beri hiçbirinin iletişime geçemediği Barrington hariç. Midesini bulandıran bir şey.

Arkalarından biri boğazını temizledi.

Rowin onu bırakmayı reddedince, Genevieve parmak uçlarında durarak Rowin'in omzunun üzerinden baktı. "Merhaba, Grave."

"Merhaba dostum," diye mırıldandı Grave.

"Merhaba," dedi Luci de durduğu yerden. "Ben Luci. Genevieve bana sizden bahsetti. New Orleans'a hoş geldiniz."

Grave gözlerini Luci'ye çevirdi. Onaylamak için çenesini tek bir kez eğmekten fazlasını yapmadı.

Genevieve Luci'ye özür dileyen bir bakış fırlatarak, "Nerede-" diye sordu.

"Vivi," diye bağırdı Sevin, Grave ve Rowin'i omuzlayarak dışarı çıkarırken.

şekilde. Kollarını Genevieve'e dolamış ve onu bir çemberin içinde döndürürken sırttan ağzından bir enayi sarkıyordu.

"Enchantra sensiz biraz daha az heyecanlı oldu," dedi Sevin onu tekrar ayağa kaldırırken ve burnunun ucuna şefkatle dokunurken. "Ve Rowin *çok* daha çekilmez."

Rowin gözlerini devirdi.

"Her iki açıdan da şaşırtıcı değil ," diye güldü Genevieve.

"Sana Ellin'den bir mektup getirdim. Gerçi çoğunlukla ufak tefek dedikodulardan ibaret," dedi Sevin yeleğinden bir zarf çıkarırken.

Genevieve mektubu açgözlülükle kaptı ve çoktan yırtılmış olduğunu gördü.

"Okudun mu?" diye suçladı.

"Sıkıldım. Kardeşlerim oldukça sıkıcı yol arkadaşlarıdır," diye düşündü Sevin omuz silkerek. "Üçüncü sayfa özellikle heyecan verici."

Genevieve ona bıkkın bir bakış attı ama bir yanıt vermeden göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti. Salem'in çalışma odasına açılan açık kemerin altından göz kırptığını görmek için ona doğru baktı.

Hepsini görünce kaşlarını kaldırdı. "Ah. Hepiniz zaten buradasınız. Özür dilerim, kasabada bir tanıdığımı ziyaret ediyordum."

Genevieve, üzerine sinen tütün kokusuna bakılırsa, bu tanıdığın Jasper olduğuna bahse girerdi.

Salem kasılarak merdivenlere doğru ilerledi ve "Angel?" diye seslendi.

Hepsi Ophelia'nın merdivenin tepesinde belirmesini, kırmızı elbisesinin hızla aÇağı inerken sallanmasını izledi. Salem son basamakta ona yardım etmek için elini uzattı ve bırakmadan önce parmaklarının ucuna hızlı bir öpücük kondurdu.

"Kusursuz zamanlama." Ophie Salem'e gülümsedi.

Salem selamlamak için Rowin'in elini sıkmak üzere uzandı. Salem elini bıraktığında Rowin parmaklarını hafifçe esnetti ve Genevieve sadece Şeytanların Prensi'nin elini biraz fazla sıkıldığını düşünebildi. Salem'i Gümüşlere yardım etmeye ikna etmek biraz zaman almıştı, özellikle de Enchantra'da olup bitenleri ve Rowin'in Salem'in babasından getirdiği mesajı öğrendikten sonra.

Ophie'nin tatilden eve evli döndüğü için ne kadar kızgın olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Bu artık her şeyi hatırladığın anlamına mı geliyor?" Ophelia, Genevieve gecenin bir yarısı Riverwalk'tan eve koşuktan sonra sordu.

"Evet," diye onayladı Genevieve.

"Harika." Ophelia başını salladı. "Çünkü şimdi seni boğazlayacağım, Genevieve Lila Grimm-"

"Artık Silver." Genevieve yüzünü buruşturdu.

"Evet! Çünkü evlendin," diye homurdandı Ophelia. "Delirdin mi sen? Hayatta kalmak için olsa bile umurumda değil. Düğününü kaçırdım!"

Ophelia Salem'e dirsek atarak Genevieve'in dikkatini tekrar bugüne çekti.

Ophie, Rowin'e kendini beğenmiş bir bakış atarken Salem'i, "Terbiyeli ol," diye azarladı.

Salem bir kakhaha attı. "Ben de yaramazlık yapmamı tercih ettiğini sanıyordum meleşim."

Ophelia gözlerini Rowin ve Grave'e çevirirken derin bir iç çekti. "Onu mazur görmeniz gerekecek. Şeytanlara terbiye öğretilemez."

"Ortak bir noktamız var," diye Sevin.

Salem, Rowin ve kardeşlerine bakmadan önce Ophelia'nın şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Herhangi bir haber var mı?"

Rowin hepsine, "Tedavilerden birinin Daemonica'nın bir üyesinde saklı olduğuna dair fısıltılar duyduk," dedi. "Bu da demek oluyor ki-"

"Şu anda karşınızda Cehennem'deki en seçkin İblis kurumunun yakında en yeni üyesine bakıyorsunuz." Sevin sırıttı.

Rowin ve Genevieve birbirlerine dolu dolu baktılar. Grave ise hiç mutlu görünmüyordu.

"Bilin diye söylüyorum, hâlâ gitmeme izin vermeniz gerektiğini düşünüyorum," diye karşı çıktı Grave. Rowin, "Böl ve fethet kardeşim," diye muhtemelen son kez okudu.

milyonuncu kez. "Parti yapmaya ve pervasız kararlar almaya öncelik veren eski bir örgütü çökertmek Sevin'in görevi sayılır."

"Ayrıca," dedi Sevin lolipopu ağzından çıkarırken, "seni asla içeri almazlar. Vücudunda zerre kadar eğlence yok."

Grave homurdandı.

Salem, "Gelin, hepimiz birer içki içelim," diyerek onları salona doğru yönlendirdi.

Rowin diğerleriyle birlikte ayrılmak istedi ama Genevieve kolundan çekiştirerek onu bir an için yalnız bıraktı.

"Evet?" diye mırıldandı, bir tutam saçını yüzünden geriye doğru çekerken.

"Ben de seni özledim," dedi ona. "Hem de çok. Özellikle de geceleri.

Benim

Sadece ellerim hiçbir zaman seninkiler kadar becerikli olmadı-"

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen başını belaya sokacaksın," diye uyardı, avuçlarını göğsüne, hızlanan kalp atışlarına doğru kaydırırken altın gözleri kötü niyetle parlıyordu.

Ona masum bir gülümseme verdi. "Ne var ne yok?"

Adam onu kollarına alıp merdivenlere yöneldiğinde kadın güldü. Karanlıkta tırnaklarıyla kazıyarak ilerlediği için kendine minnettardı ve artık her yerde onları takip eden ışık vardı.

* * *

Rowin ve Genevieve'in ateşli aşkı sizi daha fazlasını istemeye itti mi? Ölümçül yeni bir oyun başlamak üzere... Wicked Games serisinin Üçüncü Kitabında sizi nefessiz bırakacak yoğun kimya ve tutkuya hazır olun. Kaylie Smith'in yeni kitaplarından herkesten önce haberdar olmak için bültenine .

[Buradān kaydolun!](#)

HEAR MORE FROM KAYLIE

Kaylie'nin posta listesine katılarak kitabın özel bir bonus bölümünü alın
Phantasma!

[Buradan kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

BOOKS BY KAYLIE SMITH

WICKED GAMES SERISI

Phantasma

Enchantra

A LETTER FROM KAYLIE

Sevgili okuyucu,

Enchantra'yı alıp bu acımasız, romantik macerada bana, Vivi'ye ve Rowin'e katıldığınız için çok büyülendim. *Enchantra*'yı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolabilirsiniz! E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Genevieve'in hikâyesini *Phantasma*'da ilk kez sayfalarda görüldüğünden beri anlatmak istediğimi biliyordum. Çenesi düşük ve biraz fazla hırslı, vahşi ve fevri bir kız... Onda kendi küçük kız kardeşimi görüyorum ve ona bayılıyorum. Vivi ve Rowin'in aşk hikâyesinin en sevdiğim yanı, Rowin'in Vivi'ye asla *çok* fazlaymış gibi davranmaması. Onun olduğu gibi dağınık, karmaşık, küçük bir baş belası olmasına izin veriyor.

Umarım siz de onların büyüleyici oyunlarını ve fırtınalı aşklarını yazarken benim kadar keyif almışsınızdır ve belki de bu dünyada daha büyüleyici maceralar için bana katılmayı düşünürsünüz. Eğer *Enchantra*'yı beğendiyseniz, bu kitaba bir yorum bırakmaya karar vererseniz sonsuza dek minnettar olurum. Okurlar gerçekten kitap dünyasının ruhudur ve başkalarının hikayelerimi keşfedebilmesi için kitaplarım hakkındaki düşüncelerinizi paylaşmaya zaman ayıran her birinize her zaman çok minnettarım. Bu hayale devam edebilmemin nedeni sizin desteğiniz ve bunun için kalbim her zaman sizde olacak.

Yıldızlı

dilekler,

Kaylie Smith

PHANTASMA

Melcome to Phantasma.

Oyunun sadece iki kuralı vardır. Hayatta kalmak. Ve sakın aşık olma.

Ophelia'nın kız kardeşi ortadan kaybolduğunda, onu kurtarmanın tek bir yolu vardır.

Ophelia, perili bir malikanede düzenlenen ölümcül bir yarışma olan Phantasma'ya katılmalı ve ödülü, yani **tek bir dileği** talep etmelidir.

Phantasma, kıvrımlı koridorlardan ve gösterişli balo salonlarından, iblislerden ve ayartmalardan oluşan bir labirenttir. Ophelia, her biri bir öncekinden daha tehlikeli olan dokuz meydan okumayla karşılaşacak. Sadece bir kazanan olabilir ve diğer yarışmacılar rakiplerini ortadan kaldırmak için her şeyi göze alacaklardır.

Ev her gün yeni canavarlar yaratmaktadır. Ancak Ophelia'nın korkuları onu boğmak üzereyken, **gizemli bir yabancı ona bir pazarlık teklif eder.**

Çekici, kibirli ve sinir bozucu derecede çekici olan **Blackwell**, onu bekleyen ölümcül sınavlarda ona rehberlik edebileceğini iddia etmektedir. istediği tek şey hayatının on yılıdır.

Ophelia ona güvenmemesi gerektiğini biliyor. Blackwell tehlikeli görünmüyor ama görünüş aldatici olabilir. Daha da kötüsü, karanlık ve karşı konulmaz bir çekimin onları daha da yakınlaştırdığını hissetmektedir.

Hayatı . **Ama Phantasma'da oyunu kaybetmekten daha ölümcül olan tek şey kalbini kaybetmektir...**

Anında en çok satan ilk on kitap ve TikTok sansasyonu!

Bu baştan çıkarıcı fantastik macerada *Dikenler ve Güller Sarayı*, *Caraval* ile buluşuyor. Buharlı bir *romantizm*, ahlaken gri seksi bir aşk, OKB temsilcisi ve dudak uçuklatan sürprizlerle dolu *Phantasma*, Rebecca Yarros, Nisha J. Tuli ve Carissa Broadbent hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Merhaba, benim sapkın küçük dostlarım! Kafamın içinde yaşayan tüm seksi İblisler ve büyülü varlıklar hakkında gevezelik ettiğim bir kitabın daha sonuna geldiğimize inanabiliyor musunuz? Çünkü inanamıyorum! Editörüm bana bu teşekkürleri yazma zamanının söylediğinde, şaşkınlığımı toparlamak için bir an durmak zorunda kaldım, çünkü yemin ederim daha dün *Phantasma*'nın perili koridorlarında dolaşıyorduk, ama ne yazık ki, eğlenirken zaman gerçekten uçup gidiyor. Ve ben eğlendim. Bu kitabı yazarken çok eğlendim. Yani ağlamadığım ya da son kitabımı takip edecek kadar iyi olup olmadığı konusunda kendime işkence etmediğim zamanlarda. Ama sanatçı olmanın yükü böyle bir şey sanırım. Her zaman kendinizi bir üst seviyeye taşımaya çalışmak sinir bozucu ve yorucu olabilir, ancak şunu içtenlikle söyleyebilirim ki Vivi'ye ve onun hikayesine kesinlikle bayılıyorum ve bu dünyadan ve bu karakterlerden başka neler geleceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Bu kitabın yarısı *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarları ve karamsar Lofi Girl çalma listeleri eşliğinde yazıldı. Diğer yarısı ise arka planda günde on bir kez *Howl's Moving Castle* çalarken yazıldı. Ve bu kitabın tamamı kariyerimin oldukça kaotik bir döneminde yazıldı - iyi türden bir kaos - ve etrafımdaki tüm inanılmaz insanlar olmadan gerçekten gerçekleşmezdi.

İz'e, her zaman. Hayır, takip edenler için hala eşleşen dövme yaptırmadım. Ama sonunda okumam için yalvardığın o kitabı okudum ve izlemem için yalvardığın o diziyi izledim ve bu da başlı başına romantik bir jest gibi geliyor, değil mi? (Biliyorum, , şu anda tam anlamıyla dövme randevusu alıyorum.) Ayrıca Kai'ye, en sevdiğimiz oğlumuz. Sen dünyadaki en iyi yavrusun, lütfen sonsuza kadar yaşa.

Bu kitabın taslağını hazırlarken aklımı başımda tutan ve *Phantasma*'dan çok farklı olacağından endişelendiğimde başarısız olmayacağıma yemin eden arkadaşlarıma - Night, Becca, Darci, Deanna, Em, Elba, Hayley, Andrea, Dev, Loretta, Hannah, Gabi, Matou, Meryn. Night, gece geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmeleri en zor anları atlatmamı sağladı.

Becca, gün ışığı konuşmalarımız ve hiç bitmeyen sesli notlarımız en çok ihtiyacım olduğunda huzurumu kurtardı. İkinizi de çok seviyorum.

Emily Forney gibi bir ikona, bunun birlikte dördüncü kitabımız olduğuna inanabiliyor musun? Beş yıl, dört kitap, *Danny Phantom*, *The Vampire Diaries* ve Disneyland'daki atıştırmalıklar hakkında bitmek bilmeyen çılgınlıklar. Gelecek diğer hikayeler için sabırsızlanıyorum. Her zaman en iyi şampiyon olduğun için teşekkürler. Yeehaw.

Editörüm Jack Renninson'a, en harika işbirlikçi olduğu ve (her zamanki gibi) on birinci saatte bu konuda bir kriz yaşarken bile beni mümkün olan en iyi hikayeye nasıl yönlendireceğini her zaman tam olarak bildiği için. Ayrıca, tüm aşk ilişkilerimi *daha* romantik hale getirmem için beni zorladığın ve küçük hayvan dostlarımızdan hiçbirini öldürmeme izin vermediğin için hep birlikte *teşekkür ederiz Jack!* Bu kitabın Umbra'nın öldüğü versiyonu hakkında konuşmamıza gerek yok...

Second Sky'daki ekibime inanılmaz bir destek sistemi oldukları için teşekkür ederim. *Phantasma* için inanılmaz işler yapan reklamcım Noelle Holten'a. *Phantasma*'nın bu kadar başarılı olmasında emeği geçen diğer herkese de. Hepinizle çalışmak bir zevkti!

Forever'daki ekibime, aynı zamanda inanılmaz ortaklar oldukları için. Sam Brody, editörüm ve Caroline Green ve Brieana Garcia, tüm harika çalışmalarınız için reklamcılarım. Çok minnettarım!

Bu sesli kitaplara hayat veren çok yetenekli Laura Horowitz'e. Size gerçekten bayılıyorum ve bu kitaplardaki çalışmanızın ne kadar inanılmaz olduğuna sonsuza dek hayranım.

Rositsa Popova'ya (Rosalynnarts) tüm karakterlerime sanatınızla hayat verdiğiniz inanılmaz çalışmanız için. Ne kadar yetenekli olduğunu asla unutamayacağım ve umarım sonsuza dek birlikte çalışırız.

Lily'ye, baldızıma, her zaman. Sanırım şu anda benden daha büyük bir kitap ineği olabilirsin ve bu konuda çok mutluyum. Karmakarışık telefon görüşmelerimiz her zaman favorim olmuştur. Aileme, ülkenin öbür ucuna taşınmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama hepinizi çok seviyorum.

Kitaplarımı okuyuculara tavsiye eden her kitapçı ve kütüphaneciye -Eğer bir ruha ihtiyacın olursa, benimkini alabilirsin! Yaptığınız her şey ve bu toplumdaki yorulmak bilmeyen çalışmalarınız için sonsuz minnettarım!

Ve son olarak, siz sevgili okuyucularıma. Aman Tanrım, yaptığınız her şey için ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmaya kelimeler yeter mi bilmiyorum.

Bitti. Hepiniz *Phantasma*'yı okumakla kalmadınız, onun hakkında çılgınlıklar attınız, paylaşımlarda bulundunuz, onu sevdiniz ve onu hiç tahmin etmediğim yerlere götürdünüz. OKB ile yaşamakla ilgili kendi hikayelerinizi ve Ophelia'da kendinizi ne kadar gördüğünüzü anlatmak için bana ulaşan her birinize - kitabıma ve bu karakterlere olan sevginizin beni o kadar derinden etkilediğini bilmenizi isterim ki bunu gerçekten ifade etmem zor. Hepinizi çok seviyorum. Umarım Genevieve'in hikâyesi de sizin için Ophelia'nınki kadar eğlenceli olmuştur, ama en önemlisi, ne olursa olsun, umarım buralarda kalır ve benimle daha fazla maceraya atılırsınız. Burada sizlerle birlikte olduğum için çok mutluyum.

Not: Çoğu teşekkür yazısında olduğu gibi, bunlar da kitabın redaksiyon ve düzeltmeler için yola çıkmasından hemen önce, geliştirme düzenlemelerinin son aşamalarında yazıldı. O zamandan beri, bu kitap ve hem bu dünya hem de yepyeni kitaplar için planladığım diğer tüm harika kitaplar için pek çok çılgın ve harika şey oldu. Kitap yazmak zaman zaman çok yalnız bir çaba, ancak bir kitabı yayınlamak ve onu hayata geçirip okuyucuların eline ulaştırmak çok fazla destek gerektiriyor. *Enchantra* pek çok farklı nedenden dolayı oldukça zorlu bir yolculuktu - daha önce hiç bu kadar beklenen bir kitabım olmamıştı ve bu kitaba sahip olduğum her ons kanı, teri ve gözyaşını koyduğumdan emin olmak istedim - ama editörlerim Jack ve Sam ile menajerim Emily'nin inanılmaz çalışmaları olmadan asla gerçekleşemezdi. Böylesine inanılmaz bir ekiple çevrili olduğum için ne kadar şanslıyım. Sadece ekstra bir *teşekkür* etmek istedim.

Second Sky tarafından 2025 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.secondskybooks.com

AEA'daki yetkili temsilci Hachette Ireland 8 Castlecourt Centre
Dublin 15 D15 XTP3
İrlanda
(e-posta: info@hbgi.ie) Telif

Hakkı © Kaylie Smith, 2025

Kaylie Smith bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-147-8

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

